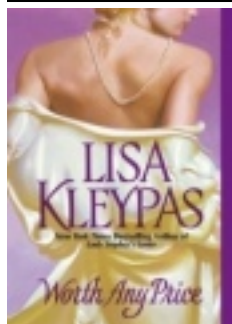

Worth Any Price

Contents

Worth Any Price	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	14
4. Chương 4	24
5. Chương 5	33
6. Chương 6	44
7. Chương 7	52
8. Chương 8	60
9. Chương 9	74
10. Chương 10	86
11. Chương 11	100
12. Chương 12	115
13. Chương 13	129
14. Chương 14	133
15. Chương 15	144

Worth Any Price

Giới thiệu

Series: Bow-Street Runners - Book 3
Chuyển ngữ: PhongAnh và SongVang
Cái giá của tình yêu là gì?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/worth-any-price>

1. Chương 1

Prologue

London, 1839

Hắn đã 24, và đây là lần đầu tiên hắn đến một nhà chứa. Nick Gentry tự nguyện rửa bản thân mình vì những giọt mồ hôi đang túa ra trên mặt. Hắn đang vừa bị thiêu đốt lên trong sự thèm khát, vừa bị ớn lạnh trong nỗi khiếp sợ. Hắn đã cố trốn tránh điều này trong nhiều năm cho tới khi cuối cùng những nhu cầu đã vượt qua cả sự ham muốn nhục dục. Sự thôi thúc phải được kết hợp cuối cùng đã mạnh hơn nỗi sợ hãi.

Buộc mình phải tiếp tục tiến tới, Nick đặt chân lên những bậc thang dinh cơ bằng gạch màu đỏ của Mrs. Bradshaw, nơi mà các dịch vụ được dành riêng cho những vị khách có nhiều tiền. Có một điều được phổ biến rằng một đêm với những cô gái của Bradshaw có giá của sự may mắn, bởi họ dường như là những cô gái điểm được huấn luyện chuyên nghiệp nhất ở London.

Nick có thể dễ dàng bỏ ra bất kỳ giá nào được yêu cầu. Hắn đã kiếm được rất nhiều tiền với tư cách là người bắt trộm, và trên tất cả, hắn có một kho vận may từ những phí vụ của hắn trong thế giới ngầm.

Hắn cũng thu được rất nhiều tai tiếng trong quá trình đó. Mặc dù hắn rất quen thuộc với tầng lớp bình dân, nhưng hắn lại được thế giới ngầm nể sợ và bị những cảnh sát ở Bow Street ghét cay ghét đắng, những người nhìn hắn như là một đồng nghiệp bất lương. Trên quan điểm của cảnh sát là đúng – hắn quả thực là một kẻ vô lại. Scruples có cách làm việc riêng và do đó họ không cần Nick làm việc cho họ.

Âm nhạc vọng ra từ cửa sổ, nơi Nick có thể nhìn thấy những người đàn ông và đàn bà trong những bộ váy áo thanh lịch tựa như họ đang ở trong một buổi dạ hội của tầng lớp thượng lưu vậy. Thực tế thì họ là những con điểm đang làm công việc của mình với những kẻ đến nhà thổ. Đây là thế giới xa lạ đối với ngôi nhà kẻ cắp của hắn ở Fleet Dieth, nơi mà những gã làm công gần gũi mình với tập hồ sơ trong những con phố nhỏ cho từng đồng silinh.

Chỉnh lại vai cho thẳng, Nick dùng cái đầu con sư tử bằng đồng gõ từng tiếng ngắc vào cửa. Cánh cửa mở ra để lộ khuôn mặt trơ như đá của người hầu, kẻ được yêu cầu phải làm đúng phận sự của hắn. Chẳng phải điều đó là hiển nhiên sao?

Nick cảm thấy cáu kỉnh: “Ta muốn gặp một phụ nữ”.

“Tôi e rằng Mrs Bradshaw không chấp nhận bất cứ khách hàng nào vào giờ này, thưa ngài...”.

“Nói với bà ta rằng Nick Gentry đang ở đây”. Nick xục đôi tay vào túi áo khoác của hắn và tặng cho tên hầu một cái nhìn chăm chăm giận dữ. Đôi mắt của người đàn ông mở rộng, hiện ra sự nhận biết về một cái tên tai tiếng. Anh ta mở rộng cánh cửa và nghiêng đầu lịch sự: “Vâng thưa ngài. Nếu ngài đợi ở lối vào sảnh, tôi sẽ thông báo cho Mrs Bradshaw về sự hiện diện của Ngài”.

Không khí phảng phất mùi nước hoa và khói thuốc lá. Hít một hơi sâu, Nick nhìn lướt quanh tòa sảnh lót nền bằng đá cẩm thạch, với những trụ cao màu trắng thẳng hàng. Đồ trang trí duy nhất là bức vẽ một phụ nữ khỏa thân đang tự ngắm mình trong một tấm gương hình bầu dục, một cánh tay mảnh khảnh đặt nhẹ nhàng trên bầu ngực của nàng. Như bị thôi miên, Nick tiến lại gần bức tranh có viền bằng vàng. Hình ảnh người phụ nữ trong gương huyền ảo mong manh, tam giác giữa hai chân nàng được vẽ bởi những nét bút lông lơ mơ. Dạy dầy Nick cảm thấy tựa như vừa bị đổ đầy bởi chì lạnh. Một người hầu mặc quần ống túm màu đen đi xuyên qua sảnh với một cái khay đầy ly thủy tinh, và cái nhìn chăm chăm của Nick rời nhanh khỏi bức vẽ.

Hắn có một nhận thức mạnh mẽ về cánh cửa đang ở đằng sau, và ngay lập tức hắn có thể xoay người và rời khỏi đây ngay bây giờ. Nhưng hắn đã là kẻ nhát gan quá lâu rồi. Dù cho bất kỳ điều gì xảy ra đêm nay, hắn cũng phải được biết tới cùng. Hắn xiết chặt nắm tay trong túi mình, từ sảnh đường phát ra những tia sáng lấp lờ, sự đan xen của đá cẩm thạch trắng và xám phản chiếu ánh sáng rực rỡ từ ngọn đèn chùm trên đầu. Đột nhiên một giọng phụ nữ cất lên phá vỡ sự biếng nhác trong không khí: “Ngài Gentry. Hân hạnh”. Ánh nhìn chăm chăm của hắn du ngoạn từ đường viền của chiếc váy dài bằng nhung màu xanh tới đôi mắt biết cười. Mrs Bradshaw cao, là một người phụ nữ có vóc dáng cân đối tuyệt vời. Làn da nhợt nhạt của bà được tô điểm bởi những nốt tàn nhang màu hổ phách, và mái tóc màu nâu vàng của bà được quấn lên thành những lọn xoắn lỏng lẻo. Bà không đẹp theo bất kỳ tiêu chuẩn thông thường nào: khuôn mặt bà quá góc cạnh, và cái mũi bà quá to. Dù sao, bà rất thời trang và có sự hoàn hảo không thể chê vào đâu được, và dường như có một cái gì đó quyến rũ từ bà khiến cho vẻ đẹp trở nên thừa thãi không cần thiết. Nụ cười

của bà khiến Nick cảm thấy thư giãn khỏi sự giận dữ của hắn. Sau đó hắn nhận ra rằng không chỉ mình hắn có phản ứng. Mọi người đàn ông đều thư giãn trong sự hiện diện dễ thương của Gemma Bradshaw. Có thể khẳng định chỉ bằng việc quan sát, rằng bà chẳng quan tâm đến những từ ngữ hay việc đặt giày boots lên bàn, rằng bà yêu một sự đùa cợt vui vẻ, và chẳng bao giờ xấu hổ hay khinh người. Đàn ông mê một Gemma bởi vì bà rõ ràng là đang mê hoặc họ. Bà gửi cho Nick một nụ cười âm mưu và cúi chào đủ thấp để lộ ra cái khe đầy hấp dẫn của mình.

“Hãy coi việc đến đây của Ngài là một vinh hạnh hơn là công việc”.

Với cái gật đầu ngắn gọn của hắn, bà nở nụ cười lần nữa: “Thật là thú vị. Hãy đi một vòng quanh phòng nghệ thuật với tôi, và chúng ta sẽ thảo luận cách nào khiến cho ngài được phục vụ tốt nhất”.

Bà tiến tới trượt cánh tay quanh hắn. Nick giật nhẹ, kiểm soát bản năng thôi thúc muốn thoát khỏi bàn tay của bà. Bà khó có thể nhận thấy sự cứng rắn của tay hắn. Bàn tay bà rơi nửa chừng, và bà vẫn tiếp tục nói chuyện bình thường, như là chưa từng có gì xảy ra vậy.

“Lối này, nếu ngài muốn. Những khách hàng của tôi thường thích chơi bài hoặc bi-a, hoặc thư giãn trong phòng hút thuốc. Ngài có thể nói chuyện với bất cứ cô gái nào ngài muốn trước khi chọn một. Sau đó cô ta sẽ chỉ cho ngài một căn phòng trên gác. Ngài sẽ bị tính tiền theo giờ mà cô ấy phục vụ ngài. Tôi đã đích thân đào tạo tất cả những cô gái, và ngài sẽ khám phá ra rằng mỗi cô đều có sở trường riêng. Tất nhiên, ngài và tôi sẽ thảo luận về sở thích đặc biệt của ngài, như là một số cô gái hứa hẹn cho sự dữ dội hoang dại...”

Khi họ bước vào phòng tranh, vài phụ nữ quăng cho Nick những cái nhìn tán tỉnh liếc qua. Tất cả bọn họ trông đều khỏe mạnh và được chăm sóc tốt, hoàn toàn khác với những gái điếm hắn từng nhìn thấy ở gần Fleet Ditch và Newgate. Họ đùa cợt, nói chuyện, thương lượng, tất cả gần giống như phong cách dễ chịu mà Mrs Bradshaw có được.

“Sẽ thật hân hạnh để giới thiệu với ngài một vài trong số họ”. Giọng nói thanh nhã của Mrs Bradshaw vang lên bên tai hắn. “Có ai lọt vào mắt ngài chưa?”.

Nick lắc đầu. Hắn nổi tiếng bởi vẻ thông dong ngạo mạn, những sự giấu cợt nhẹ nhàng của một kẻ bịp bợm liêu lĩnh. Dù sao đi nữa, trong cái vị trí xa lạ này, ngôn ngữ dường như đã rời xa hắn.

“Tôi có thể có một vài gợi ý chứ? Cô gái tóc đen trong bộ váy màu xanh đậm kia có một sự vượt trội thông thường. Tên cô ấy là Lorraine. Cô ấy thật quyến rũ và sống động, tràn đầy sự thông minh linh lợi. Đứng cạnh cô ấy, tóc vàng, đó là Mercia. Một người tĩnh lặng, với sự dịu dàng như những lời thỉnh cầu, đã thu hút rất nhiều khách hàng quen thuộc. Đây là Nettie - một cô gái nhỏ nhắn với cái nhìn trong vắt như thủy tinh, tựa như được vẽ trong những bức tranh đẹp kỳ lạ...” Mrs Bradshaw ngừng lại khi bà bắt gặp cái quai hàm xiết chặt của Nick.

“Hay Ngài thích hơn ảo tưởng của sự trinh trắng?” Bà gợi ý nhẹ nhàng. “Tôi có thể cung cấp cho ngài một thôn nữ gần như là còn trinh”.

Nick tự nguyện rửa nếu như hắn có thể biết rằng cái gì khiến hắn thích hơn. Hắn nhìn lướt qua tất cả họ, tóc đen, vàng, khêu gợi, mọi hình dáng, kích cỡ và mọi màu sắc có thể tưởng tượng ra được, và đột nhiên muôn vàn cảm giác hoàn toàn nhấn chìm hắn. Hắn cố tưởng tượng việc vào giường với một trong số họ, và mồ hôi túa ra trên trán hắn.

Ánh mắt chăm chú của hắn quay trở lại Mrs Bradshaw. Cặp mắt bà trong trẻo, có màu nâu nồng ấm, được bao phủ bởi hàng mi dày hung hung đậm hơn màu tóc của bà. Vóc dáng cao ráo của bà mời gọi một cuộc chơi, và miệng bà nhìn thật mời gọi mềm mại. Nhưng những đốm tàn nhang khiến hắn do dự. Những nốt tàn nhang màu hổ phách trải đều trên làn da nhợt nhạt của bà bắn tung tóe như những đốm hoa vui vẻ khiến hắn muốn mỉm cười.

“Bà là người duy nhất ở đây có giá trị”. Nick nghe bản thân mình nói.

Hàng mi rực lửa của quý bà hạ xuống, che đi những suy nghĩ của bà, nhưng hắn cảm thấy hắn khiến bà kinh ngạc. Một nụ cười uốn cong môi bà: “Ngài Gentryr thân mến, thật là thích thú vì lời khen của ngài.

Dù sao đi nữa, tôi không có thói quen ngủ với khách hàng. Những ngày đó đã qua lâu rồi. Ngài phải chấp nhận để tôi giới thiệu cho ngài một trong số các cô gái, và...”

“Tôi muốn bà” Hân khẳng khái. Khi Mrs Bradshaw nhìn thấy nét cương quyết trong đôi mắt màu mật ong của hân, một nét ửng hồng nhẹ nhàng lan trên má bà.

“Chúa tôi” bà nói, và đột nhiên bật cười: “Đây là một sự đùa cợt nhẹ nhàng khiến một phụ nữ 38 tuổi phải đỏ mặt. Tôi nghĩ tôi đã quên nó như thế nào”.

Nick không cười lại với bà. “Tôi sẽ trả bất kỳ giá nào”.

Mrs Bradshaw lắc đầu ngay lập tức, vẫn mỉm cười, sau đó bắt đầu tập trung vào cái sơ mi hồ cứng của hân như là một sự đấu tranh khó khăn: “Tôi không bao giờ làm điều gì bốc đồng. Đó là nguyên tắc thường ngày của tôi”.

Chậm chậm, Nick với lấy bàn tay của bà, chạm vào nó với một sự lo lắng, di chuyển những ngón tay của hân xuyên qua lòng bàn tay bà thận trọng, cố gắng thân mật.

Dù cho bà có bàn tay dài tương xứng với chiều cao của bà, nhưng tay hân vẫn dài hơn, ngón tay hân dày gấp hai lần những ngón tay mảnh khảnh của bà. Hân âu yếm những nếp gấp bên trong ngón tay bà:

“Tất cả mọi luật lệ đều có thể bị phá vỡ một lúc nào đó”. Hân nói.

Nâng ánh mắt của mình lên, bà như nhìn thấy sự mê hoặc bởi điều gì đó trên khuôn mặt tràn đầy vẻ mặt mới của hân. Đột nhiên bà dường như đã có một quyết định.

“Đi với tôi”.

Nick đi theo bà từ phòng tranh, lờ đi những cái nhìn đuổi theo sau họ. Bà dẫn hân xuyên qua lối vào sảnh và bước lên cầu thang uốn lượn dẫn tới một dãy phòng riêng.

Dãy phòng của Mrs Bradshaw phức tạp nhưng cũng rất thoải mái, những đồ đạc bọc đệm chắc chắn, tường được trang trí bằng giấy dán của Pháp, ngọn lửa rực rỡ nhảy nhót trong cái lò sưởi. Cái kệ tủ trong phòng tiếp khách tràn ngập với bộ sưu tập những đồ thủy tinh pha lê rực rỡ. Mrs Bradshaw nhắc một cốc rượu nhỏ từ cái khay bằng bạc và nhìn thoáng qua hân trong cái nhìn dò hỏi “Brandy?”

Nick gật đầu ngay lập tức.

Bà rót ra chất lỏng màu vàng đỏ vào trong ly. Thành thạo, bà gạt que diêm và thắp sáng một ngọn nến trên tủ. Giữ chân cốc, bà hơi nhẹ cốc rượu thủy tinh trên ngọn lửa. Khi bà cảm thấy rượu đã đủ độ ấm, bà đưa nó cho hân.

Hân chưa từng được người phụ nữ nào làm điều này cho hân trước kia.

Brandy đậm đà và có mùi của quả hạch, một mùi hương nhẹ nhàng lướt qua mũi hân khi hân uống rượu. Nhìn quanh phòng khách, Nick thấy trên một bức tường có hàng dãy giá sách, mỗi inch hiện diện trong không gian này đều bị chiếm giữ bởi từng khối da bọc và sổ sách. Hân tiến lại gần hơn tới giá sách, xem xét. Cho dù hân không thể đọc tốt, hân có thể nhận thức rõ ràng đa số những quyển sách là nói về tình dục và cơ thể người.

“Một sở thích của tôi”. Mrs Bradshaw nói, đôi mắt bà ánh lên sự thách thức thân thiện: “Tôi sưu tầm sách về kỹ xảo làm tình, và phong tục của các nền văn hóa khác nhau. Một vài quyển sách khá là hiếm có. Hơn mười năm trước, tôi đã tích lũy được một số lượng lớn về những kiến thức thuộc lĩnh vực mà tôi yêu thích”.

“Tôi cho rằng điều đó thú vị hơn là sưu tập những hộp hoa”. Hân nói, và bà cười.

“Ồ đây nhé. Tôi chỉ cần đi một lúc thôi. Khi tôi đi, ngài được chào đón để thăm thư viện của tôi”.

Bà đi ra khỏi phòng tiếp khách tới phòng kế bên, nằm ở phía cuối của một bức vẽ cái giường hiện diện. Cảm giác nặng nề quay trở lại với dạ dày của Nick. Uống hết cốc rượu với một ngụm lớn, tựa như một ngọn lửa nhẹ nhàng chảy xuống, hân đặt cái cốc sang một bên và bước tới giá sách. Một hàng sách lớn bằng da màu đỏ thu hút sự chú ý của hân. Quyển sách da cũ kỹ phát ra tiếng kêu kệt nhẹ khi hân mở ra, nó được vẽ minh họa bằng tay.

Sự sôi sục của hắn ở bên trong rồi bùng thành một nút lớn khi hắn nhìn thấy hình vẽ những cơ thể quấn vào nhau trong tư thế làm tình theo những tư thế đặc biệt hơn bất kỳ điều gì hắn có thể tưởng tượng ra. Tim hắn nện ầm ầm vào lồng ngực, trong khi cậu bé của hắn đứng đứng lên trong sự thèm muốn nhức nhối.

Khó nhọc, hắn gấp quyển sách lại và đặt nó trở lại giá.

Đi trở lại cái tủ, hắn giót cho mình một ly brandy khác và nốc xuống mà chả buồn để ý đến mùi vị của nó.

Như Mrs Bradshaw đã hứa, bà quay trở lại sớm, đứng ở trước cửa. Bà đã thay đổi một bộ váy áo mỏng, choàng ra ngoài bởi những sợi dây đăng ten, tay áo dài rủ xuống theo kiểu trung cổ.

Cái áo bằng lụa màu trắng để lộ ra hai điểm trên bộ ngực đầy đặn của bà, và thậm chí cả bóng mờ của đám lông giữa hai chân bà. Bà có một thân hình hết sức lộng lẫy, và bà biết điều đó. Bà đứng với một đầu gối thoải mái nhô ra phía trước xuyên qua vạt váy để mở, để lộ ra đôi chân dài, mượt mà. Mái tóc rực sáng gọn sóng bao quanh vai bà và tràn xuống lưng, khiến bà trông trẻ trung hơn, mềm mại hơn.

Một cơn run rẩy chạy dọc xuống xương sống Nick, và hắn cảm thấy ngực mình nảy lên, rồi chìm vào trong một nhịp làm việc đầy khó nhọc.

“Tôi phải cho ngài biết rằng tôi lựa chọn người tình của mình”. Bà làm một cử chỉ ra hiệu cho hắn tiến tới bên bà. “Một người tài năng như tôi sẽ không bao giờ bị lãng phí”.

“Tại sao lại là tôi?” Nick hỏi, giọng hắn có xu hướng cau kỉnh. Hắn bước tới gần hơn, gần đủ để nhận ra mùi nước hoa mà bà đang dùng. Bà có mùi xà phòng và làn da sạch sẽ, mùi hương thoang thoảng gợi đến mùi hoa nhài hoặc hoa hồng.

“Đó là cách mà ngài đã làm tôi bối rối. Bản năng của ngài đã tìm thấy những điểm nhạy cảm nhất trên bàn tay tôi, ở giữa lòng bàn tay và bên trong các khớp tay. Một vài người đàn ông có bản năng như vậy”.

Hơn là cảm giác hãnh diện, Nick trào lên một nỗi sợ hãi. Bà đã đáp ứng được sự trông mong của hắn, sự trông mong đảm bảo hắn sẽ không bị chán ngán. Hắn giữ cho mặt mình không biểu lộ điều gì, nhưng tim hắn thì rơi xuống trong một nhịp đập thất vọng khi bà đưa hắn tới bên chiếc giường ấm áp, lấp lánh ánh sáng ngọn lửa chiếu vào.

“Mrs Bradshaw” Hắn nói lúng túng khi họ chạm tới cái giường “Tôi phải nói với bà...”

“Gemma”. Bà thì thầm.

“Gemma” Hắn lặp lại, cổ liền lạc mọi ý nghĩ rời rạc khi bà cởi chiếc áo khoác khỏi vai hắn.

Tháo nút chiếc cavat rắc rối của hắn. Bà mỉm cười lên với bộ mặt thẳng đơ của hắn: “Ngài run rẩy như một cậu nhóc 13 ý. Có phải quý ngài xấu xa Nick Gentry quá bị hấp dẫn bởi ý nghĩ sẽ lên giường với quý bà nổi tiếng Mrs Bradshaw? Tôi không thể mong chờ điều đó với một người đàn ông tuyệt vời. Tất nhiên ngài không thể còn trinh nữa ở tuổi của ngài. Một quý ông... 23?”

“24” Hắn đang chết dần bên trong, biết rằng không có cách nào để hắn có thể khiến cho bà nhận ra hắn là người đàn ông có kinh nghiệm.

Nuốt xuống khó nhọc, hắn nói giọng khàn khàn: “Tôi chưa từng làm việc này trước đây”.

Hàng lông mi dày màu nâu của bà ngược lên “Chưa từng đến nhà thổ bao giờ?”

Bằng cách nào đó hắn tuôn ra được những lời nói từ cái cổ họng đau rát: “Chưa từng làm tình với một người đàn bà”.

Biểu lộ của Gemma không thay đổi, nhưng hắn cảm thấy sự ngạc nhiên của bà. Sau một lúc lâu không nói gì, bà hỏi khéo léo: “Ngài đã từng thân mật với những người đàn ông, đúng không?”.

Nick lắc đầu, dồn sự chú ý lên giấy dán tường. Sự im lặng nặng nề chỉ bị phá vỡ bởi những nhịp tim vang lên bên tai hắn.

Sự tò mò của bà gần như có thể sờ mó được. Bà trèo lên một cái bậc bằng gỗ được đặt bên cạnh cái giường cao rồi trèo lên đệm. Chầm chậm, bà nằm ngửa ra, thư giãn như một con mèo. Với sự hiểu biết vô hạn của bà về tình dục của đàn ông, bà vẫn giữ im lặng và kiên nhẫn chờ đợi.

Nick cố giữ giọng như không có vấn đề gì cả, nhưng sự run rẩy vẫn phá vỡ giọng nói của hắn: "Khi tôi là một cậu bé 14 tuổi, tôi đã bị bắt mười tháng trong một nhà tù trên tàu".

Hắn nhìn sự thay đổi của Gemma và biết rằng bà đã hiểu ra ngay lập tức. Với điều kiện khắc nghiệt của những kẻ nghèo khổ cùng trong tù, tất nhiên những người đàn ông xoắn sẽ lấy nhau, với những cậu bé trong những cái xà lim lớn, đó là một nơi kinh khủng.

"Những gã đàn ông trên tàu đã đánh nhau để giành ngài, tất nhiên". Bà nói. Giọng bà cố tỏ ra tự nhiên khi bà hỏi "Có ai trong số họ thành công không?"

"Không, nhưng sau đó..." Nick dừng lại một lúc lâu. Hắn chưa bao giờ nói với bất kỳ ai về quá khứ đã sẵn đuối hắn – những nỗi sợ hãi không dễ dàng có thể diễn tả thành lời. "Tôi không thể chịu được bị chạm vào". Hắn nói chậm chậm "Không bởi bất kỳ ai, trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Tôi chỉ muốn...". Hắn dừng lại một lúc, lúng túng. "Bây giờ tôi đã quá thèm khát một người đàn bà, nó khiến tôi gần như phát điên lên. Nhưng tôi không thể dường như để..."

Hắn rơi vào sự im lặng vô vọng. Điều này dường như không thể nào giải thích cho hắn, tình dục - sự đau đớn và tội lỗi đã hòa trộn vào với nhau, dường như hành động đơn giản như việc làm tình với ai đó cũng không thể thực hiện được giống như việc hắn nhảy phải ra khỏi vách đá dựng đứng vậy. Sự đụng chạm của một người khác, không cần biết rằng để làm điều gì cũng sẽ khiến hắn sinh ra nhu cầu bảo vệ chính mình.

Khi Gemma để lộ ra sự xúc động với những điều khủng khiếp và tỏ ra cảm thông, Nick muốn chạy trốn. Dù sao đi nữa bà cũng chỉ thương hại hắn.

Trong một cử động duyên dáng, bà dùng đưa đôi chân dài ra khỏi giường và đặt nó lên sàn. Đứng trước hắn, bà bắt đầu cởi từng nút chiếc áo gilê. Nick trân người nhưng không bỏ chạy. "Ngài phải có sự tưởng tượng" Gemma nói. "Hình ảnh và ý nghĩ, điều đó sẽ kích thích ngài".

Hơi thở của Nick ngắn và nhanh khi hắn giữ người khỏi cái áo gilê. Phần còn lại của những giấc mơ vui vẻ như những cơn lốc xoáy xuyên qua đầu hắn.... những ý nghĩ tình dục đã rời khỏi cơ thể hắn, nặng nề và đau đớn trong bóng tối trống rỗng. Đúng, hắn phải có sự tưởng tượng, ảo tưởng về một người đàn bà nhún nhảy và rên rỉ bên dưới hắn, chân cô ta mở rộng khi hắn miệt mài ở giữa chúng. Hắn không thể thú nhận những điều hổ thẹn đó. Nhưng cặp mắt màu nâu của Gemma Bradshaw chứa đựng sự hấp dẫn không cưỡng lại được: "Tôi sẽ kể cho ngài về tôi trước" Bà đề nghị "Ngài có muốn điều đó không?"

Hắn gật đầu thận trọng, sức nóng căng ra xuyên qua háng hắn.

"Tôi tưởng tượng về việc trần truồng đứng trước một người đàn ông". Giọng Gemma thấp và tan chảy khi bà tiếp tục "Tôi chọn một người theo ý thích của mình. Chẳng đưa tôi lên bục, và thực hiện bất kỳ tư thế làm tình nào tôi yêu cầu. Sau đó, tôi chọn một người khác, và một người khác nữa, cho tới khi tôi hoàn toàn thỏa mãn". Bà kéo đường viền áo sơ mi ra khỏi quần dài của hắn.

Nick nâng nó qua đầu hắn và thả cái áo ẩm ướt xuống sàn nhà. Cậu bé của hắn đã căng cứng như nhối. Gemma nhìn vào phần thân trên trần trụi của hắn. Bà chạm vào đám lông rậm rạp trên ngực hắn, chúng có màu đậm hơn màu nâu của tóc trên đầu hắn. Một âm thanh tán dương thoát ra khỏi cổ họng Gemma. "Ngài thật cường tráng. Tôi thích điều đó". Những ngón tay bà thám hiểm xuyên qua đám lông quăn rậm và vuốt ve làn da nóng ẩm bên dưới, và Nick theo bản năng lùi lại một bước. "Nếu ngài muốn làm tình, thưa ngài thân mến, tôi e là ngài không thể tránh được việc bị chạm vào. Hãy đứng im nào".

Bà tìm tới cái nút trên cùng của quần dài hắn "Nào, bây giờ hãy nói cho tôi về sự tưởng tượng của ngài".

Nick nhìn lên trần nhà, tường, những tấm rèm nhung treo trên cửa sổ, bất kỳ thứ gì để tránh dấu hiệu của bàn tay bà sẽ chạm vào cậu bé của hắn. "Tôi... muốn tự mình làm chủ". Hắn nói khàn khàn "Tôi nghĩ tới hình ảnh của một người đàn bà trên giường, cô ta không thể di chuyển hay là chạm vào tôi. Cô ta không thể ngừng bất kỳ hành động gì mà tôi muốn làm với cô ta".

"Rất nhiều đàn ông tưởng tượng như vậy". Sống lưng những ngón tay của Gemma chải nhẹ bên dưới cậu bé của hắn khi bà chăm sóc đến cái nút cuối cùng của quần hắn. Đột nhiên Nick quên cả việc thở. Bà đã len tới gần hơn, hơi thở của bà phả nhẹ xuyên qua đám lông trên ngực hắn.

“Và ngài sẽ làm gì với cô ta, sau khi cô ấy đã sẵn sàng?”. Bà thì thào.

Mặt hắn tối lại với một cơn lũ của sự khuấy động trộn lẫn với sự ngượng ngập. “Tôi chạm vào cô ấy ở mọi nơi. Tôi sử dụng miệng mình và những ngón tay... Tôi sẽ khiến cô ấy van xin tôi chiếm lấy cô ấy. Tôi làm cô ấy thét lên”. Hắn siết hàm lại và găm giữ trong cổ họng khi những ngón tay dài, mát rượi của bà bao quanh mình “cây gậy nhỏ” của hắn và lôi nó tự do ra khỏi quần.

“Chúa tôi...”

“Well” bà rên ư ử, những ngón tay khéo léo của bà miết dọc thân cậu bé của hắn xuống rồi lại vuốt nó lên chạm tới phần đầu phình to căng cứng. “Ngài là một người đàn ông trẻ cứng cáp tuyệt vời”.

Nick nhắm mắt lại, quay cuồng trong sức mạnh công kích dữ dội của cảm giác.

“Điều đó có làm hài lòng một phụ nữ?” Hắn hỏi dứt quãng.

Gemma tiếp tục vuốt ve hắn khi bà trả lời: “Không phải mọi phụ nữ. Một số không thể thích nghi với một người đàn ông có kích cỡ như ngài. Nhưng điều đó có thể được giải quyết”.

Bà nhẹ nhàng thoát khỏi hắn và bước tới cái hộp lớn bằng gỗ dái ngựa đặt trên cái bàn cạnh, mở nắp và tìm những thứ bên trong nó.

“Hãy gỡ bỏ quần áo của ngài”, bà nói mà không nhìn hắn.

Sự sợ hãi và nỗi khao khát xung đột mãnh liệt bên trong hắn. Dần dần, lòng khao khát đã thắng. Hắn cởi quần áo, cảm thấy bị tổn thương và đau đớn mãnh liệt.

Gemma đã tìm được thứ bà muốn, xoay người lại, bà nhẹ nhàng ném nó cho hắn. Theo phản xạ, Nick bắt được nó trong tay mình. Đó là một sợi dây làm bằng nhung và được nhuộm màu đỏ.

Lúng túng, hắn quan sát Gemma tự cởi váy và để nó trượt xuống chân bà. Từng inch cơ thể khỏe mạnh, mềm mại của bà được phô bày, cộng thêm đám lông rậm rạp khẽ run rẩy ở háng bà. Nở một nụ cười khiêu khích, bà trèo lên giường, thoải mái phô ra phần lưng trong một sự trình diễn. Chống khuỷu tay xuống, bà hất đầu về phía sợi dây bằng nhung mà hắn đang nắm chặt trong tay “Tôi tin là ngài biết sẽ phải làm điều gì tiếp theo”. Bà nói.

Nick ngạc nhiên và bối rối khi bà tự để làm mình hoàn toàn không có sức tự vệ đối với một người lạ.

“Bà tin tôi đủ để tôi làm điều đó ư?”

Giọng bà thật nhẹ nhàng “Điều này yêu cầu sự tin tưởng cả hai phía, đúng không?”

Nick trèo lên giường, tay hắn run rẩy khi hắn trói hai cổ tay bà lại với nhau và cố định nó vào đầu giường. Thân hình mượt mà của bà hoàn toàn nằm dưới sự khoan dung của hắn. Trèo lên trên người bà, hắn cúi đầu xuống và hôn lên môi bà “Tôi phải làm gì để bà hài lòng?” Hắn thì thầm.

“Hãy là chính ngài lúc này”.

Lưỡi bà chạm vào môi dưới của hắn với một cú trượt nhẹ nhàng, ngọt ngào. “Ngài có thể chăm sóc những nhu cầu của tôi vào lần sau”.

Nick khám phá bà chậm chậm, sự e ngại của hắn tan rã như một cơn lũ trong sự nóng bức. Ham muốn găm lên trong hắn khi hắn tìm thấy nơi khiến bà quần quai: chỗ hõm xuống của cổ họng bà, bên trong khuỷu tay bà, mặt dưới mềm mại của ngực bà...

Hắn vuốt ve, nếm nấp, gặm nhấm trên da bà, chuyển thành say sưa sự mượt mà của làn da, mùi nước hoa nữ tính của bà. Cuối cùng, khi những cảm giác của hắn bị đẩy tới một mức độ không thể chịu nổi, hắn cúi người xuống giữa hai chân bà và đẩy vào bên trong vùng ẩm ướt, ẩm áp sâu thẳm đã khiến hắn khao khát tới tấp. Với cảm giác tui nhục sẵn có, hắn được đưa lên đỉnh cao nhất chỉ với một cú thúc, trước khi hắn có thể làm vừa lòng bà. Cơ thể hắn rung lắc trong sự khoái trá không thể chịu nổi, và hắn đốt mặt mình trong mái tóc rục chảy của bà khi hắn rên lên khó nhọc.

Thở hổn hển sau đó, hắn dờ dẫm tới sợi dây buộc cổ tay Gemma. Khi bà đã tự do, hắn lăn người sang, tránh khỏi bà và tập trung mù quáng vào những cái bóng trên tường. Hắn quá quay cuồng với sự giải tỏa.

Có vài lý do không thể hiểu được, hốc mắt của hắn chợt đau nhói, và hắn nhắm chặt mắt lại để tránh sự đe dọa của những giọt nước mắt đáng ghê tởm.

Gemma tiến tới đằng sau hắn, tay bà đặt nhẹ nhàng lên cái hông để trần của hắn. Nick do dự trước sự động chạm của bà nhưng không dời đi chỗ khác. Miệng bà ấn vào chỗ trên cùng xương sống của hắn, một cảm giác bắn thẳng xuống háng hắn.

“Ngài phải hứa” Bà lẩm bẩm “Sẽ thật là đáng hổ thẹn nếu như những tài năng của ngài không được khám phá. Tôi sẽ mở rộng một lời mời hiếm có dành cho ngài, Nick.

Hãy tới thăm tôi từ bây giờ, và tôi sẽ chia sẻ kiến thức với ngài. Tôi có rất nhiều điều để dạy. Không phải thanh toán gì hết... chỉ cần mang tới cho tôi một món quà tặng, bây giờ và những lần sau đó”.

Khi hắn không trả lời, bà cắn nhẹ nhàng vào gáy hắn “Sau khi đã trải qua với ngài, không người đàn bà nào trên thế giới có thể từ chối ngài. Ngài có muốn nói gì về nó?”

Nick lặn lại và đặt bà nằm xuống đệm, nhìn xuống khuôn mặt mỉm cười của bà “Tôi đã sẵn sàng cho bài học đầu tiên”. Hắn nói và lấp đầy miệng bà bằng môi hắn.

Ba năm sau

Như một thói quen lâu ngày, Nick bước vào dãy phòng riêng của Gemma mà không cần gõ cửa. Đó là một buổi chiều Chủ nhật, là khoảng thời gian mà họ gặp nhau hầu như hàng tuần. Những hương thơm quen thuộc của căn phòng – mùi da thuộc, mùi rượu, mùi hoa tươi phảng phất – tất cả điều đó khuấy động nên những tiếng gầm thấp thoáng trong cơ thể hắn. Sự thèm muốn của hắn hôm nay mạnh mẽ khác thường, khi mà công việc đã giữ hắn cách xa Gemma hai tuần lễ rồi.

Kể từ cái đêm đầu tiên họ gặp nhau, Nick đã tuân theo luật chơi của Gemma mà không thắc mắc gì. Vào thời điểm đó không có sự lựa chọn nào khác nếu như hắn còn muốn tiếp tục gặp bà. Họ đã là bạn, trong một chừng mực nào đấy, nhưng ảnh hưởng của họ với nhau chính xác là về mặt vật lý. Gemma đã chứng tỏ không có hứng thú gì với những điều trong trái tim hắn, hay thậm chí là bất kỳ điều gì về hắn. Bà là một phụ nữ tử tế, và thậm chí còn giữ một chừng mực khi Nick chỉ thổ lộ những vấn đề không sâu hơn bề mặt của nó, hắn đã nhẹ nhàng gạt bỏ.

Điều đó dường như là tốt, hắn nhận thấy vậy. Hắn không có ước muốn phơi bày với bà về những thứ xấu xa trong quá khứ của hắn, hoặc những sự xáo trộn của cảm xúc mà hắn đã khóa chặt tận trong còng.

Và thế là mỗi tuần một lần, họ gặp nhau trên giường với những bí mật của họ được giữ kín... cô giáo và sinh viên nồng cháy của cô. Trong cái kén sang trọng của căn phòng ngủ bọc vàng của Gemma, Nick đã học được quá nhiều về việc làm tình hơn là hắn có thể từng nghĩ tới. Hắn đã gia tăng những nhận thức sâu sắc về bản năng giới tính của phụ nữ mà một người đàn ông cần có.... Những điều phức tạp về sự hoan lạc của phụ nữ, những cách kích thích tinh thần cũng tuyệt vời như với cơ thể.

Hắn đã học cách vận dụng những ngón tay, lưỡi hắn, răng, miệng và cậu bé của hắn với sự duyên dáng và mạnh mẽ. Hơn tất cả hắn học được về sự trừng phạt, và làm sao mà tính kiên trì và sự sáng tạo thậm chí có thể khiến cả quý bà kinh nghiệm Mrs Bradshaw phải gào thét cho tới khi bà khản cả giọng. Hắn biết cách giữ thăng bằng cho một người đàn bà đang đưa trên đỉnh của đam mê hàng giờ liền trong một lúc nào đó. Hắn cũng biết cách đưa một người phụ nữ lên cao nhất với không gì hơn là miệng hắn trên ngực bà, hoặc với những cái chuốt nhẹ bằng tay hắn.

Lần cuối họ gặp nhau, Gemma đã thách thức hắn đưa bà tới cực khoái mà không được phép chạm vào bà tại bất kỳ chỗ nào. Hắn đã thì thầm vào tai bà trong mười phút, vẽ nên những bức tranh nhục dục thậm chí hơn cả sự tinh xảo, cho tới khi bà ướt đầm và rùng mình bên cạnh hắn.

Nghĩ tới thân hình mời gọi của bà, Nick bắt đầu nóng lên trong sự hưởng ứng. Và hắn bước dài vào trong dãy phòng riêng của bà.

Hắn dừng ngay lại khi trông thấy một gã đàn ông trẻ, tóc vàng ngồi trên chiếc ghế đệm dài bọc nhung, chỉ mặc duy nhất một chiếc áo choàng bằng lụa màu rượu. Nó đã, Nick lắc đầu choáng váng, cũng chính là chiếc áo mà hắn đã từng sử dụng mỗi khi hắn tới thăm Gemma.

Bà đã không nói một lời hứa về lòng trung thực với hắn, và hắn cũng không ảo tưởng rằng hắn có thể là người tình duy nhất của bà ba năm qua. Nín lặng, Nick đã giật mình với sự hiện diện của một người đàn ông khác trong phòng tiếp khách của bà và không thể lằm lằm được hương vị của tình dục trong không khí. Nhìn gã, kẻ lạ mặt đang rạn rở và ngồi trên vị trí thoải mái của hắn. Gã chắc nịch, trẻ trung với đầy đủ sự ngây thơ cần thiết để bối rối trong tình huống này.

Gemma đi ra khỏi phòng ngủ của bà, mặc chiếc áo màu xanh trong suốt lơ lửng che đi bầu ngực trần với những núm vú màu hồng sẫm của bà. Bà mỉm cười khi nhìn thấy Nick, dường như chẳng hề sợ hãi trước chuyển viếng thăm không mong đợi của hắn. “Ồi chào Ngài thân mến” bà rì rầm, vẻ thư thả và thân thiết như thường lệ. Có lẽ bà chưa lên kế hoạch cho việc hắn khám phá ra người tình trẻ mới của bà chính xác trong hoàn cảnh này, nhưng bà cũng không lo lắng vì điều đó.

Quay lại người đàn ông tóc vàng, bà nhẹ nhàng nói với gã. “Chờ tôi trong phòng ngủ”.

Gã ném cho bà một cái nhìn nóng bỏng nịnh nọt khi gã tuân lệnh.

Tới khi Nick nhìn gã đàn ông đã biến mất vào trong phòng kế bên, hắn đã tự nhắc nhở mình rằng hắn đã từng ở đó ba năm trước, non nớt, hăng hái và lóa mắt bởi nghệ thuật làm tình của Gemma.

Gemma nâng bàn tay duyên dáng của bà chạm vào mái tóc sẫm màu của hắn: “Tôi đã không mong chờ ngài quay lại từ cuộc điều tra quá sớm”, bà nói thiếu đi sự ràng buộc với nỗi thất vọng “Như ngài thấy, tôi đang vui thú với người được chọn mới”.

“Và là người thay thế tôi” Hắn khẳng định hơn là câu hỏi, khi mà cảm giác lạnh lẽo của sự ruồng bỏ bao vây lấy người hắn.

“Đúng vậy” Gemma nhẹ nhàng nói: “Ngài không cần tới sự hướng dẫn của tôi nữa. Bây giờ ngài đã học được tất cả những gì tôi có thể dạy ngài, chỉ còn duy nhất vấn đề thời gian trước khi tình bạn của chúng ta trở nên nhạt nhẽo. Tôi ước rằng sẽ thích thú hơn khi chấm dứt nó khi mà nó còn thú vị”.

Thật là sự ngạc nhiên khó khăn cho hắn để nói “Tôi vẫn muốn bà”.

“Chỉ bởi vì tôi an toàn, và là người quen thuộc”. Mỉm cười trêu mến, Gemma kiễ lên để hôn má hắn. “Đừng trở nên nhút nhát, Ngài thân mến. Đã đến lúc cho Ngài tìm được ai đó khác.”

“Không ai có thể theo kịp bà” hắn cộc cằn nói. Để rồi nhận được một nụ cười dịu dàng và một nụ hôn khác.

“Hãy thể hiện rằng Ngài đã học được bao nhiêu”. Một nụ cười tình quái lấp lánh trong đôi mắt màu nâu sáng của bà “Hãy tìm một người phụ nữ, người đáng được hưởng tài năng của ngài. Mang cô ta tới giường. Làm cho cô ta yêu ngài. Một tình yêu với ai đó sẽ trở thành kinh nghiệm tối thiểu”.

Nick đưa cho bà một ánh nhìn buồn rầu “Đó là điều khốn kiếp cuối cùng mà tôi cần”. Hắn báo cho bà biết, khiến bà cười lớn.

Quay trở lại, Gemma tự nhiên tháo mái tóc của bà và rũ cho nó tự do. “Không tạm biệt”. Bà nói, đặt những cái kẹp tóc lên trên bàn. “Tôi thích nói từ biệt hơn. Bây giờ nếu ngài tha lỗi cho tôi, học sinh của tôi đang đợi. Hãy uống một cốc trước khi ngài rời đi, nếu ngài thích”.

Choáng váng, Nick đứng im không nhúc nhích khi bà lướt vào trong phòng ngủ và đóng nó với một tiếng khóa chốt.

“Jesus” Hắn lẩm bẩm.

Một tiếng cười hoài nghi thoát ra như giải thoát hắn sau tất cả những gì họ đã cùng trải qua với nhau. Cho tới giờ hắn không thể gợn lên bất kỳ cơn giận dữ nào. Gemma đã quá hào phóng, quá tử tế để hắn có thể học được bất kỳ điều gì trừ lòng biết ơn. “Hãy tìm một người đàn bà khác” hắn nghĩ chết lặng. Điều đó dường như là nhiệm vụ bất khả thi.

Oh, phụ nữ ở khắp nơi, thượng lưu - bình dân, tròn trịa - mảnh mai, da màu - da trắng, cao - thấp và hắn tìm được điều gì đó để chấp nhận tất cả bọn họ.

Nhưng Gemma là người duy nhất mà hắn từng dám buông thả cho bản năng giới tính của mình. Hắn không thể tưởng tượng làm điều đó như thế nào với một người khác.

Khiến cho ai đó yêu hẳn ư? Nick cười cay đắng, nghĩ rằng đây là lần đầu tiên mà Gemma nói mà không hiểu rằng bà đang nói tới cái quái gì. Không người đàn bà nào có thể yêu hẳn... và nếu như có một ai đó đã từng, cô ta hẳn phải là kẻ ngu ngốc nhất trên đời còn sống.

2. Chương 2

Cô ta đã ở đây. Anh biết rõ điều đó. Nick quan sát những vị khách sôi nổi của bữa tiệc khi họ đi quanh trong những khu vườn đằng sau StonyCrossPark.

Tay anh trượt vào trong túi chiếc áo khoác, tìm cái hộp nhỏ có chứa chân dung của Charlotte Howard. Chạm rãi, ngón tay cái anh vuốt ve bề mặt bóng loáng của lớp men trên cái hộp trong khi anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào đám đông.

Sau hai tháng tìm kiếm Charlotte đã đưa anh tới Hampshire, một vùng với những ngọn đồi trải thảm cây thạch nam, những cánh rừng săn bắn xưa, và những đầm lầy không thể tin được.

Hạt ở phía tây khá phát triển, có hai mươi thị trấn buôn bán phong phú với đầy len, gỗ, sản phẩm bơ sữa, mật ong và thịt xông khói. Trong số những tài sản nổi danh của

Hampshire, StonyCrossPark được coi là đẹp đẽ nhất. Trang viên và một cái hồ riêng tọa lạc trong thung lũng ItchenRiver màu mỡ. “Không phải là một chỗ ẩn náu tồi”, Nick nhấn nhó nghĩ. Nếu như sự nghi ngờ của anh được chứng minh là đúng, Charlotte đã tìm được việc trong nhà của bá tước Westcliff, phục vụ như là một người hầu gái của mẹ ngài.

Trong quá trình anh săn đuổi Charlotte, Nick đã biết được mọi điều mà anh có thể về cô ta, cố gắng tìm hiểu xem cô ta đã nghĩ gì và cảm thấy gì, cảm nhận của những người khác về cô ta thế nào. Thật thú vị, những tài liệu về Charlotte đã thật là mâu thuẫn khiến Nick tự hỏi rằng bạn bè gia đình của cô ta có miêu tả về cùng một cô gái hay không.

Đối với cha mẹ cô ta, Charlotte là một cô con gái dễ bảo, háo hức làm vừa lòng, ngại làm phật ý tất cả mọi người. Sự biến mất của cô đã là một sự bất ngờ choáng váng, khi họ tin rằng cô cam chịu số phận trở thành cô dâu của Đức ngài Radnor. Charlotte đã được biết từ khi còn nhỏ rằng tài chính của gia đình cô phụ thuộc vào điều đó. Nhà Howard đã thỏa thuận với quý sứ, buôn bán tương lai con gái của chính họ vì lợi ích tài chính mà Radnor cấp cho. Họ đã chấp nhận sự lui tới thường xuyên của ngài từ hơn mười năm nay.

Nhưng đúng vào thời điểm mà con quỷ được hưởng món ăn của nó, Charlotte đã bỏ trốn. Nhà Howard đã làm rõ với Nick rằng họ muốn tìm được Charlotte và mang tới cho Radnor ngay không chậm trễ. Họ không hiểu điều gì xui khiến cô bỏ chạy, khi họ tin rằng cô sẽ phù hợp với vai trò là Lady Radnor.

Rõ ràng là Charlotte đã không có cùng quan điểm với họ.

Bạn bè của cô ở Maidstone, ngôi trường của tầng lớp thượng lưu nơi Charlotte đã theo học, đa số bọn họ hiện nay đã lập gia đình, họ miễn cưỡng mô tả một cô gái, người càng ngày càng cảm phần với cách mà Radnor giám sát mọi khía cạnh của cuộc sống của cô. Rõ ràng ban lãnh đạo của trường, vì thêm muốn sự chi tiền hào phóng của Radnor, đã rất hạnh phúc để được tuân theo những ước muốn của ngài. Chương trình học của Charlotte khác với tất cả mọi người, Radnor đã lựa chọn những môn học cho cô. Ngài đã chỉ thị rằng cô phải đi vào giường nghỉ sớm hơn một giờ so với các học sinh khác. Thậm chí ngài còn quyết định lượng thức ăn cô được phân phối, sau khi quan sát thấy cô đã lên cân và cần sự mảnh mai hơn trong một lần cô về thăm nhà.

Mặc dù Nick đã hiểu được sự nổi loạn của Charlotte, anh không cảm thấy thương cảm. Anh không thương cảm với bất cứ ai hết. Từ lâu anh đã chấp nhận sự không công bằng của cuộc sống, sự xoay vần tàn nhẫn của số mệnh mà không ai có thể tránh được mãi mãi.

Nỗi cảm phần của cô gái không thể nào so sánh với những điều xấu xa mà anh đã từng biết và có kinh nghiệm. Anh sẽ không có chuyện hối hận về việc mang Charlotte tới cho Radnor, thu về phần còn lại của tiền thù lao, sau đó vứt tất cả mọi ý nghĩ về một cô dâu không may mắn ra khỏi trí óc anh.

Ánh nhìn chăm chăm của anh không ngừng đuổi theo từng cảnh tượng, nhưng vẫn không tìm thấy dấu hiệu về Charlotte. Ngôi nhà to lớn đã đầy ắp với ít nhất là ba tá gia đình, tất cả bọn họ tham gia vào những bữa tiệc dài đến cả tháng.

Là sự kiện được tổ chức thường xuyên bởi Bá tước Westcliff. Thời gian ban ngày được dành cho việc săn bắn và các môn thể thao ngoài trời. Mỗi tối đều có hình thức giải trí như là dạ hội âm nhạc và khiêu vũ. Mặc dù gần như không thể có được lời mời đắt giá từ StonyCrossPark, Nick đã xoay sở được với sự giúp đỡ của anh rể anh, Ngài Ross Cannon. Nick đã quyết định đóng vai một gã quý tộc đang chán nản, kẻ đang cần được thư giãn vài tuần ở vùng thôn quê. Theo yêu cầu của Ngài Ross, bá tước Westcliff đã gửi tới lời mời, chẳng hề để ý rằng Nick là một gã cảnh sát Bow Street đang trong cuộc truy đuổi một cô dâu bỏ trốn.

Vô số ngọn đèn treo trên những nhánh sồi mang lại ánh sáng lấp lánh cho những trang sức của các quý bà. Một nụ cười nhếch lên từ khóe miệng Nick khi anh nghĩ rằng thật dễ dàng để lột những đồ trang sức diêm dúa khỏi những “con bò câu” ngốc nghếch này. Cách đây không lâu anh đã có thể làm chính xác điều đó. Anh đã là từng là tên trộm cừ hơn là người bắt trộm. Nhưng bây giờ anh đã là một cảnh sát, và anh cần phải nghiêm túc.

“Ngài Sydney”. Một giọng đàn ông ngắt đứt dòng nghĩ của anh, và Nick quay lại từ phía sân thượng để đối mặt với Marcus, Bá tước Westcliff. Ngài bá tước sở hữu một bộ dáng đáng sợ. Mặc dù ngài chỉ có chiều cao trung bình, cơ thể của ngài to và có lượng cơ bắp vượt trội, gần giống với một con bò đực tràn đầy sức mạnh. Các đường nét của ngài rõ ràng và quả quyết, đôi mắt sâu màu đen sắc sảo nằm trên khuôn mặt ngăm đen của ngài.

Westcliff trông không có vẻ gì giống những người thuộc giới thượng lưu. Nếu ngài không được bao bọc bởi những bộ đồ tao nhã, người ta có thể nhầm ngài với một tay công nhân cặng hoặc kẻ làm thuê.

Tuy nhiên, dòng máu quý tộc màu xanh của Westcliff thì không có gì phải bàn cãi cả. Ngài được thừa hưởng một trong những lãnh địa cổ xưa nhất trong giới quý tộc cùng một chiếc vương miện mà các tổ tiên đã giành được từ những năm cuối thế kỷ 14. Nhưng thật nực cười, người ta đồn đại rằng bá tước không phải là một người ủng hộ nhiệt thành chính thể quân chủ cũng như sự thừa kế trong giới quý tộc, bởi ngài tin rằng không nên tách một ai khỏi những lo toan cuộc sống đời thường. Westcliff tiếp tục chất giọng rắn rỏi đặc biệt của mình “Chào mừng tới Stony Cross, Sydney”.

Nick thực hiện một cái cúi chào sơ sài “Cảm ơn thưa quý ngài của tôi”.

Ngài bá tước quan tâm đến anh với một cái nhìn ngờ vực: “Người giới thiệu anh, Ngài Ross, đề cập đến trong thư rằng anh đang phải chịu đựng sự buồn chán”.

Qua giọng nói của ngài, rõ ràng ngài ít có sự khoan dung về việc một người đàn ông giàu có than phiền về sự buồn chán quá mức. Nick cũng không. Anh băn khoăn về tính cần thiết của sự buồn chán gây thương cảm, nhưng nó đã là một phần mưu mẹo của anh.

“Vâng”, anh nói với một nụ cười chán đời. “Một hoàn cảnh suy nhược. Tôi đang cảm thấy sâu muộn. Người ta khuyên tôi rằng thay đổi không khí sẽ có thể giúp”.

Một tiếng cầu nhàu cục cằn thoát ra từ họng ngài bá tước: “Tôi có thể giới thiệu một vài phương thuốc chính xác cho sự buồn chán – đơn giản như mang bản thân anh tới vài hoạt động hữu ích”.

“Có phải ngài đang đề nghị rằng tôi ”làm việc“?” Nick nói với vẻ mặt biểu lộ sự không hài lòng. ” Có lẽ nên làm điều đó với ai khác. Kiểu buồn chán của tôi, dù sao đi nữa, cần một sự cân bằng của nghỉ ngơi và giải trí”.

Sự khinh thường thoáng qua cặp mắt đen của Westcliff. “Chúng tôi sẽ cố hết mức để cung cấp cho anh hài lòng với cả hai điều đó”.

“Tôi mong chờ điều đó” Nick lầm bầm, chú ý để giữ cho giọng nói nhã nhặn. Dù sao khi sinh ra anh cũng là con trai của một tử tước, quá nhiều năm sống ở tầng lớp dưới London đã tạo cho anh giọng điệu của tầng

lớp thấp kém và những phụ âm ghê tởm. “Westcliff, ngay lúc này làm tôi dễ chịu nhất là uống một ly, và cặp với người đàn bà quyến rũ thú vị nào đó”.

“Tôi có loại Longueville Armagnac đặc biệt”, ngài bá tước lẩm bẩm, rõ ràng là muốn thoát khỏi cuộc trò chuyện với Nick.

“Đó là sự chào mừng tuyệt vời nhất”.

“Được. Tôi sẽ bảo người hầu mang đến cho anh một ly”.

Westcliff quay người và rảo bước đi.

“Và một người phụ nữ quyến rũ” Nick nhấn mạnh, che dấu một nụ cười vào cái lưng thẳng tưng của ngài bá tước. “VẬY ĐÓ, Sydney, đó là điều mà mày sẽ phải kiểm cho bản thân”.

Khi ngài bá tước rời khỏi sân thượng, Nick tự cho phép mình một nụ cười nhạo. Cho tới giờ anh đang đóng vai một nhà quý tộc trẻ xấu xa rất thành công. Anh đã xoay sở để làm phiền ngài bá tước vượt xa sự chịu đựng. Thực ra, anh khá là thích Westcliff với ý chí cứng rắn và sự chua cay mà anh cũng có.

Trầm tư, Nick rời khỏi sân thượng và đi lang thang xuống vườn, nơi được thiết kế với cả những không gian đóng và mở, cung cấp vô số những khoảng nhỏ riêng tư.

Không khí đầy đặc mùi thơm của cây thiên thanh và mía đầm lầy. Những con chim bị bắt được đem trang trí trong chuồng kêu chiêm chiếp loạn xạ khi anh lại gần. Đối với đa số mọi người không nghi ngờ gì đó là những âm thanh vui vẻ, nhưng đối với Nick những âm rung động không ngừng nghỉ đó tạo nên những tiếng kêu tuyệt vọng.

Anh như được xúi giục mở những cánh cửa và thả những con chim tội nghiệp đó tự do, nhưng việc đó là vô dụng khi những đôi cánh của chúng đã bị xén. Dừng lại tại mô đất cao ven sông, anh quan sát bóng tối lấp lánh xòa xuống sông Itchen, ánh trăng đã tỏa ánh sáng xuyên qua những sợi tơ nhỏ lắt lự của những cây liễu và những cụm cây sồi.

Giờ đã muộn, có lẽ Charlotte đã ở trong nhà. Tình cờ anh đi lang thang để khám phá xung quanh, Nick phát hiện ra phía bên cạnh của tòa nhà chính được xây bằng đá màu mật ong và dồn vào các góc với bốn ngọn tháp cao sáu tầng. Nó nằm đằng trước với một cái sân rộng riêng biệt chuồng nuôi ngựa, nơi giặt giũ và một tòa nhà thấp dành cho các người hầu. Phía trước của chuồng ngựa được thiết kế để có thể nhìn thấy nhà nguyện bên kia sân.

Nick như bị thôi miên bởi vẻ hoành tráng của những chuồng nuôi ngựa, không giống như bất kỳ điều gì anh đã từng nhìn thấy trước đây. Anh bước xuyên qua một tầng trệt có cổng mái vòm và tìm thấy một sân chứa nơi treo những bộ yên cương sáng bóng. Một sự pha trộn những mùi thơm đông đúc đầy không khí: mùi ngựa, cỏ khô, da thuộc và xi đánh bóng. Có một vòi nước uống chung bằng đá cẩm thạch cho chuồng ngựa ở phía sau của sân, kế bên là những lối vào riêng rẽ tới chuồng ngựa. Nick đi bằng qua những phiến đá trên sân được chiếu sáng bằng những ngọn đuốc, gần như không tạo ra tiếng bước chân là thói quen của những cảnh sát Bow Street. Lặng mạp sự yên lặng của anh, những con ngựa dậm chân và khịt khịt cảnh giác khi anh tiến tới. Nhìn chằm chằm vào cổng tò vò, Nick phát hiện ra một dãy chuồng ngựa được lấp đầy bởi ít nhất năm tá những con ngựa. Đường như những dãy chuồng rộng khác chắc chắn là để cứu vớt các con vật. Và Nick bỏ đi xuyên qua lối vào phía tây.

Ngay lập tức anh phải giáp mặt với một bức tường đá cao đến sáu feet hơn. Không có gì phải nghi ngờ rằng nó được xây để bảo vệ những vị khách thiếu thận trọng ngã từ dốc đứng bởi không để ý thấy dòng sông bên dưới. Nick dừng lại trên đường trước một dấu hiệu không báo trước của một nhổ, mảnh mai ngón tay lơ lửng trên đầu bức tường. Đó là một phụ nữ, tư thế đứng đầu tiên đã khiến anh nghĩ đó là một pho tượng. Nhưng một ngọn gió nhẹ đã làm tung đường viền chiếc áo sơ mi của cô và trêu chọc mái tóc màu vàng nhạt tự do khỏi búi tóc lỏng lẻo trên đầu cô.

Như bị thôi miên, anh tiến lại gần hơn, ánh nhìn chăm chăm của anh như đóng đinh lấy cô. Chỉ có một kẻ liều lĩnh ngu ngốc mới thẳng băng trên cái bức tường không bằng phẳng đó, với cái chết hiển nhiên chờ đợi nếu cô lỡ chân. Cô ta dường như không nhận ra số mệnh đang lù lù rơi xuống trước cô. Cái dáng nghiêng

đầu của cô ta để lộ ra ánh nhìn chăm chăm vào chân trời tối đen. Chúa có biết việc cô ta đang làm là gì không?

Hau năm trước, Nick từng nhìn thấy một người đàn ông trong sự im lặng đặc biệt trước khi anh ta nhảy xuống tự tử từ trên một cây cầu bắc qua sông Thames.

Khi cái nhìn chăm chăm của Nick bao quát cô, anh nhận ra rằng đường viền áo dài đã bị vướng vào dưới gót chân cô. Điều đó đã thúc đẩy anh hành động. Tiến lên phía trước bằng những sải chân lén lút, anh nhắc mình một cách dễ dàng, không một tiếng động lên bờ tường.

Cô không nhìn thấy anh cho tới khi gần như anh tiếp cận cô. Cô quay lại, và Nick kịp nhìn thấy một ánh sáng lóe lên trong đôi mắt đen của cô trong khi cô mất thăng bằng. Túm lấy cô trước khi cô có thể bị ngã, Nick kéo mạnh cô vào ngực anh. Vòng tay anh khóa cô vững chãi chỉ ngay phía dưới ngực cô. Hành động đơn giản của việc kéo cơ thể cô vào người anh mang đến cảm giác thỏa mãn lạ kỳ, như là một miếng ghép hình vào đúng chính xác vị trí của nó. Cô kêu lên một tiếng nhỏ, tự động chụp lấy cánh tay anh. Những lọn tóc vàng mượt mà trượt qua mặt Nick, hương thơm của phụ nữ tươi mát, thoảng hương vị của biển cả xộc vào mũi anh. Mùi vị làm anh ứa nước miếng. Nick bị giật mình vì phản xạ tức thì với cô – anh chưa từng đáp lại phản ứng cơ thể như vậy với một phụ nữ. Anh muốn nhảy xuống bức tường và mang cô theo như một con sói lang thang trong những cánh rừng trung cổ, và tìm một nơi riêng tư để ngấu nghiến con mồi của mình.

Cô cứng ngắc trong vòng tay anh, hơi thở cô trở nên gấp gáp: “Buông tôi ra”. Cô nói, soi vào cánh tay anh. “Anh đang làm cái quái gì vậy?”

“Cô có thể đã ngã”.

“Tôi không thể. Tôi rất ổn cho tới khi anh nhảy bổ về phía tôi và gần như làm tôi ngã...”

“Gót chân cô bị vướng vào viền váy”.

Cẩn thận di chuyển, cô nhắc chân mình lên và nhận ra rằng anh nói đúng. “Đúng vậy”. Cô nói ngắn.

Đã từng giải cứu mọi người khỏi mọi trường hợp có thể tưởng tượng ra, Nick quen nhận được ít nhất cũng là một lời cảm ơn hời hợt.

“Cô có ý định cảm ơn tôi vừa cứu cô không?”

“Tôi có phản xạ hoàn hảo. Tôi có thể tự cứu mình.”

Nick cười ngờ vực, vừa bực mình vừa thích thú với sự cứng đầu của cô. “Nếu không nhờ tôi, cô đã có thể làm gãy cái cổ nhỏ nhắn của mình.”

“Tôi có thể đảm bảo, thưa ngài, rằng hành động gọi là giải cứu vừa rồi là hoàn toàn không cần thiết. Dù sao đi nữa, ngài hiển nhiên muốn thế... cảm ơn. Bây giờ làm ơn bỏ tay ngài đã ra khỏi tôi”. Giọng cô thể hiện chẳng có sự hàm ơn chút nào.

Nick cười ngạo, thấy rõ được thái độ chẳng hề sợ sệt của cô, mặc dù thực tế rằng tim cô đang đập điên loạn bên trong khủy tay anh. Cẩn thận anh nới lỏng tay mình và giúp cô chậm chậm xoay lại. Cô khẽ lắc lư và ấn ngón tay cô vào trong tay áo khoác của anh trong một sự bất an.

“Tôi đã tóm được cô”. Anh nói chắc chắn.

Cô đối mặt với anh, và họ bất động khi nhìn chăm chăm vào nhau. Nick quên cả bức tường chênh vênh dưới chân anh. Điều đó dường như họ đang treo lơ lửng trong không trung, trong bầu trời tẩm ánh trắng khiến cho mọi vật trở nên không có thực. Sự nhận thức bắn xuyên qua anh như một mũi tên của ánh sáng. Không thể tin được, anh tìm thấy những điều đặc biệt lạ lùng trong bản thân mình đã khiến anh giống với anh hơn là anh đã từng biết.

Charlotte!

“Tôi đã tìm được cô” anh nhắc lại trong một nụ cười mỉm.

3. Chương 3

“Ngồi đi”. Người lạ mặt nói với Lottie, bàn tay to lớn đặt lên vai cô và ấn cô xuống.

Cô tuân lời một cách cẩn thận, yếu ớt đưa bản thân cô xuống khỏi bức tường với đôi chân đu đưa. Người đàn ông nhảy xuống, tiếp đất nhẹ nhàng từ độ cao sáu feet.

Anh ta giơ tay mình ra cho cô. Lottie ngập ngừng với bàn tay lạnh giá gần như xiết chặt quanh trái tim cô. Mọi bản năng cảnh cáo cô không nên nhảy vào vòng tay anh ta. Anh nhìn giống như một con thú ăn thịt đang chờ đợi để vồ lấy cô.

“Nào” Anh ta lẩm bẩm. Ánh trắng làm bật lên những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt xanh của anh.

Miễn cưỡng, Lottie nghiêng người xuống với cánh tay mở ra. Khi cô lùi khỏi bề mặt đá, tay cô đặt lên vai anh ta, và anh túm lấy thắt lưng cô. Anh bình tĩnh hạ cô xuống với một sự nhàn nhã để lộ ra sức mạnh vô cùng. Tay anh ta nắn nắn trên hông cô, bảo đảm cho cô đứng thẳng bằng trước khi anh ta buông cô ra.

Đứng cùng với anh ta trên mặt đất, Lottie đã bị sốc bởi kích thước của anh ta. Người lạ mặt có chiều cao bất thường, với đôi vai rộng, đôi bàn tay và bàn chân to lớn. Mặc dù anh ta ăn mặc cẩn thận, anh mặc một chiếc áo khoác kiểu mới với ve áo dài, và chiếc quần dài may rộng, mái tóc đen được cắt ngắn không đúng một, và khuôn mặt anh thậm chí còn cạo râu sạch sẽ. Đây là một điều không bình thường giữa đám đông các vị khách thanh lịch tại StonyCrossPark. Các quý ông thời trang sẽ để tóc họ mọc dài quá cổ áo, với kiểu tóc mai dài và có ria mép. Người đàn ông này thậm chí không có cả một chòm râu để làm mềm đi đường viền quai hàm cứng rắn của anh.

Anh ra hiệu về bức tường với một cái giắt đầu mạnh. “Tại sao cô lại đứng trên đó?”.

Trong một lúc Lottie không thể nói khi cô nhìn chăm chăm lên khuôn mặt đẹp trai của anh. Tự nhiên đã quá hào phóng với người đàn ông này, ban cho anh khuôn mặt đặc trưng rõ nét, huy hoàng, với đôi mắt màu xanh dữ dội tựa như màn đêm sâu thẳm. Sự giấu cợt trong đôi mắt đó tạo nên một sự tương phản quyến rũ liên lạc với những nét hài hước ẩn náu ở góc khóe miệng rộng của anh. Anh trông vào khoảng ba mươi tuổi – là thời điểm trong cuộc đời của người một người đàn ông khi anh ta từ bỏ những dấu vết cuối cùng của sự non nớt và trưởng thành hoàn toàn. Có thể cả rằng tất cả phụ nữ ở mọi lứa tuổi sẽ ngay lập tức say mê anh ta.

Góp nhặt sự lạnh lẽo của mình, cô xoay sở để trả lời anh: “Tôi đang ngắm cảnh”.

“Cô cũng có thể ngắm cảnh tương tự từ một khung cửa sổ an toàn”.

Một nụ cười e thẹn nở trên môi cô: “Phong cảnh sẽ tuyệt hơn khi thêm vào chút kích thích mạo hiểm”.

Ngay lập tức anh nở nụ cười rộng khi anh đã hiểu chính xác ý của cô. Nụ cười láu lỉnh bùng sáng, gần như khiến trái tim cô ngừng đập. Lottie không thể ngừng nhìn chăm chăm vào anh. Đường như đó là một điều đó quan trọng và không thể nói ra, tựa như họ đã có cơ hội gặp gỡ nhưng cô đã quên mất chuyện đó.

“Ngài là ai, thưa ngài?” Cô hỏi. “Tôi chưa từng nhìn thấy ngài trước đây”.

“Có lẽ, tôi là thiên thần hộ mệnh của cô”.

“Nhìn ngài không giống thiên thần của tôi”. Cô nhắc lại hoài nghi, làm cho anh cười to.

Anh cúi đầu và tự giới thiệu bản thân. “Lord Sydney, rất hân hạnh”.

Lottie đáp lại với một cái nhún mình. “Miss Miller. Tôi là người làm thuê với tư cách là bạn hầu của bà bá tước quả phụ”.

Cô dành cho anh một cái nhìn suy đoán công khai. “Danh sách khách mời dự những bữa tiệc tại nhà bá tước Westcliff rất kén chọn. Ngài đã xoay sở cách nào để kiếm được một lời mời vậy?”.

“Ngài bá tước đủ tốt để thể hiện lòng mến khách từ lời đề nghị của một người bạn thân”.

“Ngài tới để đi săn?” Cô hỏi. “Đó là lý do tại sao ngài lại ở đây”.

“Đúng vậy”. Anh nói với một chút bối rối, có vẻ châm biếm trong giọng anh. “Tôi đi săn”.

Tiếng nhạc bùng lên đột ngột từ phía bữa tiệc ngoài trời, và họ cùng nhìn thoáng về phía khu vườn sau lưng.

“Tôi tới để ngắm những con ngựa”. Sydney nói. “Xin thứ lỗi cho sự xâm phạm của tôi tới sự riêng tư của cô”.

“Ngài có ý định quay trở lại bữa tiệc bây giờ ư?”.

Hàng lông mi tối màu của anh nhướng lên trong một sự trêu chọc thách thức. “Và cô sẽ lại trèo lên tường nếu tôi đi?”

Chúa ơi, thật là trái với lẽ thường cho một người đàn ông sở hữu quá nhiều sự mê hoặc. Mối cô cong lên trong một nụ cười không thể kiềm chế được. “Không phải tối nay, thưa ngài”.

“Vậy hãy chấp nhận tôi đi cùng cô quay trở lại ngôi nhà”.

Lottie không thốt ra lời phản đối khi anh bước tới bên cô.

Thật là điều bất thường khi gặp được kiểu người như anh ở StonyCrossPark. Đa số mọi ngày, một ai đó không thể ném đồng xu mà không chạm phải vài người đàn ông rắn rỏi trong cuộc tìm kiếm của những con bạc. Trong hai năm trước đây, Lottie đã đến gần rất nhiều trong số họ. Nhưng có một điều gì đó khác biệt với người đàn ông này. Anh không có nét thoải mái, cái vẻ ngoài vô công rồi nghề của các quý tộc hay lui tới chỗ này. Cô cảm nhận được sự tàn nhẫn ẩn náu dưới vẻ bề ngoài của anh.

Cô không cảm thấy an toàn khi ở gần anh. Và tuy thế cùng một lúc, cô lại cảm thấy sự ép buộc kỳ cục để quyến rũ anh lại gần hơn, để khiến anh mỉm cười lần nữa.

“Cô dường không như sợ độ cao, cô Miller”. Anh nhận xét.

“Tôi không sợ bất cứ điều gì”. Cô thổ lộ.

“Tất cả mọi người đều sợ một điều gì đó”.

“Vậy ư?” Cô gửi cho anh một cái nhìn khiêu khích thoáng qua. “Một người đàn ông như ngài có thể e ngại điều gì nhỉ?”

Trong sự ngạc nhiên của cô, anh trả lời nghiêm túc. “Tôi không tin tưởng khi bị nhốt vào những cái hộp”

Giọng nói hấp dẫn của anh khiến tim cô đập mạnh. Giọng nói mà anh sở hữu, nó trầm thấp với giọng điệu như trêu người, tựa như thể anh vừa mới thức dậy sau một giấc ngủ sâu. Âm thanh đó dường như tụ lại trên đỉnh xương sống của cô và trượt dần xuống tựa như mật ong tan chảy.

“Tôi không như vậy” Cô thừa nhận.

Họ dừng lại ở cánh cửa của ngọn tháp phía nam, nơi cư ngụ của những người hầu cao cấp, trong đó có cả cô. Từng dòng ánh sáng tuôn ra từ những khung cửa sổ lộng lẫy, và đọng thành vệt trên những con đường mòn rải sỏi. Bây giờ Lottie đã nhìn thấy tóc anh không phải màu đen mà là nâu. Một màu nâu óng ả, sẫm màu, một sự pha trộn những màu sắc giữa gỗ thích và lông chồn. Cô muốn chạm vào tóc anh và cảm nhận nó trượt xuyên qua những ngón tay cô. Sự gần gũi làm khuấy động cô.

Bước lùi lại, cô tặng anh một nụ cười hối tiếc. “Tạm biệt ngài. Và cảm ơn ngài vì đã là một người hộ tống dễ chịu”.

“Đợi đã”. Anh nói, có một sự khẩn cầu trong giọng anh. “Tôi có thể gặp lại cô không, Miss Miller?”.

“Không, thưa ngài. Tôi e là tất cả thời gian của mình đã bị bà bá tước góa phụ chiếm giữ rồi”.

Những từ đó chẳng hề ngăn được anh – cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh.

“Miss Miller...”

“Tạm biệt” Cô nhắc lại âm áp. “Tôi mong ngài có những ngày nghỉ thoải mái, thưa ngài”. Cô nhanh chóng rời đi, nhận thức rõ cái nhìn tức tối của anh.

Khi Lottie tìm về đến phòng cô, cô khóa cửa và thở dài. Từ khi cô tới StonyCrossPark, cô đã thường xuyên bị những quý ông theo đuổi đưa ra những lời đề nghị. Cho tới tối nay, cô chưa từng bị quyến rũ bởi bất kỳ ai trong số họ, bất kể họ đẹp trai và hoàn hảo đến đâu. Sau những kinh nghiệm của cô với Lord Radnor, cô không muốn bất kỳ điều gì từ đàn ông nữa.

Nếu ngài Radnor là người tốt thay vì thuộc dạng người tính toán, dịu dàng chứ không phải kẻ thống trị, Lottie có thể đã nghĩ tới việc chấp nhận kết hôn với ngài. Tuy nhiên, mục đích của Radnor đã rất rõ ràng ngay từ khi mới bắt đầu. Ngài muốn làm chủ mọi khía cạnh trong cuộc sống của cô. Ngài lên kế hoạch hủy hoại mọi vấn đề của con người cô và biến cô trở thành một vật do ngài nhào nặn nên. Kết hôn với ngài, theo đúng nghĩa đen, còn tồi tệ hơn là cái chết. Cha mẹ cô đã từ chối thừa nhận sự thực rõ ràng đó, khi mà họ vô cùng cần đến sự nâng đỡ về tài chính của Radnor. Và điều đó đã thúc đẩy Lottie chạy trốn, khi mà cô có đủ nhận thức hậu quả mà họ sẽ phải đối mặt. Cô thường bị ám ảnh bởi tội ác, biết rằng cô sẽ phạm phải sai lầm nếu Radnor và cô kết hôn. Dù sao đi nữa, bản năng tự bảo vệ đã quá mạnh. Cuối cùng, cô không thể kiềm chế được một cuộc chạy trốn, và bằng cách nào đó Chúa đã chỉ dẫn cho cô tới Hampshire.

Như Lottie đã mong chờ, tự do của cô đã đến cùng cái giá của nó. Cô thường xuyên thức dậy đầm mồ hôi và lạnh giá bởi những cơn ác mộng bị kéo trở lại bên Radnor.

Một điều không thể nào quên được – dù chỉ một lúc – rằng ngài đã sai người truy tìm cô. Bất kỳ nhận thức nào của an toàn thật là viễn vông. Hơn nữa cuộc sống của cô ở Stony Cross Park thật dễ chịu, cô chắc chắn đã mắc kẹt ở đây như một con chim trong lồng, cánh của chúng đã bị cắt để chúng trở thành những con vật trên mặt đất chứ không phải chúng thuộc về bầu trời. Cô không thể đi bất kỳ đâu, hoặc làm bất kỳ điều gì mà không lo sợ rằng cô sẽ bị tìm thấy một ngày nào đó. Và điều đó khiến cô sụp đổ và trở nên hoài nghi, cô không thể tin vào bất kỳ ai. Chỉ có một người đàn ông trẻ đẹp trai với đôi mắt màu xanh ám ảnh.

Không trở lại với bữa tiệc ngoài trời, Nick trở lại phòng riêng của mình. Hòm của anh và đồ mang theo đã được những người hầu mở ra. Quần áo của anh được sắp xếp thành từng chồng gọn ghẽ trong chiếc tủ ngăn kéo thanh nhả bằng gỗ dái ngựa, và treo trên các móc áo, chúng thơm phức với mùi tử đinh hương. Thiếu kiên nhẫn, Nick cởi áo khoác, áo gilê, và chiếc cavat lụa màu xám. Lột bỏ áo sơmi, anh vo nó lại thành một nhúm trong tay và dùng nó để thấm những giọt mồ hôi trên mặt, cổ và ngực anh. Sau khi vứt chiếc áo đã thấm đầm mồ hôi xuống sàn, anh ngồi lên giường được kê lọt vào trong góc đối diện cánh cửa. Anh cởi giày và tất, rồi nằm xuống chỉ với chiếc quần dài màu đen trên người, anh nhìn chăm chăm vào cái trần bằng gỗ của góc phòng. Cuối cùng anh đã hiểu sự ám ảnh của Radnor.

Charlotte Howard là một phụ nữ mê hồn nhất anh từng gặp. Cô tỏa ra sự sinh động phi thường của ý chí, bằng cách nào đó mà cô thể hiện đầy ấn tượng của mỗi chuyển động ngay cả khi cô đang đứng im. Cơ thể cô, khuôn mặt cô, mỗi phần của cô đều hoàn hảo với sự duyên dáng và sức mạnh. Anh muốn chìm vào trong sự rung động âm áp, mang cô tới miền cực lạc, và đốt khuôn mặt anh ở giữa đường cong lụa là trên ngực cô. Anh tưởng tượng cô thư giãn và mỉm cười, da cô hồng lên trong sự vuốt ve của anh khi họ nằm trên giường. Thảo nào mà Radnor thêm muốn cô như vậy. Tuy nhiên trong nỗ lực để chiếm hữu cô của Radnor, ngài bá tước sẽ sớm làm tiêu tan bất cứ điều gì làm cô trở nên đáng ao ước. Nick biết rằng có thể dễ dàng lợi dụng lời Charlotte quay về London trước khi Westcliff nhận thức được việc gì đang diễn ra. Anh tưởng tượng anh sẽ làm điều đó vào buổi sáng, sử dụng yếu tố thuận lợi của sự bất ngờ. Vô cùng rắc rối, anh thít chặt những ngón tay đằng sau đầu. “Tôi chẳng sợ hãi bất kỳ điều gì hết”.Charlotte đã nói với anh. Tuy nhiên anh không tin điều đó, anh khâm phục cô vì đã nói như vậy. Tất nhiên Charlotte sợ hãi, cô biết điều mà Radnor sẽ làm với cô khi cô trở về. Dù sao đi nữa, điều đó cũng chẳng dính líu tới Nick. Trách nhiệm duy nhất của Nick là làm điều mà anh được trả công để làm.

Trong một phương diện khác... điều này chẳng có gì cần phải vội vàng hết. Tại sao không ở lại Stony Cross thêm vài ngày? Anh cũng không bị yêu cầu phải báo cáo ở Bow Street trong vòng hai tuần tới, và những cánh rừng của Hampshire thì còn hơn cả sự ưa thích so với cái cảnh sông nước, cái mùi bản thủ phát ốm của London. Nếu anh vẫn ở lại thêm một hay hai ngày, anh có thể sẽ biết được nhiều hơn vềCharlotte. Anh cần phải tìm ra phải chăng cô đúng như là người mà anh đã biết?

Lần người lại, Nick cân nhắc các ý kiến. Anh chưa từng phá vỡ nguyên tắc của mình trước đây, một trong

số chúng đó là anh không bao giờ chấp nhận bản thân phát triển sự thân mật với con mồi của mình. Dù sao đi nữa, anh cũng chưa từng lưu tâm tới luật lệ, thậm chí là của anh.

Ý nghĩ về Charlotte đã khiến anh nóng lên và bị kích thích, và hết sức khuấy động. Gemma đã chấm dứt thỏa thuận giữa bọn họ sáu tháng trước, và anh đã sống độc thân từ đó. Không phải là anh thiếu sự khao khát, thực tế thì, anh đã bùng cháy với những cảm xúc không được giải thoát. Và anh đã gặp rất nhiều phụ nữ sẵn sàng.

Nhưng anh đã không hứng thú trong sự tầm thường và trần tục. Anh muốn một người đàn bà có được thể chịu được cường độ tình dục mà anh cần. Một người phụ nữ như vậy, hoặc là có quá nhiều kinh nghiệm trong phòng ngủ, hoặc là chưa từng có tí kinh nghiệm nào.

Lăn sang phía bên kia cái giường, Nick tìm lục tìm trong đồng quần áo của anh và lôi ra một bức họa nhỏ. Với một sự thành thạo quen thuộc, anh ấn vào cái móc của bề mặt được tráng men và gẩy nó mở ra. Nằm giữa, anh ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của Charlotte.

Có phải em không? Anh nghĩ, ngón tay men theo đường viền gò má của cô. Sự khao khát đã khiến cậu bé của anh được bơm đầy và khiến cho nó càng cứng hơn không thương tiếc. Hàng lông mi hạ xuống run rẩy khi anh tiếp tục ngắm khuôn mặt nhỏ được vẽ, và tay anh trượt xuống để chạm vào phần đang nhô lên đau đớn của mình.

Như một thói quen hàng ngày, Lottie thực hiện một cuộc đi dạo buổi sáng bằng qua phong cảnh của Stony Cross, vượt qua những ngọn đồi thoải thoải được bao phủ bởi cây thạch nam hoặc rừng rậm, băng qua những đầm lầy và vùng nước, và những trảng cỏ đầy sức sống.

Đa số khách khứa tại trang viên, tính cả Phu nhân Westcliff, đều ngủ dậy muộn và dùng bữa sáng lúc khoảng 10 giờ. Tuy nhiên, Lottie chưa bao giờ có thể thích nghi với giờ giấc như vậy. Cô cần một vài hình thức luyện tập để giải thoát bản thân khỏi sự căng thẳng quá mức. Trong những ngày thời tiết quá lạnh hoặc có bão để có thể đi dạo, cô bồn chồn cho tới khi Phu nhân Westcliff cầu diên lên.

Lottie tự đặt ra ba hoặc bốn cách đi dạo khác nhau, mỗi lần xấp xỉ như nhau khoảng một giờ. Sáng nay cô chọn một kiểu bắt đầu dọc theo Hill Road, băng qua cây sồi cổ và cánh rừng cây phỉ, và đi lên nguồn của một ngọn suối trong khu vực gọi là Wishing Well (Giếng ước). Đó là một buổi sáng lạnh lẽo, ẩm ướt điển hình của thời tiết đầu tháng năm, và Lottie hít những hơi thở thật sâu với mùi đất trong không khí. Mặc áo choàng với một chiếc váy dài chấm mắt cá, cô xỏ chân trong đôi boots chắc chắn cao đến giữa bắp chân. Lottie mạnh mẽ sải bước ra khỏi trang viên Westcliff.

Cô đi theo con đường mòn trải cát hướng vào khu rừng, trong khi những con cóc có sọc màu vàng nhảy ra khỏi những bước chân tiến tới của cô. Rừng cây xào xạc trên đầu, gió mang theo những âm thanh rộn rã của chim gõ kiến và chim chích. Một con chim ó to lớn vung về đập cánh phành phạch gần đầm lầy để kiểm tra bữa sáng.

Đột nhiên Lottie trông thấy một bóng đen phía trước. Đó là một người đàn ông đang đi lang thang xuyên qua khu rừng, đa phần những đường nét của anh ta không rõ ràng trong màn sương. Có lẽ là một kẻ săn trộm. Mặc dù Lottie đã dừng ở một khoảng cách, anh vẫn nghe thấy có sự khác lạ nào đó. Anh quay đầu lại khi một cành cây nhỏ gãy kêu tách dưới chân đôi giày của cô.

Lottie giữ mình đứng im trên mặt đất khi anh tiến lại gần. Cô nhận ra anh ngay cái nhìn đầu tiên, nét uyển chuyển tựa như sự thanh nhã của một con mèo chuyển động.

Anh trông thật thoải mái trong chiếc sơ mi dài tay và một cái áo gile đen, với giày boots và một chiếc quần ống túm cũ không thể chối cãi được. Ngài Sydney... nhìn đây về bất hảo và đẹp trai không theo khuôn phép nào. Cô ngạc nhiên khi gặp anh ở đây, khi mà tất cả những vị khách khác ở trang viên Westcliff vẫn còn đang ở trên giường.

Thậm chí còn ngạc nhiên hơn nữa trước phản ứng của cô với anh, những cơn sóng của sự kích thích và niềm hân hoan.

“Chào buổi sáng”, ngài Sydney nói, một nụ cười nhẹ nở trên môi anh. Mái tóc anh rối bời và cavat của anh thì thất không cẩn thận.

“Tôi không thể ngờ được ngài lại đi ra ngoài vào giờ này”. Cô nói vui vẻ.

“Tôi không bao giờ ngủ quá mặt trời mọc”.

Lottie gật đầu theo hướng mà anh vừa mới thường ngoạn.

“Có phải ngài định đi theo đường đó không? Tôi không thể khuyến khích điều đó”.

“Tại sao không?”

“Hướng đó dẫn tới những hồ lầy lội và những đầm lầy rất sâu. Một bước không may mắn, và ngài có thể chìm trong bùn, thế đó, nếu ngài không thể xử lý cả đồng nhện hay rắn”. Cô lắc cái đầu trong một sự hối tiếc giả tạo “Chúng tôi đã mất vài vị khách đáng mến theo cách đó”.

Anh cười biếng nhác. “Tôi không nên yêu cầu cô phải giới thiệu một con đường khác thay thế chứ?”

“Nếu ngài đi đường khác, ngài sẽ tới một đường mòn đi ngựa dẫn tới con đường chính. Đi theo nó sẽ dẫn ngài tới công viên, xuyên qua hàng rào để mở, và ngài sẽ tìm thấy con đường mòn dẫn ngài tới đỉnh của một ngọn đồi. Từ đó ngài có thể nhìn thấy những cái hồ, ngôi làng, cánh rừng, tất cả đều trải rộng ra trước mắt ngài... phong cảnh đẹp đến nín thở”.

“Đó có phải là nơi cô đang đi tới không?”

Cô lắc đầu và trả lời xác xược. “Không, tôi sẽ đi hướng ngược lại”.

“Vậy ai sẽ cứu tôi khỏi những đầm lầy?”

Cô cười vang. “Ngài không thể đi cùng tôi, thưa ngài. Điều đó không đúng đắn và cũng không khôn ngoan”.

Nếu họ từng gặp nhau, nó sẽ tạo thành những chuyện đồn đại. Và hiển nhiên điều đó sẽ khiến Phu nhân Westcliff phiền lòng, người đã từng cảnh cáo cô không bao giờ nên có những kẻ “bám đuôi” theo một cách gọi lịch sự.

“Cô muốn được một mình ư?” Ngài Sydney hỏi.

Một nét biểu cảm thoáng qua mặt anh, rất nhanh và tinh vi đến nỗi bất cứ ai cũng khó mà nhận thấy được. “Xin thứ lỗi cho tôi. Một lần nữa tôi lại xâm phạm sự tĩnh mịch của cô”.

Lottie ngạc nhiên với điều mà cô nhìn thấy trong đôi mắt anh chỉ thoáng qua một giây... một sự lẻ loi và không thể thấu hiểu nỗi đã làm cô bị sốc.

Cái gì đã gây nên điều đó? Anh có tất cả mọi thứ mà một người nên có: sự tự do, giàu có, đẹp trai, địa vị xã hội. Không có lý do gì khiến anh ta không hài lòng với cuộc sống của mình. Nhưng anh vẫn không hạnh phúc, và tất cả những điều tự nhiên trong cô thúc đẩy cô khiến cho anh vui vẻ. “Tôi đã khá quen với sự cô độc”. Cô nói nhẹ nhàng. “Có lẽ có bạn đồng hành là một sự thay đổi dễ chịu”.

“Nếu cô chắc chắn...”

“Vâng, đi thôi”. Cô liếc nhìn cơ thể khỏe mạnh của anh một cách thách thức có chủ ý. “Tôi chỉ hy vọng rằng ngài có thể theo kịp tôi”.

“Tôi sẽ cố gắng”. Anh nhả nhở chắc chắn với cô, hướng những bước chân tới bên cạnh cô khi cô tiếp tục sải bước.

Họ tiến tới gần một thân cây sồi khổng lồ đổ nghiêng nằm vắt ngang con đường mòn. Những con côn trùng vo ve lười biếng xuyên qua những tia mặt trời chiếu từ trên xuống.

“Nhìn kia”, Lottie nói, chỉ vào một con chuồn chuồn đang bay và đậu xuống phía trước họ. “Có hơn một tá các loại chuồn chuồn khác nhau trong khu rừng này, và ít nhất có hàng trăm loài bướm khác nhau. Nếu ngài tới vào lúc chập tối, ngài có thể nhìn thấy những con bướm tím có sọc mảnh – chúng tập hợp lại ngay đằng kia trên đỉnh của những ngọn cây...”

“Cô Miller”. Anh cắt ngang. “Tôi là một người London. Chúng tôi không quan tâm đến côn trùng, trừ trường hợp cần nhắc làm cách nào để tiêu diệt chúng hiệu quả nhất”.

Lottie thốt ra một tiếng thở dài rất điệu bộ, như là không hài lòng về sự thiếu hiểu biết của anh trong lĩnh vực này. “Thôi được rồi. Tôi sẽ cố kiểm chế việc mô tả quá nhiều loài bọ cánh cứng khác nhau ở dưới nước có tại đây”.

“Cảm ơn cô”. Anh trả lời vui vẻ. “Nào lại đây, hãy để tôi giúp cô đi qua cây sồi kia...”

“Không cần đâu”.

Lottie nhảy trên lên thân cây đỗ và đi dọc theo bề mặt gồ ghề của nó, một kiểu phối hợp trình diễn chẳng hề có dấu vết của tính thù mị gì cả. Khi sự cố gắng của cô được chào đón trong im lặng, cô liếc mắt ra đằng sau vai mình và nhận ra rằng Sydney đi ngay đằng sau cô, bàn chân anh vững vàng và dễ dàng như là một con mèo vậy.

Một tiếng cười giạt mình thoát ra từ cô khi cô đi tới phía cuối của thân cây. “Ngài có một sự nhanh nhẹn đáng kể so với khổ người của một quý ông như ngài”.

Sydney bỏ qua lời nhận xét, môi anh cong lên trong một cái dấu hiệu rằng sự nhanh nhẹn chẳng quan trọng gì cả.

“Tại sao cô lại trở thành bạn hầu của bà bá tước vậy?” Anh hỏi khi Lottie nhảy xuống mặt đất, chân cô sột xoạt dẫm lên thảm lá dày dễ vỡ. Anh làm theo cô, nhảy vào đúng chỗ cô vừa đáp xuống. Thật kỳ lạ, anh không tạo nên những tiếng động như cô vừa tạo ra, bất chấp thực tế rằng anh phải nặng gần gấp đôi cô.

Lottie lựa chọn từ ngữ với sự cẩn thận cao độ. Cô không muốn nói về quá khứ của mình – không chỉ bởi vì nó nguy hiểm, mà còn khiến cho cô sầu muộn. “Gia đình tôi nghèo. Tôi không có lựa chọn nào khác”.

“Cô có thể kết hôn”.

“Tôi chưa từng gặp ai mà tôi muốn kết hôn cả”.

“Thậm chí không phải cả Lord Westcliff ư?”

“Lord Westcliff?”, cô nhắc lại trong sự ngạc nhiên. “Tại sao tôi lại phải có chủ định với ngài ấy?”

“Ngài ấy giàu có và có chức tước. Và cô đã cư ngụ dưới mái nhà của ngài ấy hai năm nay rồi”. Sydney nhắc lại với sự châm biếm. “Tại sao cô không làm điều đó?”.

Lottie cau mày trầm tư. Chẳng phải ngài bá tước không quyến rũ – thực tế thì trái lại, Westcliff là một người đàn ông hấp dẫn, người đã gánh vác trên vai những trách nhiệm và cảm thấy không phải là đàn ông nếu phàn nàn về điều đó. Bên cạnh những chuẩn mực đạo đức khắt khe của bản thân, Lord Westcliff sở hữu một trí tuệ khô khan, và che đậy cẩn thận cảm xúc về lòng trắc ẩn, và như là Lottie thận trọng quan sát thấy, ngài điều hành lãnh địa và những ngôi nhà của ngài khéo léo tài tình như sử dụng vũ khí vậy. Phụ nữ tìm đến với ngài, tuy nhiên Lottie không phải là một trong số họ.

Cô cảm giác rằng cô không có chìa khóa để mở được cánh cửa sự kín đáo vốn có của ngài... mà cô cũng không bao giờ bị quyến rũ để kỳ vọng vào ngài với lý do rằng cô nhất quyết lựa chọn sự cô độc.

“Thực ra với địa vị của Westcliff sẽ chẳng bao giờ thích thú tiêu khiển với một cô bạn hầu của mẹ ngài”. Cô trả lời cho câu hỏi của ngài Sydney. “Nhưng thậm chí nếu như chúng tôi có cùng chỗ đứng trong xã hội. Tôi có thể chắc chắn rằng ngài bá tước sẽ không bao giờ quan tâm tới tôi theo cách đó, và tôi cũng như vậy. Mỗi quan hệ giữa chúng tôi – nếu có thể gọi như vậy - không vượt qua điều gì đặc biệt...”. Cô dừng lại, tìm kiếm một từ thích hợp. “Thuật giả kim”.

Ngôn ngữ bay lượn nhẹ nhàng trong không khí, bị xua đi bởi giọng nói của Sydney. “Chắc chắn thuật giả kim không so sánh được với sự an toàn mà ngài ấy có thể mang đến cho cô”.

An toàn. Đó là điều mà cô mong muốn nhất, và có thể chẳng bao giờ có. Lottie dừng lại và nhìn và khuôn mặt tối của anh. “Điều gì khiến ngài nghĩ rằng tôi cần sự an toàn?”.

“Cô một mình. Một người phụ nữ cần ai đó để bảo vệ”.

“Oh, tôi không cần một người bảo vệ. Tôi có một cuộc sống dễ chịu ở StonyCrossPark. Phu nhân Westcliff tương đối tốt, và tôi chẳng muốn điều gì cả”.

“Phu nhân Westcliff không thể sống mãi được”. Sydney chỉ ra. Mặc dù từ ngữ của anh thẳng thừng, biểu lộ của anh rất dễ hiểu. “Cô sẽ làm gì sau khi bà ấy ra đi?”.

Câu hỏi túm lấy Lottie trong sự ngạc nhiên. Không ai từng hỏi cô điều tương tự.

Xáo trộn, cô nấn ná một thời gian trước khi trả lời. “Tôi không biết”. Cô trả lời thành thật. “Tôi thừa nhận tôi chưa bao giờ nghĩ về bản thân trong tương lai”.

Ánh nhìn chăm chăm của Sydney thắt chặt lấy cô, mắt anh gần như có màu xanh kỳ lạ. “Tôi cũng vậy”.

Lottie không hiểu điều gì đã khiến cô kết bạn. Một điều thật dễ dàng ngay từ ý nghĩ đầu tiên về anh là một quý tộc trẻ hư hỏng, với những bộ quần áo cắt may tuyệt đẹp và nét mặt hoàn hảo. Nhưng xét kỹ hơn, có những dấu hiệu cho thấy một mặt hoàn toàn khác. Anh có những vết hằn sâu dưới mắt cho thấy anh không thể đếm được những đêm không ngủ. Những đường rãnh ghồ ghề trên cả hai phía của miệng anh tạo cho anh một nét nhìn hoài nghi không phù hợp với một người đàn ông còn quá trẻ. Và trong một lúc không tự bảo vệ mình như lúc này, cô nhìn thấy trong mắt anh rằng anh không phải một người xa lạ với nỗi đau.

Vẻ mặt của anh thay đổi nhanh như một tấm gương. Một lần nữa anh lại trở thành kẻ lêu lổng lười biếng với đôi mắt nhạo báng. “Tương lai quá nhàm chán để dự tính” Anh nói nhẹ nhàng. “Chúng ta tiếp tục chứ, cô Miller?”

Chứng hứng bởi tâm trạng thay đổi nhanh chóng của anh, Lottie dẫn anh ra khỏi khu rừng tiến tới con đường mòn. Mặt trời buổi sáng đã lên cao hơn, đậu lên những đóa hoa oải hương và sưởi ấm bãi cỏ. Cánh đồng họ vừa đi qua phủ đầy cây thạch nam và những cây rêu nước có màu xanh lục bảo, và điểm thêm những đóa hoa hồng đỏ

nhỏ nhắn.

“Người ta không thể nhìn thấy cảnh như vậy ở London, đúng không?” Lottie nhận xét.

“Không” Ngài Sydney đồng ý, mặc dù dường như rõ ràng không bị mê hoặc bởi khung cảnh thôn dã rất đẹp xung quanh họ.

“Tôi đoán rằng ngài thích cuộc sống ở thành thị hơn”. Lottie nói kèm một nụ cười. “Nhà cửa, những con phố rải sỏi, nhà máy, khói than, và tất cả những âm thanh đó.

Mọi người làm cách nào để vượt qua những cái đó nhỉ?”.

Ánh mặt trời chạm vào những cây gỗ dái ngựa và nhuộm vàng mái tóc nâu của anh. “Cô cứ giữ những con bọ cánh cứng và đầm lầy, cô Miller. Tôi lựa chọn London bất kỳ lúc nào”.

“Tôi sẽ chỉ cho ngài vài điều mà London không có”. Lottie hân hoan dẫn anh đi ngang qua con đường mòn. Họ đến một hồ bùn sâu chứa đầy nước chảy từ một mạch nước ngầm.

“Cái gì thế?” Ngài Sydney thắc mắc, ngắm cái hồ đầy bùn lỏng một cách đầy hoài nghi.

Lottie bận rộn lục tìm trong túi chiếc áo khoác đi bộ của cô. “Oh, thật tệ, tôi không có cái kẹp nào cả”.

“Cô cần kẹp để làm gì?”

“Để thả xuống giếng”. Cô đưa cho anh một nụ cười quở trách. “Tôi nghĩ rằng tất cả mọi người đều biết rằng họ không thể thực hiện một điều ước mà không có kẹp”.

“Cô muốn ước điều gì?” Anh khàn khàn hỏi.

“Oh, không phải cho tôi. Tôi đã ước hàng tá điều ước ở đây rồi. Tôi muốn ước một điều cho ngài”.

Từ bỏ việc tìm ra được một cái kẹp, Lottie thoáng nhìn lên anh.

Có một cái nhìn khác lạ trên khuôn mặt của ngài Sydney... trống rỗng, đau đớn bất ngờ... như là anh vừa bị đá trúng dạ dày vậy. Anh không di chuyển hay chớp mắt, chỉ nhìn chăm chăm vào cô tựa như anh có chút

không thể nào hiểu được những từ ngữ của cô. Sự im lặng giữa họ dần đặc lại, và Lottie chờ đợi trong vô vọng sự mê hoặc từ anh để phá vỡ nó.

Giật mạnh cái nhìn chăm chăm của anh quay đi, Sydney chăm chú tới cánh đồng cây thạch nam với với sự bối rối mãnh liệt, tựa như nếu ý nghĩ của anh đang đấu tranh để cuộn mình lại trước những điều gây nên cảm xúc.

“Hãy thực hiện một điều ước đi”. Lottie thôi thúc. “Tôi sẽ ném một cái kẹp xuống giếng cho ngài vào lần tới tôi đến”.

Ngài Sydney lắc đầu. Khi anh nói, giọng anh khản kỳ lạ “Tôi không biết phải ước điều gì”.

Họ tiếp tục giữ im lặng, hướng ra khỏi mảng lầy lội và đi theo con đường mòn tới một cây cầu dành cho người đi bộ bắc ngang một con suối nhỏ. Bên kia dòng suối, những thảm cỏ ẩm ướt như mời gọi, rục rĩ với những mảng cây bụi dễ thương màu vàng cao đến ngang thắt lưng.

“Đường này” Lottie nói, nhắc váy cô lên khỏi đầu gối khi họ bước trên cỏ và cây thạch nam, và tiến gần tới ranh giới của hàng rào. ” Vượt qua hàng rào, là đường mòn dẫn xuyên qua rừng để về tới Stony Cross Park“. Cô chỉ chiếc cổng tò vò cao, quá hẹp để có thể chứa dù chỉ một người bước qua nó một lần. Liếc nhìn ngài Sydney, cô an ủi khi nhận thấy rằng anh đã lấy lại được sự bình tĩnh. ”Chỉ có một cách đi tiếp đó là xuyên qua cổng nọ hôn”.

“Tại sao lại gọi như vậy?”

“Tôi không biết”. Lottie trầm tư cân nhắc về cái cổng. “Tôi cho rằng bởi vì một nụ hôn là kết quả không thể tránh được của hai người đang cố tìm cách vượt qua nó cùng một lúc”.

“Thật là một giả thuyết thú vị”. Sydney dừng lại bên trong cánh cửa hẹp. Áp một bên người vào nó, anh gửi cho cô một nụ cười thách thức, nhận thức đầy đủ rằng cô sẽ không thể đi băng qua mà không chạm vào người anh.

Lottie nhướn lông mày. “Bối cơ hội nào đó mà ngài mong đợi tôi thực hiện nó?”

Ngài Sydney nhún vai nhàn nhã, ngắm cô với một cái nhìn lang thang đầy mê hoặc gần như không thể chống cự được. “Tôi sẽ không cản cô nếu cô cảm thấy quá sẵn sàng”.

Rõ ràng rằng anh không mong chờ cô tiếp nhận lời thách thức. Lottie biết rằng cô chỉ cần trợn mắt lên và quả trách anh, rồi anh sẽ bước sang một bên.

Tuy thế, khi cô cân nhắc phản ứng của cô với anh, cô bắt đầu nhận thức một sự sợ hãi trống rỗng bên trong. Cô đã không chạm vào bất kỳ ai trong hai năm. Không phải những cái ôm bốc đồng thời con gái từ những người bạn của cô ở Maidstone... không phải sự âu yếm từ bàn tay mẹ cô, chẳng phải những nụ hôn trẻ con ngọt ngào từ các anh chị em trong nhà. Cô ngạc nhiên điều gì ở người đàn ông này đã khiến cô mất đi sự sáng suốt? Anh khiến cô muốn kể cho anh nghe về những bí mật của cô, những điều đã, tất nhiên, không thể tưởng tượng được. Không thể làm được. Cô có thể không tin được bất kỳ ai khi cuộc sống của cô đang bị đe dọa.

Cô nhận ra rằng nụ cười của ngài Sydney đã biến mất. Vô thức, cô bước tới gần anh hơn và ngay lúc này chỉ đứng cách anh chưa đầy một sải tay.

Cái nhìn chăm chăm của cô nhảy múa trên miệng anh, quá rộng, rất nam tính, đầy đặn. Mạch của cô đập leo thang tới một nhịp độ điên dại khi sức quyến rũ ảnh hưởng mạnh mẽ tới cô hơn bất kỳ điều gì cô từng biết... mạnh mẽ như sự sợ hãi, sâu thẳm như cơn đói khát.

“Giữ nguyên nhé”. Cô nghe bản thân mình nói. Cẩn thận cô đặt một bàn tay của mình lên giữa ngực anh.

Khoảnh khắc mà Lottie chạm vào anh, ngực ngài Sydney chuyển động dưới lòng bàn tay cô trong một nhịp thở mạnh, nhanh.

Mạch đập dữ dội của trái tim anh tác động lên những ngón tay đầy đặn của Lottie nhạy cảm kỳ lạ. Anh dường như đã đóng băng, khi anh sợ rằng bất kỳ chuyển động nhiều cũng khiến cô hoảng sợ bỏ chạy.

Nhẹ nhàng ngón tay cô chạm vào môi dưới của anh và cảm nhận những hơi thở nóng thoát ra từ chúng. Một con bướm rời khỏi chốn dừng chân trên cổng và bay đi, như một vệt màu run rẩy trong không khí.

“Tên của ngài là gì?” Lottie thì thầm. “Tên đầu tiên ý?”

Điều này lấy của anh một khoảng thời gian dài đến khó hiểu để trả lời. Hàng mi dày của anh hạ xuống để che giấu những ý nghĩ. “John”.

Anh quá cao nên Lottie phải đứng trên đầu ngón chân để với tới miệng anh, và mặc dù vậy, thậm chí cô vẫn chưa thể xoay sở được. Túm lấy hông cô trong tay anh, anh chậm chậm mang cô áp sát vào cơ thể anh. Đột nhiên có một điều gì đó rất lạ lẫm, ánh nhìn mất mát trong mắt anh, tựa như là anh đang chìm xuống. Do dự, Lottie trượt tay cô vòng ra đằng sau cổ anh, nơi những múi cơ vận xoắn lại đã trở nên cứng ngắt.

Anh để cô kéo đầu anh xuống thấp dần, thấp dần cho tới khi hơi thở của họ trộn lẫn với nhau và môi họ chạm trong một nụ hôn ngọt ngào, mềm mại. Miệng anh ẩm và vẫn còn khước từ cô, sau đó môi anh bắt đầu chuyển động trong một cái chạm nhẹ. Mất phương hướng, Lottie lắc lư trong cái ghì siết của anh, và anh trượt vòng tay quanh lưng cô để giữ cô an toàn.

Theo bản năng, cô hướng khủy tay lên trên, những ngón tay căng thẳng khi cô cố gắng tìm kiếm đào sâu thêm sức ép mềm mại. Nhưng anh quá cẩn thận để giữ gìn cảm xúc dưới sự kiềm chế khít khao, từ chối bị lấy đi hơn nữa. Dần dần cô thoát khỏi anh, hạ xuống đứng trở lại trên gót chân cô. Cô thách thức để chạm vào một bên khuôn mặt anh, nếm nấp sự ấm áp của làn da anh áp trong lòng bàn tay cô.

“Tôi đã trả phí qua đường” Cô thì thầm. “Tôi có thể đi qua cánh cổng bây giờ chưa?”

Anh gật đầu nghiêm trang và rời bước khỏi ngưỡng cửa.

Lottie băng qua và đi lang thang đến bờ rào, ngạc nhiên khám phá ra đầu gối cô hơi run run. Người đồng hành đi theo cô trong im lặng khi cô bước dọc theo con đường mòn đi bộ hướng về phía StonyCrossPark.

Khi gần như về đến ngôi nhà chính, họ dừng lại dưới tán của một cây sồi.

“Tôi phải rời khỏi ngài ở đây”. Lottie nói, khuôn mặt cô lốm đốm bởi những cành cây trên đầu. “Chúng ta không nên gặp lại nhau nữa”.

“Tất nhiên”.

Một sự khao khát nhức nhối tụ lại bên trong ngực cô khi cô nhìn anh. “Khi nào ngài sẽ rời khỏi StonyCrossPark, thưa ngài?”

“Sớm thôi”.

“Không phải trước buổi tối ngài mai, tôi hy vọng thế. Trong làng sẽ có một ngày lễ kỷ niệm May Day tuyệt vời. Tất cả mọi người từ trang viên đều xuống dưới đó và vui chơi”.

“Cô có đi không?”

Lottie lắc đầu ngay lập tức. “Không, tôi đã nhìn thấy nó rồi. Tôi chắc chắn thích ở trong phòng với một quyển sách. Nhưng đối với người mới tới rất nên thưởng thức những hoạt động hội hè”.

“Tôi sẽ lưu ý điều đó”. Anh lẩm bẩm. “Cảm ơn vì cuộc đi dạo, cô Miller”. Và với một cái cúi chào thanh lịch, anh rời khỏi cô.

Sau bữa sáng, Charlotte đặt phu nhân Westcliff vào xe đẩy dọc theo con đường lát về lãnh địa phía đông. Nick nhìn từ trên cửa sổ tầng một để mở, có thể nghe thấy giọng người đàn bà quý phái khi bà ta lên lớp với Charlotte.

“Không thể thay đổi việc kiểm tra hàng ngày”, Phu nhân Westcliff nói, khua khua bàn tay đầy đồ trang sức. “Cổ đại phải được nhớ ngay khi người ta nhìn thấy nó. Cây trồng không bao giờ được chấp nhận lớn lên bên ngoài những nơi thích hợp dành cho chúng, hoặc họ sẽ phá hủy sự cân xứng của khu vườn...”.

Charlotte biểu lộ ra lưu tâm về lắng nghe khi cô đẩy chiếc xe dọc theo con đường mòn. Sự nhàn nhã mà cô đang thể hiện ngược lại với sức nặng hiển nhiên của chiếc xe đẩy. Thật ngạc nhiên, cánh tay mảnh mai của cô rất mạnh mẽ, và cô không để lộ ra dấu hiệu nào của sự mệt mỏi khi họ tiếp tục đi dọc hàng rào cây.

Nick nhìn cô chăm chú khi anh cố gắng thu gọn những ý nghĩ hỗn loạn của mình. Cảm giác thèm ăn quen thuộc đã biến mất sau cuộc đi dạo sáng nay. Anh đã không ăn sáng, không làm bất kỳ việc gì, thực sự, ngoại trừ việc lang thang xung quanh lãnh địa trong tình trạng mê mụ khiến anh sợ hãi. Anh tự biết anh là một người đàn ông nhẩn tâm, một kẻ không có danh vọng, và chẳng có lý do gì để nén bản tính xấu xa vốn có. Phần lớn thời gian của cuộc đời anh đã giành cho việc sống sót cơ bản, và anh chưa bao giờ được tự do để theo đuổi cao hơn. Anh có một sự hiểu biết ít ỏi về văn học hay lịch sử, và khả năng toán học của anh chỉ giới hạn cho những vấn đề về tiền nong và những vụ cá cược. Triết học, với anh, là một nhúm những nguyên lý hoài nghi được đúc kết thông qua kinh nghiệm từ những sự việc tồi tệ nhất của nhân loại.

Bây giờ không điều gì có thể gây ngạc nhiên hay hăm dọa được anh. Anh không sợ thất bại, đau đớn hay thậm chí cả cái chết. Nhưng chỉ với vài từ ngữ và sự vụng về, một nụ hôn trinh nữ, Charlotte Howard đã phá hủy anh.

Chắc chắn rằng Charlotte đã thay đổi với cô gái mà cha mẹ, bạn bè và bản thân Radnor từng biết. Cô đã trở nên quen với lối sống trong từng khoảnh khắc, với không ý nghĩ nào đến tương lai. Hiểu rằng cô đang bị săn đuổi, rằng những ngày tự do quý báu của cô ấy là có hạn, điều đó sẽ khiến cô trở nên cay đắng và không có ảo tưởng.

Và cho tới khi cô vẫn ném những chiếc kẹp xuống cái giếng ước. Một điều ước. Một tia hy vọng dù là mỏng manh... điều đó đánh vào tâm trí anh, khi anh tin rằng linh hồn mình đã rời bỏ từ lâu.

Anh không thể mang cô tới cho Radnor. Anh phải có cô cho bản thân anh. Tay anh nắm chặt khung cửa sổ bằng gỗ sơn, xiết chặt mạnh mẽ để giữ thăng bằng. Mặt khác, anh phân vân trước sự ngạc nhiên dữ dội mà anh vừa khám phá ra.

“Sydney”. Âm thanh của Lord Westcliff làm anh giật mình.

Nick không hài lòng khi nhận ra rằng anh đã quá chăm chú nhìn Charlotte khiến thói quen cảnh giác của anh bị biến mất. Giữ cho bộ mặt vô cảm, anh quay người lại với ngài bá tước.

Nét đặc trưng của Westcliff thậm chí dường như khắc nghiệt và không thỏa hiệp hơn thường lệ. Đôi mắt sẫm màu của ngài chứa đựng sự cứng rắn, có ánh lạnh lẽo.

“Tôi thấy rằng anh đã để ý tới người bạn hầu của mẹ tôi”. Anh nhấn giọng nhẹ nhàng. “Một cô gái thu hút, không đáng để bị làm tổn thương. Trong quá khứ, thỉnh thoảng tôi cần thiết phải làm nản lòng vài vị khách yêu thích cô Miller, khi tôi không bao giờ chấp nhận bất kỳ người làm công nào của tôi bị lợi dụng”.

Nick quay lại với cái nhìn điềm tĩnh của Westcliff, nhận thức rằng anh bị cảnh cáo tránh xa khỏi Charlotte.

“Có phải tôi đang xâm phạm vào khu vực cấm của ngài, thưa bá tước?”.

Đôi mắt của ngài bá tước hẹp lại trước câu hỏi xác xược. “Tôi phải nâng cấp lòng mến khách của tôi với anh bằng vài điều kiện, Sydney. Dù sao, một điều trong số đó là anh hãy để cô Miller một mình. Chuyện này không có gì cần tranh cãi thêm nữa”.

“Tôi hiểu rồi”. Sự ngờ vực thiêu đốt bên trong anh. Liệu Charlotte có tin tưởng ông chủ của cô? Anh không nghĩ rằng cô có thể tin bất kỳ ai, thậm chí cả một người đàn ông đáng kính như Westcliff. Dù sao đi nữa, nếu cô nắm lấy cơ hội, ngài bá tước không nghi ngờ gì sẽ đề nghị với cô một vị trí hoàn toàn đối lập với công việc hiện nay ở StonyCrossPark. Điều đó cũng có thể là Charlotte đã kiếm được sự bảo vệ từ ngài bá tước bằng việc ngủ với ngài.

Ý nghĩ về Charlotte khóa thân trong vòng tay của một người đàn ông khác khiến miệng Nick chua chát, và đột nhiên máu anh căng đầy sự thèm khát. Đó phải là sự ghen tức, anh hoài nghi nghĩ. Chúa ơi!

“Tôi sẽ dành sự lựa chọn cho cô Miller”. Nick nói dứt khoát. “Nếu cô ấy yêu cầu sự có mặt của tôi, hay vắng mặt, tôi sẽ tôn trọng ý muốn của cô ấy. Không phải ngài”.

Nick nhìn thấy tia nhìn cảnh cáo trong đôi mắt Westcliff rằng ngài bá tước không tin anh. Anh luôn có một bản năng tốt.

4. Chương 4

Người Anh kỷ niệm lễ May Day có sự thay đổi từ làng này sang làng khác. Nó có nguồn gốc từ lễ hội Roman cổ xưa tôn vinh nữ thần mùa xuân, và theo thời gian, mỗi vùng lại tự bổ sung những tiêu chuẩn khác ngoài việc cơ bản là điệu nhảy quanh cây nêu tháng May và những bài hát cầu chúc. Nick nhớ lơ mơ những kỷ ức tuổi thơ của ngày lễ kỷ niệm May Day ở Worcestershire, đặc biệt là người đàn ông cải trang thành “Jack xanh”, kẻ trèo trọc đi qua làng chỉ với những bó cỏ tươi phủ trên người. Khi còn là một đứa trẻ, Nick đã e sợ bởi sự xuất hiện của người đàn ông toàn cỏ ấy, và trốn đằng sau váy của chị gái anh, Sophia, cho tới khi ông ta bỏ đi.

Đã quá lâu kể từ khi Nick chứng kiến một lễ kỷ niệm May Day như thế này. Bây giờ, từ sự trưởng thành của anh, ý nghĩa giới tính của những ngày lễ hội đã rõ ràng hơn nhiều. Những người dân làng nhảy múa với cây gậy hình dương vật, Vua và Hoàng hậu tháng Năm sẽ đi từ cửa nhà này sang nhà khác và reo rắc “nước tự do” trên cửa nhà của thần dân... những con phố được trang trí bởi những vòng hoa được tạo dáng thành từng cặp đôi với những búi cúc vạn thọ dính ở giữa.

Nick đứng trên một ngọn đồi gần ngôi nhà chính với đám đông những khách khứa khác nhìn đám hỗn loạn nhảy nhót ở giữa ngôi làng. Hàng trăm ngọn đèn và đuốc cháy bùng bùng chiếu ánh sáng màu vàng rực rỡ lên những con đường. Một sự rộn rã của tiếng cười, âm nhạc và hát hò đầy ắp trong không khí khi những người phụ nữ giành lấy lượt chơi của họ ở cây cột tháng Năm cao ngất. Tiếng kèn hiệu vang lên từ nhóm đi sẵn nhanh chóng dập tắt mọi sự ồn ào. Những người đàn ông trẻ nhảy múa với những sợi dây bện từ đuôi ngựa, mà sau đó chúng sẽ được kéo lê suốt cả đêm để đảm bảo cho một mùa sữa tốt năm tới.

“Tôi mong chờ một buổi săn thú vị tối nay”. Một giọng đàn ông gần đó cất lên. Người phát ngôn là tử tước Syepney, một gã trai trẻ nở nang với một thiên hướng ai cũng biết về việc theo đuổi những gái váy. Những người đi cùng anh ta, Ngài Woodsome và Kendal, bật cười sảng khoái.

Nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Nick, Stepney giải thích với một tiếng cười giòn. “Những người phụ nữ trong làng sẽ biến thành một trinh nữ tới sáng. Bắt được một người ở trong rừng, và cô ấy sẽ để anh làm bất kỳ điều gì anh muốn. Thậm chí cả những người đã lập gia đình cũng làm điều này – họ được phép tháo bỏ nhẫn cưới cho một đêm nay”.

“Và chồng họ không phản đối ư?” Nick hỏi.

Câu hỏi đó khiến các quý ông đồng loạt cười vang.

“Sao lại không”, Stepney giải thích, “Họ quá bận để theo đuổi những nàng trẻ trung tươi mới cho bản thân họ để có thể đưa ra lời nguyên rủa về việc vợ họ đang làm gì.

Một ngày lễ thú vị, đúng không?”.

Nick cười nhẹ, không đáp trả. Rõ ràng Stepney và những người bạn của anh ta coi đó là một môn thể thao tuyệt vời để tiêu phí mười phút kết đôi với một cô thôn nữ trong rừng. “Một cú thúc và một cái ngo nguẩy” như Gemma Bradshaw đã lạnh nhạt miêu tả kiểu làm tình của đa số đàn ông hay lui tới cơ ngơi của bà. Họ không có khái niệm về tình dục thực sự, không đòi hỏi người phụ nữ phải làm gì ngoài việc giang rộng hai chân cô ta ra. Rõ ràng một kiểu kết hợp nhanh chóng giữa hai kẻ xa lạ đủ sức giải tỏa một chút theo kiểu nào đó. Nhưng chúng quá đơn giản, và quá dễ dàng để thỏa mãn Nick. Cảm ơn Gemma đã dạy dỗ, anh ngày càng hoàn thiện khẩu vị của mình hơn.

Hình ảnh khuôn mặt của Charlotte, đôi mắt đen của cô, cái cằm nhọn và đôi môi ngọt ngào lảng vảng trong tâm trí anh. Hãy để Stapney và bạn bè anh ta đi tìm một cái mông mềm nhậy cảm. Nick có những hứa hẹn thích thú hơn nhiều.

“Đi nào Sydney”, ngài tử tước thúc giục. “Những cô thôn nữ sẽ hiện diện ngay lập tức sau khi người hứa hôn của tháng Năm được lựa chọn”. Nhận ra Nick không quen với cách nói này, anh ta giải thích. “Một anh chàng đủ tuổi kết hôn sẽ mặc màu xanh và giả vờ ngủ. Những cô gái muốn cưới được anh ta sẽ chạy đua

để là người đầu tiên đánh thức anh ta dậy. Người đầu tiên hôn anh ta sẽ có thể yêu cầu anh ta trở thành người chồng tương lai của cô ta”.

Anh chàng cười dâm dăng và xoa tay. “Và những cô gái khác, tất cả đều cần một sự an ủi, rải rác ở trong rừng, chờ đợi bị bắt bởi những anh chàng dám làm như tôi chẳng hạn. Anh nên nhìn thấy người tôi bắt được năm ngoái, mái tóc đen với đôi môi hồng, ah, ngọn núi nhỏ xinh xắn của cô ta thật là tuyệt. Đi nào Sydney. Nếu chân anh lướt nhanh, anh sẽ bắt được một cô cho mình đấy”.

Nick gần như đã từ chối khi ánh nhìn chăm chăm của anh bị hút lấy bởi một đám phụ nữ mới đang giữ chặt cây nêu dài. Một trong số họ gây được sự chú ý của anh. Như những người khác, cô mặc một chiếc váy nông dân trắng, tóc cô được buộc lại bằng một mảnh khăn màu đỏ. Ở khoảng cách này, các nét của cô thật khó để phân biệt, nhưng Nick nhận ra cô ngay lập tức. Một nụ cười rầu rĩ uốn cong môi anh khi anh nhớ lại Charlotte đã nói rằng cô thích ở trong phòng mình với một quyển sách đêm nay.

Không nghi ngờ gì, Westcliff sẽ phản đối sự tham gia của cô trong hội làng, và vì thế cô đã chọn cách lén lút tới đây. Cảm giác mê hoặc và lòng khao khát vận xoắn trong anh khi anh nhìn chăm chú những ngón tay mảnh dẻ đang truy tìm của Charlotte. Cô đánh vào phía trong và ngoài của vòng tròn cây nêu tháng Năm, cô đang hồ hởi quăng tay lên cao quá đầu.

“Tôi tin rằng tôi sẽ tham gia cùng các anh”. Nick lăm bằm, kèm theo cái nhìn háo hức về phía dưới đồi.

Cười thoải mái, Lottie tham gia vào nhóm những cô gái đồng trinh đang căng thẳng chờ đợi sẵn sàng chạy đua tới bãi cỏ của làng. Từ những điều cô có thể suy ra, người hứa hôn của Tháng Năm là một cuộc đuổi bắt đặc biệt của năm nay - con trai của người bán thịt, một anh chàng tóc vàng đẹp trai với đôi mắt xanh và một dáng vóc đáng nể, và đảm bảo thừa hưởng một công việc gia đình sinh lãi. Tất nhiên Lottie không có ý định tìm kiếm anh ta. Dù sao đi nữa, thật là vui khi tham dự vào trò chơi, và cô đã rất phấn khích với sự kích động của các cô gái xung quanh cô. Tín hiệu được tung ra, và Lottie bị cuốn theo những cô gái điên cuồng đang xông lên. Sự dữ dội và huyền ảo dường như tương phản với cuộc sống tĩnh lặng của cô ở StonyCrossPark và cô cảm thấy một cái xóc nảy lên của niềm hân hoan.

Cô đã tiêu phí quá nhiều năm để học về sự thích hợp tương xứng ở Maidstone, và vẫn đấu tranh một cách thâm lặng với vai trò là bạn hầu của Phu nhân Westcliff, điều khiến cô không thể nhớ nổi lần cuối cùng cô có thể cất giọng nói. Vỡ lấy khoảnh khắc này, cô rú lên cười và la hét om sòm như những cô dâu tương lai xung quanh cô trong một đám đông tụ tập trên bãi cỏ. Từ nơi nào đó phía trước, một tiếng la hét vui sướng reo lên trong đám đông. Người chiến thắng, một cô gái khỏe mạnh tóc đỏ, trèo lên trên bờ vai rộng của vị hôn thê của cô, hân hoan vẫy một bó hoa dại. “Tôi tìm được rồi” Cô reo vang. “Tôi đã túm được anh ấy. Anh ấy là của tôi”.

Trong tiếng hoan hô, dân làng bao quanh cặp đôi mới được hứa hôn, trong khi những thiếu nữ đồng trinh thất vọng rải rác chạy vào trong rừng. Một đám những gã đàn ông hau háu chạy theo, sẵn sàng để bắt đầu một đêm săn tìm.

Mỉm cười, Lottie bước theo với những nhịp chân thư thả, không có mong muốn trở thành mục tiêu chú ý của những anh chàng si tình đang quá mức kích động. Trong vài phút, những người tham gia cuộc vui sẽ kết đôi và cô sẽ lén trở về StonyCrossPark. Dừng lại trước bìa rừng, cô nghiêng người chống vào một thân cây sung dâu vũng chãi và thở dài thỏa mãn. Đầu gối cô mềm yếu dễ thương từ những điệu nhảy và rượu vang. Đây là năm đầu tiên cô thực sự trở thành một phần của lễ May Day, hơn là việc chỉ ngắm nhìn đơn thuần, và điều đó đã thú vị hơn so với sự mong đợi của cô. Giai điệu một bài hát vang vọng trong đầu cô, và cô khe khẽ hát nó, mắt cô nhắm lại khi cô thả lỏng dựa lưng vào vỏ cây mềm mại lốm đốm.

Go no more a-rushing, maids in May,

go no more a-rushing, maids, I pray,

go no more a-rushing, or you'll fall a-blushing . . .

Cho tới khi mọi thứ trở nên tĩnh lặng quanh cô, và bản năng mách bảo rằng cô đã sớm không còn một mình. Ngừng lại, Lottie nhấc hàng mi lên và giật nảy mình khi nhìn thấy một bóng đen đứng ngay bên cạnh cô, “Chúa ơi”. Cô vấp chân về phía sau, và một đôi tay giữ vai cô lại, ổn định giúp cô. Lấp bắp trong sự kinh ngạc, Lottie đập vào kẻ đang giam cầm cô trong một sự cố gắng giành lại tự do.

“Yên nào” một giọng nói đàn ông thốt lên, đầy ắp tiếng cười. “Thôi nào, tôi đây mà”.

Cô thở hổn hển và vẫn đứng im, bắt đầu nhìn lên khuôn mặt anh trong bóng tối. “N... ngài Sydney?”.

“Đúng rồi”.

“Ngài gần như dọa tôi sợ đến chết”.

“Xin lỗi”. Anh cười toe toét, hàm răng trắng của anh lóe sáng trong bóng đêm “Tôi đã không muốn cắt ngang cô”.

Lottie bật cười và xô vào anh, tự xấu hổ vì đã bị bắt gặp cô hát như một kẻ ngớ ngẩn. “Làm cách nào mà ngài tìm được tôi?”

“Đó dường như là tài năng đặc biệt của tôi”. Sydney thả cô ra và nghiêng một bên vai dựa vào cây sung dâu, nụ cười uể oải của anh không thích hợp với ánh nhìn cảnh

cáo trong mắt anh.

Lottie buộc lại khăn trùm đầu của cô đã bị tuột xuống trong những hoạt động náo nhiệt lúc này. “Tôi đã che tóc lại, tôi không nghĩ ra bằng cách nào ngài lại nhận ra tôi?”.

“Tôi biết cách cô chuyển động”.

Cô không trả lời, đắm chìm trong một sự pha trộn giữa niềm vui thích và không chắc chắn. Đó là một sự bày tỏ lời khen ngầm ngầm. Nhưng anh là một người lạ, anh không biết cô đủ lâu, cũng như đủ tốt, để nhận ra cái gì thuộc về bản chất và sự tinh tế.

“Ngài có thích lễ hội tháng Năm không, thưa ngài?” Cô hỏi trong khi cô buộc lại chiếc khăn trở lại chỗ của nó.

“Tôi thích ngắm cô”.

Mắt cô hẹp lại trong sự đe dọa giả đò. “Ngài có ý định nói cho một người biết rằng ngài đã nhìn thấy tôi?”

Ngài Sydney dịch lại gần hơn, tựa như để truyền đạt tin tức gì đó bí mật. “Sẽ không nói nếu như cuộc sống của tôi phụ thuộc vào nó”

Mỉm cười, Lottie nghiêng vai tựa vào thân cây, soi dáng điệu bộ của anh. “Ngài sẽ tham gia đêm truy tìm các cô gái như những người đàn ông trẻ khác chứ?”

“Còn tùy thuộc”. Một ánh nhìn tán tỉnh lóe lên trong mắt anh. “Cô sẽ chạy xuyên qua rừng với hy vọng bị bắt chứ?”

“Chắc chắn không”.

“Vậy hãy chấp nhận tôi hộ tống cô trở lại ngôi nhà. Tôi sẽ không thích cô bị mai phục bởi vài gã trẻ tuổi phần khích trong làng”.

“Oh, tôi không định chạy thoát khỏi bất kỳ ai trong số bọn họ”. Lottie nói tự tin. “Tôi biết những khu rừng này tương đối yên tĩnh, và tôi đủ nhỏ để có thể trở thành mục tiêu dễ dàng săn đuổi giữa các thân cây. Không ai có thể bắt được tôi”.

“Tôi có thể đấy”.

“Với một người đàn ông to lớn như ngài ư? Tôi không nghĩ vậy. Trong khu rừng này, với những bụi cây thấp, ngài sẽ gây nên sự ồn ào tựa như một con voi đang lên cơn thịnh nộ vậy”.

Cơ thể anh dường như căng ra, sự đánh giá láo xược thách thức anh đến độ gần như có thể sờ mó được.

“Cô có thể ngạc nhiên đấy...” Anh bắt đầu, và dừng lại khi anh bị phân tâm bởi tiếng kêu thét của một người đàn bà từ đâu đó bên phía trái họ, dường như là một cô thôn nữ đã bị bắt bởi một tên trai trẻ dâm dăng. Một thoáng im lặng, rồi sau đó những tiếng rên rỉ lớn dần của cơn hoan lạc vắng xuyên qua rừng cây. Khi Sydney quay lại với Lottie, cô đã rời khỏi.

Cười thầm, cô trượt xuyên qua những thân cây như một hồn ma, vén vấy cô lên đến tận đầu gối để đỡ gập phải trở ngại từ những cành cây. Cô dễ dàng lướt qua mê cung của những thân cây, và những cây nhỏ mềm mại, tới khi cuối cùng tất cả những trở nên im lặng và không có dấu hiệu gì của bất kỳ ai đằng sau cô. Ngừng lại để thở, Lottie nhìn liếc qua vai. Không có bất kỳ chuyển động nào ngoại trừ những tiếng động ngắt quãng từ phía cuộc liên hoan của May Day.

Hoặc là ngài Sydey đã quyết định không đuổi theo nữa, hoặc là ngài đã mất dấu cô giữa chừng cuộc tìm kiếm. Một nụ cười chiến thắng viền quanh môi cô, cô đã chứng minh được mình. Quay lại, cô tiếp tục đi về hướng Stony Cross Park, và thét lên trong sự báo động khi cô đâm sầm vào trong một cơ thể đàn ông cứng rắn. Cô bị túm vào một lồng ngực vững chãi, đôi cánh tay mạnh mẽ khuất phục cô dễ dàng. Đó là Ngài Sydney, tiếng cười trầm thấp của anh vang lên bên tai cô. Choáng váng, cô dựa vào anh, đòi hỏi một sự nâng đỡ tạm thời trong khi cô cố đấu tranh để lấy lại sự thăng bằng cho mình.

“Làm thế nào mà ngài đứng trước tôi vậy?”. Cô hỏi không ra hơi.

“Tăng tốc bên cánh”. Những ngón tay anh nhẹ nhàng tìm cách cởi khăn buộc trên đầu cô, trượt nó xuống từ mái tóc đẹp mượt mà của cô, để lộ ra những lọn tóc tết cuộn ngay ngắn trên gáy. Anh để cho cái khăn rơi xuống đất. Một nụ cười len lỏi trong giọng anh. “Cô không thể thoát khỏi tôi, cô biết chứ”. Những từ ngữ chêu chọc dường như ẩn tàng một sự cảnh cáo.

Lottie đứng im trong sự che chở của cơ thể anh, say sưa sự ấm áp của anh, mùi vị đàn ông của anh. Bằng cách nào cô có thể một mình trong bóng tối với anh? Cô không tin vào tư thế hiện tại. Cô chỉ có một kết quả trước sự thu hút hấp dẫn từ anh... một sự thu hút dường như được đáp lại mãnh liệt.

Dường như họ cùng rơi vào im lặng, Lottie bắt đầu nhận thức về một cặp gần đó, hình dáng lơ lửng vặn xoắn của bọn họ có thể được nhận thấy xuyên qua những cái cây.

Những âm thanh rên rỉ của cuộc truy hoan mang tới một luồng hơi nóng cho mặt Lottie.

“Mang tôi trở lại ngôi nhà, làm ơn” Cô nói.

Ngài Sydney buông cô ra. Lottie bước đi, gần như đụng vào một cây thân cây lớn đằng sau cô. Đi theo, anh ấn cô và thân cây lớn, sử dụng cánh tay anh bảo vệ cô khỏi vỏ cây xù xì. Hơi thở cô trở nên rõ ràng. Tay cô trượt tới cánh tay anh, nơi những múi cơ gồ lên hung bạo hiện rõ qua làn áo choàng của anh. Cô biết rằng anh sẽ hôn cô, rằng anh muốn cô. Và Chúa giúp cô, cô cũng muốn anh.

Anh cẩn thận vuốt ve đường viền má cô, thật thận trọng, tựa như cô là một sinh vật hoang dại sẽ chạy trốn bởi sự hấp tấp. Hơi thở cô nhanh hơn khi anh chạm vào cằm cô và nghiêng đầu cô ra phía sau trong một khía cạnh của sự đầu hàng. Khuôn miệng đàn ông của anh cúi xuống cô, nhào nặn, tán tỉnh cho tới khi cô mở môi mình trong một tiếng thở gấp khoan khoái. Đầu lưỡi anh chạm vào cạnh răng cô, liêu lĩnh tiến xa hơn, lướt nhẹ bên trong má cô trong sự thiếu sót, nhẹ nhàng thám hiểm. Nụ hôn khiến đầu óc cô quay cuồng, và cô choàng tay quanh cổ anh trong sự liêu lĩnh lấy lại cân bằng. Anh không để cô chịu nhiều hơn trọng lượng của anh, anh cẩn thận ghim cô vào giữa cơ thể anh và cây sồi cứng sau lưng cô. Cô uốn người và lôi kéo anh, cho tới khi anh tạo ra một âm thanh xoa dịu và trượt bàn tay anh xuống lưng cô.

Sự mơn trớn chậm chạp chỉ càng làm tăng thêm điều cô muốn, khiến cô uốn cong vào anh một cách mù quáng, tìm kiếm theo bản năng. Cô cảm thấy cái gì đó chạm vào lớp vải chiếc váy thô của cô... chỗ phồng lên rất quen thuộc giới tính của anh. Chiều dài cứng rắn của anh ăn khớp hoàn hảo với hình chữ V giữa hai chân cô. Sự cứng rắn của anh ấn vào nơi mềm mại của cô, miệng anh chiếm hữu miệng cô tinh tế, trong khi cánh tay anh vòng quanh cô. Cô trượt tay mình vào tóc anh, uốn những ngón tay quanh da đầu anh, bên dưới những lọn dày ánh lên như lụa dưới ánh trăng.

Một hơi thở thô bạo thoát ra từ anh, và môi anh trượt dọc xuống cổ họng cô. Thậm chí trong sự ngây thơ của mình, cô vẫn cảm nhận được niềm hạnh phúc từ những cái chạm thận trọng của anh, sự đói khát bị anh kiềm chế chặt chẽ. Chiếc áo nông dân của cô trượt xuống một bên vai, để lộ ra làn da trắng ngà. Những ngón tay anh choàng qua sườn cô kéo đến đường viền ở cổ và khéo léo giật mạnh khiến mảnh vải lạnh nhàu nát trượt xuống. Dần dà tay anh dễ dàng luồn vào bên dưới áo lót của cô.

Cô tròn trịa, núm vú mềm se khít lại trước những vết chai của ngón tay anh, đỉnh nhọn trở nên cứng và ẩm áp hơn với mỗi cái búng xoay tròn.

Lottie ấn mặt cô vào khúc cong ở cổ và vai anh. Cô phải dừng anh lại ngay bây giờ, trước khi cô bị hoàn toàn phá hủy. “Không, làm ơn dừng lại. Tôi xin lỗi”.

Tay anh trượt vào trong áo khoác của cô, và anh chạm vào đôi môi ẩm ướt của cô với những ngón tay anh. “Tôi làm em sợ à?” Anh thì thầm.

Lottie lắc đầu, cách nào đó cưỡng lại sự thôi thúc lao vào trong vòng tay anh tựa như một con mèo sưởi nắng. “Không... tôi chỉ sợ bản thân mình”.

Vì lý do nào đó, sự thú nhận của cô khiến anh mỉm cười. Ngón tay anh dời đến cổ họng cô, vạch một nét mảnh mai tạo nên sự nhạy cảm khiến cô hụt hơi. Kéo chiếc áo nông dân trở lại lên vai cô, anh buộc lại sợi ruybăng ở cổ áo đã bị tháo tung ra.

“Vậy tôi sẽ dừng lại”, anh nói. “Đi nào... tôi đưa em về nhà”.

Anh đi sát gần cô khi họ tiếp tục xuyên qua rừng, thỉnh thoảng di chuyển để đẩy một cành cây ra khỏi đường đi, hay nắm lấy tay cô để hướng dẫn cô khỏi những chỗ gồ ghề trên con đường mòn. Tương tự như ở trong rừng của StonyCrossPark, Lottie không cần đến sự trợ giúp của anh. Nhưng cô chấp nhận sự giúp đỡ với thái độ ngần ngại. Và cô không phản đối khi anh dừng lại lần nữa, môi anh tìm lấy môi cô dễ dàng trong bóng tối. Miệng anh ấm áp và ngọt ngào khi anh hôn cô ép buộc... những nụ hôn xoắn xuýt, chậm chạp mang theo sự mãnh liệt cần có đến kiểu tán tỉnh xấu xa.

Say sưa với cơn khoái lạc, Lottie để tay cô lang thang tới mái tóc dày rối bời của anh, cái gáy cứng như sắt ở cổ anh. Khi nhiệt độ ở chỗ phòng lên đã tăng tới mức không kiểm soát nổi, ngài Sydney rên lên nhẹ nhẹ.

“Charlotte...”

“Lottie” Cô nói với anh không kịp thở.

Anh ấn môi anh vào chỗ thái dương cô và nâng niu cô bằng cơ thể đầy sức mạnh của anh khi mà cô dường như mỏng manh đến không tưởng. “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ tìm được ai đó giống như em”. Anh thì thầm. “Tôi đã tìm kiếm em quá lâu.. cần có em...”

Lottie rung mình và ngã đầu cô vào vai anh. “Điều này không có thực”. Cô nói yếu ớt.

Môi anh chạm vào cổ cô, tìm thấy một nơi khiến cô cong lại một cách không chủ định. “Điều gì có thực cơ?”.

Cô chỉ vào hàng rào cây thủy tùng là ranh giới của lãnh địa phía đông. “Mọi thứ đằng sau kia”. Cánh tay anh siết chặt, và anh nói với giọng dứt quãng. “Hãy để tôi tới phòng em, dù chỉ là một lúc thôi”.

Lottie phản ứng lại với một nụ cười run rẩy, biết chính xác điều gì sẽ xảy ra nếu cô chấp nhận nó. “Tất nhiên là không”.

Nhẹ nhàng, những nụ hôn nóng bỏng trượt trên làn da cô. “Em an toàn với tôi. Tôi sẽ không bao giờ đòi hỏi hơn những điều mà em vui lòng cho phép”.

Lottie nhắm mắt lại, đầu cô quay cuồng. “Vấn đề là...” cô rầu rĩ nói. “Em sẽ tặng cho ngài còn nhiều hơn là tất cả”.

Cô cảm nhận nụ cười của anh uốn trên má cô.

“Đó là vấn đề ư?”

“Oh, vâng”. Rồi xa khỏi anh, tay Lottie ôm lấy khuôn mặt nóng bừng của cô và thở dài lưỡng lự. “Chúng ta phải dừng việc này lại. Em không tin vào bản thân mình trước ngài”.

“Em không nên”, anh khàn khàn đồng ý.

Âm thanh những hơi thở của họ trộn lẫn trong bóng tối.

Anh quá ấm áp và mạnh mẽ khiến Lottie khó có thể giữ được việc cô tự động nhảy vào anh. Đáng lẽ ra cô phải buộc mình sử dụng lý trí. Ngài Sydney sẽ rời khỏi đây sớm, và ký ức của đêm nay sẽ nhạt dần theo thời gian. Cô không phải là kẻ có ý chí yếu ớt, hay ngu ngốc để có thể bị quyến rũ quá dễ dàng.

“Ít nhất hãy để tôi đưa em về tới ngôi nhà”. Ngài Sydney cố gắng thuyết phục. “Nếu chúng ta bị nhìn thấy cùng nhau, tôi có thể giải thích như đó là một cuộc gặp gỡ”.

Lottie do dự, sau đó gật đầu. “Và chúng ta sẽ đi hai hướng phía sau lưng sân thượng chứ?”

“Vâng”.

Đưa tay ra mời cô, ngài Sydney đồng hành với cô tới cầu thang đôi bằng đá ở phía sau trang viên. Họ cùng giữ im lặng khi leo lên sân thượng mà từ đó có thể nhìn toàn bộ nhà vườn.

Ánh sáng chan chứa từ ngôi nhà chính xuyên qua rặng rờ rã từ vô vàn những ô cửa sổ và cửa kiếng Pháp. Sân thượng, thường là nơi các khách khứa hút thuốc và uống rượu vang đỏ, đã bị bỏ trống, dường như tất cả mọi người đều ở trong làng hoặc chơi bài và bi lắc bên trong.

Một hình dáng đơn độc thư giãn trong chiếc ghế đặt gần bao lơn. Anh lười biếng hít vào một hơi xì gà, tỏa ra một luồng khói mỏng uốn lượn trong không khí tựa như một hồn ma biến mất. Mùi thuốc lá đắt tiền xộc vào mũi Lottie khi cô bước lên bậc thang trên cùng. Dạy dầy cô giật giật sợ hãi khi cô nhận ra người đàn ông đó là ai.

“Ngài Westcliff”, cô lẩm nhẩm, tự động nhún gối chào.

Không dễ dàng gì cô tự hỏi việc ngài bá tước sẽ làm vì việc cô đi cùng ngài Sydney.

Ngài bá tước vẫn ngồi im khi anh quan sát cả hai người bọn họ. Ánh sáng khúc xạ từ những cửa sổ chiếu lên mái tóc đen như than của anh và tạo nên những góc khuất qua những đường nét góc cạnh và mạnh mẽ của anh. “Cô Miller”, anh nói với giọng lúng túng, và gật đầu lạnh nhạt tới người đi cùng cô. “Sydney. Thật là một thời gian thích hợp. Có một vấn đề mà tôi muốn bàn luận với anh”.

Chắc chắn là ông chủ đã không hài lòng về cô, Lottie cụp mắt hướng xuống nhìn những phiến đá lát đá nền sân thượng. “Ông chủ, hãy thứ lỗi cho tôi. Tôi đã tới làng xem vũ hội, và...”.

“Cô đã làm nhiều thứ hơn những hơn là đi xem, điều đó thật hiển hiện”, Ngài Westcliff nhận xét nhẹ nhàng, ánh nhìn sắc ngọt của anh quét qua bộ quần áo quê mùa cô đang mặc.

“Vâng, tôi đã tham dự một phần của điệu nhảy Maypole. Và ngài Sydney đề nghị đưa tôi về nhà...”.

“Tất nhiên là anh ta đã làm vậy”. Ngài bá tước mĩa mai nói, rít một hơi xì gà nữa. Làn khói xanh xám cuộn lại và xoáy lên trên. “Không cần thiết phải tỏ ra quá lo lắng như thế, cô Miller. Theo như tôi biết, cô sẽ không bị ngăn cấm tìm kiếm các trò giải trí trong làng, nhưng sẽ là khôn ngoan hơn nếu như các hành động đó không đến tai bà bá tước quả phụ”. Ngài vung tay với điệu xì gà của mình. “Cô có thể đi bây giờ, trong khi tôi thảo luận vài điều với ngài Sydney”.

Lottie gật nhẹ đầu thận trọng “Vâng, thưa ngài”.

Khi cô bắt đầu rời đi, cô ngạc nhiên cảm thấy bàn tay ngài Sydney nhẹ nhàng giữ cánh tay cô lại.

“Chờ đã”.

Lottie bất động trong sự rối loạn hoàn toàn, mặt cô ngập tràn màu sắc. Cô không thể tin rằng anh dám nắm lấy cô trước mặt ngài bá tước. “Thưa ngài”. Cô thì thào trong sự phản kháng.

Sydney không nhìn lại cái liếc mắt của cô, ánh nhìn chăm chăm của anh bất động có mục đích vào những đường nét gồ ghề của ngài bá tước. “Trước khi cô Miller rời đi, ngài tốt hơn nên nói cho tôi điều này là về cái gì”.

“Điều này về cái gọi là gia đình của anh”. Ngài Westcliff nhẹ nhàng nói. “Và cái gọi là quá khứ của anh”. Những từ ngữ dường như rung lên sự kết tội.

Lottie nhận ra từ nét biểu hiện của ngài bá tước rằng có điều gì đó rất tệ. Nếu có bất kỳ sự nồng ấm nào còn nấn ná lại từ những khoảnh khắc kỳ diệu trong rừng, nó đã bị phá hủy một cách đột ngột.

Hoang mang, cô nhìn ngài Sydney. Khuôn mặt của anh đã thay đổi theo cách nào đó, nó không còn khá là đẹp trai nữa, mà đột nhiên nó cứng rắn và lạnh lùng. Nhìn anh bây giờ, ai đó sẽ tin rằng người đàn ông này có thể làm bất kỳ việc gì. Đột nhiên cô không thể tin rằng vài phút trước đây cô đã hôn đôi môi nghiêm

ngợi đó, rằng đôi tay anh đã vòng quanh cô thân mật. Khi anh nói, thậm chí giọng anh cũng khác, âm điệu dường như thô hơn một chút. Lốp mặt nạ quý tộc vừa bị lột đi, để lộ ra vẻ chai đá bên dưới. “Tôi thích thảo luận chuyện này trong một trường hợp riêng tư hơn”. Anh nói với ngài bá tước.

Ngài bá tước nghiêng đầu với một thái độ lịch sự bằng giá. “Có một phòng học bên trong cánh nhà. Chỗ đó ổn chứ?”.

“Được”. Sydney dừng lại thông thả trước khi thêm vào. “Cô Miller sẽ đi cùng chúng ta”.

Lottie nhìn anh trống rỗng. Yêu cầu của anh thật vô lý. Đột nhiên cô cảm thấy lạnh toát toàn thân, và một cơn run mình chạy dọc xuống xương sống cô. “Tại sao?” Cô hỏi qua đôi môi khô.

“Cô ấy chẳng liên quan gì đến việc này”, Ngài Westcliff nói cộc lốc, đứng lên từ ghế của ngài.

Mặt ngài Sydney vẫn tằm tối và im lặng. “Cô ấy có mọi thứ cần phải làm với nó”.

Lottie cảm thấy cô trở nên nhợt nhạt. Toàn bộ cơ thể cô dường như bị kim châm và bùng cháy, tựa như cô vừa ngã vào một hố băng. Cô nhận ra rằng thật khó khăn để nói hoặc di chuyển khi sự nghi ngờ tê liệt sợ hãi đang bao trùm lấy cô.

Ngài bá tước bỏ điều xì gà trên sân thượng và đi nó bằng chân ngài. Có một sự thiếu kiên nhẫn đặc trưng trong âm vực giọng nói của ngài. “Cô Miller, cô có muốn tham gia cùng chúng tôi chứ? Dường như chúng tôi có một vấn đề nhỏ cần phải làm sáng tỏ”.

Gật đầu như một con rối thời trang, Lottie đi theo ngài bá tước vào trong nhà, trong khi bản năng của cô gào thét rằng cô hãy bỏ chạy. Cô đã có một cơ hội nhỏ nhoi nhưng dù sao đi nữa cô cũng đã lựa chọn điều này. Bất buộc mình phải trở nên bình tĩnh, cô đi theo hai người đàn ông tới một phòng riêng, với những ô cửa bằng gỗ hồng đào sáng rực hồng hào dưới ánh sáng đèn. Căn phòng chắc chắn và nghiêm trang, với những chiếc ghế nhồi cần thiết vuông vắn, và không có sự trang trí đơn giản cho những tấm kính cửa sổ nhuộm màu cổ xưa.

Khi ngài Westcliff đóng cửa, Lottie cẩn thận giữ khoảng cách tốt nhất có thể giữa cô và ngài Sydney. Một linh cảm báo điềm gở gần như khiến cô phát ốm. Cô có thể không cần nhìn ngài Sydney, nhưng cô vẫn nhận thức mạnh mẽ về sự hiện diện của anh.

Ngài Westcliff hỏi. “Cô có muốn ngồi xuống không, cô Miller?”.

Lottie lắc đầu cảm lạnh, lo sợ rằng nếu cô có bất kỳ chuyển động nào, cô sẽ bị vỡ vụn.

“Rất tốt”. Sự chú ý của ngài Westcliff chuyển sang ngài Sydney. “Chúng ta hãy bắt đầu với những thông tin tôi vừa nhận được hôm nay. Ngay khi nhận được thông báo về chuyến viếng thăm của anh tới Stony Cross Park, tôi dự định sẽ thực hiện những điều tra về anh. Tôi nghi ngờ rằng anh đã không hoàn toàn thật thà trong vài vấn đề, mặc dù tôi không cần đặt ngón tay mình vào để biết xem nó là cái gì”.

Biểu lộ của ngài Sydney có vẻ thư giãn nhưng vẫn chăm chú lắng nghe, cặp mắt màu xanh đậm của anh quay trở lại với cái nhìn chăm chú của ngài bá tước “Và tất cả những kết quả điều tra của ngài là gì, thưa bá tước?”.

“Đó là không có tử tước Sydney”. Westcliff nói cụt lủn, lời đi tiếng thở mạnh của Lottie khi ngài tiếp tục. “Phả hệ gia đình đã chấm dứt xấp xỉ hai mươi năm trước, khi ngài tử tước Sydney thực sự đã chết sine prole mascula superstitie – không có một người con trai hợp pháp để kế tục tước hiệu. Điều đó dẫn tới câu hỏi... anh là thằng quái nào? Và mục đích của anh ở đây là gì?”.

“Tôi là Nick Gentry”.

Mặc dù Lottie chưa từng nghe tới cái tên này, ngài Westcliff dường như lại nhận ra nó. “Tôi hiểu rồi”, ngài nói nhẹ nhàng “Điều đó giải thích tại sao ngài Ross lại liên quan. Xem ra anh đến là vì công việc ở Bow Street”.

Lottie thở mạnh trong sự ngạc nhiên khi cô nhận ra rằng anh là một cảnh sát Bow Street. Cô đã nghe về một nhóm nhân viên nhỏ, tinh nhuệ, những người đã làm mọi thứ từ việc giải quyết các trường hợp giết người, đến việc phục vụ như là người bảo vệ cho tầng lớp quý tộc. Họ được biết đến với hiệu quả làm việc

và sự gan dạ tới mức tàn nhẫn, và thậm chí họ đã đạt đến sự nổi tiếng trong tầng lớp thượng lưu. Thảo nào người đàn ông này dường như khác tất cả các vị khách khác nơi đây. “Tôi đi săn”, anh đã từng nói với cô, bỏ qua chi tiết rằng con mồi của anh chỉ có hai chân.

“Không thường xuyên”, Gentry nói trả lời cho câu hỏi của Westcliff. “Thỉnh thoảng tôi cũng nhận vào vụ riêng tư”.

Anh chuyển sang liếc nhìn khuôn mặt căng thẳng của Lottie. “Hai tháng trước đây tôi đã được ngài Radnor thuê để truy tìm vị hôn thê chạy trốn của ngài, Charlotte Howard, người đã mất tích hai năm nay”.

Lottie hoàn toàn đứng im, trong khi cơn đau ác nghiệt chà xát trong lồng ngực cô và rò rỉ toàn thân cô. Đôi môi cô rung lên trong sự phản đối mạnh mẽ, nhưng không có từ nào thoát ra từ đó. Thay vào đó cô nghe thấy một tiếng hét nhỏ nghẹn ngào, không mạch lạc khi bản thân cô đã nhận ra sự thực. Cô không đủ tỉnh táo để di chuyển, nhưng đột nhiên cô băng ngang qua phòng, vô lấy khuôn mặt sẫm màu của Gentry, trong khi cơn thịnh nộ và sự sợ hãi nhào xuống xung quanh cô một cuộc tấn công của những con chim ó.

Một lời nguyện rửa man dại vang lên bên tai cô, và cổ tay cô bị túm lấy trong một cái siết chặt, nhưng cô đã không, không thể, dừng vật lộn. Mồ hôi và nước mắt tràn trên khuôn mặt cô, và cô thở trong trong tiếng thét thốn thức, đấu tranh cho cuộc sống của cô, cho tự do đã bị cướp đoạt khỏi cô. Nơi nào đó trong tâm trí mình, cô rằng biết cô đang hành động như một người đàn bà man dại, điều đó không đúng với cô, nhưng cô dường như không thể dừng bản thân lại.

“Dừng lại đi, Lottie”, Gentry gầm gừ, lắc người cô dữ dội. “Tĩnh táo đi, vì Chúa...”.

“Tôi không muốn quay về” cô thét lên, đau đớn giận dữ. “Tôi sẽ giết ngài trước, ôi Chúa ơi, tôi ghét ngài, ghét ngài...”.

“Lottie”. Một giọng nói lạnh lẽo rành mạch cắt ngang cơn đau quằn quại xuyên vào sự đau khổ của cô. Đó là giọng của ngài Westcliff. Một cánh tay mạnh mẽ của ngài trượt quanh cô từ phía sau, và ngài kéo cô ra khỏi Gentry. Cô quay lại đằng sau chống lại ngài tựa như một con thú khiếp hãi.

“Đủ rồi”, Westcliff nói vào tai cô, cánh tay ngài siết chặt như gọng thép. “Anh ta sẽ không mang cô đi, Lottie. Tôi thề đấy. Cô biết rằng tôi luôn giữ lời hứa của mình. Bây giờ hãy hít một hơi thở thật sâu vào. Thêm nữa nào.”

Bằng cách nào đó giọng nói nghiêm khắc, trầm tĩnh của ngài bá tước đã tác động đến cô khi mà không điều gì có thể, và cô thấy bản thân mình tuân lời. Ngài hướng cô đến một chiếc ghế và đặt cô ngồi xuống. Suy yếu dựa vào hông ngài, ngài ghìem cô bằng những cái nhìn cứng rắn, đen sẫm. “Hãy ở yên đây, và thở đều vào”.

Lottie gật đầu ngó ngẩn, mặt cô vẫn còn lem luốc vệt. “Đừng để anh ta tới gần tôi”, cô thì thào.

Đứng lên, Westcliff bắn cho gã cảnh sát Bow Street một cái nhìn cứng như đá. “Giữ khoảng cách nhé, Gentry. Tôi sẽ không để ý về việc ai là kẻ đã trả tiền cho anh. Anh đang ở trên lãnh địa của tôi, và anh sẽ không làm bất kỳ việc gì mà không có sự chấp thuận của tôi”.

“Ngài không có quyền yêu cầu đối với cô ấy”, Gentry nhẹ nhàng nói. “Ngài không thể giữ cô ấy ở đây được”.

Westcliff đáp trả với một tiếng khịt mũi khinh miệt. Tiếp tục đi tới bàn, ngài rót một lượng nhỏ chất rượu màu hổ phách vào cái ly thủy tinh. Mang cái chất lỏng đó tới cho Lottie, ngài ấn những ngón tay run rẩy của cô xung quanh cái ly. “Uống cái này”, ngài nói cụt ngắn.

“Tôi không...” cô bắt đầu, nhưng ngài đã ngắt lời cô bằng một giọng nói hoàn toàn uy quyền. “Bây giờ. Từng hớp một”.

Nhấn mặt, cô nuốt chừng vài giọt và ho khi phổi và họng cô như đang đầy lửa. Đỏ mặt vì điều đó, cô thở dài run rẩy. “Cảm ơn”, cô khàn khàn nói.

Cô giữ ánh mắt chặt lấy ngài, không thể nhìn vào Gentry. Cô chưa bao giờ mơ rằng có thể tồn tại loại hủy hoại này... rằng cô đã suy sụp vì một người đàn ông đẹp trai với đôi mắt khắc nghiệt và sức mê hoặc phóng đảng... người đàn ông đầu tiên mà cô đã hôn. Nỗi đau của sự phản bội, cảm giác tan nát nhục nhã thực sự là quá lớn để chịu đựng.

“Nào”, Westcliff nói đều đều, lấy một chiếc ghế bên cạnh Lottie. “Phản ứng của cô đối với ngài Gentry đã cho thấy rằng dường như cô quả thực đúng là Charlotte Howard”. Ngài chờ cho tới khi cô gạt đầu ngấn gọn rồi mới tiếp tục. “Và sự thực rằng cô là vợ chưa cưới của ngài Radnor?”.

Lottie cam đoan bởi sự hiện diện đầy sức mạnh của ngài bá tước, biết rằng việc duy nhất ngài muốn làm là giữ cô an toàn khỏi những con thú săn mồi đang ẩn náu đâu đây. Nhìn vào những đường nét lơ mơ của ngài Westcliff, cô cố gắng tìm những từ ngữ chính xác để khiến ngài hiểu được hoàn cảnh hiện tại của cô.

Khi ngài bá tước nhìn thấy sự xúc động của cô, ngài đã khiến cô ngạc nhiên khi chìa tay ra và nắm lấy tay cô trong bàn tay to lớn của ngài. Cái nắm tay của ngài mạnh mẽ và an toàn, dường như khiến cho nỗi sợ hãi trong cô tan biến. Lottie đã sững sốt trước sự ân cần của ngài. Ngài chưa từng thể hiện cho cô thấy sự quan tâm kiểu này... thực ra dường như chưa từng chú ý đến cô quá nhiều.

“Đó chưa bao giờ là lựa chọn của tôi”. Cô nói với ngài. “Đó là một sự sắp xếp khi tôi còn là một đứa trẻ. Cha mẹ tôi đã hứa với ngài Radnor rằng tôi sẽ trở thành vị hôn thê dưới sự bảo trợ của ngài. Tôi đã rất khó khăn để chấp nhận vị trí đó, nhưng Radnor là người không có lý lẽ - không đúng mực - trong sự đánh giá của tôi. Kế hoạch của ngài ấy là khiến cho tôi bị bóc trần không còn là tôi - ngài coi tôi tựa như một con vật cần phải được huấn luyện để làm vừa lòng ngài. Đủ để nói rằng tôi thà chết còn hơn. Ngài phải tin tôi, tôi chưa từng cầu xin về điều đó...”.

“Tôi tin cô”. Vẫn sở hữu bàn tay cô, Westcliff liếc qua Nick Gentry. “Đã quen biết cô Miller trong một thời gian, tôi chỉ có thể cho rằng việc cô ấy phản đối kết hôn với Radnor là sự thực”.

“Đúng thế”, ngài cảnh sát hưởng ứng tức thì. Anh lang thang tới gần lò sưởi với một vẻ lười biếng dễ nhầm lẫn, một cánh tay nhàn nhã đặt trên bề mặt lò sưởi. Những lưỡi lửa màu đỏ sáng rực bao phủ cả khuôn mặt sẫm màu của anh. “Radnor là một con lợn. Nhưng bên cạnh điều đó, bố mẹ cô đã đồng ý cho cuộc hôn nhân này. Tiền, một sự ra giá tuyệt vời, có thể làm thay đổi mọi quyền kiểm soát. Và nếu tôi không tìm được cô, Radnor sẽ gửi cả tá kẻ khác giống như tôi để làm công việc đó”.

“Họ sẽ không tìm thấy tôi”, Lottie nói, cuối cùng cẩn thận nhìn vào ánh mắt anh. “Tôi sẽ đi lên tàu. Tôi sẽ biến mất...”.

“Cô gái bé nhỏ ngốc nghếch”. Gentry cắt ngang bằng một giọng trầm thấp. “Cô dự định dùng cả cuộc đời mình để chạy trốn ư? Lão sẽ gửi những người đàn ông khác theo sau cô, và nhiều nữa. Cô sẽ chẳng bao giờ có một khoảnh khắc thanh bình. Cô không thể chạy đủ nhanh hay đủ xa...”.

“Đủ rồi”, Westcliff cộc cằn nói, cảm thấy một cơn rùng mình chạy xuyên qua cơ thể Lottie. “Không, Lottie sẽ không lên thuyền cũng như cô ấy sẽ không tiếp tục chạy trốn khỏi ngài Radnor. Chúng ta sẽ tìm ra một con cách nào đó để cô ấy có thể lấy lại được cuộc sống bình thường”.

“Oh?” Một bên chân mày màu đen của Gentry nhướng lên trong sự chế nhạo. “Điều đó sẽ thật là thú vị. Ngài định đề xuất cái làm điều gì vậy, Westcliff?”.

Ngài bá tước vẫn im lặng trong khi cân nhắc các vấn đề.

Khi Lottie tiếp tục nhìn chăm chăm vào Nick Gentry, cô cố gắng suy nghĩ vượt qua cú sốc của cảm xúc. Cô sẽ tìm ra cách nào đó để thoát thân. Cô sẽ bị nguyên rủa nếu để cho Radnor tóm lấy cô như một con cừu chờ giết thịt. Những suy nghĩ của cô phải trở nên sáng suốt, vì đột nhiên ánh mắt như có lửa của Gentry nhìn chăm chăm vào cô.

“Như tôi biết, cô có thể có hai lựa chọn”, anh nhẹ nhàng nói.

Giọng cô dao động một chút khi cô đáp lại. “Đó là gì?”.

“Với sự xui khiến đúng đắn, tôi có thể bị thuyết phục để thả cô đi, trong trường hợp đó cô sẽ tiếp tục lẩn trốn khỏi Radnor cho tới khi cô bị bắt lần nữa. Hoặc... cô có thể thay đổi bản thân khỏi sự tìm kiếm dai dẳng của lão”.

“Ý của ngài là gì?”

Ngài Westcliff xen vào giữa sự im lặng căng thẳng. “Ý anh ta là kết hôn. Một khi cô đã kết hôn và ở dưới sự bảo hộ hợp pháp của một người đàn ông khác, Radnor sẽ ngừng sự truy đuổi lại”.

Lottie hạ ánh mắt xuống bàn tay mạnh mẽ đang bao bọc lấy tay cô. “Nhưng điều đó là không thể. Tôi không biết bất kỳ người đàn ông nào sẵn lòng...”. Cô dừng lại, cảm thấy ớn lạnh và tăm tối.

“Điều đó có thể”. Ngài bá tước bình tĩnh.

Khi Lottie nhìn Westcliff với cặp mắt dò hỏi, lời giễu cợt của Nick Gentry cắt ngang bầu không khí. “Định mang cô ấy trở thành nữ bá tước ư, thưa ngài?”.

Mặt ngài bá tước hoàn toàn vô cảm. “Nếu cần thiết”.

Sửng sốt, Lottie siết tay ngài thật chặt trước khi rút ra. Không thể tưởng tượng được rằng Westcliff lại sẵn lòng hy sinh. Có lẽ cô có thể cam chịu đưa thân vào viễn cảnh của một đám cưới không tình yêu. Sau tất cả, không chuyện gì có thể so sánh với việc trở thành bà Radnor. Dù sao đi nữa, ngài bá tước rất tốt, là một người đàn ông đáng kính trọng, và cô sẽ không giành lấy ngài theo cách đó.

“Ngài là một người tốt phi thường, thưa ngài”, cô nói với ngài. “Nhưng tôi sẽ không bao giờ kết hôn với ngài, khi mà ngài đáng được hưởng một cuộc hôn nhân tuyệt vời hơn xa một cơ hội thuận tiện. Ngài đã hy sinh quá lớn”.

“Đó khó có thể coi là sự hy sinh”, bá tước trả lời khô khan. “Và điều này là logic hợp lý cho những vấn đề của cô”.

Lottie lắc đầu, đôi mày đẹp đan lại khi một ý tưởng chợt đến với cô. “Có một cách thứ ba”.

“Đó là gì vậy?”

Một sự chín chắn điềm tĩnh băng giá trong Lottie, và đột nhiên cô cảm thấy mình như rời khỏi khung cảnh hiện tại, tựa như cô là một người chứng kiến công bằng hơn là một người trong cuộc. “Tôi chỉ chưa muốn nói bây giờ. Nếu ngài không phiền, thưa bá tước. Tôi muốn có vài phút riêng tư với ngài Gentry”.

5. Chương 5

Nick biết rằng Lottie sẽ không phản ứng thụ động trước việc biết rằng anh đang săn đuổi cô dưới danh nghĩa của ngài Radnor. Nhưng phản ứng thịnh nộ điên cuồng của cô khi bị dồn vào đường cùng đã khiến anh giật mình. Bây giờ khi cô đã lấy lại tự chủ, cô nhìn chăm chăm vào anh với sự tính toán liều lĩnh mà anh hiểu rằng tất cả đều quá tốt. Anh nghĩ cô thật tuyệt vời.

Ngài Westcliff rõ ràng là không đồng ý với yêu cầu của Lotiie, ngài chau mày không bằng lòng. “Tôi sẽ đợi ở phòng bên cạnh”, ngài nói, dường như ngài nghĩ rằng Nick sẽ nhào vào cô tựa như một con thú săn mồi ngay sau khi cánh cửa khép lại. “Hãy lên tiếng nếu cô cần sự trợ giúp nhé”.

“Cảm ơn, ông chủ”. Lottie lẩm bẩm, tặng cho ngài bá tước một nụ cười cảm kích khiến cho Nick sôi lên vì ghen tỵ.

Anh muốn một sự khiêu khích nhỏ bằng cách thụi nắm đấm vào bộ mặt quý tộc của Westcliff, đặc biệt khi mà anh ta nắm lấy tay Lottie để an ủi cô. Nick chưa từng tỏ ý muốn chiếm hữu bất kỳ ai trong cuộc đời anh, nhưng rõ ràng anh không tha thứ bất kỳ dấu hiệu nào chấp nhận Lottie để một người đàn ông khác chạm vào. Điều gì đó đang xảy ra với anh, anh đã mất tự chủ trong trường hợp này, và anh không rõ sẽ lấy lại nó bằng cách nào. Mọi thứ trong anh chắc chắn một điều rằng Lottie cần thiết cho anh... rằng nếu anh không thể có cô, vĩnh viễn cảm giác đói khát, không được thỏa mãn và sự lạnh lẽo sẽ không bao giờ rời anh.

Nick vẫn đứng gần ngọn lửa, tỏ ra thư giãn ngoại trừ nắm tay anh vẫn siết chặt trên bề mặt lò sưởi. Im lặng, anh nguyên rủa Westcliff vì đã thay đổi sự việc. Nick có kế hoạch dàn xếp việc cho Lottie biết tin tức theo một cách nhẹ nhàng, và đỡ dành nỗi sợ hãi của cô trước khi cô chìm vào cơn hoảng loạn. Bây giờ Westcliff đã làm mọi việc xấu hơn nhiều. và Lottie đã biết được ai kẻ thù địch.

Cô quay lại phía anh, khuôn mặt cô nhợt nhạt, mắt cô ửng đỏ vì những giọt lệ. Thái độ của cô đã trở nên bình tĩnh, dù sao đi nữa, và cô nhìn anh với cảm xúc lộn xộn mãnh liệt, khi cô muốn thử nhìn vào bên trong tâm trí anh. Ánh nhìn tìm kiếm của cô khiến anh cảm thấy bị hăm dọa kỳ lạ.

“Tất cả mọi thứ đều là một màn trình diễn?” Cô hỏi tĩnh lặng.

Nick chớp mắt. Anh, kẻ đã chịu đựng không biết bao nhiêu giờ phút bị soi xét và thẩm vấn, và thậm chí cả tra tấn, đã hoàn toàn bất lực trước một câu hỏi.

“Tôi biết rằng một vài điều đã xảy ra”. Lottie nói. “Đó là một phần công việc của ngài để làm tăng thêm sự tin tưởng của tôi. Nhưng ngài dường như đã đi xa hơn sự cần thiết”. Cô tiến lại gần anh với sự chậm chạp như thói miên. “Tại sao ngài lại nói những điều đó cho tôi tối nay?”.

Chúa giúp anh, anh không thể trả lời. Tệ nhất, anh không thể rời mắt khỏi cô, và cô dường như đang nhìn thẳng xuyên qua mắt anh vào trong tận tâm hồn anh.

“Sự thực, ngài Gentry”, cô nhấn mạnh, “Nếu tôi có thể tự mang mình đến hỏi, chắc chắn bản thân ngài có thể trả lời câu hỏi đó. Ngài có ý gì với điều đó không?”.

Nick cảm thấy một giọt mồ hôi chảy xuống mặt mình. Anh cố gắng rời xa cô, phủ nhận cô nhưng điều đó là không thể. “Có”, anh khàn khàn nói và kẹp chặt miệng anh lại.

Quý bắt cô nếu cô muốn anh nói bất kỳ điều gì hơn thế nữa.

Vì lý do nào đó, sự thú nhận dường như khiến Lottie thư giãn. Nick không thể hình dung tại sao. Cuối cùng, cẩn thận dứt ánh mắt ra khỏi cô, anh nhìn mù quáng vào ngọn lửa đang nhảy múa. “Nào”, anh lầm bầm “Có lẽ em nên giải thích cơ hội thứ ba là gì đi”.

“Tôi cần được bảo vệ khỏi ngài Radnor”. Cô nói thẳng thừng. “Một vài người đàn ông có thể hy sinh bản thân mình để chống lại ông ta. Tôi tin rằng ngài cũng có thể”.

Lời tuyên bố thật thực tế... chẳng có vẻ gì ca ngợi trong giọng nói của cô cả. Tuy nhiên Nick cảm thấy cái kiêu hãnh đàn ông của anh rung rinh khi cô thừa nhận năng lực của anh.

“Đúng, tôi có thể” anh nói đều đều.

“Vậy trở lại với sự bảo vệ của ngài và việc đảm bảo tài chính. Tôi sẽ sẵn sàng trở thành tình nhân của ngài. Tôi sẽ ký một hợp đồng hợp pháp ràng buộc điều này. Tôi nghĩ rằng điều đó đủ để giữ ngài Radnor ở nhà – và sau đó tôi không còn phải sống lẫn trốn nữa”.

Tình nhân của cô. Nick chưa từng đoán trước rằng cô lại sẵn sàng hạ thấp bản thân theo cách ấy. Dù sao đi nữa, điều đó dường như cho thấy rằng Lottie là người thực dụng, thừa nhận khi cô không thể có đủ sức giữ nguyên tắc đạo đức. “Em muốn tôi mang em lên giường và đền đáp bằng tiền và sự bảo vệ của tôi”. Anh nói, dường như từ “tình nhân” đòi hỏi phải được định nghĩa. Anh ném một cái liếc mắt cẩn thận vào cô. “Em sẽ sống với tôi, và đi cùng tôi nơi công cộng, bất chấp sự hổ thẹn gây ra cho em. Đó có phải là những gì em đang nói?”.

Má cô chuyển sang ửng đỏ, nhưng cô không rời tia nhìn khỏi anh. “Vâng”.

Dục vọng tràn ngập trong cơ thể anh với sức nóng nguyên thủy. Sự nhận thức rằng anh sẽ có được cô, rằng cô sẽ vui lòng dâng hiến bản thân cô cho anh khiến anh choáng váng. Tình nhân của anh... nhưng điều đó không đủ. Anh muốn cô nhiều hơn nữa. Tất cả về cô. Thận trọng anh bước tới chiếc trường kỷ, một chiếc ghế bọc đệm không vụ lợi trong lớp da bọc màu đỏ rượu vang cứng nhắc, và anh ngồi xuống với đôi chân mở rộng. Anh đưa ánh mắt chu du khắp người cô trong một sự đánh giá tình dục nguyên sơ nhất. “Trước khi tôi đồng ý bất kỳ việc gì. Tôi muốn một cơ hội thử điều mà em đề nghị”.

Cô cứng rắn: “Tôi nghĩ là ngài đã vừa thử đủ rồi”.

“Em đang ám chỉ đến thời gian giữa chúng ta ở trong rừng tối nay?”. Anh làm cho giọng nói của mình trở nên mềm mại hơn, trong khi trái tim anh đập điên cuồng trong lồng ngực. “Điều đó chẳng là gì cả, Lottie. Tôi muốn nhiều hơn vài nụ hôn trình từ em. Giữ một tình nhân có thể là một lời đề nghị đắt đỏ - em sẽ phải chứng minh rằng em đáng giá với điều đó”.

Cô bước chậm chậm tới bên anh, hình dáng mảnh mai của cô in bóng lên ánh sáng lò sưởi. Chắc hẳn cô đã biết rằng anh đang chơi một kiểu trò chơi với cô, nhưng cô vẫn không nhận ra rằng cô đã đặt cược. “Ngài muốn điều gì từ tôi?” Cô nhẹ nhàng hỏi.

Điều mà anh đã có từ Gemma. Không, hơn là những gì mà Gemma đã từng trao cho anh. Anh muốn một ai đó thuộc về anh. Quan tâm đến anh. Cần đến anh theo một cách nào đó. Anh đã không biết rằng điều đó có thể thực hiện được... nhưng anh sẵn sàng đánh cược mọi thứ với Lottie. Cô là cơ hội duy nhất của anh.

“Tôi sẽ cho em biết”.

Nick chìa tay ra và tóm lấy hông cô, kéo tới khi cô nửa ngồi, nửa ngã nhào bên cạnh, trượt một tay ra đằng sau gáy cô, anh uốn cong quanh cô, tìm kiếm nhịp đập của cô bằng đầu lưỡi anh. Cùng lúc đó, anh mang tay cô đặt vào cậu bé của anh, hướng những ngón tay mảnh dẻ của cô xung quanh bề mặt căng cứng của nó. Cô cứng người và thở mạnh, đột nhiên cô dựa vào ngực anh khi mà dường như sức mạnh của cô đã rời đi đâu mất. Chậm chậm anh hướng tay cô lên đỉnh chiều dài căng phồng, tới phần đầu tròn trịa đang đập những nhịp căng thẳng thiếu kiên nhẫn vào lớp vải quần len. Anh thoát ra một âm thanh rời rạc, và giật mạnh chiếc áo choàng của cô, lòng đầy biết ơn người nào đã thiết kế ra chiếc áo khiến cho cơ thể người phụ nữ quá dễ dàng tiếp cận như thế. Ngực cô phơi trần ra lấp lánh trước lò sưởi, đỉnh của chúng mềm mại và có màu hồng nhạt. Lottie quay mặt sang một bên, mắt cô dường như nhắm chặt.

Kéo cô chặt hơn nữa vào lòng mình, Nick bế cô bằng một tay, trong khi mông cô ngừng lại trên cái gỗ cứng ngắc của anh. Những ngón tay chai sạn của anh lướt qua bên dưới một bầu ngực trần, nhắc nhở trọng lượng mượt mà của cô chậm rãi hạ dần xuống miệng anh. Một sự run rẩy xuyên qua cô khi anh ngậm môi vào núm vú nhạy cảm, bùng cho tới khi nó căng cứng lên nảy vào lưỡi anh.

Bàn tay Lottie đưa ra tựa như muốn đẩy anh ra xa, nhưng đột nhiên những ngón tay cô chộp lấy ve áo khoác của anh, và cô thốt ra một tiếng thút thít của niềm vui sướng. Âm thanh khiến anh như bị điện giật. Anh dùng lưỡi để vạch một vòng tròn quanh núm vú nhọn hoắt, khiến cho cô quặn quai như một con mèo trong vòng tay anh. Trong khi anh tiếp tục bú và tròng ghẹo ngực cô, anh trượt một tay xuống dưới váy cô, tìm kiếm đường viền quần lót của cô và chiếc nịt tất bằng vải bông buộc chặt đôi tất dài của cô.

Nhận thức về bàn tay đang xâm nhập dưới váy cô, Lottie siết chặt hai chân lại với nhau, màu đỏ thắm ập lên khắp mặt và ngực cô.

Anh mơn trớn cô bên ngoài lớp vải nhàu nát, trượt lòng bàn tay anh qua hông và bụng cô, sau đó trượt xuống thấp hơn chỗ xoắn mềm mại.

“Đừng” cô nói, mắt cô vẫn nhắm chặt.

Nick hôn lên đường viền màu hồng ở cổ họng cô và tìm tới cạnh hàm. Làn da cô quá mịn màng và khỏe mạnh tới mức gần như trong mờ. Anh muốn hôn cô từ đầu tới tận ngón chân. “Đó không phải là điều mà một nhân tình nói”. Anh thì thầm. “Em có giữ lời đề nghị của mình không, Lottie?”

Cô lắc đầu, không thể nói gì khi bàn tay anh ấn vào vùng tam giác của cô. “Vây hãy giang chân em ra”.

Cô gần như giật nảy lên, hai bắp về cô tách ra, đầu cô ngã vào cánh tay che chở của anh. Anh mơn trớn cô bên ngoài lớp vải mỏng manh, chậm chậm chà sát đường rãnh nóng bỏng cho tới khi lớp vải trở nên ẩm ướt dưới những ngón tay anh. Anh đã làm cô bị khuấy động, cố sức để giữ im lặng và đứng im, khuôn mặt cô chuyển sang màu đỏ tươi, chân cô cứng đờ khi anh chòng ghẹo cô thân mật. Cuối cùng cô rên rỉ và giữ chặt hông anh khẩn nài. “Đủ rồi” cô thở mạnh.

Cậu bé của anh đập điên cuồng bên dưới cô. “Gì cơ?” anh thì thầm, trượt ngón tay anh vào bên trong khe quần lót của cô. “Tôi nghĩ em muốn hơn nữa”.

Cơ thể cô giật nảy lên trong lòng anh khi anh tìm thấy đám lông mềm mại... vùng thịt mập mạp trơn mượt... cánh cửa ướt đầm đi vào cơ thể cô. Hôn lên chỗ uốn cong ở cổ họng cô, Nick chơi đùa dịu dàng với vùng cổ mềm ấy. “Những lọn xoắn ngọt ngào”, anh thở gần tai Lottie. “Chúng có màu gì nhỉ, tôi đoán nhé? Vàng, tựa như tóc trên đầu em? Hay sẫm hơn”.

Choáng váng bởi câu hỏi, Lottie nhìn chăm chăm vào anh không thể định nghĩa được.

“Được rồi”, anh nói, mở cái khe mềm mại. “Tôi sẽ tự mình tìm ra... sau này...”.

Cô cong người khi anh tìm thấy đỉnh nhạy cảm giấu dưới những nếp gấp. “Oh... Oh Chúa ơi”.

“Suýt...” Anh cắn nhẹ vào thùy tai của cô. “Em không muốn ngài Westcliff nghe thấy, đúng không nào?”

“Dừng lại ngay” Cô nói run rẩy.

Nhưng không điều gì có thể dừng anh lại lúc này. Anh vuốt ve cô khéo léo, xoay tròn quanh điểm mềm mại nhạy cảm. Mông cô nhấc lên khỏi chiều dài cứng rắn của anh trong khi hông cô căng thẳng hướng theo tay anh. Anh chải nhẹ phồng lên bằng những vết chai ở ngón tay cái, và trượt ngón tay giữa vào bên trong cô, cho tới khi nó hoàn toàn chìm vào trong đường hầm ngọt ngào đó.

Hơi thở của Lottie gấp rút, và bắt về cô kẹp chặt tay anh khi anh ấn mạnh và rút những ngón tay trong một nhịp điệu ung dung. Anh cảm nhận những mũi cơ bên trong cô căng ra khi cô co thắt và vặn xoắn, chiến đấu theo bản năng để giải thoát khỏi áp lực căng thẳng hành hạ.

Nick cúi đầu thấp xuống ngực cô một lần nữa. Đỉnh nhọn đã căng lên và ửng hồng, anh thổi nhẹ nhàng lên một núm vú trước khi đưa nó vào trong miệng anh. Với những ngón tay anh kẹt cứng bên trong cô, và ngực cô rộn ràng chạm vào lưỡi anh, anh cảm nhận một niềm hân hoan mà anh chưa từng biết trước đây.

Lottie vùng vẫy tuyệt vọng khi vẫn cô chưa với được tới đỉnh điểm mơ hồ, một tiếng rên của sự thất vọng thoát ra khỏi cô. Rút ngón tay anh khỏi chỗ tận cùng ngọt ngào của cơ thể cô, Nick đặt bàn tay thẩm ướm lên vùng bụng căng thẳng của cô, chải những vòng tròn ve vuốt. “Tôi sẽ chăm sóc em sau này”, anh thì thầm “Tôi hứa đấy”.

Lottie rên lên lần nữa, liễu lĩnh uốn cong trong tay anh. Anh biết điều mà cô muốn, và anh nóng lòng muốn trao nó cho cô. Lỗ mũi anh bùng cháy khi anh khám phá ra mùi hương say lòng người đáng thèm muốn của đàn bà. Sức nóng bơm xuyên qua anh, và anh gần như mất tự chủ khi anh nghĩ về việc vùi mặt mình vào giữa bầu ngực cô, đặt lưỡi vào bên trong cô... Anh rùng mình khi ép buộc bản thân phải kéo vấy cô xuống, che phủ đi phần da thịt ngọt ngào mà anh khao khát. Westcliff vẫn đang chờ ở gần bên, và bây giờ không phải là lúc và là nơi để chiều theo bản thân anh xa hơn nữa. Sau này sẽ có nhiều thời gian thừa thãi để anh làm tình với Lottie. Kiên nhẫn, anh tự nhủ với bản thân, và hít vào vài hơi thở thật nặng nề.

Lottie bò ra khỏi vòng tay anh và lộn xộn thành một đống ở phía cuối của chiếc trường kỷ. Cô rời bù một cách lộn lắt, má cô ướm đầm và hồng hào dưới ánh lửa lò sưởi.

Dò dẫm tới chiếc áo lót, cô phủ nó lên ngực mình.

Tia nhìn của họ gặp nhau, ánh mắt cô sáng rực với sự hổ thẹn, còn anh thì miễn cưỡng đoán đo. Và sau cùng Nick đi tới quyết định.

“Tôi muốn em”, anh nói “Thực ra tôi chẳng cần phải hạ mình trước bất kỳ điều gì để có được em. Nhưng tôi không muốn em là một tình nhân. Tôi muốn có một sự sở hữu trọn vẹn không thể thay đổi. Tất cả mọi điều mà em có thể mang tới cho Radnor, hay Westcliff”.

Nhận ra ý của anh là gì, Lottie nhìn chăm chăm vào anh tựa như anh là kẻ mất trí. Mất đúng nửa phút để cô có thể đủ sức nói. “Ý của ngài là kết hôn? Có điều gì khác nhau giữa việc cưới ngài hay là ngài Radnor?”

“Sự khác nhau ở đây là tôi dành cho em sự lựa chọn”.

“Tại sao ngài lại sẵn sàng để xiềng xích bản thân với tôi suốt cuộc đời?”.

Sự thực là điều mà Nick có thể sẽ không bao giờ thừa nhận với cô. “Bởi vì tôi muốn một người vợ phù hợp”. Anh nói dối. “Và em sẽ làm điều đó tốt như những người phụ nữ khác”.

Cô lắc đầu trong hơi thở của sự xúc phạm.

“Hãy tự mình lựa chọn”, Nick chỉ ra. “Em có thể tiếp tục chạy trốn, hoặc có thể trở thành vợ một ai đó. Của tôi hay của Radnor”.

Cô quét cho anh một cái liếc dài, dò xét khiến tóc đằng sau gáy anh dựng đứng lên. Khốn khiếp, anh ghét điều đó mỗi khi cô làm như vậy. Một lần nữa anh không thể chớp mắt hay nhìn đi chỗ khác, và cô dường như đang đọc những ý nghĩ của anh trong sự không bằng lòng mà anh chẳng thém che đậy.

“Của ngài” Cô nói kiên quyết. “Tôi sẽ là của ngài”.

Và anh nhẹ nhõm thở ra một hơi chậm, gần như không thể nhận thấy được.

Lottie gắng sức trong lòng anh và sắp xếp lại quần áo của cô. Bước tới lấy cho bản thân tội nghiệp của cô một chút brandy từ chiếc ly thủy tinh thon thả đặt trên chiếc bàn bằng gỗ dái ngựa. Cô vẫn còn choáng váng, và đầu gối cô mềm thì như thạch, chứng những dấu hiệu tốt hơn cả lòng cam đảm là điều cuối cùng mà cô cần. Hơn nữa, cô vẫn là người hầu trong nhà Westcliff, và chẳng ai trong trường hợp này lại nghĩ đến việc tự nâng đỡ bản thân bằng rượu của ông chủ. Mặt khác, sự phân biệt đã trở nên không còn rõ ràng sau khi những sự việc gây choáng váng xảy ra tối nay. Cô đã sửng sốt bởi sự nhận thức rõ ràng cô vừa nhận được hai lời cầu hôn trong một đêm từ hai người đàn ông vô cùng khác nhau. Và những chuyện mà Nick Gentry vừa làm với cô... không, cô không muốn nghĩ về điều đó bây giờ, khi mà cơ thể cô vẫn rộn ràng với những tiếng vọng của niềm vui sướng đáng hổ thẹn. Đổ đầy cốc rượu, Lottie nhắm mắt và uống một ngụm rượu nho lớn.

Gentry tới bên cô, lấy cái cốc sau khi cô đã uống nó được một nửa. “Trong một phút em sẽ trở nên say sưa như là một cái xe cút kít ấy”.

“Điều đó có quan trọng không?” Cô hỏi khàn khàn, nhìn khi anh uống nốt chỗ brandy cho cô. “Tôi tin rằng không”.

Khi cô lão đảo trước anh, anh đặt cốc rượu rỗng không sang một bên và túm lấy hông cô trong tay anh. Một nụ cười chế giễu nở trên môi anh. “Chúa biết bất kỳ người phụ nữ nào cũng cần phải tự củng cố bản thân cô ta sau khi đồng ý trở thành vợ của tôi”.

Một tiếng gõ cửa thúc bách vang lên, và ngài Westcliff bước vào phòng. Ánh nhìn sắc bén của ngài dồn vào hai người đang đứng gần nhau, và một chân mày đậm nhíu lên chế nhạo.

Tay của Gentry vẫn siết chặt trên hông Lottie khi cô cố gắng bước ra xa khỏi anh.

“Ngài có thể là người đầu tiên chúc mừng chúng tôi”. Anh nói với ngài bá tước, nhại lại điệu bộ của một kẻ lịch sự khi thông báo “Cô Howard đã trao cho tôi danh dự bằng việc đồng ý đặt tay cô ấy vào tay tôi”.

Mắt ngài Westcliff hẹp lại khi anh nhìn sang Lottie. “Đó là cơ hội thứ ba ư?”.

“Như vừa được thông báo”. Cô nói không chắc chắn. “Đúng vậy”.

Lottie biết rằng ngài bá tước sẽ không hiểu tại sao cô lại tự nguyện chấp nhận loại thỏa thuận với quý. Quay lại với ánh mắt của ngài, cô cầu xin ngài im lặng không đòi hỏi một sự giải thích, khi mà dường như cô cũng không thể hiểu lý do của bản thân. Cô đã mệt mỏi vì lẩn trốn, lo lắng và trở nên sợ hãi. Nick Gentry đã đề nghị cô một nơi trú ngụ. Anh bắt lương, nhẫn tâm, và trần tục – chính xác kiểu người đàn ông có thể bảo vệ cô khỏi Radnor. Nhưng tất cả những điều đó cũng không đủ để thúc ép cô phải kết hôn với anh. Một nhân tố khác đã tạo nên sự khác biệt – cô nhận thức rằng Gentry có cảm nhận điều gì đó về cô. Anh đã nỗ lực cố gắng che giấu nó nhưng không thành công. Và chống lại tất cả mọi sự phán xét, cô muốn anh. Hoặc là ít nhất, cô muốn người đàn ông mà anh giả bộ thành... người đã nhìn chăm chăm vào cô với cảm xúc mãnh liệt khi họ đứng bên cạnh Giếng Ước... người đã hôn cô trong rừng và thì thầm rằng anh cần cô.

Về khó chịu, ngài bá tước tiến tới và chìa tay ra cho cô. “Tôi có một vài lời với cô, Lottie”.

Cô gật đầu ngoan ngoãn, thoát khỏi thói quen vốn có. “Vâng, thưa ngài”.

Khi Gentry không buông cô ra, cô bắn cho anh một ánh nhìn thách thức. “Tôi còn chưa kết hôn với ngài đâu”. Cô nói dưới làn hơi thở. “Hãy để tôi đi”.

Tay anh trượt khỏi eo cô. Lottie đi tới bên ngài bá tước, ngài nhẹ nhàng níu lấy khuỷu tay cô và hướng cô đi với ngài tới một góc phòng. Cái chạm thận trọng của ngài hoàn toàn khác với sự chiếm hữu mạnh mẽ của Gentry.

Ngài Westcliff nhìn chăm chăm vào cô, một lọn tóc đen nhánh xòa xuống trán ngài. “Lottie”. Ngài nói nhẹ nhàng. “Cô không thể có một quyết định như thế mà thiếu sự hiểu biết sâu sắc về người đàn ông mà cô định trao thân. Đừng có bị đánh lừa bởi lý do rằng Gentry là một cảnh sát Bow Street. Không nghi ngờ gì cô sẽ nghĩ rằng nghề nghiệp của anh ta mang đến một cảm giác danh dự, thậm chí là một anh hùng. Trong trường hợp của Nick Gentry, sự thật là ngược lại. Anh ta là, và luôn luôn như vậy, một nhân vật gây tranh cãi của công chúng”.

“Theo cách nào?” Lottie hỏi, liếc về hình dáng sẫm màu ở phía bên kia căn phòng. Gentry đang uống một ly brandy khác, giả vờ xem xét một hàng sách. Miệng anh cong lên buồn bực chứng tỏ rằng rõ ràng anh biết rõ những điều Westcliff đang nói với cô.

“Gentry chỉ mới là một cảnh sát cách đây hai hoặc ba năm. Trước đó, anh ta là một kẻ tội phạm giả danh như là một người bắt trộm tư nhân. Anh ta vận hành một tập đoàn tai tiếng của những kẻ ăn trộm và đã bị bắt nhiều lần vì tội gian lận, ăn trộm, quản lý tài sản và những bằng chứng công nghiệp. Tôi có thể đảm bảo rằng anh ta quen biết với mọi kẻ tội phạm có tiếng tăm trong nước Anh. Mặc dù sự sửa đổi của anh ta là rõ ràng không thể chối cãi được, có nhiều người tin rằng anh ta vẫn làm ăn trái phép với đội ngũ những kẻ làm ăn cũ trong thế giới ngầm. Anh ta không đáng để tin, Lottie”.

Cô cố gắng không để lộ ra phản ứng với những thông tin đó, nhưng thâm tâm cô lấy làm kinh ngạc. Liếc qua bờ vai rộng của Westcliff, cô ngắm dáng vẻ đầy đe dọa của ngài cảnh sát Bow Street khi anh tha thẩn trong góc tối nhất của căn phòng học. Anh dường như cảm thấy thoải mái hơn trong bóng tối, mắt anh ánh lên tựa như mắt mèo. Làm cách nào mà một người đàn ông chỉ hơn hai mươi tuổi lại có được sự thay đổi nghề nghiệp nhiều như vậy? Trùm tội phạm, kẻ bắt trộm... Có Chúa mới biết anh ta là gì?

“Cô Howard... Lottie...” Ngài bá tước lấy lại sự chú ý của cô với những tiếng lẩm bẩm. “Cô phải cân nhắc đề nghị của tôi một lần nữa. Tôi tin rằng sự sắp xếp sẽ mang lại lợi ích cho cả hai chúng ta. Tôi trân trọng hứa với cô rằng tôi sẽ là một người chồng tốt, và rằng cô sẽ không muốn điều gì...”.

“Ông chủ”, cô tha thiết ngắt lời. “Tôi hy vọng ngài sẽ không để tâm tới sự cự tuyệt hơn bất kỳ điều gì chính là sự kính trọng của tôi dành cho ngài. Ngài là người đàn ông đáng kính trọng nhất mà tôi từng biết – và đó là lý do tại sao tôi sẽ không bao giờ đặt ngài vào một cuộc hôn nhân không tình yêu. Ngài không thể chối bỏ, thưa ngài, rằng tôi sẽ không phải là lựa chọn đầu tiên của ngài khi ngài tìm kiếm một người vợ. Và nếu tôi bất công với ngài bằng việc chấp nhận đề nghị của ngài, chúng ta sẽ cùng hối hận một ngày nào đó. Ngài Gentry và tôi đều có nhiều điều còn hơn cả là phù hợp với nhau, khi chúng tôi đều không coi cuộc hôn nhân là sự thực, mà chỉ như là một sự giải quyết công việc trong...” Má cô nóng ran khi cô bắt buộc bản thân phải kết thúc. “... trong trường hợp một sự phục vụ thay đổi vì điều khác”.

Khuôn mặt của Westcliff đầy vẻ dữ tợn. “Cô không phải là kẻ bất chấp đạo lý hay đủ dày dạn để chịu đựng kiểu sắp đặt này”.

“Thật không may, thưa ngài, tôi quả thực là một kẻ ngoan cố. Bởi vì Radnor, tôi chưa từng dám hy vọng và mơ ước như những người đàn bà khác. Tôi chưa từng trông đợi sẽ hạnh phúc trong hôn nhân”.

“Cô vẫn xứng đáng điều tốt đẹp hơn”, ngài nhấn mạnh.

Cô cười hài hước. “Ngài nghĩ thế ư? Tôi thì không chắc chắn lắm”.

Rời khỏi ngài, Lottie bước dài về phía trung tâm của căn phòng học và nhìn về Gentry với sự mong đợi. Cô tỏ ra một thái độ nhanh nhẹn. “Khi nào chúng ta sẽ rời đi?”.

Gentry hiện ra từ góc phòng. Cô nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt anh, rằng anh có một nửa sự mong chờ cô thay đổi ý kiến sau khi nói chuyện với Westcliff. Bây giờ khi sự lựa chọn của cô đã rõ ràng, sẽ không có đường quay lại.

“Ngay bây giờ”. Anh nói nhẹ nhàng.

Môi cô hé ra bắt đầu một sự phản đối.

Gentry có ý định mang cô đi mà không có bất kỳ một cơ hội nào để nói lời tạm biệt với bất kỳ ai trong nhà, thậm chí cả Phu nhân Westcliff. Mặt khác, cũng sẽ dễ dàng hơn cho cô khi đơn giản là biến mất mà không cần giải thích với bất kỳ ai về điều gì.

“Không phải là đi đường ban đêm sẽ nguy hiểm hơn sao?” Cô hỏi, sau đó nhanh chóng cô tự trả lời câu hỏi của mình. “Không vấn đề gì. Nếu chúng ta gặp một tên cướp đường, tôi chắc chắn sẽ an toàn với hân ta còn hơn với ngài”.

Gentry đột nhiên cười toe toét. “Có lẽ em nói đúng”.

Sự thích thú ngắn ngủi của anh đã bị quét sạch bởi lời thông báo quả quyết của ngài Westcliff. “Nếu tôi không thể thay đổi được ý của cô Howard. Ít nhất tôi sẽ yêu cầu được chứng minh bằng một nghi thức hợp pháp. Tôi cũng đòi hỏi bằng chứng rằng cô ấy sẽ được cung cấp đầy đủ”.

Lottie nhận ra rằng trong tất cả những suy nghĩ của cô, cô thực sự chưa từng có ý nghĩ rằng cuộc sống của cô sẽ như thế nào nếu cô đi cùng với Gentry. Chứa ời. Loại cuộc sống của một cảnh sát Bow Streetkiếm được như thế nào? Cá rằng tiền lương của anh là rất tối thiểu, nhưng chắc chắn với những phi vụ riêng, anh sẽ kiếm đủ cho một lối sống tươm tất. Cô không đòi hỏi nhiều, một phòng hoặc hai trong một khu vực an toàn của London sẽ đủ dùng.

“Tôi sẽ bị nguyên rủa nếu tôi phải minh chứng năng lực tài chính để chu cấp cho chính vợ mình”. Gentry nói. “Tất cả mọi điều ngài cần là biết rằng cô ấy sẽ không chết đói, và cô ấy sẽ có một mái nhà trên đầu”.

Cuối cùng, cuộc hành trình tới London khởi hành lúc gần 12h đêm, điều đó có nghĩa họ sẽ đi xuyên cả đêm và tới nơi vào đầu giờ chiều. Lottie nghỉ ngơi trên chiếc ghế đệm bọc nhung màu nâu sẫm trên chiếc xe được trang bị đầy đủ của Gentry. Khi họ đang trên đường, Gentry di chuyển để làm yếu đi ngọn đèn nhỏ đang soi sáng phía trong trên xe ngựa.

“Em có muốn đi ngủ không?” Anh hỏi. “Còn lâu trời mới sáng”.

Lottie lắc đầu. Bất chấp sự mệt mỏi của mình, cô đã quá bị kích động để thư giãn. Nhún vai, Gentry để cho cái đèn tiếp tục cháy. Anh gác một chân lên chiếc ghế đệm, hơi cau mày. Rõ ràng rằng không hề thoải mái cho một người đàn ông cỡ như anh bị giam cầm trong một không gian tương đối nhỏ như thế này.

“Nó là của anh ư?” Lottie hỏi. “Hay là anh đã thuê nó như là một phần của sự lừa gạt?”.

Nhận ra rằng cô đang ám chỉ đến cỗ xe ngựa, anh tặng cô một nụ cười mỉa mai. “Nó là của tôi”.

“Tôi không thể nghĩ một người đàn ông có nghề nghiệp như anh lại có đủ điều kiện cho một chiếc xe như thế này”.

Ngài cảnh sát biếng nhác chơi đùa với viền rèm của chiếc cửa sổ nhỏ gần đó. “Công việc của tôi đòi hỏi thường xuyên phải di chuyển. Tôi thích có những chuyến đi thoải mái”.

“Anh có thường dùng cái tên giả khi anh đi điều tra không?”

Anh lắc đầu. “Đa số mọi lần thì không cần”.

“Tôi ước rằng anh đã không chọn một sự nguy trang tốt hơn”. Cô nói. “Điều đó có thể sẽ không thể chứng minh quá dễ dàng. Nó đã không khiến ngài Westcliff mất nhiều thời gian để khám phá ra rằng không có tử tước Sydney”.

Một biểu hiện kỳ lạ thoáng qua mặt anh, sự thích thú trộn lẫn với sự bức bối, và anh dường như có một cuộc đấu tranh trong im lặng về việc có nên nói hay không nói cho cô một vài điều. Cuối cùng miệng anh xoắn lại, và anh thở ra một hơi dài. “Westcliff đã sai. Có một tử tước Sydney. Ít nhất, là có một người thừa kế hợp pháp cho danh hiệu đó”.

Lottie nhìn anh đầy ngờ vực. “Anh ta là ai? Và nếu điều ngài nói là sự thực, tại sao anh ta không đến để nhận tước hiệu và tài sản của mình?”.

“Không phải mọi người đều muốn trở thành quý tộc”.

“Tất nhiên họ làm thế. Bên cạnh đó, một quý tộc không có sự lựa chọn, anh ta là quý tộc hay không phải. Anh ta không thể chối bỏ nguồn gốc của mình cũng như việc anh không thể thay màu mắt của mình”.

“Khốn kiếp khi anh ta không thể”, anh đáp lại giận dữ.

“Không cần phải cúi gắt vì điều đó” Lottie nói. “Và anh không cần phải nói với tôi rằng ai và ở đâu mới chính thức là ngài tử tước, điều đó sẽ khiến tôi tin rằng anh đang dựng chuyện”.

Gentry đổi vị trí, rời khỏi sự bất tiện, ánh mắt anh cẩn thận tránh khỏi mắt cô. “Đó là tôi”.

“Gi cơ? Anh đang cố phỉnh tôi nghĩ rằng anh chính là vị quý tộc mất tích đã lâu kia ư? Anh, một tên trộm tội phạm và một kẻ bắt trộm, là một tử tước bí mật?” Lottie kiên quyết lắc đầu “Tôi không nghĩ như vậy đâu”.

“Tôi không chỉ trích em nếu em tin điều đó hay không”. Gentry nói đều đều. “Đặc biệt khi mà nó chẳng có ý nghĩa trong tương lai, khi tôi sẽ không bao giờ nhận cái tước hiệu đó”.

Lottie nhìn chăm chăm nét mặt cứng lại của anh trong sự ngạc nhiên. Hiển nhiên anh dường như tin vào điều mà anh đang nói. Nhưng làm sao điều đó có thể xảy ra?

Nếu như có bất kỳ sự thực nào trong lời xác nhận của anh, làm sao mà con trai một người quý tộc lại trở thành như vậy? Một người không bắt đầu cuộc sống như là thành viên của giới quý tộc và kết thúc tựa như... bất cứ điều gì anh đã là. Cô không thể giữ mình để tuân ra những câu hỏi. “Anh là John, quý ngài Sydney? Con trai của tử tước Sydney người đã chết hai mươi năm trước, được coi như là không có người thừa kế? Anh có gì để chứng minh điều đó? Có ai có thể làm chứng cho điều này không?”

“Chị gái tôi, Sophia. Và chồng của chị ấy, ngài Ross Cannon”.

“Vị quan tòa? Người đứng đầu hiện thời của Bow Street là anh rể của anh ư?”.

Anh đáp lại với một cái gật đầu đơn giản. Lottie hoàn toàn chết lặng. Cô cho rằng cô không có lựa chọn nào ngoài việc tin vào anh, bởi lẽ câu chuyện có thể dễ dàng trở nên tai tiếng nếu đó không phải là sự thật. Nhưng điều đó quả là không tưởng, quá vô lý khiến cô bắt đầu không hiểu nổi nó.

“Tôi đã được bảy tuổi, có lẽ là tám, khi cha mẹ tôi chết” Gentry cộc lốc giải thích. “Ngoài tôi ra, đã không người họ hàng nam nào có thể đặt vào vị trí thừa kế hợp pháp cho danh hiệu cũng như tài sản. Cũng chẳng có gì nhiều để thừa kế, khi mà cha tôi đang mắc nợ và các bất động sản thì xuống cấp. Chị gái Sophia và tôi đã gõ cửa ở nhờ trong làng một thời gian, cho tới khi chị ấy cuối cùng cũng được nhận nuôi bởi một người di họ xa. Nhưng tôi đã là một đứa trẻ khó chịu, và có thể hiểu được rằng người di họ không sẵn lòng để đón tôi về dưới mái nhà của bà ấy. Vì thế tôi bỏ trốn tới London, và trở thành một kẻ cướp đường, cho tới khi tôi bị bỏ tù vì những tội lỗi của mình. Khi một cậu bé khác chết trong tù, tôi đã lấy tên cậu ta, khiến cho tôi có thể được thả ra sớm hơn”.

“Và cậu ta hẳn chính là Nick Gentry thực sự”. Lottie nói.

“Đúng vậy”.

“Và anh đã lấy mọi đặc điểm của cậu ta và khiến mọi người tin rằng anh đã chết?”.

Có một nét bướng bỉnh ánh lên trong mắt anh. “Cậu ta không cần sử dụng cái tên đó nữa”.

“Nhưng rõ ràng rằng sau này anh cũng phải nghĩ về việc đòi lại tên thật của mình chứ....vị trí vốn có của anh trong xã hội...”.

“Tôi đã có vị trí xã hội chính xác mà tôi muốn. Và Nick Gentry đã trở thành tên của tôi hơn là của cậu ta. Tôi có ý định để Sydney cho vào mồ”. Anh mỉm cười châm biếm.

“Xin lỗi vì đã để mất thanh danh, nhưng em sẽ được biết tới như là bà Nick Gentry, và không ai được để cho chị gái tôi và chồng chị ấy biết được sự thực. Em hiểu chưa?”.

Lottie gật đầu với một cái chau mày khó xử. “Tôi không quan tâm tới việc mất mát danh hiệu. Nếu tôi là người như vậy, tôi đã cưới ngài Radnor”.

“Nếu em không ngại trở thành vợ của một người bình dân, vậy thì...” Gentry nói, nhìn cô đầy ý nghĩa. “Một người với những khả năng hạn chế”.

“Tôi đã từng sống trong những hoàn cảnh khiêm nhường. Gia đình tôi có dòng máu tốt, nhưng như tôi đã nói trước đó, chúng tôi nghèo”.

Gentry thận trọng chạm nhẹ vào đôi mắt sáng bóng của mình. “Radnor là một kẻ tài trợ keo kiệt khốn kiếp, nếu xét về bất kỳ điều kiện nào của nhà Howard”.

Lottie hít vào nhanh chóng. “Anh đã từng tới nhà tôi?”.

Anh liếc nhìn vào đôi mắt hoang dại của cô. “Đúng vậy, tôi đã đến thăm cha mẹ em để đặt câu hỏi với họ. Họ đã biết rằng tôi đang tìm kiếm em”.

“Oh”. Lottie nói mất tinh thần. Tất nhiên cha mẹ cô phải muốn hợp tác trong cuộc tìm kiếm. Họ đã nhận thức rằng ngài Radnor muốn tìm cô, và như mọi khi, họ đã tán thành nguyện vọng của ngài.

Tin tức này dường như không có gì là ngạc nhiên cả. Dù sao cô cũng không tránh khỏi cảm giác bị phản bội. Có khi nào họ dành một chút thời gian để cân nhắc ý nguyện của cô, hơn là của ngài Radnor? Cổ họng cô siết chặt lại, và cô dường như không thể nuốt nổi nước bọt.

“Họ đã trả lời mọi câu hỏi có liên quan”. Gentry tiếp tục. “Tôi đã nhìn thấy những con búp bê em từng chơi, những cuốn truyện mà em vẽ vào... Tôi thậm chí còn biết cả cỡ giày của em nữa”.

Đong đầy cảm giác bị tổn thương kinh khủng, Lottie vòng tay quanh người cô. “Điều đó xem ra thật kỳ cục vì anh đã từng gặp gia đình tôi, khi mà tôi đã chạy trốn khỏi họ hai năm nay. Thế các em trai và em gái của tôi thế nào? Ellie có khỏe không?”.

“Cô bé mười sáu tuổi ư? Tuyệt. Xinh đẹp. Khỏe mạnh, dường như thế”.

“Mười sáu”. Lottie lẩm bầm, bối rối bởi nhận thức rằng các em của cô đã lớn lên, như là cô đã từng. Tất cả chúng đều thay đổi trong suốt khoảng thời gian họ xa nhau. Đầu cô đột nhiên nhói đau, và cô bóp trán mình. “Khi cha mẹ tôi nói về tôi, bọn chúng có vẽ...”

“Sao cơ?”

“Chúng có ghét tôi không?” Cô hỏi điên cuồng. “Tôi đã thường xuyên ao ước...”

“Không, chúng không ghét em”. Giọng anh đột nhiên trở nên mềm mại. “Chúng quan tâm tới bản thân chúng, và tất nhiên, dường như chúng thoải mái với niềm tin rằng em sẽ được hưởng lợi từ cuộc hôn nhân với Radnor”.

“Chúng chưa bao giờ hiểu rằng ngài ấy thực sự là loại người như thế nào”.

“Chúng không muốn hiểu. Chúng có nhiều lợi ích hơn nhờ việc tự đánh lừa bản thân”.

Lottie bị xúi giục phải khiển trách anh, mặc dù cô đã nghĩ về chúng hàng ngàn lần trước đó.

“Chúng cần tiền của ngài Radnor”. Cô nói không rõ ràng. “Chúng có những khẩu vị đắt tiền”.

“Đó có phải là cách khiến cha em đánh mất tài sản của gia đình? Bằng cách sống vượt quá khả năng của mình?”

“Tôi không tin rằng có quá nhiều tài sản để mà bắt đầu. Nhưng hiển nhiên cha mẹ tôi đã tiêu xài bất kỳ cái gì còn tồn tại. Tôi nhớ rằng khi tôi còn là một đứa trẻ, chúng tôi đã có mọi thứ tốt nhất. Rồi sau đó tiền cạn dần đi, chúng tôi gần như chết đói. Cho tới khi ngài Radnor can thiệp vào”. Cô tiếp tục chà xát trán mình, để những ngón tay cô trượt tới vùng thái dương đau nhức. “Người ta có thể dễ dàng cho rằng tôi được hưởng lợi từ sự quan tâm của ngài ấy. Bởi vì nhờ Radnor, tôi đã được gửi tới một trong những trường học nữ đắt đỏ nhất ở London, và ngài ấy trả cho tôi thức ăn, quần áo, và thậm chí thuê cả một người hầu gái để phục dịch tôi. Tôi đã nghĩ ngài muốn tạo dựng tôi trở thành một quý cô. Đầu tiên tôi thậm chí đã vui mừng rằng dường như ngài ấy đã quan tâm chuẩn bị cho tôi trở thành vợ của ngài”.

“Nhưng nó trở nên phức tạp hơn điều đó”. Gentry lẩm bầm.

Cô gật đầu. “Tôi đã được đối xử như một con thú cưng với sự kiểm soát chặt chẽ. Radnor quyết định tôi có thể đọc cái gì, tôi được phép ăn món nào... ngài chỉ thị cho các giáo viên rằng bồn tắm của tôi phải dùng nước lạnh như đá, bởi vì ngài tin rằng điều đó có ích cho sức khỏe hơn là dùng nước nóng. Tôi bị ăn kiêng giới hạn với nước súp loãng và trái cây bất cứ khi nào ngài cho rằng rằng tôi cần phải mảnh mai. Tôi phải viết một bức thư cho ngài ấy hàng ngày, để miêu tả sự tiến bộ trong các môn học mà ngài ấy mong muốn

tôi học. Luật lệ ở tất cả mọi thứ... Tôi chưa bao giờ được nói trừ khi những ý nghĩ của tôi được sắp xếp đầy đủ và rõ ràng thanh nhã. Tôi chưa bao giờ được đề nghị đưa ra quan điểm về bất kỳ điều gì. Nếu tôi bồn chồn, tay tôi phải nắm chặt lấy ghế ngồi. Nếu trở nên rám nắng, tôi phải ở trong nhà". Cô lộ ra một dấu hiệu căng thẳng. "Ngài Radnor muốn biến tôi trở thành một người khác hoàn toàn. Tôi có thể không tìm hiểu điều gì sẽ xảy ra với cuộc sống trong vai trò là vợ của ngài, hay điều gì sẽ xảy ra khi cuối cùng ngài ấy nhận ra rằng tôi có thể không bao giờ đạt tới tiêu chuẩn của sự hoàn hảo mà ngài ấy đặt ra". Lạc trong những ký ức đen tối, Lottie xoắn những ngón tay cô vào với nhau và nói mà không nhận thức được điều cô vừa tiết lộ. "Tôi đã hoảng sợ khủng khiếp mỗi khi trở về nhà vào những ngày nghỉ. Ngài ấy đã luôn ở đó, chờ đợi tôi. Ngài ấy chấp nhận tôi có thời gian đi thăm anh chị em gái trước khi tôi phải đi cùng với ngài ấy và...". Cô đột ngột dừng lại, nhận thức rằng cô vừa mới giải bày điều bí mật đã khiến cho cha mẹ cô bùng lên giận dữ khi cô cố gắng nói cho họ hiểu. Điều đó đã sôi sục tận đáy tâm hồn cô trong những năm qua. Bằng cách nào đó họ đã làm cho hiểu không cần nói rằng sự tồn tại của gia đình, và của cô, đều phụ thuộc vào sự im lặng của cô. Nuốt trở lại những từ ngữ không nên nói ra, Lottie nhắm mắt lại.

"Em phải đi với lão ta và..." Gentry nhắc nhở.

Cô lắc đầu. "Điều đó không còn quan trọng bây giờ nữa".

"Nói cho tôi biết đi". Giọng anh thật mềm mại. "Tôi đảm bảo với em, không điều gì em nói có thể khiến tôi bị sốc được".

Lottie nhìn anh với vẻ thận trọng, nhận ra điều đó là sự thực. Với tất cả những điều mà Gentry đã từng nhìn thấy, nghe và đã làm, không điều gì có thể có thể làm anh phẫn nộ.

"Tiếp đi" anh lẩm bẩm.

Và Lottie nhận thấy bản thân cô đang nói với anh điều mà không ai từng muốn nghe. "Mỗi lần tôi về nhà. Tôi phải đi vào một căn phòng riêng với Radnor, và báo cáo cho ngài về cách cư xử của tôi ở trường, và trả lời những câu hỏi của ngài về việc học hành và bạn bè của tôi... và" Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt không thể dò nổi của Gentry, nhận ra rằng anh không biểu hiện thái độ gì đã khiến cho cô dễ dàng hơn để tiếp tục. "Ngài bắt tôi phải ngồi trên lòng ngài khi chúng tôi nói chuyện. Ngài ấy chạm vào tôi, vào ngực và bên dưới váy. Điều đó thật là ghê tởm, chấp nhận để... nhưng tôi không thể dừng ngài ấy lại được. Và cha mẹ tôi..." Cô nhún vai vô vọng. "Họ không muốn nghe khi tôi cố gắng kể cho họ. Điều đó xảy ra trong nhiều năm. Mẹ tôi quở trách tôi một lần, và nói rằng tôi thuộc về Radnor, và rằng dù sao đi nữa ngài ấy cũng sẽ cưới tôi. Mẹ nói tôi phải để ngài ấy làm điều mà ngài thích. Sự an toàn của gia đình phụ thuộc vào sự vừa ý và lòng tốt của ngài ấy". Sự tủi nhục đọng đầy trong giọng nói khi cô thêm vào. "Và cuối cùng tôi đã chạy trốn khỏi ngài ấy, và hành động đó dường của tôi dường như đã ném tất cả gia đình cho những con sói".

Gentry thận trọng lên tiếng, khi mà dường như cô vẫn là một cô gái trong trắng hơn là một người đàn bà hai mươi tuổi. "Điều đó có vượt quá sự đụng chạm không, Lottie?"

Cô nhìn chằm chằm vào anh không nhận thức được. Mái tóc đen của anh trượt xuống nhẹ nhàng, giọng anh nhắc nhở nhỏ nhẹ khi anh kiên trì. "Ngài ấy có đem em hay ngài ấy tới đỉnh không, khi mà em ngài trên lòng ngài ấy?"

Khuôn mặt cô nóng bừng khi cô nhận ra điều anh đang nói đến... điểm cực khoái mê ly thần bí mà vài cô gái đã mô tả với những tiếng cười thô tục. Sự khoái lạc vật lý mà cô rõ ràng chưa bao giờ cảm nhận với Radnor. "Tôi không nghĩ thế".

"Tin tôi đi, em có thể biết nếu cả hai người đều cảm thấy nó xảy ra". Anh nói chua chát.

Lottie nghĩ về cái cách mà Gentry đã chạm vào cô dưới ánh lửa lò sưởi, cảm giác cuộn lại trong cô trong ngực và thắt lưng, và ở bụng, sự đau đớn, nỗi thất vọng ngọt ngào đã giầy vò cô thế nào. Đó có phải là đỉnh điểm, hay đó là những kinh nghiệm mà cô từng biết? Cô đã khẩn thiết giục gã đòi hỏi anh, nhưng cô đã giữ im lặng trong sợ hãi khi mà anh có thể cười nhạo cô vì sự thiếu hiểu biết.

Sự chòng chành của cỗ xe ngựa tựa như cái cũi ru cô, và cô ngáp nhẹ bên trong tay mình.

"Em nên nghỉ ngơi đi". Gentry lặng lẽ nói.

Lottie lắc đầu, không bằng lòng buông thả bản thân trong giấc ngủ khi mà anh đang nhìn. Thật là một sự e ngại vớ vẩn sau tất cả những sự thân mật nho nhỏ mà họ đã từng chia sẻ với nhau. Cô cố tìm cho bằng được một chủ đề mới cho cuộc thảo luận.

“Tại sao ngài lại trở thành một cảnh sát Bow Street? Tôi không thể tin rằng ngài lựa chọn nghề nghiệp như thế một cách tự nguyện”.

Một tiếng cười lục khục phát ra từ cổ họng anh. “Oh, tôi đã tự nguyện đủ rồi, nếu xét đến những khả năng khác. Tôi đã có một thỏa thuận với anh rể mình, ngài Ross, ba năm trước. Lúc đó anh ấy là trưởng quan tòa của Bow Street, và anh ấy sở hữu những bằng chứng có thể khiến tôi sẽ ”đu đưa trong gió“, nếu những bằng chứng đó được đưa ra tòa”

“Đu đưa trong gió?”, Lottie nhắc lại, biểu hiện bối rối không hiểu

“Treo. Đu đưa ở điểm cuối của một sợi dây thừng. Tin tôi đi, tôi đáng bị đu đưa và phanh dây vì một vài điều tôi đã làm trong thế giới ngầm”.

Dừng lại để quan sát hiệu quả của những lời anh nói, Gentry mỉm cười yếu ớt trước sự băn khoăn hiển hiện của cô. “Trong một nỗ lực tránh khỏi vị trí bất tiện là phải hành hình em vợ của mình”. Anh tiếp tục. “Ngài Ross đã đề nghị che giấu những bằng chứng kết tội tôi, nếu tôi chơi trò hai mang trong cộng đồng thế giới ngầm của mình và trở thành một cảnh sát”.

“Trong bao lâu?”

“Không hạn định. Thực ra tôi đã đồng ý, khi mà tôi không có sự trung thành với những người bạn cũ, và tôi không khoái cảnh mình bị treo cổ”.

Lottie cau mày. “Tại sao ngài Ross muốn anh trở thành một cảnh sát”.

“Tôi tin rằng anh ấy có ấn tượng sai lầm rằng một vài năm phục vụ xã hội sẽ thay đổi tôi”. Gentry cười toe toét. “Nhưng điều đó chưa xảy ra”.

“Chẳng phải sẽ mạo hiểm hơn cho anh để săn đuổi các tên tội phạm ở những nơi như vậy, sau khi anh đã phản bội họ?”.

“Nhiều hơn vài người muốn cái đầu tôi trên chiếc đĩa bạc”, anh thú nhận với vẻ khinh suất. “Thực ra, em có lẽ không phải chịu đựng tôi lâu đâu. Mọi người biết tôi đều cho rằng tôi sẽ chết trẻ”.

“Tôi có thể sẽ không được may mắn như vậy”. Cô nói chua chát. “Nhưng ai cũng có thể hy vọng”.

Ngay lập tức sau khi Lottie nói ra những từ đó, trong cô tràn ngập sự xấu hổ. Những từ ngữ xấu xa như vậy không phải là bản chất của cô. “Tôi xin lỗi” cô nói ngay lập tức “Tôi không nên nói như thế”.

“Không sao mà” Anh nói dễ dàng. “Tôi từng khiến mọi người nói nhiều điều tồi tệ hơn, với ít lý do hơn”.

“Điều đó thì tôi có thể tin” cô trả đũa, và anh cười lớn.

“Tôi sẽ tắt đèn” Anh nói. “Tôi phải nghỉ ngơi khi nào và nơi nào mà tôi có thể tìm ra. Và ngày mai hứa hẹn sẽ rất bận rộn”.

Sự im lặng kèm theo thật thoải mái kinh ngạc. Lottie ổn định bên trong góc xe, kiệt sức và choáng váng bởi những hướng đi không báo trước vừa mới xảy ra trong cuộc đời cô. Cô đã chờ đợi rằng giấc ngủ sẽ khó đến được, với tất cả những ý nghĩ đang vo vo trong tâm trí. Dù sao đi nữa, một giấc ngủ sâu đã chợt đến với cô, và cô tựa mình vào tấm nệm lót ở ghế ngồi. Xoay sở, vặn vẹo không ngừng nghỉ, cô cố tìm cho được một vị trí thoải mái. Cô cảm thấy mình bắt đầu thu mình và gọn lại như một đứa trẻ, và giấc mơ quá dễ dàng khiến cô không thể chống đỡ ngoại trừ việc đầu hàng cho niềm vui sướng xảo quyệt.

Một cái gì đó mềm mại chải qua trán cô, vài cái ghim cuối cùng giữ lại mái tóc vẫn đã nhẹ nhàng rơi xuống khỏi tóc cô. Cô thở dài trong một cảm giác tuyệt diệu, sự sáng khoái của len và xà phòng cạo râu bao phủ với mùi nước hoa của làn da đàn ông sạch sẽ.

Nhận ra rằng cô đã dựa vào cánh tay của Gentry, rúc vào lòng anh, cô lão đảo quấy người. “Cái gì vậy... gì vậy...”

“Ngủ nào” anh thì thầm “Tôi sẽ không ăn thịt em đâu”. Những ngón tay dài của anh di chuyển xuyên qua những lọn tóc lỏng lẻo của cô.

Một phần của tâm trí Lottie phản kháng điều đó đấu tranh với phần còn lại cho thấy rằng cô đã kiệt sức, và tại thời điểm này chẳng phải là vấn đề khi cô chấp nhận sự thoải mái từ anh. Dù sao đi nữa, cô bướng bỉnh giật mình tự do khỏi anh, và tránh xa khỏi vòng tay ấm nóng mời gọi của cơ thể anh. Anh thả cô đi dễ dàng, ánh mắt đen của anh ánh lên trong bóng tối. “Tôi không phải kẻ thù của em, Lottie”.

“Vậy anh là bạn tôi?” Cô đánh trống lảng. “Anh không có cách cư xử giống bất cứ ai trong họ”.

“Tôi không bắt em phải làm bất kỳ điều gì em không muốn làm”.

“Nếu anh không tìm thấy tôi, tôi vẫn sống hạnh phúc ở Stony Cross Park...”.

“Em đã không hạnh phúc ở đó. Tôi sẽ đánh cược rằng em đã không có một ngày hạnh phúc trong cuộc đời kể từ khi em gặp Radnor”.

Oh, đã bao lâu cô phủ nhận anh. Nhưng điều này vô nghĩa để nói dối, khi mà sự thực đã quá hiển nhiên.

“Em sẽ tìm thấy một cuộc sống hạnh phúc hơn khi là vợ tôi” Gentry tiếp tục. “Em sẽ không phải phục vụ ai. Em có thể làm mọi việc khi em muốn trong những chừng mực hợp lý. Và em không phải sợ Radnor hơn nữa”.

“Tất cả cái giá cho điều đó là ngủ với anh” Cô lầm bầm.

Anh mỉm cười, vẻ ngạo mạn dịu dàng khi anh trả lời. “Em có thể thưởng thức việc đó hầu hết thời gian”.

6. Chương 6

Khi Lottie thức giấc, ánh sáng ban ngày đang rọi qua những khe hở của tấm rèm cửa sổ. Mắt nhắm nghiền, và tóc rối, cô nhìn sang người chồng tương lai của mình, quần áo anh ta cũng lộn xộn nhưng thần sắc thì tỉnh táo rõ rệt.

“Tôi không cần ngủ nhiều,” anh nói, cứ như đang đọc ý nghĩ của cô. Anh với lấy bàn tay cô và đặt chiếc kẹp tóc của cô vào lòng bàn tay. Những ngón tay cô nắm lại quanh những sợi dây bằng kim loại, vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh. Một cách máy móc cô bắt đầu tết lại tóc và cuộn lại thành một búi tiện lợi như thói quen bao năm qua của mình.

Kéo rèm sang một bên, Gentry quan sát cái thành phố đông đúc qua cửa sổ xe. Một tia nắng đi lạc chiếu thẳng vào mắt anh, biến chúng thành một màu xanh sẫm kì lạ. Ngay cả đang ngồi trong một cỗ xe đóng kín, Lottie vẫn có thể cảm thấy sự thân thuộc của anh với thành phố này, mật thiết đến mức không một góc phố hay lùm cây nào là quá nguy hiểm đối với anh để khám phá nó.

Chưa có một nhà quý tộc nào cô từng gặp – mà ở Stony Cross Park thì lúc nào cũng đầy ứ - lại sở hữu một vẻ ngoài đậm chất đường phố đến thế, cái thái độ cứng rắn đó nói lên rằng anh sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì, cho dù ghê tởm đến đâu, để đạt được mục đích. Những người đàn ông dòng dõi có thể đặt ra giới hạn cho một số vấn đề nhất định...họ có những nguyên tắc đạo đức và tiêu chuẩn riêng biệt...những thứ mà Gentry còn lâu mới biểu lộ.

Nếu anh thực sự là một nhà quý tộc, Lottie nghĩ anh thật sáng suốt khi rời bỏ tước hiệu của mình và ‘để Sidney nghỉ ngơi trong yên bình,’ như anh đã làm. Cô chắc chắn rằng nếu như anh chọn con đường khác, anh sẽ gặp khó khăn, thậm chí là bất khả, để tạo ra một chỗ đứng cho mình trong tầng lớp thượng lưu kiêu kì của London.

“Lord Westcliff nói với tôi anh là thủ lĩnh một tổ chức tội phạm,” cô trích dẫn. “Ngài ấy cũng bảo là anh –”

“Tôi lấy làm tiếc phải nói rằng tôi còn cách cái nhân vật quyền lực mà mọi người cố gán ghép cho tôi ấy một khoảng xa lắm,” Gentry cắt ngang, “những câu chuyện mỗi lần truyền tai nhau lại được phóng đại lên

một ít. Một số nhà văn dân gian đã làm hết sức mình để làm cho tôi thật đáng sợ như Hoàng đế Hung nô. Không phải tôi đang quả quyết mình vô tội đâu, đương nhiên rồi. Tôi đã điều hành một tổ chức buôn lậu làm ăn tuyệt hảo. Và mặc dù tôi thừa nhận những phương pháp của mình quả là có vấn đề, tôi vẫn là một người sẵn tội phạm giỏi hơn bất cứ tay thám tử nào của Canon.”

“Tôi không hiểu làm thế nào anh có thể chỉ huy những tên trộm và buôn lậu và đồng thời làm một người bắt tội phạm trong cùng một lúc.”

“Tôi đặt gián điệp và người đưa tin khắp London, và xa hơn nữa. Tôi có bằng chứng của tất cả mọi người từ Gin Alley cho đến Dead Man’s Lane. Một khi có kẻ bước vào con đường có thứ mà tôi muốn, tôi liền cho hắn vào tròng và lĩnh tiền thưởng. Là một thám tử, tôi thấy công việc bắt trộm khó hơn một chút, như vị chánh quan tòa đã khẳng định là tôi dấn chân lên việc của ông ta. Nhưng tôi vẫn là người giỏi nhất mà ông ta có.”

“Và chẳng hề xấu hổ khi nói thế,” Lottie mỉm cười.

“Tôi không thuộc loại người khiêm tốn giả đò. Và tình cờ làm sao nó lại là sự thật.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó. Anh đã xoay sở để tìm ra tôi trong khi người của Lord Radnor đã thất bại sau hai năm cố gắng.”

Anh quan sát cô với mức độ dữ dội đến phát sợ. “Càng biết nhiều về em, tôi càng trở nên tò mò hơn. Tôi muốn tìm hiểu xem cô gái ấy là người như thế nào mà có dũng khí để tạo cho mình một cuộc đời mới, không nhận được sự giúp đỡ từ bất kì ai.”

“Dũng khí,” cô hoài nghi lặp lại. “Thật kì lạ, vì anh đã gọi nó như thế, khi mà tôi luôn nghĩ đó là sự hèn nhát.”

Lúc anh định trả lời cô thì chiếc xe rẽ ngoặt và chạy dọc theo một con đường lát đá phẳng phiu. Hai bên là khung cảnh xanh ngắt với hàng cây và những khu vườn đi dạo.

Những ngôi nhà ba gian gọn ghẽ xây bằng gạch có màu sắc nhã nhặn nằm dọc theo con đường vắng vẻ, điểm xuyết bầu không khí thôn quê đáng ngạc nhiên giữa lòng thành phố náo nhiệt. “Betterton,” Gentry nói, ám chỉ con đường. “Văn phòng Bow Street nằm ở phía nam so với chúng ta, và Convent Garden ở xa hơn một chút.”

“Có phải khu chợ nằm bên trong lối đi dạo không?” Lottie hỏi, mừng rỡ trước viễn cảnh được khám phá môi trường xung quanh cô. Mặc dù Maidstone nằm về phía tây London, nhưng những sinh viên chưa bao giờ được phép đi đến bất cứ đâu.

“Phải, nhưng em không được đi đâu mà không có tôi.”

“Tôi có thói quen đi ra ngoài mỗi buổi sáng,” cô nói, bắn khoản liệu cái thú vui nho nhỏ nhưng cần thiết này có bị cấm đoán không.

“Vậy thì tôi sẽ đi với em. Hoặc một người hầu sẽ hộ tống em. Nhưng tôi không cho phép vợ tôi lang thang bên ngoài mà không có sự bảo vệ.”

Vợ tôi. Cụm từ vô tình ấy dường như đã đẩy hết không khí trong phổi Lottie ra ngoài. Đột nhiên cái ý nghĩ lấy anh...chấp nhận uy quyền của anh, phục tùng những mong muốn của anh...có vẻ hoàn toàn là thật, trong khi trước đó nó chỉ là một khái niệm mơ hồ. Hình như Gentry cũng thấy ngạc nhiên với chính mình, vì anh ta mím chặt miệng lại và nhìn ra ngoài cửa sổ cùng một cái cau mày. Lottie tự hỏi phải chăng viễn cảnh hôn nhân cũng vừa trở nên thực tế đối với anh ta...hoặc là, Chúa giúp cô, không phải anh ta đang có cái ý nghĩ thứ hai đấy chứ.

Cỗ xe dừng trước một ngôi nhà được thiết kế đối xứng theo phong cách tiền Georgian, với những cây cột trắng kiểu Doric và những cánh cửa gấp nếp kính dẫn vào tiền sảnh hình vòm. Tòa nhà nhỏ nhưng thanh lịch đã vượt xa những mong đợi của Lottie đến mức cô nhìn nó trong sự sửng sốt không nói nên lời.

Bước ra khỏi xe trước, Gentry giúp cô xuống, trong khi một người hầu vội vã chạy lên bậc tam cấp để thông báo cho các gia nhân biết ông chủ đã về.

Nhấn mặt vì những bắp thịt ở chân bị gò bó quá lâu, Lottie dựa vào hai cánh tay nâng đỡ của Gentry khi họ đi đến cửa. Một bà quản gia tầm trung niên chào đón họ. Bà là một phụ nữ mũm mĩm với đôi mắt âm ập và mái tóc chải mượt đã ngả bạc.

“Mrs Trend,” Gentry nói với ánh tinh quái đột ngột nhảy múa trong mắt, “như bà thấy đấy, tôi đưa về đây một vị khách. Cô ấy là Miss Howard. Tôi sẽ khuyên bà hãy đối xử tốt với tiểu thư đây, vì cô ấy vừa mới thuyết phục được tôi cưới cô ấy.”

Nhận ra cái ngụ ý rằng cô chính là người duy nhất thúc ép cuộc hôn nhân này, Lottie trao cho anh một ánh mắt biết nói, và anh toét miệng cười.

Mrs. Trend không thể che giấu sự kinh ngạc của mình. Rõ ràng thật khó khăn để nhét vào đầu người ta cái khái niệm Nick Gentry sắp sửa kết hôn. “Vâng, thưa ngài.” Bà nhún gối chào Lottie. “Hoan nghênh cô, Miss Howard. Xin gửi tới cô lời chúc mừng nồng nhiệt nhất.”

“Cám ơn bà,” Lottie mỉm cười đáp lại, rồi cẩn thận liếc nhìn Gentry. Không hề có lời nào đề cập đến việc anh muốn hai người họ cư xử như thế nào trước mặt các gia nhân. Lạy Chúa, cô thậm chí còn không biết là anh có gia nhân. Cô cứ nghĩ mọi người trong nhà sẽ sớm biết rằng cuộc hôn nhân của họ chỉ vì lợi ích, cho nên chỉ cần một ít cảm xúc trong việc giả vờ thể hiện bất cứ loại tình cảm yêu mến nào đối với anh ta.

“Hãy dọn sẵn phòng cho khách, và bảo đầu bếp chuẩn bị món gì đó cho Miss Howard,” anh nói với Mrs. Trend.

“Ngài cũng dùng bữa luôn chứ ạ, thưa ngài?”

Gentry lắc đầu. “Tôi định rời đi sớm, để sắp xếp một số chuyện.”

“Vâng, thưa ngài.” Bà quản gia vội vã đi thực hiện những mệnh lệnh của anh.

Nhìn xuống Lottie, Gentry vén những sợi tóc quăn bị rơi xuống ra sau tai cô. “Tôi chỉ đi một lát thôi. Em an toàn ở đây, và những gia nhân sẽ làm chính xác những gì em bảo họ.”

Không lẽ anh nghĩ rằng cô có thể sẽ sợ hãi vì sự vắng mặt của anh? Ngạc nhiên trước sự lo lắng của anh, Lottie gật đầu. “Được ạ.”

“Bảo Mrs. Trend dẫn em tham quan ngôi nhà trong lúc tôi đi vắng nhé.” Anh ngập ngừng một thoáng. “Đương nhiên là tôi sẽ không phản đối nếu em muốn thay đổi bất cứ thứ gì không vừa mắt em.”

“Tôi chắc mình sẽ thấy nó hoàn toàn phù hợp.” Không gian quanh họ rất trang nhã và thanh lịch – từ tiền sảnh, với nền nhà lát đá cẩm thạch được trang trí hoa văn theo những thiết kế hình khối, tới sảnh cầu thang nhỏ phía xa, một bộ cửa pa nô bằng gỗ dẻ ngựa đang được mở để lộ gian phòng khách có trần thấp. Những bức tường sơn tuyền một màu xanh nhạt và được treo một vài bức tranh giản dị, trong khi đồ nội thất rõ ràng đã được lựa chọn cho mục đích thoải mái và tiện nghi thay vì hình thức trang trọng. Đó là một ngôi nhà đẹp đẽ và thanh lịch, tốt hơn nhiều so với nơi cô từng lớn lên. “Ai đã trang trí ngôi nhà vậy? Chắc chắn không phải là anh rồi.”

Anh mỉm cười trước câu nói đó. “Chị gái Sophia của tôi. Tôi đã bảo chị ấy là không cần thiết, nhưng dường như chị ấy có một quan điểm là óc xét đoán của tôi rất ngây ngô trong những vấn đề như thế.”

“Nó có gây ra lời thị phi không, khi chị ấy đến thăm anh?”

“Chị ấy luôn mang sir Ross đi cùng,” khoe miệng anh truyền tải phần nào vẻ thích thú trước những chuyện viếng thăm ấy. “Hai người bọn họ cũng đả trách luôn việc chọn người giúp việc cho tôi, vì bọn họ chẳng yêu mến gì đám tay sai từ hàng ổ của tôi. Đặc biệt là Blueskin hay Wapping Bess.”

“Wapping ư? Có nghĩa là gì?”

Trông anh vừa thích thú lại vừa lúng túng trước sự mù tịt của cô. “Nó có nghĩa là giao cấu. Khỉ thật.” Khi cô vẫn còn ngơ ngác, anh rầu rĩ lắc đầu. “Là quan hệ tình dục ấy.”

Sự bối rối của cô nhanh chóng chuyển thành bất bình. “Vì cái quái quỷ gì mà anh lại thuê người đó vào làm trong nhà vậy? Không, đừng nói với tôi, tôi chắc mình sẽ hối tiếc khi biết được lí do.” Cô cau mày trước vẻ thích thú của anh. “Anh có bao nhiêu người hầu vậy?”

“Tám, bao gồm cả Mrs. Trend.”

“Anh đã để tôi tin rằng anh không phải là người dư dả.”

“Đúng thế mà, nếu so với Lord Westcliff. Nhưng tôi có thể cho em một cuộc sống tiện nghi.”

“Có phải những thám tử khác đều sống như thế này?”

Câu nói đó làm anh bật cười. “Cũng có một số, ngoài những nhiệm vụ ở Bow Street, hầu hết chúng tôi đều có công việc riêng. Không thể nào chỉ sống dựa vào mức lương ba cọc ba đồng hàng tháng của chính phủ được.”

“Những công việc giống như công việc từ Lord Radnor ấy à?” Ý nghĩ về ông ta khiến dạ dày Lottie quặn lại trong lo lắng. Giờ cô đã ở London, dễ dàng nằm trong tầm tay của ông ta, cô thấy mình như một con thỏ đã bị xua khỏi hang. “Chẳng phải ông ta đã ứng tiền trước cho anh rồi sao? Anh định làm gì với món tiền đó?”

“Tôi sẽ trả lại ông ta.”

“Còn gia đình tôi nữa?” cô lí nhí một cách hối lỗi. “Có thể làm gì đó giúp họ không? Lord Radnor sẽ rút lại sự bảo trợ của ông ta...”

Gentry gật đầu. “Tôi đã nghĩ đến chuyện đó rồi. Tất nhiên tôi sẽ lo cho họ.”

Lottie không dám tin vào tai mình. Nó là một đòi hỏi quá lớn đối với bất kì người đàn ông nào khi phải gánh vác cả gia đình nhà vợ. Và dường như Gentry vẫn chấp nhận gánh nặng đó mà không hề oán giận. “Cảm ơn anh,” cô nói, gần như nghẹn lời vì sự nhẹ nhõm đột ngột này. “Anh thật là tử tế.”

“Tôi có thể vô cùng tử tế,” anh nhẹ nhàng đáp lại, “chỉ cần sự khích lệ đúng lúc thôi.”

Lottie đứng bất động khi anh đưa tay lên dái tai cô và vuốt ve cái hõm ngay sau nó. Một làn hơi nóng tỏa ra khắp mặt cô...chỉ là một hành động âu yếm nhỏ, gần như hờ hững, và anh đã tìm thấy một điểm quá nhạy cảm đến mức cô thở hổn hển trước sự mơn man của những ngón tay anh. Anh cúi đầu xuống để hôn cô, nhưng cô ngoảnh mặt đi. Anh có thể có bất cứ điều gì từ cô, ngoại trừ chuyện này. Đối với cô, một nụ hôn có ý nghĩa nhiều hơn cả thể xác, và cô không muốn trao một phần của mình cho anh.

Thay vào đó môi anh chạm vào má cô, và cô cảm thấy nụ cười cong lên ảm áp của anh. Một lần nữa, anh lại biểu hiện cái khả năng phi thường là đọc được ý nghĩ của cô.

“Tôi phải làm gì để có được nụ hôn của em đây?”

“Không gì cả.”

Miệng anh trượt nhẹ qua gò má cô. “Chúng ta sẽ cùng xem xem.”

Đối với hầu hết mọi người, cái văn phòng Bow Street cấu bẩn, cũ mèm, nồng nặc mùi mồ hôi, đồ đồng đánh bóng, và những chồng sách nặng nề, không phải là một địa điểm hấp dẫn. Nhưng trong suốt ba năm qua, Nick đã trở nên quá quen thuộc với từng inch của văn phòng này nên có cảm giác như ở nhà mình. Những vị khách vắng lai đến đây khó mà tin được rằng mấy tòa nhà nhỏ bé và khiêm tốn đó –Bow Street số 3 và số 4 – lại là trung tâm điều tra tội phạm của nước Anh. Đây là nơi sir Morgan tiến hành xét xử và chỉ đạo nhóm tám viên thám tử dưới quyền của ông.

Khoác lên một nụ cười uể oải, Nick đáp lại những lời chào hỏi của các thư kí và cảnh sát khi anh đi xuyên qua tòa nhà Bow Street số 3. Không mất nhiều thời gian lắm để đội ngũ ở Bow Street thấy cảm kích trước những cung cách hành xử phóng khoáng của anh, nhất là việc sẵn sàng đi vào các khu ổ chuột và hang ổ của bọn lưu manh mà không một ai dám đặt chân tới. Anh không bận tâm xem những nhiệm vụ đó nguy hiểm đến mức nào, vì anh không có gia đình để phải lo nghĩ, và anh không dính líu đến ai trong bất cứ trường hợp nào. Thật ra, thông qua một vài thói quen trong tính cách mà ngay cả Nick cũng không hiểu nổi, anh cần có một mối nguy hiểm thường trực bên mình, như thế nó là một chất ma túy mà anh không có hi vọng gì từ bỏ. Hai tháng vừa qua với công việc điều tra nhặt nhẻo đã lấp đầy anh một nguồn năng lượng thô ráp làm anh khó có thể chịu đựng lâu hơn nữa.

Tối trước văn phòng của Morgan, Nick nhìn viên thư kí chính của tòa án, Vickery với vẻ dò hỏi. Anh ta gật đầu khuyến khích. “Sir Grant vẫn chưa đi họp giao ban sáng đâu, Mr. Gentry. Tôi chắc là ông ấy muốn gặp anh đó.”

Nick gõ cửa và nghe thấy giọng ồm ồm của Morgan. “Mời vào.”

Chiếc bàn tròn vệt bằng gỗ dẻ ngựa đã có kích cỡ khổng lồ lắm rồi, nhưng có vẻ nó giống món đồ của trẻ con hơn nếu so với hình dáng người đàn ông ngồi phía sau nó.

Sir Grant là một người có vóc dáng vĩ đại, cao hơn Nick ít nhất là năm inch, người đã sở hữu chiều cao tới sáu feet. Mặc dù sir Morgan đã bước qua tuổi bốn mươi khá lâu, vẫn không có một đốm tóc bạc nào xuất hiện trên mái tóc đen cắt ngắn của ông. Và sức sống tràn trề của ông không hề suy giảm kể từ những ngày ông còn là một thám tử của Bow Street. Cũng như là một thám tử toàn tài nhất của Bow Street vào thời của ông, Morgan dễ dàng trở thành người nổi tiếng nhất, vì đã có lần ông được lấy làm đề tài cho một chuỗi tiểu thuyết bán rất chạy. Trước thời kì của Morgan, Chính phủ và dân chúng đánh giá toàn bộ lực lượng Bow Street với tính nghi ngờ bẩm sinh của người Anh đối với bất cứ một dạng tổ chức thừa hành luật pháp nào.

Nick thấy an tâm trước quyết định của sir Ross chỉ định Morgan làm người kế vị ông. Là một người thông minh và tự học, Morgan đã tiến lên các nấc thang bằng thực lực của mình, bắt đầu từ một nhân viên tuần tra cấp thấp và tiến lên tới vị trí cao quý của một chánh quan tòa. Nick kính trọng ông vì điều đó. Anh cũng thích cái tính trung thực lỗ mãng của ông và một thực tế là ông hiếm khi bực mình với chuyện chẻ sợi tóc làm tư mỗi khi có một công việc cần hoàn thành.

Morgan chỉ đạo các thám tử bằng bàn tay sắt, và bọn họ kính trọng ông vì sự khắc nghiệt đó. Ông chỉ có một điểm yếu duy nhất là vợ mình, một phụ nữ nhỏ nhắn nhưng đáng yêu mà chỉ cần sự hiện diện của bà cũng khiến đức ông chồng trở nên dễ bảo như một chú mèo. Người ta luôn kể rằng cứ khi nào Lady Morgan ghé thăm văn phòng Bow Street, đều để lại làn nước hoa quyến rũ thoảng trong không khí và một vẻ hạnh phúc dờ dẩn trên mặt chồng mình. Nick thích thú trước sự yếu đuối lộ lộ của Sir Grant ở bất cứ nơi nào có dính líu đến vợ ông, và anh đã xác định phải tránh cho xa cái bẫy như thế. Không một phụ nữ nào có thể dắt mũi anh. Cứ để cho

Morgan và Sir Ross tự biến mình thành lũ ngốc vì các bà vợ - anh thông minh hơn hẳn bọn họ.

“Chào mừng cậu trở về,” ngài quan tòa nói, ngả người ra ghế và quan sát anh với cặp mắt xanh sắc sảo. “Ngồi xuống đi, tôi cho rằng sự trở lại của cậu có nghĩa là cậu đã kết thúc công chuyện với Lord Radnor rồi?”

Nick kéo một chiếc ghế ngang qua bàn. “Đúng thế, Tôi đã tìm thấy Miss Howard ở Hampshire, đang làm công việc bầu bạn với nữ bá tước Westcliff.”

“Tôi có quen Lord Westcliff đấy.” Morgan nhận xét, “một người đàn ông trung thực và tốt tính – và có lẽ là nhà quý tộc duy nhất của nước Anh không đánh đồng tính hiện đại với sự thô thiển.”

Đối với Morgan, những nhận xét này cũng na ná với sự tán dương dào dạt bột phát rồi. Nick âm ừ một cách nước đôi, dấy lên một khao khát nhỏ muốn thảo luận về một vài đức tính của Westcliff. “Sau ngày mai, tôi sẽ sẵn sàng cho nhiệm vụ mới,” anh nói. “Tôi chỉ còn một vấn đề cuối cùng muốn giải quyết.”

Mặc dù Nick đã nghĩ Morgan sẽ vui mừng trước thông tin này – rốt cuộc anh đã vắng mặt những hai tháng – ngài quan tòa lại đón nhận những lời của anh bằng vẻ dè dặt đáng ngạc nhiên. “Tôi sẽ xem có vụ gì để cậu làm không. Còn trong thời gian đó-”

“Cái gì?” Nick nhìn ông chăm chăm với sự nghi ngờ không che giấu. Ngài quan tòa chưa bao giờ thể hiện thái độ khác thường này trước đó. Lúc nào cũng có vụ việc cần giải quyết...trừ khi toàn bộ thế giới ngầm London quyết định đi nghỉ cùng lúc với Nick.

Nhìn như thể ông rất muốn thảo luận vài vấn đề dễ chịu khác nhưng không được phép làm thế, Morgan cau mày. “Cậu cần đến gặp Sir Ross,” ông nói huych toẹt. “Có một số chuyện ông ấy muốn truyền đạt tới cậu.”

Nick không thích những lời nói đó chút nào. Ánh mắt ngờ vực của anh bắt gặp mắt của Morgan. “Anh ấy muốn cái chết tiệt gì nhỉ?” Là một trong số ít người biết về quá khứ bí mật của Nick, Morgan biết rõ sự

thỏa thuận mà Nick đã chấp nhận ba năm trước và những khó khăn giữa cậu ta và ông anh rể đáng kính.

“Cậu sẽ phải biết điều đó từ Sir Ross thôi,” Morgan đáp. “Và cho đến lúc đó, cậu sẽ không nhận bất kì nhiệm vụ nào từ tôi.”

“Tôi đã gây ra chuyện gì à?” Nick hỏi, nghi ngờ sẽ có vài hình phạt sắp sửa giáng xuống đầu anh. Ngay lập tức anh điểm lại những hành động của mình trong mấy tháng qua. Chỉ có vài vụ vi phạm lặt vặt, nhưng không có gì vượt ra mức độ bình thường. Anh thấy điên tiết với Sir Ross, bất chấp cái gọi là về hưu của mình, anh ấy vẫn có khả năng điều khiển anh. Và Morgan, chết tiệt cặp mắt của ông ta đi, sẽ không bao giờ chống lại những ý muốn của Sir Ross.

Sự thích thú lấp lánh trong mắt Morgan. “Theo hiểu biết của tôi, cậu chẳng làm gì sai trái cả, Gentry ạ. Tôi ngờ rằng Sir Ross muốn nói về những hành động của cậu trong vụ cháy nhà Barthas thôi.”

Nick quắc mắt, hai tháng trước đây, chỉ trước khi nhận ủy thác của Lord Radnor, anh nhận được mệnh lệnh khẩn cấp đến ngay khu phố sang trọng gần ConventGarden.

Một đám cháy đã bùng lên trong nhà riêng của Nathaniel Barthas, một nhà buôn rượu giàu có. Là viên cảnh sát đầu tiên đến hiện trường, Nick đã được những người đứng xem thông báo là chưa một ai trong gia đình đó được nhìn thấy đã thoát ra khỏi ngôi nhà đang cháy.

Không chần chừ suy nghĩ, Nick xông ngay vào cái biển lửa đó. Anh tìm thấy Barthas và bà vợ trên tầng hai, kiệt sức vì hơi khói, và ba đứa con của họ đang khóc văng lên trong một căn phòng khác. Sau khi xoay sở để lay cặp đôi tỉnh dậy, Nick chỉ chỗ cho họ thoát ra khỏi ngôi nhà trong khi cặp ba đứa tiểu yêu gào thét dưới hai cánh tay và trên lưng mình. Dường như chỉ vài giây sau, ngôi nhà đã nổ tung trong ngọn lửa, và mái nhà đổ sụp.

Trước sự chán nản của Nick, tờ Times đã cho xuất bản một bài miêu tả hoành tráng về vụ cháy, biến anh thành một nhân vật anh hùng xuất chúng. Và một chuỗi những lời trêu chọc không ngớt từ những đồng nghiệp của anh, bọn họ đã kể tục những thái độ tôn sùng nhạo báng và la lên ngưỡng mộ mỗi khi anh bước vào văn phòng. Để thoát khỏi tình cảnh ấy, Nick đã yêu cầu một chuyển công tác tạm thời ra khỏi Bow Street, và Morgan đã trao nó cho anh không chút lưỡng lự. May mắn thay, những kí ức chỉ tồn tại rất ngắn ngủi trong cái văn phòng đó. Trong tám tuần Nick đi vắng, câu chuyện đã biến mất, và mọi thứ cuối cùng đã trở lại bình thường.

“Giờ cái đám cháy chết tiệt đó không còn liên quan nữa rồi,” anh cộc cằn nói.

“Sir Ross không có quan điểm đấy.”

Nick lắc đầu bực bội. “Tôi nên có linh cảm tránh xa nơi ấy mới phải.”

“Nhưng cậu không làm thế,” Morgan đáp. “Cậu đã vào trong đó, trước mối hiểm họa lớn với chính mình. Và vì những nỗ lực của cậu, năm mạng sống đã được cứu thoát.”

Nói tôi xem, Gentry, nếu là ba năm trước đây cậu có hành động tương tự như thế không?”

Nick giữ gương mặt bằng lặng, mặc dù câu hỏi làm anh giật mình. Ngay lập tức anh đã biết câu trả lời...không. Anh sẽ chẳng nhìn thấy ý nghĩa nào trong việc liều mình đó, khi mà nó chẳng hề mang lại lợi nhuận về vật chất trong việc cứu mạng sống những người bình thường không có giá trị sử dụng với anh. Anh sẽ để cho bọn họ chết, và mặc dù nó có thể làm anh bứt rứt một thời gian ngắn, anh sẽ tìm được cách đẩy nó ra khỏi đầu mình. Anh đã thay đổi theo cách nào đó không giải nghĩa được. Nhận thức này làm anh thấy không thoải mái.

“Ai mà biết được,” anh lẩm bẩm với một cái nhún vai vô tâm. “Và tại sao nó lại thành vấn đề với Sir Ross vậy? Nếu tôi đang được mời đến để anh ấy xoa đầu tôi khen ngợi làm tốt lắm thì –”

“Còn hơn cả thế cơ.”

Nick quắc mắt. “Nếu ông không định giải thích hay giao việc cho tôi, thì tôi sẽ không phí thời giờ ngồi ở đây đâu.”

“Vậy tôi sẽ không giữ cậu nữa,” vị quan tòa điềm đạm nói. “Chúc một ngày tốt lành, Gentry.”

Nick hướng ra cửa, rồi dừng lại vì nhớ ra chuyện gì đó, và quay về phía Morgan. “Trước khi đi, Tôi cần nhờ ông một chuyện. Ông có sử dụng được tầm ảnh hưởng của mình với người làm hộ tịch để có một tờ giấy phép công dân vào ngày mai không?”

“Giấy đăng ký kết hôn à?” Dấu hiệu duy nhất thể hiện sự hoang mang của Morgan là cặp mắt hơi nheo lại của ông. “Cậu đang chạy việc cho Radnor ư? Sao ông ta muốn cưới cô gái ấy một cách vội vã quá vậy? Và vì sao ông ta lại hạ mình để kết hôn trong một văn phòng hộ tịch, mà không phải một nhà thờ kiểu cách? Hơn nữa-”

“Tờ giấy phép không phải dành cho Radnor,” Nick cắt ngang. Từ ngữ đột ngột tắc lại trong cổ họng anh như một nhúm cây kè. “Nó dành cho tôi.”

Một sự im lặng vô tận tiếp theo trong khi ngài quan tòa chặt vật tiêu hóa vắn đề. Cuối cùng ngài cũng phục hồi lại sau vụ tấn công muốn sai quai hàm của sự sững sốt, Morgan lướt ánh mắt đầy ý nghĩa lên gương mặt đỏ bừng của Nick. “Cậu định lấy ai thế, Gentry?”

“Miss Howard,” Nick lầm bầm.

Một tiếng cười khụt khịt hoài nghi phát ra từ ngài quan tòa. “Cô dâu của Lord Radnor?” Ông quan sát Nick với vẻ thích thú xen lẫn băn khoăn. “Chúa ơi, cô gái ấy hẳn phải là một người đặc sắc.”

Nick nhún vai, “không hẳn. Tôi vừa mới quyết định rằng có một người vợ sẽ thuận tiện hơn.”

“Theo mức độ nào đó thì đúng vậy,” Morgan chế giễu. “Còn những phạm trù khác thì không. Tốt hơn là cậu hãy giao cô ấy cho Radnor và tìm một phụ nữ khác cho riêng mình. Cậu vừa tạo ra một kẻ thù nguy hiểm đấy, Gentry.”

“Tôi có thể đối phó với Radnor.”

Morgan mỉm cười với một vẻ nhẵn nhụi thích thú khiến Nick bức mình hết sức. “Chà, cho phép tôi đưa ra những lời chúc chân thành. Tôi sẽ thông báo cho người quản lý hộ tịch, và tờ giấy phép sẽ được đặt sẵn trong văn phòng ông ấy vào sáng mai. Và tôi khuyên cậu hãy sớm nói cho Sir Ross biết ngay sau đó, vì những kế hoạch của ông ấy sẽ liên quan khá nhiều đến hôn nhân của cậu.”

“Tôi khó mà đợi được để nghe chúng,” Nick mĩa mai nói, làm cho ngài quan tòa cười toe toét.

Đầy băn khoăn về việc ông anh rể hấp dẫn của anh đang lên kế hoạch cho cái mưu đồ nào, Nick rời khỏi văn phòng Bow Street. Ngày tháng tư đầy nắng đã nhanh chóng chuyển sang u ám, không khí trở nên lạnh lẽo và ẩm ướt. Len lách qua vô số những cỗ xe ngựa, xe bò, xe chở hàng và các loại xe được kéo bằng động vật bốn chân chặt kín các tuyến đường. Nick cưỡi ngựa qua sông, đi về phía tây. Một cách đột ngột cây cầu Các hiệp sĩ đã mở ra vùng nông thôn khoáng đạt, và những dinh thự khổng lồ xây bằng đá tọa lạc trên những khu đất rộng trong vùng đã thay thế cho những dãy nhà mái bằng xây trên những mảnh đất vuông vắn.

Khi những đường nét hung hăng của cái dinh thự nặng nề thời vua Giêm của Lord Radnor lù lù trước mắt anh, Nick thúc ngựa sang một tốc độ gấp gáp hơn. Tiếng móng sắt của con ngựa màu hạt dẻ gõ đều đều trên lối đi dài trải sỏi dẫn vào nhà. Lần cuối cùng và cũng là lần duy nhất Nick đến đây là để chấp nhận ủy thác của Lord Radnor.

Từ đó về sau tất cả những lần giao dịch đều được chỉ dẫn bởi tay sai của bá tước, người sẽ chuyển những báo cáo hiểm hoi của Nick tới cho ông ta.

Khi anh cảm thấy trọng lượng nhỏ bé của bức tiểu họa trắng men bỏ trong túi áo ngoài của mình, Nick thoáng hồi tiếc trước thực tế là anh sẽ phải trả nó lại cho Radnor.

Anh đã mang theo nó, nhìn ngắm nó, trong hai tháng vừa qua, và nó đã trở thành một thứ bùa may mắn. Những đường nét của gương mặt Lottie, bóng tối trên mái tóc cô, đường cong ngọt ngào của miệng cô, đã khắc sâu vào tâm trí anh từ lâu trước khi anh gặp cô. Và còn cả chân dung cô nữa – một gương mặt xinh đẹp nhưng không nổi bật lắm – không gây được một ấn tượng nào làm cho cô thật đáng thêm muốn. Điều gì ở cô đã làm anh rung động đến thế? Có lẽ là sự pha trộn giữa vẻ mong manh và lòng can đảm...sự dữ dội sục sôi bên dưới vẻ bề ngoài lạnh lẽo của cô. Những dấu hiệu đầy kích thích nói lên rằng cô sở hữu một bản năng nhục cảm đối nghịch với chính bản năng của anh.

Nó làm Nick thấy khó chịu khi nhận ra khao khát của anh với Lottie cũng chẳng kém phần sắc bén so với Radnor. Và mỗi người bọn họ đều muốn cô vì những lí do hoàn toàn khác nhau.

“Không có phí tổn nào quá lớn trong cuộc lòng sự của tôi để tạo ra một người đàn bà hoàn hảo,” Radnor đã nói thể với anh, như thể Lottie đã được trù định để làm nàng Galatea cho chàng Pigmalyon là ông ta (*). Ý nghĩ của Radnor về sự hoàn hảo của phụ nữ là điều gì đó khác hẳn với Lottie. Tại sao ông ta lại đặc biệt quan tâm đến cô, hơn là một ai đó dễ bảo hơn nhiều? Nó sẽ dễ dàng vô cùng khi chế ngự một phụ nữ ngoan ngoãn phục tùng...nhưng có lẽ Radnor bị hấp dẫn đến không cưỡng lại được trước sự thách thức mà Lottie thể hiện.

Đi đến lối vào trước nhà, Nick quăng cương ngựa cho một gia nhân và chậm rãi bước lên một dãy những bậc thang hẹp bằng đá. Một viên quản gia đón anh, hỏi mục đích đến đây của anh là gì, và có vẻ kích động trước câu trả lời của anh.

“Nói với Lord Radnor tôi có tin tức về Charlotte Howard.”

“Vâng, thưa ngài.” Viên quản gia rời đi trong sự hấp tấp thận trọng và trở lại trong vòng một phút. Ông ta có chút hụt hơi, như thể đã chạy trên đường về sảnh ngoài,

“Lord Radnor sẽ gặp ngài ngay lập tức, mời ngài đi theo tôi.”

Khi viên quản gia dẫn anh băng qua sảnh và xuyên qua một hành lang hẹp, tòa lâu đài dường như đã nuốt chửng Nick vào trong cái lòng đỏ thắm của nó. Bên trong được thấp sáng mờ mờ và ngọt ngào, mặc dù được bài trí xa hoa. Nick nhớ ra Radnor nhạy cảm với ánh sáng. Trong cuộc gặp đầu tiên giữa họ, Radnor đã đề cập đến việc ánh sáng mạnh làm mắt ông ta căng thẳng. Giờ đây, các cửa sổ được phủ kín trong những bức rèm nhung nặng trĩu đã chặn hết mọi dấu hiệu của ánh sáng ban ngày, và những tấm thảm dày bọc hết tất cả âm thanh khi một người hầu dẫn anh tiến sâu hơn vào cái mê cung của những căn phòng nhỏ kín mít.

Nick được đưa đến thư viện. Bá tước đang ngồi ở chiếc bàn gỗ dài ngựa, khuôn mặt hẹp, phẳng lì và khắc nghiệt của ông ta được soi sáng bởi ngọn lửa mắc kẹt trong cây đèn gần đó.

“Gentry,” ánh mắt thềm thường của ông ta rà soát trên người anh. Ông ta chẳng thèm mời Nick ngồi, chỉ vẫy tay ra hiệu anh đến gần, trong khi viên quản gia rút lui và đóng cửa lại bằng một tiếng click khó diễn tả được. “Anh có tin tức gì cho tôi thế? Anh đã tìm ra cô ấy rồi à? Tôi cảnh cáo anh, sự kiên nhẫn của tôi sắp cạn rồi đó.”

Rút tấm hồ phiếu ngân hàng ra khỏi túi. Nick trải nó ra trên bàn, đặt bên cạnh chiếc đèn. “Tôi sẽ trả lại tiền cho ngài. Thật không may là tôi sẽ không thể giúp ngài trong những chuyện có liên quan đến Miss Howard được nữa.”

Những ngón tay của bá tước co lại, tạo thành những chiếc bóng hình móng vuốt đồ dài trên mặt bàn được chiếu sáng. “VẬY là anh không tìm được cô ấy. Anh đã chứng tỏ mình là một tên gốc vô dụng, như tất cả lũ còn lại. Làm sao mà một con bé xác láo lại qua mặt được tất cả bọn đàn ông tôi cử đi bắt cô ta về?”

Nick nhếch mép cười. “Tôi đâu có nói là cô ấy trốn được khỏi tôi, thưa ngài. Vì thực tế là tôi đã mang cô ấy về London với mình.”

Radnor nhảy dựng lên khỏi ghế. “Cô ta đâu?”

“Chuyện đó không còn liên quan tới ngài nữa.” Đột nhiên Nick cảm thấy thật khoan khoái. “Thật ra, Miss Howard đã tình nguyện lấy một người khác. Dường như trong trường hợp này, sự xa cách không làm cho trái tim trở nên triu mến hơn.”

“Lấy ai?” là tất cả những gì Radnor có thể thốt thành lời.

“Tôi.”

Bầu không khí quanh họ dường như thấm đẫm chất độc. Nick hiếm khi trông thấy một sự tức giận đến thế trên mặt một người đàn ông. Anh không nghĩ ngờ gì là ông ta sẽ giết anh bằng mọi phương cách ông ta có thể sử dụng. Thay vì vậy, bá tước chăm chăm nhìn anh với vẻ vừa bắt đầu lĩnh hội được ý niệm Lottie đã vĩnh viễn thoát khỏi tầm tay ông ta.

“Anh không thể có cô ấy,” cuối cùng Radnor thì thầm, khuôn mặt hằn lên những đường gân chết chóc.

Nick chỉ trả lời ôn hòa. “Ngài không thể ngăn cản tôi được.”

Những thớ thịt trên mặt bá tước xoắn lại với những cơn co thắt điên cuồng. “Anh muốn bao nhiêu? Rõ ràng đây là cách thức để moi tiền của tôi mà...chà, anh sẽ có món tiền đáng nguyên rửa ấy. Ra giá đi.”

“Tôi không đến để bôi trơn lòng bàn tay đâu,” Nick bảo đảm với ông ta. “Thực ra là tôi muốn có cô ấy. Và có vẻ cô ấy thích lời cầu hôn của tôi hơn của ngài.” Anh lấy bức tiểu họa của Lottie khỏi túi và liệng nó qua mặt bàn, đến khi nó đập xuống ngay cạnh cánh tay cứng nhắc của bá tước. “Hình như nó là tất cả những gì về Charlotte mà ngài có được, thừa bá tước.”

Rõ ràng Radnor thấy tình huống này thật khó hiểu, nó gây ra khó khăn cho ông ta để cất tiếng xuyên qua cơn thịnh nộ chẹn cứng trong cổ họng. “Cả hai người sẽ trả giá cho điều này.”

Nick đón lấy ánh mắt ông ta. “Không, chính ngài sẽ phải trả giá, nếu ngài đến gần Lottie theo bất cứ cách nào. Sẽ không có bất kì mối liên lạc nào với cô ấy, và không được trả đũa gia đình cô ấy. Giờ cô ấy ở dưới sự bảo vệ của tôi.” Anh dừng lại, và thấy cần thiết phải nói thêm, “nếu ngài hiểu về quá khứ của tôi, ngài sẽ không coi nhẹ lời cảnh báo của tôi đâu.”

“Đồ nhãi nhép kiêu ngạo. Người dám cảnh cáo ta tránh xa cô ta ư? Chính ta đã tạo ra con bé đó. Không có sự ảnh hưởng của ta, Charlotte sẽ trở thành một con bò cái nông dân với nửa tá con bám quanh váy ả...hoặc dạng chân ra cho bất cứ thằng đàn ông nào thả một đồng bạc vào giữa bầu ngực ả. Ta đã tạo ra vận may để biến cô ta thành thứ tốt đẹp hơn hẳn những gì cô ta có thể mơ ước.”

“Sao ngài không gửi hóa đơn cho tôi nhỉ?”

“Nó sẽ làm người khinh kiệt,” Radnor cam đoan với vẻ khinh bỉ sống sượng.

“Cứ gửi đi,” Nick nhẹ nhàng mời mọc. “Tôi sẽ rất thích thú được biết cái giá của việc tạo ra một ai đó.”

Anh bỏ Radnor ngồi lại trong căn phòng tối tăm như một loài bò sát khấn thiết cần đến ánh mặt trời.

*(Trong huyền thoại Hy Lạp cổ, Pygmalion là chàng hoàng tử xứ đảo Cyprus, trầm lặng cô đơn và lãng mạn. Pygmalion đã đem hết tâm hồn mình để tạc nên bức tượng một cô gái đẹp tuyệt vời, đặt tên là Galatea. Từ khi có Galatea, Pygmalion vui sướng như có được người phụ nữ lý tưởng của đời mình, người bầu bạn mà hằng ngày chàng âu yếm chuyện trò. Pygmalion đem lòng yêu sâu sắc tác phẩm của chính mình và tha thiết khẩn cầu thần Vệ Nữ ban cho Galatea hơi thở sự sống. Cảm động trước tài năng và tình yêu chân thành của Pygmalion, nữ thần Tình Yêu đã hóa phép cho bức tượng ngà biến thành người thật. Ước mơ toại nguyện, nàng Galatea xinh đẹp trở thành vợ chàng và hai người sống hạnh phúc bên nhau đến trọn đời.)

7. Chương 7

Khi Lottie ăn xong đĩa thịt cừu hầm ướp muối, cô tận hưởng bầu không khí bình yên trong căn phòng khách nhỏ, những tấm ván sàn màu sáng thơm mùi sáp ong, chiếc tủ ly chất đầy đồ sứ Trung hoa màu trắng.

Mrs. Trend xuất hiện nơi ngưỡng cửa, một sự hiện diện đầy an ủi với vóc dáng vững chắc, nét mặt hồn hậu của bà bị điểm thêm một chút thận trọng. Lottie cảm giác trong đầu bà đang có hàng trăm câu hỏi...người quản gia đang lo lắng liệu cô có cưới Nick thật không, hay cô đang chơi trò bịp bợm, có phải sự kết hợp này không đáng giá gì đến tình yêu, vật chất, hay hoàn cảnh bắt buộc...Lottie là một con người đáng thương hay một âm mưu có tính toán.

“Bữa tối có làm cô vừa lòng không, Miss Howard?”

“Có ạ, cảm ơn bà.” Lottie trao cho bà một nụ cười thân thiện. “Bà làm cho Mr. Gentry được bao lâu rồi, bà Trend?”

“Ba năm rồi,” câu trả lời bật ra tức khắc. “Từ hồi ông chủ bắt đầu làm việc ở Bow Street. Chính Sir Ross đã phỏng vấn tôi cho vị trí này khi ngài ấy muốn ông chủ phải có một ngôi nhà đích thực. Có thể nói là Mr. Gentry là người được Sir Ross bảo trợ.”

“Tôi tự hỏi vì sao ngài Ross lại quan tâm đến anh ấy như vậy?” Lottie hỏi, cố tìm hiểu xem người quản gia có biết gì về mối quan hệ bí mật giữa họ không.

Mrs. Trend lắc đầu, có vẻ bối rối thật sự. “Đó là một bí ẩn lớn, nhất là khi đã có thời họ là kẻ thù không đội trời chung của nhau. Một số người đã chỉ trích Sir Ross vì đã đưa Mr. Gentry về Bow Street. Nhưng sự đánh giá của Sir Ross đã được chứng minh là hoàn toàn đúng. Mr. Gentry chính là người được người ta mời đến khi có một sự vụ đặc biệt nguy hiểm xảy ra. Cậu ấy chẳng sợ gì hết. Một cái đầu lạnh và đôi chân thần tốc – đó là điều mà sir Grant nói về cậu ấy. Không ai quan tâm tìm hiểu xem mục đích hành nghề của Mr. Gentry là gì.”

“Quả là vậy,” Lottie nói ngắn gọn, nhưng bà quản gia không thấy cái nốt mả mai trong giọng cô.

“Mr. Gentry là người đàn ông dũng cảm và liêu lĩnh,” Mrs. Trend tiếp tục, “và giờ thì không ai tranh cãi về chuyện đó nữa, sau vụ hỏa hoạn Barthas.”

“Vụ hỏa hoạn nào?”

“Cô chưa nghe nói à? Cách đây không lâu, ông chủ đã cứu một thương gia kinh doanh rượu và cả gia đình ông ấy trong một vụ cháy nhà. Lẽ ra họ đã chết chắc rồi ấy chứ, nếu Mr. Gentry không xông vào đó tìm họ. Tạp chí Times đã tường thuật lại câu chuyện, và ông chủ trở thành người được nhắc tới nhiều nhất ở London. Vì sao ấy à, đến cả nữ hoàng cũng khen ngợi ngài ấy và yêu cầu ngài ấy bảo vệ đức phu quân của bà tới bữa tiệc thường niên của quỹ văn học.”

“Mr. Gentry chẳng đề cập đến một lời về chuyện đó,” Lottie nói, thấy thông tin này thật khó ăn khớp với những gì cô đã biết về anh.

Có vẻ Mrs. Trend còn khao khát muốn nói nữa, nhưng bà lại giữ im lặng trước đề tài này. “Nếu cô không phiền, Miss Howard, tôi sẽ đi kiểm tra xem phòng dành cho khách đã được thông gió và đồ đạc của cô được sắp xếp chưa.”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Sau khi ăn xong món thịt hầm, Lottie uống một ly rượu pha loãng với nước. Nick Gentry, đánh liều mạng sống của mình vì người khác....thật khó mà tưởng tượng được. Nghĩ về anh ta như một tên tội phạm bẩm sinh thì dễ hơn nhiều. Trời đất! Người ta có thể suy ngẫm về anh hàng tuần liền mà vẫn không thể đưa ra một kết luận rõ ràng – anh là một người tốt cư xử như kẻ xấu, hay một kẻ xấu giả bộ làm người tốt đây?

Ly rượu làm cho cô buồn ngủ. Mắt khép hờ, Lottie ngả người ra ghế lúc một người hầu đi vào để dọn bàn. Một nụ cười không hề hài hước trượt qua khóe môi cô khi cô ngẫm nghĩ về sự kì cục của việc cưới một người đàn ông để tránh không phải cưới một người khác. Viễn cảnh trở thành Mrs. Gentry lôi cuốn hơn nhiều so với việc tiếp tục trốn chạy Lord Radnor và bọn tay sai của hắn. Hơn nữa, như Gentry đã chứng tỏ, sự sắp xếp này không phải không có niềm thú vị của nó.

Khi cô nghĩ tới hai bàn tay anh ở trên cơ thể mình, hơi nóng liền râm ran trên mặt và cuộn lên sâu trong dạ dày. Cô không thể ngăn mình không nghĩ đến sự tiếp xúc của miệng anh trên bầu ngực cô. Sự va quệt mượt mà của tóc anh vào phía trong hai cánh tay cô. Những ngón tay dài thô ráp nhẹ nhàng trượt trên-

“Miss Howard.”

Cứng người lại, cô quay về phía cánh cửa. “Vâng, Mrs. Trend?”

“Phòng ngủ của khách đã sẵn sàng. Nếu cô dùng bữa xong rồi, thì một người hầu sẽ giúp cô thay bộ quần áo đi đường.”

Lottie gật đầu cảm ơn. “Tôi muốn được tắm, nếu có thể.” Mặc dù cô không muốn gây phiền hà cho những người hầu với nhiệm vụ phải chạy lên chạy xuống cầu thang với những bình nước nóng, nhưng người cô đầy bụi đường và đau nhức từ chuyến đi, và cô khao khát được sạch sẽ.

“Chắc chắn rồi, cô muốn dùng vòi tắm gương sen không, thưa cô? Mr. Gentry đã lắp đặt một cái trong phòng tắm trên lầu, với cả ống dẫn nước nóng và nước lạnh.”

“Thật ư?” Lottie lấy làm ngạc nhiên, mặc dù cô đã nghe nhiều gia đình bàn tán xôn xao về hình dáng những chiếc vòi hoa sen, nhưng cô chưa bao giờ được nhìn tận mắt.

Ngay cả ở StonyCrossPark, với tất cả sự tiện nghi của nó, cũng vẫn chưa lắp đường nước nóng. “Vâng, tôi rất muốn thử.”

Bà quản gia mỉm cười trước vẻ háo hức của cô. “Harriet sẽ phục vụ cô.”

Harriet là một cô hầu phòng trẻ đeo kính với chiếc mũ tròn màu trắng chụp lên mái tóc đen. Cô lễ độ nhưng thân thiện khi chỉ cho Lottie những căn phòng trên lầu.

Phòng thay đồ và phòng tắm tách rời khỏi phòng ngủ lớn nhất, nơi rõ ràng thuộc về chủ nhân ngôi nhà. Trong đó đặt một chiếc giường với bộ khung bằng gỗ trần đánh bóng và những cây cột nâng đỡ bức màn trướng bằng lụa màu hổ phách ở phía trên. Dù chiếc giường rất lớn, chân giường lại thấp hơn bình thường, không đòi hỏi phải nhiều bước chân mới trèo được lên đệm. Liếc trộm một cái về đám gối và gối ôm được sắp xếp phong phú. Lottie cảm thấy một cơn co thắt của hốt hoảng trong dạ dày.

Sự chú ý của cô chuyển sang những bức tường, được phủ giấy dán tường vẽ tay mô tả những loài chim của và hoa của Trung Quốc. Một chiếc chậu rửa mặt bằng sứ kiểu đứng kê trên giá ba chân đặt cạnh chiếc tủ áo bằng gỗ dái ngựa cao vút, trên nóc có một chiếc gương soi nhỏ hình tròn. Đó là một căn phòng đẹp và đầy vẻ nam tính.

Một hương thơm thoang thoảng tỏa trong không khí, cảm dỗ trí tò mò của cô. Cô phát hiện ra nguồn gốc của mùi hương đó từ miếng xà phòng của anh, đựng trong chiếc hộp bằng đá cẩm thạch nằm trên chậu rửa. Khi cô đặt nó trở lại hộp, một ít xà phòng dính vào những ngón tay, mùi hương còn đọng lại. Cô đã được ngửi mùi hương này trước đó, từ làn da ấm áp và châm chích nhẹ nhàng của quai hàm Nick Gentry.

Chúa ơi, trong vòng chưa đầy một tuần, cô đã bị giật phăng khỏi nơi ẩn náu của mình và được đưa đến London...cô đang đứng trong phòng ngủ của một người xa lạ, đã quen thuộc với mùi cơ thể anh ta. Đột nhiên cô không còn chắc chắn mình là ai nữa, hay cô thuộc về nơi nào. Bằng cách nào đó mà tâm nhận định trong con người cô đã bị hư hại, và cô không thể nào phân biệt cái nào sai và cái nào đúng.

Tiếng nói của cô hầu xuyên qua những suy nghĩ ủ ỉu của cô. “Miss Howard, em vừa mở vòi nước rồi ạ. Em xê giúp cô vào phòng tắm nhé? Lước sẽ không lóng được lâu đâu.”

Làm theo lời nhắc nhở ấy, Lottie đánh liều bước vào căn phòng tắm ốp tường hai màu trắng và xanh nước biển, cô trông thấy một chiếc chậu sứ với hai ống dẫn lộ thiên, một chiếc tủ gương và một chiếc ghế, và một bồn tắm lắp vừa khít với không gian cao nhưng hẹp của giá để đồ. Phạm vi chật hẹp của căn phòng đã lí giải tại sao chiếc chậu rửa vẫn đặt trong phòng ngủ.

Với sự giúp đỡ của Harriet, Lottie cởi quần áo một cách nhanh chóng và thả tóc ra. Thứ duy nhất che phủ trên người cô là sự xấu hổ, cô bước qua thành bồn tắm. Quan sát dòng nước bốc hơi tuôn ra ào ạt từ một vật hình tròn có nhiều lỗ ngay trên đầu, cô ngập ngừng. Một cơn rùng mình bao phủ lấy cô, khiến da cô nổi gai ốc.

“Cứ đi tiếp đi, thưa cô,” cô hầu khích lệ, hiểu được sự do dự của cô.

Hít một hơi dài, cô bước thẳng vào màn nước, trong khi đó cánh cửa sau lưng cô được khê khàng đóng lại. Một sự chảy tràn đột ngột của hơi nóng, một khoảnh khắc bị nước chảy tới tắm mặt mũi, cho đến khi cô lách ra đủ xa để bụi nước không bắn thẳng vào mặt nữa. Chùi cặp mắt kèm nhèm nước bằng cả hai tay, Lottie bật cười trong niềm thích thú bất ngờ. “Cứ như đang đứng dưới mưa ấy.” Cô la lên.

Tiếng rào rào của nước bắn lên nền gạch làm cho câu trả lời của cô hầu không thể nghe thấy. Vẫn đứng nguyên tại chỗ, Lottie mê mải với cảm giác hồ hởi này, lưng cô được muôn vàn chiếc kim ấm áp nhẹ nhàng châm chọc, hai lá phổi lấp đầy bởi hơi nóng. Cánh cửa lách cách mở ra, một bánh xà phòng và một miếng bọt biển được đưa vào cho cô. Cô xát xà phòng lên tóc và cơ thể và xoay người trong những vòng tròn chậm chậm, gương mặt cô ngửa lên, hai mắt và miệng khép chặt. Nước nóng trượt khắp mọi nơi trên cơ thể cô, trên hai bầu ngực và bụng, chảy xuống hai đùi, giữa những ngón chân. Đó là một trải nghiệm khoái cảm

đến kinh ngạc, làm cho cô cảm thấy kiệt sức và thư giãn trong cùng một lúc. Cô muốn đứng đó hàng giờ nữa. Tuy nhiên nước bắt đầu lạnh đi rất nhanh. Với một tiếng thở dài tiếc nuối, Lottie bước ra khỏi luồng nước trước khi cô trở nên lạnh cóng hoàn toàn.

“Giờ nước lạnh đi rồi,” cô gọi Hariet, cô ta đã khóa van bên ngoài cửa lại trước khi đưa cho cô chiếc khăn tắm được hơi ấm trên ống nước nóng.

Run lên trong không khí lạnh, Lottie lau khô mặt và tóc, rồi quấn chiếc khăn tắm quanh người. “Giá mà nó kéo dài được thêm chút nữa,” cô nói đầy thèm muốn, khiến Hariet mỉm cười.

“Trong ba giờ đồng hồ, nước nóng sẽ còn đủ cho một người nữa, thưa cô.”

Lottie đi theo cô hầu vào căn phòng thay đồ kế bên, nơi chiếc váy màu xanh sẫm của cô và những chiếc khăn lạnh sạch đã được trải ra trên chiếc giường nhỏ. “Cưới Mr. Gentry chỉ vì cái phòng tắm của anh ấy thì cũng đáng,” cô nói.

Lời nhận xét gây ra một ánh mắt tò mò thận trọng từ Hariet. “Vậy là thật hả cô? Cô sẽ cưới ông chủ thật hả?”

“Dường như là thế.”

Rõ ràng là cô hầu đang nuốt lấy từng lời của cô với vẻ hiếu kì nhưng vẫn xoay sở để giữ được thái độ im lặng lễ phép. Lottie thả chiếc khăn tắm ướt xuống và mặc chiếc quần trong cùng áo sơ mi với một sự vội vã vừa phải. Khi đã ăn mặc kín đáo, cô ngồi xuống chiếc giường lót nhung và bắt đầu kéo đôi tất dày bằng vải cotton lên bắp chân. Cô không thể ngừng băn khoăn về chuyện đã có bao nhiêu phụ nữ đã tắm, thay đồ và ngủ lại nơi đây. Chiếc giường của Gentry hẳn phải tấp nập như một nhà chứa. “Tôi cho rằng em đã phục vụ khá nhiều vị khách nữ tại nhà của Mr. Gentry,” cô nhận xét, với tay lấy chiếc nịt bít tất.

Harry làm cô sững sờ khi trả lời, “Không đâu, thưa cô Oward.”

Lottie suýt làm rơi nịt bít tất vì ngạc nhiên. “Gì cơ?” Cô nhướn mày lên nhìn chăm chăm người hầu gái. “Chắc chắn tôi không phải người phụ nữ đầu tiên mà anh ấy đưa về nhà.”

“Theo mức độ xa nhất em biết thì cô chính là người đó, thưa cô.”

“Nhưng đó không thể là sự thật.” Cô ngừng lại rồi nói thêm với sự thẳng thừng cố ý, “Tôi dám chắc là Mr. Gentry đã tiêu khiển với không ít hơn một hậu cung đáng giá trong phòng ngủ anh ấy.”

Cô hầu lắc đầu. “Em chưa từng nhìn thấy quý cô nào đến thăm ngôi nhà này...không phải theo cách đó. Tất nhiên là, sau vụ hỏa hoạn Bartha, thì có nhiều quý cô đã gửi thư và nài nỉ đến. ”Một nụ cười toe toét lấu cá nở trên môi Hariet. “Cả đường phố chật lách toàn xe ngựa, và Mr. Gentry tội nghiệp không tài nào đi qua được cửa trước, khi mà sáng nào cũng có một đám đông đứng đợi ngoài ấy.”

“Hmmp.” Lottie buộc chặt nịt bít tất trên mép chiếc tất của mình và với lấy cái còn lại. “Nhưng anh ấy chưa từng đưa tình nhân về nhà sao?”

“Ồ không, thưa cô.”

Thì ra Gentry hành xử thận trọng hơn cô nghĩ – hay ít nhất là anh muốn giữ ngôi nhà của mình hoàn toàn riêng tư. Chắc hẳn anh phải giải tỏa những nhu cầu tình dục của mình ở một nhà chứa, hoặc là – một ý nghĩ khó chịu – có lẽ những ham muốn của anh bản năng đến mức anh tìm đến sự phục vụ của những cô gái điểm đứng đường.

Nhưng có vẻ anh sáng suốt hơn mức độ đó. Cách anh chạm vào cô chứng tỏ gu thưởng thức của một người sành sỏi chứ không phải một kẻ phạm phu đơn thuần. Mặt cô nóng bừng, và trong lúc mặc quần áo cô cố gắng che giấu sự bối rối của mình bằng cách đặt vô số câu hỏi cho cô hầu phòng.

Lottie nhanh chóng khám phá ra rằng đối với chủ đề về Gentry thì Hariet ba hoa hơn nhiều so với Mrs. Trend. Theo lời cô ta, Gentry là một người bí ẩn ngay cả đối với những người hầu của anh, vì người ta không bao giờ đoán trước được anh. Ngoài đời anh sử xử như một quý ông nhưng trong công việc thì không ngán gì bạo lực. Anh có thể khinh miệt hoặc tử tế, thô bạo hay lịch thiệp, những thái độ của anh thay đổi muôn hình vạn trạng. Giống như những cảnh sát Bow Street khác, Gentry làm việc theo những khung giờ

kì quặc và có thể được triệu đến vào bất cứ lúc nào để có mặt tại những vụ thảm họa, hoặc điều tra một vụ giết người, hoặc truy bắt một kẻ chạy trốn đặc biệt nguy hiểm. Lịch trình hàng ngày của anh theo một kết cấu đơn giản, và anh không thích đặt ra các kế hoạch. Và thật lạ kỳ, anh ngủ không ngon giấc, và thỉnh thoảng lại bị những cơn ác mộng hành hạ.

“Ác mộng về chuyện gì?” Lottie hỏi, hiểu kì hết sức.

“Ngài ấy không lói đầu, ngay cả với người hầu của mình, Dudley. Nhưng đôi khi ngài ấy phát ra những âm thanh xợ hãi trong lúc ngủ, và đôi khi tự mình tỉnh dậy, và xẽ không quay về giường cho đến hết đêm. Dudley bảo hẳn nà do những điều Mr. Gentry nhớ đến từ...” Ngập ngừng, Harriet liếc nhìn Lottie cảnh giác.

“Từ những ngày tháng anh ấy sống dưới đáy xã hội à?” Lottie điềm tĩnh hỏi. “Phải, tôi có biết về quá khứ bất hảo của Mr. Gentry.”

“Ngài ấy không phải một tội phạm, thưa cô. Không chính xác hoàn toàn. Ngài ấy nà một người bắt tội phạm. Nhưng ngài ấy là chủ một lơi ẩn nấu của bọn bắt nưng gần Fleet Ditch, và ngài ấy đã bị tổng giam một đôi lần.”

“Ý em là đi tù ư?”

Harriet gật đầu, thêm vào một nốt khoe khoang trong giọng nói, “đã trốn thoát hai lần liền, Mr. Gentry ý. Người ta bảo nà không một nhà tù nào nhốt nổi ngài ấy. Đến lần thứ hai, ngài ấy bị những xợ xích nặng ba trăm pound đè nghiêng, ngay chong Devil’s Closet, trung tâm của Newgate. Và ngài ấy tuột được ra và lên đi một cách dễ dàng như cô thấy.”

Lottie không thấy ngạc nhiên trước thông tin này, vì cô đã biết sự nhanh nhẹn khác thường, sức mạnh thể chất, và bản tính ma mãnh của Gentry. Có lẽ hình ảnh của người – sắp – trở - thành chồng cô giống với một tên tội phạm nên làm cô cảnh giác mới phải, nhưng thay vào đó cô lại thấy yên tâm kì lạ. Cô tin chắc hơn bao giờ hết là anh sẽ không bị hãm dọa hay lừa gạt dễ dàng bởi Lord Radnor. Có khi anh chính là sự bảo vệ vững chắc nhất cô có thể có.

Ngáp ngắn ngáp dài, cô đi theo Harriet đến căn phòng dành cho khách, một căn phòng với những bức tường màu xanh da trời nhã nhặn, một chiếc giường dã ngoại tinh tế được bao quanh bởi những tấm rèm pha hai màu xanh và xám, và một chiếc tủ lớn bằng gỗ Hepplewhite với một hàng những ngăn kéo nhỏ xinh đựng găng tay, tất, và những vật dụng thiết yếu lật vật khác. Cô tìm thấy cái lược của mình ở một trong các ngăn kéo, và cô đến gần lò sưởi khi cô hầu nhóm một ngọn lửa trên vỉ lò. “Cám ơn, nó thật dễ chịu,” cô nói. “Giờ như thế này là được rồi, Harriet.”

“Vâng, thưa cô. Dây chuông ở đằng kia, nếu cô cần bất cứ thứ gì.”

Ngồi bên lò sưởi, Lottie chải mái tóc suôn mềm của mình cho đến khi những lọn tóc dài vàng óng được ấm lên từ hơi lửa nóng. Từ nơi nào đó trong ngôi nhà, một chiếc đồng hồ điểm bốn tiếng. Khi cô ngược nhìn bầu trời màu xám bên ngoài cửa sổ và những hạt mưa gõ lộp độp vào các ô kính, cô rùng mình. Chỉ một khoảnh khắc nhỏ thôi, cô sẽ gạt những lo lắng về tương lai sang một bên. Đặt chiếc lược xuống, cô trèo vào giường, kéo những tấm rèm lại, và ngả đầu xuống chồng gối.

Cô chìm vào giấc ngủ nhanh chóng, bơi qua màn sương đầy những hình ảnh thú vị...đi dạo qua khu rừng ở Hampshire...đứng đưa bàn chân trong hồ nước mát vào một ngày nóng nực...dừng lại nơi cánh cổng nụ hôn, trong khi mùi hương của cây râu dê được mặt trời sưởi ấm nồng nàn trong khứu giác. Cô nhắm mắt lại và ngửa cằm lên, thưởng thức những tia nắng oi ả, khi một đôi cánh bướm sượt nhẹ qua gò má. Ngập tràn thích thú trước cảm giác buồn buồn mong manh, cô sẽ đứng thật yên lặng. Sự ve vuốt mượt mà đó chuyển sang chớp mũi, đường viền nhạy cảm của làn môi trên, hai khóe miệng mềm mại.

Mồ mẫm kiếm tìm, cô ngửa mặt lên cho những cái vuốt ve ấm áp và được đền đáp bằng một sức ép dịu dàng làm đôi môi cô hé mở và bắt lấy một tiếng rên từ phía trên hai lá phổi của cô. Lord Sidney đang đứng bên cô trong cánh cổng nụ hôn, hai cánh tay anh giam giữ cô vào những ô hàng rào mắt cáo sơn màu. Miệng anh tìm đến miệng cô dịu dàng quá, cơ thể anh áp vừa khít vào cơ thể cô, và cô quẩn quại trong sự thỉnh cầu lặng lẽ rằng anh hãy ôm cô chặt hơn nữa. Dường như biết chính xác điều cô muốn, anh ấn đầu gối mình vào những lớp váy của cô, ngay chỗ đang căng mọng lên đầy khao khát. Thở hổn hển, cô lùa những

ngón tay vào mái tóc bóng mượt của anh, và anh thì thầm bảo cô hãy thư giãn, rằng anh sẽ chăm sóc cho cô, làm thỏa mãn cô-

“Ôi,” chớp mắt nặng nhọc, cô cự quạ khỏi giấc mơ tình ái khi nhận ra cô không ở một mình. Những tấm rèm bao quanh giường đã bị kéo sang một bên, và thân hình cao lớn của Nick Gentry đang quấn lấy thân hình cô. Một bàn tay đang khum lấy hông cô từ bên dưới, trong khi chân anh chèn vào còn mặt thiết hơn nữa giữa hai chân cô. Hơi thở của anh phả vào tai cô, lấp đầy vành tai bằng hơi nóng ẩm ướt, và rồi môi anh lang thang trở lại với môi cô theo một con đường thiêu đốt, anh hút lấy tiếng phản đối của cô khi hôn cô, lưỡi anh sục sạo trong miệng cô, cơ thể anh đè lên người cô. Cô cảm thấy chiều dài của cái vật cương cứng của anh, nó đang rúc vào khe giữa hai đùi cô cho đến khi cô có thể cảm nhận nó rõ rệt qua những lớp quần áo của hai người...một cú thúc vào thận trọng...một cú thúc nữa...một lần nữa...mỗi một nhịp điệu ngấm ngấm lại tuyệt diệu quá đến mức cô không thể bắt mình ngăn anh lại. Cô bị lấp đầy bởi sự bối rối của thể xác thâm nhập vào tâm hồn, và mọi phần trên cơ thể cô đòi hỏi cô kéo anh vào mạnh hơn, sâu hơn, chặt hơn.

Thay vào đó cô đẩy mạnh vào anh, dứt miệng mình ra trong một tiếng thốn thức. “Không.”

Anh thả cô ra, và cô lặn mình nằm úp sấp, chống người trên hai bàn tay nắm chặt. Trong lúc hai lá phổi hoạt động điên cuồng để hít dưỡng khí. Cô cảm thấy anh ở ngay sau lưng mình, chiều dài đầy sức mạnh của cơ thể anh áp vào cô từ cổ cho đến gót chân.

“Anh lợi dụng tôi trong lúc tôi đang ngủ,” cô hỏn hển nói. “Thật không công bằng.”

Bàn tay Gentry di chuyển trên hông cô trong một đường tròn chậm rãi. “Tôi hiếm khi chơi công bằng. Gian lận thường dễ dàng hơn nhiều.”

Một tiếng cười đột ngột muốn bùng lên trong họng cô. “Anh là người đàn ông tráo tráo nhất tôi từng gặp.”

“Cũng có thể,” anh thừa nhận, gạt tóc cô sang một bên và hạ thấp cái miệng đang mỉm cười của mình xuống gáy cô. Cô thở gấp khi cảm thấy anh dụi vào đám lông tơ mỏng manh sau gáy. “Em mới mềm mại làm sao,” anh thở ra. “Như là lụa, như bộ lông một chú mèo.”

Sự tiếp xúc của đôi môi anh tạo ra một cơn sóng nhỏ tràn qua điểm trung tâm khuấy động của cơ thể cô. “Nick, tôi-”

“Mrs. Trend bảo em đã dùng thử vòi tắm.” Bàn tay anh trượt từ hông lên vòng eo nhỏ nhắn của cô. “Em có thích không?”

“Nó rất mới lạ,” Lottie cố gắng thoát ra.

“Tôi sẽ ngấm em trong lần tới.”

“Ôi! Anh sẽ không làm thế!”

Anh cười lặng lẽ và đề nghị, “Thế thì tôi sẽ để em ngấm tôi vậy.”

Trước khi cô có thể ngăn được mình, Lottie đã tưởng tượng ra anh đang đứng trong phòng tắm, dòng nước đang chảy tràn trên da anh, làm thắm đen mái tóc, hơi nước che phủ đôi mắt màu ngọc bích của anh. Đó là một hình ảnh mờ ảo, vì cô chưa bao giờ trông thấy một người đàn ông khỏa thân, chỉ có những hình vẽ trong các cuốn sách giải phẫu cô tìm thấy trong thư viện của Lord Westcliff. Cô đã nhìn chăm chăm các bức vẽ với sự mê hoặc, ước gì những chi tiết đó sống động hơn.

Sắp tới cô sẽ không còn phải băn khoăn nữa.

Dường như anh đọc được những ý nghĩ của cô. “Việc thích nó không có gì sai trái,” anh nói, vuốt ve cơ hoành của cô bằng lòng bàn tay. “Có ích lợi cho ai đâu nếu em từ chối niềm vui của chính mình? Em đang trả giá cho sự bảo vệ của tôi – có thể em còn được tận hưởng từ việc đó đấy.”

“Nhưng anh là một người lạ,” cô buồn bã nói.

“Người chồng nào chẳng xa lạ với vợ mình? Sự tìm hiểu chỉ giới hạn ở một điệu nhảy trong buổi vũ hội, một chuyến đi dạo qua công viên có người đi kèm, và một hoặc hai buổi trò chuyện trong vườn. Và rồi hai họ đồng ý mối lương duyên này, nghi lễ được cử hành, và cô gái thấy mình ở trên giường với một người đàn

ông cô ấy vừa mới biết. Chẳng có sự khác nhau nhiều giữa kịch bản đó và tình huống của chúng ta, phải không?”

Lottie cau mày và xoay người lại đối mặt với anh, biết rằng có một lỗ hổng trong lí lẽ của anh, nhưng cô không thể nhận dạng được nó. Gentry nằm nghiêng xuống, chống người trên một khuỷu tay, đường nét đôi vai rộng của anh làm mờ ánh sáng tỏa ra từ cây đèn bàn. Thân hình anh quá to lớn và vững chãi, sự tự tin của anh quá chắc chắn, giống như cô có thể bao bọc nó quanh mình như một tấm chăn và ở trong đó an toàn mãi mãi.

Thật sắc sảo, anh đã hiểu thấu gót chân Asin của cô – cái nhu cầu khẩn thiết về một nơi nương náu – và anh không chần chừ sử dụng ngay điều đó. Anh lướt tay trên eo cô, bàn tay dừng lại giữa lưng, ngón tay cái vuốt dọc theo đường cong cứng lại của sống lưng. “Tôi sẽ chăm sóc cho em, Lottie. Tôi sẽ giữ em an toàn và cho em mọi nguồn an ủi em yêu cầu. Tất cả những gì tôi muốn là sự đáp lại từ phía em để cho bản thân tận hưởng niềm vui cùng với tôi. Chuyện đó đâu đến nỗi khủng khiếp lắm, đúng không?”

Anh có kĩ năng của quỷ Lucifer để làm cho điều anh muốn nghe hợp lí đến hoàn hảo. Thấy rõ sự yếu đuối của cô, anh cúi người xuống cho đến khi trọng lượng rắn chắc của anh phủ lên người cô và đôi môi anh ấn vào tấm đệm giữa hai chân cô. “Hôn tôi đi,” anh thì thầm, mùi vị ngọt ngào mê đắm của hơi thở và làn da anh khiến những ý nghĩ của cô chao liệng như lá khô trong gió.

Cô lắc đầu, cho dù những phần mềm yếu nhất của cơ thể cô bắt đầu rung động trong khát khao sâu sắc.

“Tại sao không?” anh hỏi, những đầu ngón tay trêu chọc đường chân tóc của cô.

“Vì một nụ hôn là thứ mà người phụ nữ trao cho người yêu của mình...mà anh không phải người đó.”

Anh nhẹ nhàng vạch mặt sau những ngón tay lên cổ họng cô, giữa hai bầu vú, dọc xuống bụng. “Em đã hôn tôi ở StonyCrossPark còn gì.”

Sắc đỏ dữ dội bao phủ lấy cô. “Khi đó tôi không biết anh là ai.”

Bàn tay anh dừng lại một cách nguy hiểm nơi bụng dưới của cô. Nếu cô không mặc quần áo, thì những ngón tay anh đang ở trên vùng tam giác giữa hai đùi cô rồi. “Tôi vẫn là người đó thôi, Lottie.” Bàn tay anh bắt đầu lang thang xuống thậm chí còn thấp hơn, cho đến khi cô túm lấy cổ tay anh và hất nó ra.

Gentry cười khê, và rồi nghiêm trang trở lại khi anh quay lên nhìn cô. “Hôm nay tôi đã gặp Lord Radnor.”

Dù Lottie đã nghĩ đến chuyện này. Cô vẫn cảm thấy một cơn ớn lạnh của sự cảnh giác. “Chuyện gì đã xảy ra? Anh đã nói gì với ông ta?”

“Tôi trả lại tiền cho ông ấy, thông báo cho ông ấy là em đã quyết định lấy tôi, và cảnh báo ông ấy không được làm phiền em hoặc gia đình em trong tương lai.”

“Ông ta tức giận đến mức nào?”

Anh giơ ngón cái và ngón trỏ lên tạo thành khoảng cách một mi li mét. “Ông ta gần với cơn đột quỵ khoảng từng này.”

Ý nghĩ về cơn giận dữ của Radnor làm cô vô cùng thỏa mãn, nhưng cùng lúc đó, cô không thể chế ngự một cơn rùng mình bất chợt. “Ông ta không chịu từ bỏ đâu. Ông ta sẽ gây rắc rối cho cả hai chúng ta, bằng mọi cách có thể.”

“Tôi đã giao du với những nhân vật tồi tệ hơn Radnor nhiều,” anh nói bình thản.

“Anh không biết về ông ta rõ ràng như anh nghĩ đâu.”

Miệng anh mở ra khi anh định tranh cãi. Nhưng khi anh nhìn thấy sự run rẩy nơi cằm của cô, ánh hung hăng nhạt đi trong mắt anh. “Đừng sợ,” anh làm cô giật mình khi đặt tay lên ngực cô, nơi mượt mà nằm giữa cổ họng và hai bầu ngực. Cô hít thật sâu, lồng ngực nâng lên bên dưới sức nặng dễ chịu của tay anh. “Tôi hoàn toàn nghiêm túc khi nói rằng tôi sẽ chăm sóc cho em và gia đình em,” anh nói. “Em đang trao cho Radnor tầm quan trọng hơn mức lão ta xứng đáng đấy.”

“Anh không thể nào hiểu được cái cách ông ta đã che phủ cả cuộc đời tôi. Ông ta-”

“Tôi hiểu chứ,” Những ngón tay anh trôi giạt lên cổ họng cô, vuốt ve vị trí mềm mại nơi anh có thể cảm nhận cô đang nuốt xuống. Thật là một bàn tay mạnh mẽ - anh có thể bóp vụn cô rất dễ, và anh vẫn chạm vào cô với sự dịu dàng không thể tin nổi. “Và tôi biết rằng chưa từng có bất cứ ai đứng ra bảo vệ em khỏi lão ta. Nhưng từ giờ trở đi tôi sẽ là người đó. Cho nên hãy dừng ngay việc tái mét mặt mày mỗi khi tên lão ta được nhắc đến. Sẽ không có ai chi phối được em nữa, Radnor là kẻ cuối cùng trong đó.”

“Không ai trừ anh ra, ý anh là thế chứ gì.”

Anh mỉm cười trước lời buộc tội xác xược, đùa nghịch với một lọn tóc của cô. “Tôi chẳng có khao khát muốn chi phối em.” Cúi xuống cô, anh hôn lên mạch đập nhỏ nơi cổ họng cô và chạm vào nó bằng lưỡi mình. Lottie bất động, những ngón chân cong lên trong đôi tất. Cô muốn vòng tay qua người anh, chạm vào tóc anh, chà hai bầu vú lên ngực anh. Nỗ lực để kìm nén làm toàn thân cô cứng lại.

“Sau khi chúng ta kết hôn vào ngày mai, tôi sẽ đưa em đến gặp chị gái Sophia của tôi,” anh nói trên cổ cô. “Em đồng ý chứ?”

“Vâng, tôi thích điều đó. Ngài Ross có tham dự không?”

Gentry ngẩng đầu lên. “Có thể,” giọng nói rành mạch của anh dường như bị ảnh hưởng ít nhiều trước viễn cảnh ấy. “Hôm nay tôi nhận được một lời cảnh báo rằng anh rể tôi đang nuôi dưỡng một số kế hoạch, như thường lệ, và muốn gặp tôi.”

“Không có sự yêu mến nào giữa hai người các anh à?”

“Lạy chúa, không. Sir Ross là một gã khôn hấp dẫn người đã quấy rầy tôi mấy năm liền. Vì sao Sophia nhìn thấy sự hòa hợp để cưới anh ta thì vẫn nằm xa mọi hi vọng hiểu biết.”

“Chị anh có yêu ngài ấy không?”

“Tôi cho là có,” anh đáp miễn cưỡng.

“Họ có con không?”

“Một bé gái, cho đến bây giờ. Một đứa bé ngỗ ngược nhưng vẫn có thể chịu đựng được, nếu người ta thích trẻ con.”

“Và sir Ross có chung thủy với chị gái anh?”

“Ồ, anh ta là một ông thánh,” Gentry nghiêm trang đảm bảo với cô. “Họ gặp nhau lúc anh ấy đã góa vợ và sống độc thân kể từ sau cái chết của vợ mình. Đây danh dự đến mức không ăn nằm với một phụ nữ ngoài vòng hôn nhân.”

“Có vẻ ngài ấy là một bậc đại trượng phu.”

“Đúng vậy, chưa kể đến trung thực và đầy đạo đức. Anh ấy khẳng khái bắt tất cả mọi người xung quanh tuân theo luật pháp...luật pháp của chính anh ấy. Và vì là em vợ anh ấy, nên tôi nhận được lượng quan tâm phiên toái nhất.”

Ý nghĩ hay ho về việc Gentry đã phải chịu đựng những nỗ lực của sir Ross nhằm sửa đổi con người anh ra sao, khiến Lottie bặm môi lại cố nén cười.

Nhìn thấy môi cô cong lên, Gentry tặng cho cô một ánh mắt cảnh cáo mỉa mai. “Chuyện đó làm em thích thú lắm sao?”

“Vâng,” cô thừa nhận, và kêu ré lên kinh ngạc khi anh cù vào cái điểm nhạy cảm ngay dưới xương sườn cô. “Ồi đừng, tôi có máu buồn ở đó đấy, làm ơn.”

Anh di chuyển lên người cô một cách dễ dàng, hai đùi anh dẹt ra hai bên hông cô, bàn tay túm lấy hai cổ tay cô và kéo chúng qua đầu cô. Sự thích thú của Lottie lập tức biến mất, một nỗi sợ hãi nhói lên, cũng như sự kích động trào dâng trong bối rối, khi cô nhìn chằm chằm người đàn ông to lớn phía trên mình. Cô đang bị căng ra bên dưới anh trong một tư thế nguyên thủy, bất lực trong việc ngăn không cho anh làm bất cứ chuyện gì anh muốn. Tuy nhiên, bất chấp sự lo lắng của cô, cô không đòi anh thả cô ra, chỉ chờ đợi một cách căng thẳng khi ánh mắt cô khóa lấy gương mặt tối của anh.

Vòng kim kẹp ở hai cổ tay cô được nối lỏng, và hai ngón tay cái của anh lướt nhẹ trên hình dáng khum khum của lòng bàn tay cô. “Đêm nay tôi sẽ đến với em nhé?” anh thì thầm.

Lottie phải liếm vào đôi môi khô nẻ trước khi cô có thể trả lời. “Anh đang đưa ra câu hỏi cho tôi hay chính anh vậy?”

Mắt anh lấp lánh cười. “Em, tất nhiên rồi. Tôi luôn biết mình muốn gì.”

“Thế thì tôi thích anh rời khỏi đây hơn.”

“Sao lại phải kéo dài một chuyện không thể tránh khỏi? Thêm một đêm cũng chẳng tạo ra sự khác biệt.”

“Tôi muốn đợi đến khi chúng ta kết hôn xong đã.”

“Nguyên tắc đạo đức hả?” anh chế nhạo, hai ngón tay cái lần theo bề mặt phía trong hai cánh tay cô.

“Tính thực tế,” Lottie đáp trả, không thể ngăn nổi tiếng thở hổn hển khi anh chạm vào nếp gấp mềm mại trong hai khuỷu tay cô. Sao anh có thể tạo ra cảm giác từ những nơi bình thường đến thế của cơ thể cô nhỉ?

“Nếu em nghĩ tôi có thể thay đổi ý định cưới em chỉ sau một đêm làm tình...thì em nhầm rồi. Ham muốn của tôi không chịu thỏa mãn dễ dàng đến thế. Mà thật ra, có em được một lần chỉ làm cho tôi muốn em nhiều hơn nữa. Thật đáng tiếc em lại là trinh nữ. Điều đó sẽ hạn chế một số chuyện tôi có thể làm với em...ít nhất là trong một khoảng thời gian.”

Lottie quát mắt, “tôi rất xin lỗi vì sự bất tiện đó.”

Gentry cười toe toét trước vẻ bức bối của cô. “Không sao đâu. Chúng ta sẽ cố gắng hết sức có thể, tùy theo những hoàn cảnh. Có lẽ trở ngại đó không lớn như tôi nghĩ. Vì chưa gặp phải trinh nữ bao giờ, tôi sẽ không biết được cho đến khi tôi thử.”

“Ồ, anh sẽ phải đợi cho đến đêm mai thôi,” cô nói dứt khoát, vịn vịn bên dưới anh trong nỗ lực giải thoát cho mình.

Vì lí do nào đó mà anh đông cứng lại và nín thở trước chuyển động của hông cô bên dưới anh.

Lottie cau mày. “Chuyện gì vậy? tôi làm anh đau à?”

Lắc đầu, Gentry lặn người rời khỏi cô. Anh cào một tay vào mái tóc màu nâu sáng khi ngồi dậy. “Không,” anh lầm bầm, nghe hơi căng thẳng. “Cho dù có thể tôi thường bị yếu sức nếu tôi không có được vài sự giải thoát sớm.”

“Giải thoát khỏi cái gì?” cô hỏi, trong khi anh rời khỏi giường và mò mẫm gì đó phía trước quần.

“Rồi em sẽ biết thôi.” Anh ngoái lại qua vai mình, đôi mắt xanh chứa đựng cả sự đe dọa lẫn lời hứa hẹn ngọt ngào. “Sửa sang lại quần áo đi nào, và chúng ta xuống dưới nhà dùng bữa tối. Nếu tôi không thể thỏa mãn một ham muốn của mình, thì tôi sẽ chuyển sang ham muốn khác vậy.”

8. Chương 8

Vì một đám cưới với Lord Radnor đã khắc sâu vào những cơn ác mộng của Lottie hàng bao năm qua, nên cô đến với buổi lễ này trong tâm trạng nghi ngại và sợ hãi. Do đó mà cô đã được đền bù, khi nghi thức trong văn phòng đăng kí hộ tịch hóa ra rất chóng vánh và hiệu quả, bao gồm việc kí tên, trao cho nhau những lời thề nguyện bắt buộc, và trả lệ phí. Không có những nụ hôn, những cái liếc mắt tình tứ, không một dấu vết nào của xúc cảm để nhuộm màu lãng mạn cho bầu không khí thực dụng, và cô cảm thấy biết ơn vì điều đó. Tuy nhiên, cô chẳng có cảm giác mình đã kết hôn trong lúc rời khỏi văn phòng hộ tịch, không hơn gì cái lúc cô bước vào.

Cô vừa kết hôn với người đàn ông không hề yêu cô và có lẽ không thể nào có nổi cảm xúc ấy. Và bằng việc lấy anh, cô cũng vừa loại bỏ tất cả khả năng tìm được một tình yêu cho bản thân mình.

Tuy nhiên trong sự kết hợp này vẫn có niềm an ủi, an ủi lớn nhất chính là cô đã thoát khỏi Lord Radnor. Và sự thật đã được chứng tỏ, Nick Gentry là một người bầu bạn hấp dẫn. Anh chẳng buồn che giấu những lỗi lầm của mình trong khi ai ai cũng làm thế, mà thay vào đó anh lại nói bô bô về chúng. Như thể trong việc trở nên hám lợi và vô đạo đức chứa đựng những phẩm chất xuất sắc vậy. Anh là một người xa lạ với cô, đến từ một thế giới mà cô chỉ được nghe về nó trong những tiếng thì thầm...một thế giới cư ngụ những kẻ bới rác, trộm cắp, những con người bị thải loại phải viện đến bạo lực và làm điếm như một kẻ sinh nhai. Các quý ông quý bà được cho rằng phải giả bộ như thế giới đó không tồn tại. Nhưng Nick Gentry đã trả lời những câu hỏi của Lottie bằng sự thẳng thừng choáng váng, giải thích chính xác chuyện gì diễn ra trong những khu ổ chuột của London, và những khó khăn mà các thám tử Bow Street phải đương đầu trong khi cố gắng đưa bọn tội phạm ra trước công lý.

“Có những ngõ ngách rất hẹp,” anh kể với cô khi cỗ xe đang trên đường đến nhà Sir Ross, “đến mức người ta phải đi nghiêng người mới lọt qua giữa các tòa nhà. Nhiều lần tôi đã phải để kẻ chạy trốn thoát được chỉ vì hấn ta gầy hơn tôi. Và còn vô số tòa nhà được liên kết với mái, sân, và tầng hầm – mà tên tội phạm có thể lẩn vào, luồn lách qua chúng như một con thỏ trong hang. Tôi thường xuyên phải đi cùng những cảnh sát mới vào nghề chưa có nhiều kinh nghiệm, vì họ có thể bị lạc trong chưa đầy một phút. Và một khi một cảnh sát đi lạc, anh ta có thể sa ngay vào bẫy.”

“Bẫy như thế nào?”

“Ồ, một nhóm vài tên trộm hoặc những kẻ bán rong sẽ đợi sẵn để phang vào sọ viên cảnh sát đang đuổi theo, hoặc là đâm anh ta. Hay bọn họ sẽ phủ lên hầm chứa phân vài tấm ván mục, để khi anh ta đặt chân lên đó, anh ta sẽ chết đuối trong bể chất thải. Đại loại thế.”

Mắt cô mở to. “Thật đáng sợ.”

“Nó không nguy hiểm đâu khi em biết cái gì đang chờ mình,” anh cam đoan với cô. “Tôi đã ở trong mọi ngõ ngách của tất cả khu ổ chuột ở London, và tôi biết mọi mảnh khóe và bẫy rập ở đó.”

“Dường như anh thật sự yêu thích công việc của mình...mà anh không thể nhận thức được.”

“Tôi không yêu thích nó.” Anh ngập ngừng trước khi nói thêm, “mặc dù tôi cần nó.”

Lottie lắc đầu bối rối. “Có phải anh đang nói tới việc rèn luyện thể chất?”

“Đó là một phần thôi. Việc nhảy qua các bức tường, leo lên mái nhà, cái cảm giác tóm được kẻ chạy trốn và mang hấn xuống mặt đất...”

“Và cả giao chiến nữa?” Lottie hỏi. “Anh yêu thích phần đó sao?” Mặc dù cô mong đợi là anh phủ nhận, anh lại gật đầu ngắn gọn.

“Nó là một cơn nghiện,” anh nói. “Thử thách và kích thích...thậm chí cả nguy hiểm.”

Lottie đan những ngón tay vào nhau trong lòng, suy nghĩ cần phải có người đủ khả năng thuần phục được anh để một ngày nào đó anh có thể sống một cuộc sống yên bình – nếu không lời dự đoán của anh về sự đoản mệnh của mình sẽ nhanh chóng phát huy tối đa năng lực của nó.

Cỗ xe chạy dọc theo một lối đi nằm giữa hàng cây tiêu huyền, những chiếc lá dạng thùy phức tạp phủ dày đặc lên những bông hoa giọt tuyết trông xen kẽ và những cây sơn thù du cuống xanh kết thành từng chùm. Họ dừng lại trước một tòa nhà lớn, đẹp đẽ trong sự trang nghiêm giản dị, lối vào được che chắn bằng hàng rào sắt chế tác tinh vi và những cây cột đèn cong cong. Hai người hầu chu đáo, Daniel và George, giúp Lottie bước xuống khỏi xe và đi thông báo cho chủ nhà về những vị khách vừa đến. Để ý thấy có chữ C đã được đưa vào trong những thiết kế của hàng rào sắt, Lottie dừng lại vạch những ngón tay lên đó.

Gentry mỉm cười mỉa mai. “Dòng họ Canon không phải những thành viên trong giới quý tộc, nhưng người ta sẽ không biết thế khi nhìn vào họ.”

“Có phải sir Ross là một kiểu quý ông rất truyền thống?”

“Trong vài lĩnh vực, thì đúng vậy. Nhưng về mặt chính trị, anh ấy là một người cấp tiến. Đấu tranh cho quyền lợi của trẻ em và phụ nữ, và ủng hộ mọi chính nghĩa cải lương mà em có thể gọi tên ra.” Thở hắt ra một tiếng, Gentry dẫn cô đi tới những bậc tam cấp. “Em sẽ thích anh ấy, tất cả phụ nữ đều như thế.”

Khi họ bước lên cầu thang bằng đá, Gentry làm Lottie ngạc nhiên khi vòng tay ra sau lưng cô. “Hãy nắm lấy tay tôi. Cái cầu thang đó khá gập ghềnh.” Anh thận trọng dắt cô đi qua những bậc thang xù xì, chỉ thả cô ra khi anh đã chắc chắn cô hoàn toàn thăng bằng.

Họ bước vào một tiền sảnh rộng lớn được sơn màu vỏ trứng theo những sắc thái đậm nhạt khác nhau, với những đường phào thép vàng lấp lánh viền quanh trần nhà cao vút. Sảnh lớn có nửa tá cánh cửa dẫn tới sáu gian phòng chính, trong khi một cầu thang hình móng ngựa dẫn lên các căn buồng riêng trên lầu. Lottie chắc không có đủ thời gian để thưởng thức thiết kế thanh nhã của nội thất trong nhà trước khi một phụ nữ duyên dáng đi về phía họ.

Mái tóc vàng của người phụ nữ có màu sẫm hơn tóc cô, màu sắc của mặt ong lâu năm. Đó hẳn là Lady Cannon, người có gương mặt là một phiên bản thanh tú của những đường nét đẹp trai sắc cạnh của Gentry. Sống mũi chị thấp hơn, chiếc cằm rõ nét nhưng không quá quyết bằng em trai mình, thay vào đó nước da chị trắng mịn chứ không rám nắng. Tuy nhiên, đôi mắt có cùng một sắc xanh đặc biệt; phong phú, thắm màu, và không thể dò được. Về ngoài của Lady Cannon vô cùng trẻ trung đến mức người ta không tài nào đoán được chị hơn em trai mình bốn tuổi.

“Nick,” chị la lên với một tiếng cười hồ hởi, tiến tới trước và kiễng chân đón nụ hôn của anh. Anh bao phủ lấy chị trong một cái ôm ngắn gọn, áp cằm lên đỉnh đầu chị, rồi lùi lại để nhìn chị với vẻ xem xét. Trong khoảnh khắc đó, Lottie nhìn thấy một tình cảm sâu sắc khác thường giữa hai người họ, mà đã tồn tại qua bao nhiêu năm nếm trải sự xa cách, mất mát và lừa dối.

“Chị đang mong chờ một đứa khác,” một lát sau Gentry nói, và chị gái anh cười.

“Làm sao em biết? Hẳn Sir Grant đã nói với em.”

“Không. Nhưng eo chị đầy hơn – còn dây áo coocxê đã lỏng.”

Vùng ra khỏi anh, Lady Cannon cười to và đánh mạnh vào ngực anh. “Đồ bất lịch sự xấu xa. Phải, eo chị đầy đà hơn, và sẽ tiếp tục tăng lên nữa cho đến tháng một, tới lúc đó em sẽ có thêm một đứa cháu trai hoặc cháu gái nữa để mà nựng nịu trên đùi.”

“Chúa giúp con,” anh nói đầy cảm xúc.

Lady quay sang Lottie, nét mặt mềm lại. “Chào mừng em, Charlotte. Nick gửi thư cho chị về em ngày hôm qua – chị sốt ruột muốn gặp em quá chừng.” Chị có mùi như trà và hoa hồng, một mùi hương êm dịu muốn xiêu lòng người. Quảng một cánh tay mảnh mai qua vai Lottie, chị quay về phía em trai. “Em mang về cho chị một cô em gái thật đáng yêu,” chị nhận xét. “Nhớ đối xử tốt với cô ấy đấy, Nick, bằng không chị sẽ mời cô ấy đến sống ở đây. Cô ấy có vẻ quá thanh khiết để ở bên cạnh thứ người như em.”

“Cho đến lúc này, thì em không có gì phải phàn nàn về sự dối dãi của Mr. Gentry với em đâu ạ,” Lottie trả lời với một nụ cười. “Tất nhiên là chúng em mới chỉ kết hôn được một giờ đồng hồ thôi.”

Lady Cannon cau mày với em trai, “cười cô gái tội nghiệp này trong văn phòng hộ tịch ư, trời đất! Chị cứ tưởng em sẽ đợi và để cho chị sắp xếp vài chuyện ở đây. Vì sao thế, thậm chí em còn không trao nhẫn cưới cho cô ấy! Thành thật mà nói, Nick-”

“Em không muốn đợi,” anh cộc lốc ngắt lời.

Trước khi Lady Cannon có thể đáp lại, một đứa bé lẫm chẫm đi vào trong sảnh, theo sau là một bà vú đeo tạp dề. Bé gái có mái tóc đen, với đôi mắt xanh và má lúm đồng tiền, không thể nào được quá hai tuổi. “Chú Nick!” đứa bé hét lên, hấp tấp lao đến anh, mái tóc quăn tung bay thành một mớ lộn xộn rối tung.

Gentry đón lấy đứa bé và quay nó vòng vòng trong không khí, cười vang trước những tiếng hét sung sướng của nó. Khi anh ôm chặt lấy đứa bé, tình yêu thương mạnh mẽ của anh dành cho đứa trẻ quá đỗi hiển nhiên, trái ngược hẳn với mô tả lúc trước của anh với cô về “đứa trẻ hỗn xược khó chịu đưng nổi.”

Vòng hai cánh tay bụ bẫm qua cổ anh, cô bé khúc khích gặm gù với anh, thơm anh và kéo tóc anh.

“Chúa tôi, thật dã man,” Nick nói, cười ha hả. Anh quay người nó lộn ngược xuống, làm đứa trẻ ré lên thích thú.

“Nick,” chị anh quở trách, mặc dù vẫn đang cười nắc nẻ. “Đừng làm thế, em sẽ làm nó ngã cắm đầu xuống đấy.”

“Không có đâu,” anh uể oải nói, giữ đứa bé thẳng lại và ôm nó vào ngực mình.

“Kẹo,” cô bé đòi, lục túi áo anh một cách bận rộn như con chồn sương. Tìm được thứ mình muốn, nó lôi cái gói giấy nhỏ ra và bi ba bi bô thích thú khi cậu nó bóc ra hộp.

“Lần này em mang cho nó thứ gì thế?” Lady Canon hỏi với vẻ bỏ cuộc.

“Kẹo bơ đắng,” anh vui vẻ nói, trong khi cháu anh cho ngay cái cục đường lớn vào miệng và phồng má nhai. Mắt anh vẫn lấp lánh khi nhìn sang Lottie. “Em muốn ăn một cái không?”

Cô lắc đầu, trong khi trái tim đang đập những nhịp nhanh hơn thường lệ. Chỉ trong lúc này, khi anh nhìn cô theo cách đó, gương mặt dịu dàng, nụ cười sáng ngời và cởi mở, trông anh đẹp trai đến nỗi Lottie cảm thấy một niềm vui sướng lan từ sau gáy đến tận đầu ngón chân cô.

“Amelia,” Gentry nói nhỏ, bế nó đến chỗ Lottie. “Nói lời chào với mẹ Charlotte của con đi. Cậu vừa lấy cô ấy sáng nay đó.”

Đột nhiên bẽn lẽn, cô bé ngả đầu vào vai Gentry và mỉm cười với Lottie. Lottie cười lại với nó, không biết phải nói gì. Cô có rất ít kinh nghiệm với trẻ con, vì cô đã sống xa nhà quá lâu.

Lady Cannon bước đến đỡ lấy cô con gái khuôn mặt đã lem luốc của mình, vuốt ve những lọn tóc quăn rối bù của con. “Cưng à,” chị lẩm bẩm. “Con không để cho bà vú chải tóc cho con sao?”

Cái cằm nhỏ tròn trĩnh dẩu ra ương bướng. “Không,” nó nói qua cái miệng ngậm đầy kẹo bơ, nhấn mạnh lời từ chối của mình bằng nụ cười nhỏ dãi dầm dề.

“Nếu con không để bà chải cái mớ lộn xộn này, chúng sẽ trở nên không thể chịu đựng nổi đến nỗi cha mẹ sẽ cắt đi cho mà xem.”

Gentry thêm vào bằng giọng dỗ dành, “Cho bà vú chải tóc nhé cưng. Và lần sau cậu đến chơi, cậu sẽ mang cho con một sợi ruy băng xanh rất đẹp.

“Và một con búp bê nữa?” Amelia hỏi đầy hi vọng.

“Một con búp bê lớn như con vậy,” anh hứa.

Giấy giụa tụt xuống khỏi tay mẹ, cô bé chấp chững đi về phía bà vú đang đứng đợi.

“Cô bé thật xinh xắn,” Lottie nhận xét.

Lady Cannon lắc đầu với nụ cười rầu rĩ, đôi mắt chị ngập tràn niềm tự hào của người mẹ. “Và hư đến phát sợ.” Quay trở lại Lottie, chị nắm lấy tay cô. “Em phải gọi chị là Sophia,” chị nói một cách ấm áp. “Đừng bận tâm đến những lời lẽ trang trọng về tên tuổi.”

“Vâng, thưa...vâng, Sophia.”

“Lát nữa thôi chồng chị sẽ gặp chúng ta trong phòng khách-”

“Oh, tuyệt vời,” giọng nói cau kính của Nick vẳng đến sau lưng họ.

Sophia tiếp tục như thể chị không nghe thấy gì. “Và chị sẽ cho gọi vài thứ đồ uống. Chị vừa mới tìm được một bộ chén đĩa uống sô cô la rất đẹp – em có thích sô cô la không, Charlotte?”

Lottie đi theo bà chị chồng tới một phòng khách lộng lẫy, một bên được lấp những ô kính cung cấp một quang cảnh xanh tươi của nhà kính trồng cây bên trong nhà.

“Em chưa uống loại nước ấy bao giờ,” cô đáp. Ở Maidstone chưa bao giờ được phục vụ đồ uống – và nếu có đi chăng nữa, Lord Radnor sẽ không cho phép cô được dùng. Và chắc chắn những gia nhân ở Stony Cross

cũng hiếm khi, nếu như có, được thưởng thức một món sang trọng như thế. Bơ và trứng họa hoàn hảo mới được phân phát cho các gia nhân, nữa là những thứ đắt đỏ như sô cô la.

“Chưa bao giờ? Chà, thế thì hôm nay em sẽ được thử.” Nụ cười của Sophia chứa đựng một nét tinh quái khi cô nói thêm, “Tình cờ chị lại là một chuyên gia lớn về đề tài này.”

Phòng khách được trang trí bằng những tông màu ấm áp của màu rượu vang đỏ, màu vàng, và xanh lá cây, đồ nội thất làm từ gỗ dẻ nặng nề được bọc vải thêu kim tuyến và nhung. Những chiếc bàn nhỏ phủ da bên trên được đặt rải rác khắp phòng, chất đầy hàng chồng sách khổ đôi, tiểu thuyết và tạp chí. Theo hướng chỉ của Sophia, Lottie ngồi xuống một chiếc trường kỷ bọc đệm rất dày, tựa vào hàng gối ôm thêu đủ hình các loài hoa và những con vật. Nick ngồi xuống cạnh cô sau khi Sophia chiếm chỗ một chiếc ghế gần đó.

Một cô hầu đến gần Sophia, lắng nghe một số lời chỉ dẫn thì thầm, rồi rời khỏi phòng một cách kín đáo.

“Chồng chị sẽ xuống ngay thôi,” Sophia bình thản thông báo với họ. “Còn bây giờ, Charlotte, hãy kể cho chị nghe em và Nick đã gặp nhau như thế nào. Lời nhắn của cậu ta vẫn tắt quá, và chị thì háo hức với tất cả các chi tiết.” Lottie hết mở miệng ra lại ngậm vào như một con cá mắc cạn, không thể hình thành một câu trả lời. Cô không muốn nói dối Sophia, nhưng sự thật – rằng hôn nhân của họ là một sự sắp đặt lạnh lùng và thực dụng – quá ư xấu hổ để mà thừa nhận. Gentry trả lời thay cô, bàn tay to lớn của anh phủ lên tay cô.

“Bọn em gặp nhau ở Hampshire trong thời gian điều tra,” anh nói với chị gái, vừa đùa nghịch với những ngón tay của Lottie vừa nói tiếp. “Lottie đã được hứa hôn với Lord Radnor, và cô ấy đã che giấu thân phận để trốn tránh ông ta. Ông ta đã thuê em đi tìm cô ấy, và khi em tìm ra...” Anh nhún vai và để Sophia tự rút ra kết luận cho riêng mình.

“Nhưng Lord Radnor ít nhất cũng già hơn Lottie ba mươi tuổi,” Sophia nói, chun mũi lại. Chị nhìn Lottie với sự thương cảm rõ rệt. “Và qua một hai lần gặp ông ta, chị thấy ông ấy khá kì quặc. Không có gì lạ khi em không phù hợp với ông ta.” Chị liếc nhìn Gentry. “Và ngay lập tức em đã giữ lấy Charlotte, khi em tìm thấy cô ấy?”

“Ai làm thế chứ?” Gentry gạt đi với nụ cười ôn hòa. Anh vẽ một vòng tròn chậm chậm trong lòng bàn tay Lottie, vuốt ve mặt trong những ngón tay cô, miết ngón tay cái lên đường tĩnh mạch thanh nhả ở cổ tay. Sự thám hiểm nhẹ nhàng ấy làm cô nóng bừng và khó thở, toàn bộ cảm xúc của cô đang tập trung vào đầu ngón tay lướt nhẹ dọc theo làn da phía trên lòng bàn tay cô. Phần bối rối nhất trong tất cả là Nick thậm chí không biết mình đang làm gì. Anh nghịch ngợm với bàn tay cô một cách lơ đãng và nói chuyện với Sophia, trong khi sô cô la đã được mang ra phòng khách và bày ra trên bàn.

“Nó chẳng được quyền rũ phải không?” Sophia hỏi, chỉ vào bộ đồ sứ in hoa bằng một cái vung tay. Chị nhắc chiếc ấm cao và hẹp lên, rót thứ chất lỏng màu đen thơm lừng vào một trong những chiếc tách nhỏ, rót đầy một phần ba tách. “Hầu hết mọi người sử dụng bột ca cao, nhưng những kết quả tốt nhất lại thu được từ việc trộn kem với rượu sô cô la.” Một cách thành thạo chị múc một thìa đường đầy vào thứ nước nóng bỏng ấy. “Không phải là loại rượu lên men hay cồn đâu, em nhớ nhé. Rượu sô cô la được ép từ hạt cà phê sau khi đã nướng và bóc vỏ.”

“Nghe thật hấp dẫn,” Lottie nhận xét, hơi thở cô nghẹn lại khi đầu ngón tay của Gentry khám phá đến phần da thịt tròn trịa mềm mại nhất sát dưới cùng ngón tay cái của cô.

Sophia quay sang tập trung vào chuẩn bị một chiếc tách khác. “Đúng vậy, và mùi vị thì tuyệt hảo. Chị thích một tách sô cô la hơn là cà phê vào mỗi sáng.”

“Có phải nó là ch - chất kích thích không?” Lottie hỏi, cuối cùng cũng giật được tay ra khỏi Gentry sau bao cố gắng. Bị mất đồ chơi của mình, anh liếc nhìn cô thắc mắc.

“Đúng đấy, một phần nào,” Sophia đáp, rót một lượng kem hào phóng vào tách rượu sô cô la đã pha đường. Chị khuấy những cái tách bằng một chiếc thìa bạc nhỏ xíu.

“Mặc dù nó không làm ta hưng phấn như cà phê, sô cô la cũng có tác dụng nâng cao tinh thần của nó.” Chị nháy mắt với Lottie. “Vài người còn khẳng định rằng sô cô la đã khuấy động những bản năng say đắm.”

“Rất thú vị,” Lottie nói, rảnh hết sức để làm lơ Gentry khi cô nhận lấy cái tách. Hít vào mùi hương đậm đà với vẻ tán thưởng, cô nhấp một ngụm nhỏ thứ nước sẫm màu sóng sánh. Vị ngọt đậm tràn vào lưỡi cô và gây ra cảm giác kích thích dưới cổ họng.

Sophia cười trong sung sướng trước vẻ mặt Lottie. “Em thích nó, chị thấy mà, giờ chị biết thêm một hấp lực để làm cho em phải thường xuyên đến đây rồi nhé.”

Lottie gật đầu và uống tiếp. Đến lúc cô nhìn thấy đáy tách thì đầu óc cô đã bỗng bình, và những dây thần kinh rộn lên náo nức từ hỗn hợp của sức nóng và đường.

Gentry đặt tách của mình xuống sau một hoặc hai hớp. “Quá ngọt so với khẩu vị của em, Sophia. Mặc dù em có lời khen về kĩ năng của chị trong việc chuẩn bị nó. Ngoài ra, những bản năng say đắm của em không cần đến sự kích lệ.” Anh mỉm cười khi lời tuyên bố ấy làm Lottie mắc nghẹn trong những giọt sô cô la cuối cùng.

“Em muốn uống nữa không, Charlotte?” Sophia mời.

“Oh, có ạ.”

Tuy nhiên, trước khi Sophia kịp rót thêm thứ nước kì diệu đó, một người đàn ông cao lớn tóc đen bước vào phòng. Ông có giọng nói đặc biệt, trầm và hơi thô ráp, trọng âm rất chuẩn. “Thứ lỗi cho tôi vì đã xuống tham gia với mọi người chậm trễ. Có nhiều giấy tờ cần kí kết với nhân viên bất động sản của tôi.”

Không biết vì sao Lottie đã nghĩ rằng Sir Ross là một người đàn ông trung niên điềm tĩnh, cứng nhắc và phởn phơ. Rốt cuộc ngài ấy cũng chớm bốn mươi tuổi rồi mà.

Tuy nhiên, sir Ross hóa ra lại cường tráng và rắn rỏi hơn hầu hết những người chỉ bằng nửa tuổi ông. Ông đẹp trai theo một vẻ xa cách, uy quyền tự nhiên của ông có sức mạnh hiệu nghiệm đến mức Lottie bất giác lún sâu vào trong những chiếc đệm. Ông cao dong dỏng, sở hữu sự tự tin và sinh lực dẻo dai mà khiến cho tầng lớp thanh niên mới lớn trở nên hoàn toàn vô duyên. Vẻ thanh lịch bẩm sinh của ông vẫn toát ra rõ rệt ngay cả khi ông mặc bộ quần áo nông dân quê mùa. Quả là vậy, ông mặc chiếc áo khoác màu đen sinh động được cắt may và chiếc quần tương xứng, với chiếc cà vạt bằng lụa màu than thẫm khéo léo quanh cổ áo. Ánh mắt ông lướt qua quang cảnh trong phòng, thoáng chạm vào Lottie, dừng lại lâu hơn một chút ở Gentry, rồi tập trung vào vợ mình. Ông có đôi mắt kì lạ làm sao...một màu xám sắc bén và rực rỡ khiến cho cô nghĩ đến một tia sét bị nhốt vào một chai thủy tinh.

Thật kinh ngạc, Sophia nói chuyện với con người đặc biệt đó như thể ông là một người bình thường, giọng chị mang âm sắc tán tỉnh rõ rệt. “Giờ thì anh ở đây rồi, em cho rằng chúng ta sẽ phải thảo luận về những thứ chán ngắt cho coi, như chính trị và cải cách pháp luật.”

Sir Ross cười và cúi xuống hôn lên má chị. Nó sẽ là một cử chỉ bình thường giữa vợ chồng ngoại trừ ông kết thúc nụ hôn bằng một cái dụi mũi nhẹ nhàng, gần như không thể nhận thấy. Đôi mắt Sophia thoáng nhắm lại, như thể cảm giác của miệng ông trên da chị đã gợi lại những kí ức khó quên.

“Anh sẽ cố gắng làm người thú vị,” ông thì thầm với nụ cười âu yếm. Khi ông đứng thẳng lên, ánh sáng nhảy nhót trên mái tóc đen nhánh như gỗ mun và làm nổi lên những vệt màu bạc ở hai bên thái dương.

Mặt Gentry lạnh như đá khi anh đứng dậy bắt tay ông anh rể. “Sir Grant nói là anh muốn gặp em,” anh nói mà chẳng thêm mào đầu. “Anh đang lên kế hoạch nào thế, Cannon?”

“Chúng ta sẽ bàn chuyện đó sau. Trước tiên tôi muốn làm quen với cô dâu can đảm của cậu đã?”

Lottie bật cười trước hàm ý của Sir Ross – rằng bất cứ người phụ nữ nào cũng phải rất dũng cảm mới lấy một người khét tiếng như Nick Gentry. Cô khẽ nhún gối chào khi vị cự quan tòa đi vòng qua bàn đến chỗ cô. Nắm lấy hai tay cô trong đôi tay to lớn ấm áp của mình, sir Ross nói với vẻ nhẹ nhàng duyên dáng. “Chào mừng tới gia đình, Mrs. Gentry. Hãy yên tâm là nếu em có cần bất kì sự giúp đỡ nào, em chỉ cần hỏi anh. Anh thuộc quyền sử dụng của em.”

Khi ánh mắt họ gặp nhau, bằng bản năng Lottie biết lời ông nói là nghiêm túc. “Cám ơn ngài, ngài Ross. Em rất tiếc vì sự bất buộc phải giữ mối quan hệ giữa mọi người chúng ta trong vòng bí mật, vì em sẽ rất tự hào được tuyên bố rằng ngài và Lady Cannon là họ hàng của mình.”

“Có lẽ chúng ta có thể làm điều gì đó về chuyện này,” ông trả lời một cách bí hiểm.

Đột nhiên Lottie cảm thấy hai tay Gentry ôm lấy eo mình, và anh giằng cô ra xa sir Ross. “Tôi nghi ngờ điều đó,” Gentry nói với anh rể. “Vì không có cách nào tôi cho phép một thông tin như thế được lan truyền ra ngoài.”

Sophia nhanh chóng can thiệp. “Do đã quá muộn để tổ chức bữa sáng truyền thống của đám cưới, tôi đề nghị chúng ta tham dự một bữa tiệc trưa. Đầu bếp đang chuẩn bị món thịt cừu cốt lết, măng tây đầu mùa, và rất nhiều loại salad phong phú. Và món kem dừa tráng miệng.”

“Tuyệt quá,” Lottie nói, tham gia vào với nỗ lực giữ cho bầu không khí thanh bình. Cô lại ngồi xuống trường kỉ và cẩn thận xếp lại những nếp váy. “Em chưa bao giờ được ăn măng tây, và em luôn muốn thử.”

“Chưa bao giờ ăn măng tây ư?” Sophia hoài nghi hỏi.

Khi Lottie đang cố nghĩ cách để giải thích sự xa lạ của mình một cách tế nhị, thì Gentry ngồi xuống cạnh cô và nắm lấy tay cô lần nữa. “Em sợ rằng vợ mình đã chịu đựng chế độ ăn kiêng cực kì khổ hạnh trong trường học,” anh bảo chị gái. “Cô ấy đã học ở Maidstone trong bảy năm.”

Sir Ross đã chiếm một chiếc ghế bên cạnh Sophia và nhìn Lottie chăm chú. “Một tổ chức được nhiều người biết đến, với danh tiếng đào tạo ra rất nhiều quý cô hoàn hảo.” Giọng ông trở nên dịu dàng khích lệ. Hãy nói anh nghe, em có thích những năm tháng ở đó không, Mrs, Gentry?”

“Xin hãy gọi em là Lottie,” cô đề nghị với một nụ cười ngượng ngập. Khi cô bắt đầu miêu tả những trải nghiệm của mình ở trường, Sir Ross lắng nghe chăm chú, mặc dù Lottie không biết vì sao chủ đề này lại hấp dẫn với ông đến thế.

Bữa trưa được phục vụ sớm trong nhà kính trồng cây, tại một chiếc bàn nặng trĩu đồ pha lê lấp lánh và đồ sứ Trung quốc hoa mĩ, trong lúc hai người hầu phục vụ họ.

Lottie vui sướng trước những loại cây trồng trong nhà và sự tràn ngập của hương hoa hồng và trà tỏa ra xung quanh. Ngay cả tâm trạng của Gentry cũng sáng sủa hơn trong bầu không vui vẻ này. Ngã người ra trong ghế, anh thết đãi mọi người những câu chuyện ở văn phòng Bow Street, bao gồm một bài miêu tả về các thám tử được chỉ định để khám xét quần áo lót và áo ngoài của tù nhân trong căn phòng bọc sắt ra sao. Hình như những tù nhân thường viết các tin nhắn bí mật bằng bút chì lên quần áo, rồi sau đó đưa chúng cho họ hàng, người đem quần áo mới cho bọn họ thay mỗi khi họ trông thấy ngài quan tòa. Tình trạng quần áo của tù nhân thường xuyên hôi hám đến mức các thám tử phải viện đến việc rút thăm cọng rơm để quyết định ai sẽ làm công việc kinh tởm đó. Đến lúc Gentry kết thúc bằng việc mô tả cơn giận dữ của một thám tử lúc nào cũng rút phải cọng rơm ngắn, thì cả Sir Ross cũng cười ha hả.

Cuối cùng sir Ross và Gentry cũng bắt đầu cuộc thảo luận về những vấn đề liên quan đến “New Police,” đã được hình thành khoảng mười năm về trước. Kể từ đó, Bow Street đã tách riêng khỏi New Police, khi lực lượng cảnh sát và thám tử của Sir Grant đã được huấn luyện tốt hơn hẳn và hoạt động hiệu quả hơn “những con tôm hùm non nớt.”

“Tại sao New Police bị gọi là tôm hùm?” Lottie không thể kìm được buột miệng hỏi.

Sir Ross đáp với một cái cười khế. “Vì tôm hùm có màu xanh – màu của bộ đồng phục mới – và tôm hùm cũng hiếm lắm.”

Lời nhận xét khiến Gentry bật cười.

Khi sự tranh luận về ngành cảnh sát được tiếp tục, Sophia dịch lại gần Lottie. “Em có nghĩ rằng em trai chị sẽ tiếp tục ở lại Bow Street không, khi mà hai em đã cưới nhau?”

“Anh ấy làm em có cảm tưởng là anh ấy không có sự lựa chọn nào khác,” Lottie cẩn thận đáp. “Thỏa thuận với sir Ross...”

“Đúng vậy, nhưng sự sắp đặt đó chưa bao giờ định tồn tại mãi mãi. Và giờ Nick đã kết hôn, có lẽ sir Ross sẽ giải thoát cậu ấy khỏi bản thỏa thuận.”

“Tại sao hôn nhân của bọn em lại có tác động đến công việc của Mr. Gentry ở Bow Street vậy?”

Sophia thận trọng liếc nhìn đám đàn ông bên kia bàn. “Câu trả lời cho chuyện đó quá riêng tư – và phức tạp – để nói tới vào lúc này. Chị có thể sớm nói chuyện với em không, Lottie? Chúng ta sẽ có một buổi trò chuyện dài và dễ chịu – và có lẽ hai ta sẽ làm một chuyến mua sắm chẳng.”

Lottie mỉm cười. Cô chưa bao giờ mong đợi là chị gái của Gentry hóa ra lại quá dễ mến như vậy. Và có vẻ Sophia khá sẵn lòng tiết lộ vài tia sáng trong quá khứ bí ẩn của Gentry, điều đó sẽ giúp Lottie hiểu anh hơn rất nhiều. “Vâng ạ, em rất thích.”

“Tuyệt quá, chị nghĩ bọn mình sẽ có nhiều niềm vui đây.”

Nghe lỗi được câu nói sau cùng của chị gái, Nick nhú một bên lông mày. “Chị đang sắp đặt chuyện gì thế, Sophia?”

“Oh, một cuộc đi dạo đơn giản trên đường Oxford thôi mà,” chị vui vẻ đáp.

Gentry khịt mũi. “Ít nhất có một trăm năm mươi cửa hiệu nằm trên đường Oxford. Em nghi ngờ chị sẽ còn làm nhiều chuyện hơn là đi dạo.”

Sophia cười. “Em phải mở vài tài khoản cho Charlotte ở các cửa hàng quần áo đi, cả Wedgwood, và tất nhiên các cửa hiệu trang sức nữa, cũng như cửa hàng sách và –” “Oh, thưa phu nhân...à, Sophia,” Lottie lo lắng cắt ngang, tự hỏi sao chị ấy lại không nhận ra tình hình tài chính eo hẹp của họ, nếu so với sự giàu có của nhà Cannon.

“Chắc chắn là không cần thiết phải mở tài khoản cho em đâu ạ.”

Gentry nói với Sophia cùng một nụ cười nhạt. “Lottie sẽ có tài khoản bất cứ khi nào cô ấy thích. Nhưng trước hết chị hãy đưa cô ấy tới chỗ thợ may. Theo hiểu biết của em, thì cô ấy chưa có đồ cưới đâu.”

“Em không cần bất cứ bộ đồ mới nào nữa,” Lottie phản đối. “Có lẽ chỉ một chiếc thôi, nhưng đó là tất cả.” Điều cuối cùng cô muốn là để Gentry chi một khoản tiền lớn vào quần áo cho cô. Những kí ức của cô về thói quen mua sắm ngông cuồng của cha mẹ mình, và cảnh túng quẫn sau đó của họ, vẫn còn rất tươi nguyên trong tâm trí.

Cô có một nỗi sợ trong tiềm thức về việc tiêu những món tiền lớn, và cô biết rõ hơn bất kỳ ai là làm thế nào mà ngay cả một cơ đồ sung túc cũng có thể tiêu tan trong một thời gian ngắn. “Làm ơn, em phải chắc chắn rằng anh không...”

“Không sao đâu,” Gentry ngắt lời, chạm vào vai cô. Ánh mắt anh gửi một thông điệp giờ không phải là lúc bàn cãi vấn đề này.

Đỏ bừng mặt, Lottie rơi vào im lặng. Bàn tay anh nắn nắn trên vai cô, rồi trượt xuống khuỷu tay, bóp nhẹ.

Ồn Chúa là sự im lặng tại bàn ăn đã bớt căng thẳng bởi sự xuất hiện của một người hầu đến dọn những chiếc đĩa đi trong khi một người khác bày lên món tráng miệng và những chiếc li nhỏ đựng rượu ngọt. Các đĩa tráng miệng được sắp xếp với những cái bánh quy duyên dáng và món kem dừa đựng trong những chiếc hũ nhỏ tinh xảo.

Sir Ross chuyển sang một đề tài mới về cuộc bàn luận liên quan đến vài đề nghị sửa đổi gần đây của luật tế bào, đạo luật mà cả ông và Gentry đều ủng hộ. Thật ngạc nhiên, Sophia đã đưa ra những quan điểm của chị về vấn đề này, và những người đàn ông chăm chú lắng nghe. Lottie cố che giấu sự kinh ngạc của mình, vì cô đã được dạy dỗ hàng bao năm qua rằng một phụ nữ đích thực không bao giờ nên đưa ra quan điểm của mình trong một nhóm người có cả nam lẫn nữ. Chắc chắn cô ấy không nên nói gì về chính trị, một chủ đề có tính chất kích động mà chỉ đàn ông mới có đủ tư cách để tranh cãi. Và đây, một người đàn ông xuất sắc như Sir Ross dường như chẳng thấy có gì sai trái trong việc vợ ông nói ra ý kiến của mình. Gentry cũng không lấy làm bực mình trước tính thẳng thắn của chị gái anh.

Có lẽ Gentry sẽ cho phép cô có quyền tự do tương tự. Với ý nghĩ vui mừng ấy trong đầu, Lottie ăn hết chỗ kem dừa của mình, món sữa trứng xốp mềm béo ngậy thơm phức. Đến lúc vét đến đáy hũ, cô thiết tha nghĩ giá mà có thêm hũ nữa. Tuy nhiên, những phong cách được giáo dục kĩ lưỡng và sợ tỏ ra mình phàm ăn đã khiến cho cô không thể yêu cầu hũ thứ hai.

Nhìn thấy ánh mắt khao khát Lottie dành cho cái đĩa trống không của mình, Gentry cười dịu dàng và đẩy món tráng miệng chưa hề động đến của anh sang đĩa của cô.

“Em thậm chí còn hảo ngọt hơn cả Amelia bé bỏng,” anh nói nhỏ vào tai cô. Hơi thở ấm áp của anh làm những sợi lông tơ sau gáy cô dựng cả lên.

“Ồ trường chúng em không có món tráng miệng,” cô nói với nụ cười ngượng nghịu.

Anh lấy khăn ăn chấm nhẹ lên khóe miệng cô. “Anh có thể thấy mình sẽ có vô khối thời gian để bù đắp tất cả những gì em bị thiếu thốn. Anh cho rằng em sẽ muốn có đường trong mọi bữa ăn từ giờ trở đi.”

Ngừng lại trong khi đang đưa chiếc thìa lên nửa chừng, Lottie nhìn vào đôi mắt xanh ấm áp gần kề ngay mắt cô, và đột nhiên cô cảm thấy hơi nóng cuộn lên. Thật kì quặc, khi tất cả những gì anh phải làm là thêm vào một chút âu yếm trong giọng nói, và cô hoàn toàn ngã gục.

Sir Ross quan sát cả hai người với cái nhìn thấu suốt. “Gentry, có một vấn đề tôi muốn bàn với cậu. Chắc chắn có những cách hay hơn để nói lên suy nghĩ của tôi về tương lai của cậu, nhưng tôi phải thú nhận là mình không thể nghĩ ra. Hoàn cảnh của cậu rất khác thường.” Ông ngừng lại và mỉm cười rầu rĩ. “Tất nhiên đó là đã nói giảm đi rồi. những khúc quanh và bước ngoặt của cuộc đời cậu không là gì khác ngoài sự kì quặc.”

Gentry ngả người ra sau với thái độ uể oải, có vẻ thư giãn, nhưng Lottie cảm thấy sự căng thẳng cuộn lên bên trong anh. “Tôi không có yêu cầu anh lo cho tương lai của tôi.”

“Dù sao tôi vẫn lo. Trong ba năm qua tôi đã dõi theo sự nghiệp của cậu.”

“Dối theo?” Gentry nhạo báng ngắt lời. “Đúng hơn là thao túng, can thiệp, và quấy rầy.”

Đã quen với ngữ nghĩa học sau nhiều năm ngồi trên ghế quan tòa, Sir Ross nhún vai. “Tôi làm chuyện tôi cho là tốt nhất, với những thỏa thuận với cậu in sâu trong đầu, tôi cũng vì lợi ích của Sophia mà cân nhắc. Cô ấy là lí do duy nhất tôi không cho cậu lên giá treo cổ. Cô ấy tin rằng trong cậu vẫn ẩn chứa sự lương thiện. Và cho dù tôi chẳng hề thấy nó quay lại, tôi vẫn sẵn sàng thừa nhận là cô ấy đúng cho đến lúc này. Cậu không hoàn toàn là tên bất lương như tôi nghĩ.”

Gentry cười lạnh, nhận thấy mình đang bị đầy dọa với sự tán dương lờm giọng. “Và đáp lại, cho phép tôi nói rằng anh cũng không hoàn toàn là tên máu lạnh đạo đức giả như tôi nghĩ.”

“Nick,” Sophia quả trách, đặt bàn tay nhỏ nhắn lên tay Sir Ross. “Chồng chị chưa từng có suy nghĩ đạo đức giả nào trong cuộc đời anh ấy. Còn việc anh ấy là một người máu lạnh, thì chị cam đoan với em là hoàn toàn không phải. Hơn nữa –”

“Sophia,” Sir Ross nhẹ nhàng ngắt lời, “Em không cần phải bênh vực cho anh đâu, em yêu.”

“Chà, anh không phải người như thế mà,” chị khẳng khái.

Bàn tay ông ngửa lên nắm lấy cả hai tay chị, và trong một lúc hai người nhìn chăm chăm những ngón tay họ đang đan vào nhau với một cảm xúc chia sẻ riêng tư không thể tả xiết.

Lottie cảm thấy một cơn đau khác lạ trong ngực. Đó có giống như tình yêu không? Hai người đó dường như tìm thấy niềm vui sướng lớn lao ở người kia.

“Được rồi,” Gentry sốt ruột nói. “Đi vào điểm chính đi, Cannon. Tôi không có khao khát dành toàn bộ ngày cưới của mình với anh đâu.”

Câu nói đó moi được một nụ cười toe toét từ ngài cựu quan tòa. “Rất tốt, tôi sẽ cố nói thật ngắn gọn. Kể từ hồi cậu tham gia lực lượng Bow Street, Sir Grant vẫn thông báo cho tôi về những thành tích của cậu; các hoạt động trinh sát, công việc tuần tra, những vụ truy bắt cậu đảm trách đều đối mặt với sự nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng phải đến khi xảy ra vụ hỏa hoạn nhà Bartha tôi mới nhận ra cậu đã thay đổi nhiều đến mức nào.”

“Tôi chẳng thay đổi gì hết,” Gentry cảnh giác nói.

“Cậu đã biết coi trọng tính mạng của người khác như của mình,” Sir Ross tiếp tục. “Cậu đã tiếp nhận thử thách tôi đưa ra cho cậu ba năm trước, và cậu đã góp công lớn cho sự an toàn của cộng đồng. Giờ đây thậm chí cậu còn cưới được vợ. Thật thú vị, cô ấy là người con gái cậu đã may mắn cưới được trong hoàn cảnh bị mất tước hiệu và địa vị từ rất lâu.”

Mất Gentry nheo lại. “Tôi chẳng màng đến tước hiệu đó. Và Chúa biết là giờ đây tôi không cần dùng đến nó nữa.”

Người đàn ông đứng tuổi nghịch nghịch cái thìa, khoác một vẻ mặt thích hợp với một người đánh cờ đang ở đoạn giữa của trận đấu kéo dài. “Có vài điều cậu chưa biết rõ về tước hiệu của mình. Nó thuộc về cậu, dù muốn hay không. Một tước hiệu không biến mất chỉ vì người ta chọn cách lờ nó đi.”

“Nó sẽ biến mất nếu ta chọn cách trở thành một con người khác.”

“Nhưng cậu không phải là người khác,” sir Ross phản bác. “Nick Gentry thật đã chết từ mười bốn năm trước. Cậu là Lord Sidney.”

“Không ai biết chuyện đó.”

“Chuyện đó,” Sir Ross điềm tĩnh nói, “có thể thay đổi.”

Gentry trở nên bất động khi lĩnh hội lời tuyên bố này. “Thế là thế quái nào?”

“Sau nhiều lần cân nhắc, tôi quyết định bắt tay vào quá trình tìm lại tên tuổi cho cậu. Mới đây tôi đã giải thích những hoàn cảnh đặc biệt của cậu cho Bộ hình và Lord Chancellor. Tôi không chỉ bảo đảm với họ cậu chính là Lord Sidney đã mất tích từ lâu, tôi cũng xác nhận về phương diện tài chính thì cậu đủ khả năng nhận tước vị ấy. Trong vòng mười lăm ngày, thư kí của Bộ hình sẽ đưa một tờ trát triệu tập, gọi cậu đến thượng nghị viện. Và lúc đó tôi sẽ chính thức giới thiệu cậu là Lord Sidney, tại một buổi vũ hội được tổ chức để vinh danh cậu.”

Gentry đứng bật dậy khỏi bàn, chiếc ghế của anh đổ ra sau và kêu rầm rầm trên sàn nhà. “Xuống địa ngục đi, Cannon.”

Lottie nhìn trân trân sự thù địch vừa bùng nổ. Gentry phản ứng như thể toàn bộ cuộc sống của anh đang bị đe dọa. Tuy nhiên sự nguy hiểm anh đối mặt không phải mối nguy bạo lực anh quen thuộc... nó quỷ quyết và khó nắm bắt...một nhà tù anh không thể thoát ra. Lottie cảm thấy những suy nghĩ đang quay cuồng đằng sau vẻ mặt kiên quyết của anh, cái cách trí thông minh của anh đang phân tích tình huống khó khăn bất ngờ này và cân nhắc mọi kế sách để tránh khỏi nó.

“Tôi sẽ từ chối tất,” Gentry nói.

Sir Ross chấp tay lại, nhìn anh một cách điềm tĩnh. “Nếu cậu làm thế, tôi sẽ đáp lại bằng những lời khai từ tôi, Sir Grant, chị gái cậu, và thậm chí là vợ cậu nữa, chứng thực sự thật là chính cậu đã thú nhận riêng rằng mình là Lord Sidney. Những điều đó, cộng với những trường hợp kì lạ như hồ sơ ghi chép mất xác và những thông báo mâu thuẫn nhau về cái chết của cậu, định nghĩa được biết đến trong luật pháp nước Anh là *afencundatio ab extra* – rất hiếm nhưng không phải là không thể xảy ra.”

Nhìn Nick như muốn giết ngài cựu quan tòa Bow Street đến nơi. “Tôi sẽ làm đơn đề nghị Thượng nghị viện cho phép tôi từ bỏ tước hiệu. Chúa biết là họ sẽ vui mừng khôn xiết khi tổng khứ được tôi.”

“Đừng ngu ngốc thế, cậu thật sự tin là bọn họ sẽ cho phép cậu chối bỏ tước hiệu sao? Đối với đầu óc họ, một sự chối bỏ như thế sẽ thách thức mọi thể chế quý tộc. Họ sẽ sợ rằng hàng rào ngăn cách giữa những giai cấp – không, chính chế độ quân chủ - sẽ bị đe dọa.”

“Anh không tin vào đặc quyền dựa trên dòng dõi còn gì,” Nick đáp lại. “Sao cứ gán cái tước hiệu đó cho tôi? Tôi không muốn nó.”

“Chuyện này không liên quan đến tư tưởng chính trị của tôi. Nó là vấn đề về sự thật. Cậu là Lord Sidney, bất kể cậu gọi mình là gì đi nữa. Cậu không thể nào lật đổ nguồn gốc bảy trăm năm cha truyền con nối, cậu cũng không thể tránh né những bốn phạm của Lord Sidney lâu hơn được nữa.”

“Bốn phạm với cái gì?” Nick nhếch mép. “Một vùng đất đã bị bỏ hoang vô chủ trong mười bốn năm à?”

“Bạn có trách nhiệm với những tá điền đang sống lay lắt trong những mảnh đất hoang tàn chính phủ quản lí. Với Thượng nghị viện, nơi chỗ ngồi của cậu đã bị bỏ trống hai thập kỉ. Với chị cậu, người bị bắt buộc phải giữ mối quan hệ với em trai mình trong vòng bí mật. Với vợ cậu, người sẽ nhận được nhiều sự tôn trọng và lợi ích khi là Lady Sidney hơn rất nhiều so với Mrs Gentry. Với ký ức của cha mẹ cậu. Và bản thân cậu. Vì nửa cuộc đời cậu đã nấp sau một cái tên khác. Đã đến lúc cậu phải chấp nhận mình là ai.”

Hai tay Gentry siết chặt lại. “Chuyện đó không dành cho anh quyết định.”

“Nếu tôi không ép buộc, cậu sẽ dành cả đời lẫn tránh nó.”

“Đó là quyền của tôi.”

“Có lẽ, nhưng dù sao thì cậu sẽ thấy mình không còn là một cảnh sát trong thời gian sắp tới. Sir Grant đồng tình với quan điểm của tôi, và do đó ông ta sẽ không yêu cầu sự phục vụ của cậu ở Bow Street nữa.”

Một cơn sóng màu đỏ lan khắp mặt Gentry. Cổ họng anh hoạt động dữ dội khi nhận ra những tháng ngày làm cảnh sát của mình vừa chấm hết. “Thế thì tôi sẽ dành thời gian thực hiện những nhiệm vụ riêng của mình.”

“Sẽ mới lạ lắm đấy, đúng không?” Sir Ross mỉa mai hỏi. “Một ngài tử tước đi phá án.”

“Nick,” Sophia nhẹ nhàng xen vào, “em biết mong muốn của Papa và Mama mà.”

Anh có vẻ cay đắng và khổ sở, và trên tất cả, là giận dữ. “Em đã làm Nick Gentry quá lâu để mà thay đổi.”

Sophia trả lời với sự quan tâm sâu sắc, dường như hiểu vì sao anh thấy đó là điều không thể thực hiện. “Sẽ rất khó khăn. Không ai phủ nhận chuyện đó. Nhưng em có Lottie bên cạnh mà.”

Nick không dành cho Lottie đến nửa cái liếc mắt nhưng phát ra một âm thanh khinh miệt.

“Lottie, em thân mến,” Sophia nói với sự cương quyết nhẹ nhàng để lộ sức mạnh ẩn dưới vẻ ngoài mỏng manh của chị. “Em học ở Maidstone trong bao nhiêu năm?”

“Sáu năm ạ,” Lottie nói, ném ánh mắt thận trọng về phía dáng vẻ cứng rắn của chồng mình.

“Nếu danh tiếng của Maidstone vẫn giữ nguyên sự chính xác, sáu năm đó em đã trải qua một nền giáo dục bao gồm sự huấn luyện khắc nghiệt trong cách đi đứng, cử chỉ, nghệ thuật nói năng tao nhã, những kĩ năng quản lí và chỉ tiêu trong nhà, phong cách thời trang và gu thẩm mỹ cao, những lễ nghi thăm viếng buổi sáng và họp mặt sau bữa tối...hàng ngàn chi tiết nhỏ của phép xã giao để phân biệt thứ bậc đầu tiên và các thang bậc khác trong xã hội. Chị ngờ là em còn có thể chinh đốn dễ dàng một ngôi nhà ở mọi kích cỡ, bất kể nó lớn bao nhiêu. Không nghi ngờ gì là em cũng được học khiêu vũ, cưỡi ngựa, chơi nhạc cụ, nói tiếng Pháp và có lẽ còn biết qua tiếng Đức...chị nói có sai không?”

“Chị nói đúng,” Lottie đáp gọn, ghét cái cảm giác mình đột ngột trở thành một phần trong cái bầy đang giăng ra quanh Gentry. Anh đang bị bắt ép trở thành một thứ anh không hề mong muốn, và cô hiểu những cảm giác của anh rất rõ.

Gật đầu thỏa mãn, Sophia quay sang cậu em trai đang trừng mắt lên. “Lottie là một kho báu đối với em đấy. Cô ấy sẽ chứng tỏ tài năng vô giá của mình trong việc giúp đỡ em điều chỉnh cuộc sống mới –”

“Em sẽ không điều chỉnh cái quái gì cả,” anh gầm gừ và ném một ánh mắt quyền hành về phía Lottie. “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây, ngay bây giờ.”

Cô đứng lên ngay lập tức, Sir Ross cũng vậy. Lo lắng, Lottie liếc nhìn ông anh rể. Không có tia chiến thắng nào trong mắt ông. Cô không tin những động cơ của ông bắt nguồn từ ý muốn trả thù hay ác tâm. Cô dám chắc là sir Ross – và Sophia – nghĩ rằng nó rất cần thiết để Gentry giành lại danh tính trước đây của anh. Cô khao khát muốn bàn chuyện đó với họ, nhưng rõ ràng Gentry khó mà duy trì sự tự chủ lâu hơn được nữa. Bất cứ người nào khác cũng sẽ dút lút để phục hồi lại tước vị, đất đai, và tài sản của gia đình mình. Nhưng hiển nhiên đối với Gentry thì nó là cơn ác mộng.

Lottie giữ im lặng trong suốt chuyến đi về nhà. Chồng cô thì hoàn toàn bất động, cố dằn lại cơn giận dữ muốn bùng nổ, và gần như chiến đấu để lĩnh hội cái sự việc bất ngờ này mà với nói cuộc đời anh đã thay đổi. Không khác gì tâm trạng của mình lúc rời Stony Cross Park, cô hài hước nghĩ.

Lúc họ về đến nhà ở đường Betterton, Gentry gần như nhảy khỏi xe, bỏ lại Lottie bước xuống xe trong sự giúp đỡ của người hầu. Khi cô đến được cửa trước, anh đã mất tăm mất tích.

Bà quản gia đã ở trong tiền sảnh, nét mặt bối rối của bà để lộ ra bà đã nhìn thấy Gentry ào vào trong nhà.

“Mrs. Trend,” Lottie điềm tỉnh nói, “bà có trông thấy Mr. Gentry đi đâu không?”

“Tôi tin là ngài ấy ở trong thư viện, thưa cô. Nghĩa là...Mrs. Gentry.”

Lạy Chúa, Thật lạ lắm khi được gọi như thế. Và còn lạ hơn khi ngẫm nghĩ đến cái khả năng rất cao là một thời gian nữa cô sẽ được gọi là Lady Sidney. Cau mày, Lottie đưa mắt từ cầu thang đến đại sảnh dẫn tới thư viện. Một phần trong cô muốn rút lui vào cái nơi an toàn và cách biệt trong phòng mình. Tuy nhiên, phần khác lại bị thôi thúc không cưỡng nổi muốn đi tìm Gentry.

Sau khi Mrs. Trend cầm lấy mũ và găng tay của cô, Lottie thấy mình đang đi đến thư viện. Cô gõ vào cánh cửa đóng kín trước khi bước vào. Thư viện được ốp gỗ anh đào màu sẫm, và vừa khớp với những tấm thảm dệt những trái tim vàng trên nền đen. Những khung cửa sổ chia thành nhiều ô cao vút đến tận trần nhà, ít nhất nó cũng phải cao mười tám feet.

Hình dáng đôi vai rộng của Gentry in vào một ô cửa, lưng anh cứng lại một cách rõ rệt khi nghe thấy tiếng chân cô. Một cốc brandy bị nắm chặt trong bàn tay anh, đường nét mỏng manh của chất thủy tinh như sắp vỡ tan trong những ngón tay dài.

Lottie ngập ngừng dừng lại cạnh một trong những giá sách cao chất ngất, nhận thấy thư viện này ít sách đến kì lạ.

“Thư viện của anh gần như trống trơn,” cô nhận xét.

Gentry đứng bên cửa sổ, ánh mắt đắm chiều và lơ đãng. Anh lắc lắc chỗ rượu còn lại với cử động cứng nhắc của cổ tay. “Thì mua lấy vài quyển sách. Xếp nó từ sàn cho đến trần nếu em thích.”

“Cám ơn anh.” Được khích lệ bởi thực tế là anh vẫn chưa đuổi cô đi, Lottie mạo hiểm lại gần hơn. “Mr. Gentry...”

“Đừng gọi tôi như thế,” anh nói trong sự cáu giận bùng ra.

“Em xin lỗi, Nick.” Cô đi tới gần hơn nữa. “Em muốn sửa lại vài điều Sir Ross đã nói – anh không phải chịu trách nhiệm biến em thành Lady Sidney đâu. Như em đã nói với anh từ trước, em không quan tâm anh là quý tộc hay thường dân.”

Anh im lặng trong một lát, rồi buông ra một tiếng thở dài căng thẳng. Bước đến tử ly, anh rót thêm một cốc nữa.

“Có cách nào ngăn Sir Ross không tiến hành những kế hoạch của ngài ấy không?” Lottie hỏi. “Có lẽ chúng ta nên tìm đến những luật sư-”

“Quá muộn rồi. Tôi biết sir Ross – anh ta đã tính tới mọi nước cờ có thể. Và ảnh hưởng của anh ta lan rộng tới mọi nơi; tòa án; cơ quan thi hành luật, nghị viện, bộ hình...tờ trát triệu tập ấy sẽ đến, bất kể tôi có làm gì để tránh khỏi nó.” Anh thốt ra một từ xa lạ nghe khá tục tĩu. “Tôi muốn bẻ gãy mọi cái xương trong người Cannon, cái con lừa không thể chịu đựng nổi ấy.”

“Em có thể giúp gì không?” cô hỏi nhỏ.

“Em nghe chị tôi nói gì rồi đấy? Em sẽ đóng vai quý bà của thái ấp và giúp tôi ra dáng một tử tước.”

“Anh đã xoay sở khá tốt ở Stony Cross Park,” cô chỉ ra. “Anh tạo ra vẻ ngoài hết sức thuyết phục của tầng lớp quý tộc.”

“Chuyện đó chỉ diễn ra trong vài ngày,” anh chưa chắc nói. “Nhưng giờ có vẻ tôi sẽ phải diễn vai đó cho đến hết đời.” Anh lắc đầu trong vẻ hoài nghi cáu tiết. “Lạy Chúa! Tôi không muốn điều này. Tôi sẽ giết ai đó trước khi quá muộn.”

Lottie ngẩng đầu lên khi cô quan sát anh một cách suy đoán. Không nghi ngờ gì là cô nên thấy sợ hãi khi anh đang ở trong tâm trạng này. Nhìn anh thực sự như thể anh sẵn sàng phạm tội sát nhân, đôi mắt anh

sáng rực vẻ khát máu. Nhưng kì lạ thay cô lại ngập tràn sự đồng cảm, và còn hơn thế, một cảm giác của tình bằng hữu. Họ đều là những kẻ vấp ngã, đều đối mặt với một cuộc đời mà họ không được lên kế hoạch cũng như không được hỏi ý kiến.

“Anh cảm thấy thế nào ở Stony Cross Park, khi anh giới thiệu mình là Lord Sidney?” cô hỏi.

“Lúc đầu tôi thấy buồn cười. Trớ trêu thay phải giả mạo là chính mình. Nhưng sau ngày đầu tiên, nó trở thành gánh nặng trên vai tôi. Nội việc đề cập đến cái tên thôi cũng làm tôi bức mình quá sức tưởng tượng.”

Lottie tự hỏi vì sao anh quá thù địch với cái tên được gắn với mình từ lúc sinh ra. Phải có vài lí do nào đó ngoài những điều anh đã thể hiện quá rõ.

“Nick, sir Ross có ý gì khi ngài ấy nói anh đủ tiềm lực tài chính để đảm nhận tước hiệu?”

Miệng anh cong lên. “Ý anh ta là tôi có đủ khả năng chi trả cho việc duy trì một vùng đất rộng lớn và phong cách sống đòi hỏi ở một quý tộc.”

“Sao ngài ấy biết một chuyện như thế?”

“Anh ta chẳng biết gì hết.”

“Tất nhiên là ngài ấy đã nhầm.”

“Không,” Nick lẩm bẩm, “anh ta không nhầm đâu. Trước khi đến Bow Street, Tôi đã làm vài vụ đầu tư, và cũng có lãi ở nơi này nơi khác. Nhìn chung tôi đã dành dụm được khoảng hai trăm.”

Lottie lặng lẽ nhẩm tính khoản tiết kiệm hai trăm bảng cũng không phải số tiền nhỏ, nhưng nó cũng chưa đảm bảo được sự an toàn người ta có thể mong ước. Cô chỉ hi vọng là những khoản đầu tư của anh không bị mất giá. “Ồ, chừng đấy là khá thỏa đáng rồi,” cô nói, không muốn làm tổn thương những cảm giác của anh. “Em nghĩ chúng ta sẽ xoay sở khá tốt nếu biết tiết kiệm. Nhưng em không nghĩ điều kiện này cho phép chúng ta mua đồ cưới được. Không phải bây giờ, có lẽ trong nay mai-”

“Lottie,” anh cắt ngang, “chúng ta không cần phải tiết kiệm.”

“Hai trăm bảng là một con số vừa phải, nhưng sẽ khó khăn để duy trì ngôi nhà với-”

“Lottie,” Anh nhìn cô với vẻ mặt khó hiểu. “Tôi đang nói đến hai trăm nghìn, đâu phải hai trăm bảng.”

“Nhưng...nhưng...” Lottie kinh ngạc. Đó là một con số rất lớn, một gia tài đối với những tiêu chuẩn của bất cứ ai.

“Và năm trăm nghìn bảng mỗi năm từ các vụ đầu tư và những chuyển công tác riêng,” anh nói thêm, càng làm cô choáng hơn. Gương mặt anh tối lại. “Mặc dù những ngày làm nhiệm vụ của tôi có vẻ đã chấm dứt.”

“Sao cơ, hẳn anh phải giàu ngang Lord Radnor,” cô sững sốt nói.

Anh phẩy tay, như thể việc tính toán đến số tiền đó hoàn toàn không thích đáng, so với vấn đề lớn hơn của anh. “Cũng có thể.”

“Anh có thể tậu mười hai ngôi nhà. Anh có thể có bất cứ thứ gì anh -”

“Tôi không cần tới mười hai ngôi nhà. Tôi chỉ có thể ngủ dưới một mái nhà trong cùng một lúc. Và tôi chỉ có thể ăn ba bữa một ngày. Và tôi cóc cần gây ấn tượng với ai.”

Lottie ngạc nhiên trước nhận thức là anh không có động cơ để đạt được giàu sang. Cơ đồ của anh đến như hệ quả của nhu cầu muốn đánh lừa tất cả mọi người từ xã hội đen đến Bow Street. Và giờ thì nghề thi hành luật pháp đã bị tước khỏi anh, anh sẽ lâm vào cảnh phái có cái gì đấy để làm. Anh là người ưa hoạt động khùng khiếp, hoàn toàn không hợp với sự biếng nhác học thức của đời sống quý phái. Làm sao mà anh có thể điều chỉnh để sống như một quý tộc bây giờ?

Ý nghĩ của anh hẳn đã phản ánh suy nghĩ của cô, vì anh gầm lên trong sự giận dữ tuyệt vọng và cào bần tay vào trong tóc. Một lọn tóc rơi xuống trán anh, và Lottie giật mình trước háo hức đột ngột muốn nghịch những sợi tóc dày màu sô cô la đó, vuốt chúng ra sau, trượt những ngón tay mình vào sự mượt mà ẩm áp ấy.

“Lottie,” anh cọc cằn nói, “Tôi sẽ ra ngoài một lát. Có thể đến sáng mai tôi mới về. Đêm nay em được ân xá.”

“Anh định làm gì?”

“Tôi vẫn chưa biết.” Anh lùi ra khỏi cô với vẻ bồn chồn bên lề của hốt hoảng, như thể một tấm lưới nặng đã phủ chụp lấy anh.

Lottie biết cô không nên quan tâm nếu như anh có ra ngoài và uống rượu, rồi dây vào một vụ đánh nhau với ai đó, hoặc làm bất cứ những việc ngu ngốc đầy rẫy mà đàn ông tìm kiếm như trò tiêu khiển. Cô không muốn xoa dịu cơn giận dữ khó có thể kìm nén lâu hơn nữa của anh. Nhưng cô đã làm thế.

Không cho mình có thời gian để cân nhắc các hành động, Lottie lại gần anh, chạm lòng bàn tay vào lớp len đen mỏng mịn màng trên áo vét của anh. Bàn tay cô vuốt lên lớp vải và lách vào bên trong. Áo gi lê của anh cùng màu đen thẫm như áo khoác, nhưng chất vải mịn hơn, hơi trượt lên hình dáng rắn chắc của những bắp thịt ở ngực anh. Cô nghĩ da anh phải nóng tới mức nào, mới truyền được hơi ấm qua cả lớp vải dày.

Nick đột nhiên bất động, hơi thở chuyển thành những nhịp sâu và chậm hơn. Lottie không nhìn lên mặt anh mà thay vào đó tập trung vào nút thắt của chiếc ca vát khi những ngón tay cô khám phá những nếp gấp trắng như tuyết và thơm ngát trên áo sơ mi của anh.

“Em không cần sự ân xá,” cuối cùng cô lên tiếng và kéo cái nút thắt cho đến khi nó lỏng ra.

Khi chiếc ca vát được tháo ra, dường như sự tự chủ của anh cũng được gỡ bỏ. Anh thở nặng nhọc hơn, nắm tay siết chặt lại hai bên hông. Một cách vụng về cô tháo cổ áo sơ mi hồ cứng của anh và mở rộng nó ra để lộ màu hổ phách lấp lánh của cổ họng anh. Cô ngược lên và nhìn vào mặt anh với cơn chấn động của sự hốt hoảng bất ngờ vì cơn giận của anh đã mau chóng chuyển thành nhu cầu thể xác đơn thuần. Sắc đỏ lan trên hai gò má và sống mũi anh, một ánh sáng rực rỡ làm mất anh trông như ngọn lửa xanh sẫm.

Đầu anh cúi xuống vô cùng chậm chạp, như thể anh đang tạo mọi cơ hội cho cô bỏ chạy. Cô ở nguyên tại chỗ, mắt nhắm lại khi cảm thấy sự tiếp xúc vừa đủ của miệng anh lên một bên cổ cô. Đôi môi anh quét nhẹ trên làn da nhạy cảm, hé ra, và đầu lưỡi mượt mà của anh vuốt ve cô trong một vòng tròn nóng bỏng tinh tế. Với một hơi thở run run, Lottie ngã người vào cơ thể anh vì phía dưới hai chân cô đã mất thăng bằng. Anh không chạm tay vào cô, chỉ tiếp tục khám phá cổ cô với sự nhàn nhã tinh vi. Cô bám vào anh, hai bàn tay khóa quanh thắt lưng anh.

Hai bàn tay anh đi đến vai cô, nhẹ nhàng siết lại. Dường như anh không quyết định được liệu mình muốn kéo cô vào hay đẩy cô ra. Giọng anh khàn đi khi anh hỏi, “Em đang làm gì vậy, Lottie?”

Tim cô nện thình thịch dữ dội đến mức cô khó mà gom được hơi thở để nói. “Em nghĩ là, em đang khuyến khích anh hoàn thành nốt việc mà anh đã bắt đầu trong thư viện của Lord Westcliff.”

“Chắc chắn đi,” anh cọc cằn nói. “Đã sáu tháng qua tôi không có phụ nữ. Nếu em đột nhiên quyết định dừng lại, tôi sẽ không chấp nhận dễ dàng đâu.”

“Em sẽ không bảo anh dừng lại.”

Anh chăm chăm nhìn cô, ánh mắt sáng rực, khuôn mặt sứt lại. “Tại sao là bây giờ, khi mà đêm qua em không muốn?”

Điều đó vượt quá khả năng giải thích của cô. Sau những sự kiện chiều nay, đột nhiên anh trở nên dễ bị tổn thương với cô. Cô bắt đầu nhìn thấy những mặt anh cần đến cô, những nhu cầu vượt ra ngoài khao khát tình dục. Và cái thử thách thuần phục được anh, kết hợp sức mạnh của anh với của cô, quá ư cám dỗ để cưỡng lại.

“Giờ chúng ta đã kết hôn,” cô nói, chộp lấy lí do đầu tiên có thể nghĩ ra. “Và em muốn... kết thúc cho nhanh chuyện này, để em không phải sợ nó nữa.”

Cô nhìn thấy ánh sáng cướp bóc trong mắt anh. Anh muốn cô, anh không phí thời giờ để hỏi han nữa, chỉ chìa tay ra. “Vậy thì lên gác thôi.”

Lottie thận trọng đặt tay mình vào tay anh. “Nick, có một điều...”

“Gì vậy?”

“Trời vẫn chưa tối.”

“Và...?”

“Có thích hợp không nếu làm chuyện này vào buổi chiều?”

Câu hỏi gây ra một nụ cười phóng đảng từ anh. “Tôi không biết. Và tôi chẳng thèm quan tâm.”

Cầm lấy tay cô trong tay mình, anh dắt cô đi từ thư viện ra tiền sảnh, rồi lên cầu thang lớn.

9. Chương 9

Lottie bước lên cầu thang cùng anh, bàn tay bị giữ chặt trong tay anh, hai chân cô có cảm giác như bồng bềnh khi cuối cùng họ cũng đến phòng ngủ của anh.

Những tấm rèm đã được vén lên, để lọt ánh sáng xám xịt qua những ô cửa sổ. Giá là bóng tối thì cô thích hơn nhiều. Ý nghĩ nằm khoả thân trong ánh sáng không thương tiếc của ban ngày làm cô run rẩy từ đầu đến chân.

“Bình tĩnh nào,” Nick thì thầm, đến đứng sau lưng cô. Hai bàn tay hơi khép lại trên cánh tay cô. Giọng anh thấp và khàn hơn thường lệ. “Tôi sẽ cẩn thận. Tôi sẽ làm cho nó thật dễ chịu với em, nếu như...”

“Nếu như?”

“Nếu em tin tưởng tôi.”

Cả hai cùng lặng im và bất động. Lottie liếm môi, nghĩ đến mình đã không tin bất cứ ai trong những năm qua. Và để đặt niềm tin vào Nick Gentry...người đàn ông vô nguyên tắc nhất cô từng gặp...không còn là sự dại dột nữa, mà là điên rồ. “Vâng,” cô nói, ngạc nhiên với chính mình. “Vâng, em sẽ tin anh.”

Anh thốt lên một âm thanh khe khẽ, như thể những từ đó đã phá tan hàng rào phòng thủ của anh.

Bàn tay anh từ từ trượt lên phía trên ngực cô, dùng một áp lực nhẹ nhàng ép cô dựa vào người anh. Cô cảm thấy miệng anh trên gáy mình, lưỡi anh đùa nghịch qua những lọn tóc mềm nơi gáy. Anh nếm vùng da phủ lông tơ của cô, rồi ấn gờ răng vào một điểm nhạy cảm khiến cô quặn quại áp vào anh trong khoái cảm. Nương theo con đường của mình tới một bên cổ của cô, anh tiếp tục nhắm nháp tới nơi đầu mút dải tai, trong khi hai bàn tay di chuyển lên phía trước váy áo. Vạt áo tách ra, những mép vải nghiêng xuống để lộ khung áo ngực màu trắng nhạt bên dưới. Những đầu ngón tay của anh lang thang tới cổ họng cô, vuốt ve đường cong yếu đuối, rồi chu du sang đôi cánh của xương đòn.

“Em thật xinh đẹp, Lottie,” anh thì thầm. “Cảm giác và hương vị của em...nơi làn da em, mái tóc em...” Anh tháo những cây kẹp khỏi tóc cô, thả chúng rơi lả tả xuống tấm thảm, và lùa tay vào những lọn tóc hơi ồng ánh xõa xuống vai cô. Đưa tóc cô lên ngang mặt, anh chà nó và má và cằm mình. Sức nóng tỏa đi trong người cô, tăng cao, mãnh liệt, và cô dựa sát vào hình dáng rắn chắc đằng sau mình.

Anh đẩy chiếc váy xuống tới eo cô, giúp cô rút hai tay ra khỏi ống tay áo, những đầu ngón tay anh lướt nhẹ từ khuỷu tay xuống dọc cánh tay cô. Xoay cô lại đối diện với anh, Nick khéo léo tháo móc áo nịt ngực, giải thoát cô khỏi sự gò bó của những dải buộc và đăng ten, hai bầu ngực cô, bị nâng cao giả tạo trong khung áo, giờ đã được tự do, hai núm vú cứng lại chọc vào lớp vải mịn màng của áo sơ mi. Tay anh đưa lên, chạm vào cô qua lớp vải mỏng manh, trượt những ngón tay vào bên dưới bầu vú tròn đầy, anh cọ ngón tay cái qua hình dáng núm vú cô. Sự tiếp xúc của anh vô cùng nhẹ nhàng, nắn nắn nơi nụ hoa cho đến khi nó nóng rực lên.

Thở hổn hển, Lottie nín chặt lấy hai vai anh để giữ thăng bằng. Anh trượt một cánh tay rắn chắc ra sau lưng cô trong khi tiếp tục đùa giỡn nhẹ nhàng với cơ thể cô, giữ lấy núm vú trong những ngón tay, vuốt ve dịu dàng. Một cơn nhức nhối của khoái cảm hình thành sâu trong dạ dày cô khi anh nâng bầu vú cô trong

tay mình, khum lấy sự tròn đầy vào lòng bàn tay. Đột nhiên cô muốn anh chạm vào bầu vú còn lại của cô. Cô muốn miệng anh trên người cô, mọi chỗ, và để lưỡi đôi môi cô qua hơi nóng của da anh, và để cảm thấy thân hình không một mảnh vải của anh áp vào người cô. Nản lòng và háo hức, cô giật mạnh áo vét của anh, cho đến khi tiếng cười khùng khục của anh làm rối cả tóc cô.

“Từ từ thôi,” anh thì thầm, “cần gì phải vội vã.”

Anh cởi bỏ áo vét... áo gi lê...giày và tất...quần dài...áo sơ mi...và cuối cùng là lớp vải lanh che phủ hình thù đáng chú ý của sự khuấy động của anh.

Bất ngờ, Lottie không biết phải nhìn đi đâu. Đáng lẽ anh phải hiện ra với dáng vẻ tổn thương trong tình trạng khỏa thân của mình, nhưng lúc này dường như anh mạnh mẽ hơn cả lúc có đầy đủ quần áo. Cơ thể anh được đeo gọt với những đường nét hung bạo, to lớn và cơ bắp và vừa khớp đến hoàn hảo. Màu da rám nắng như đồng thau chạy xuống đến thắt lưng, rồi chuyển sang nhạt màu hơn ở cặp hông, một lớp lông đen dày phủ kín ngực anh, và một mảng rậm rạp khác ở háng, viền quanh chiều dài sẫm màu nhô hẳn lên của cái vật dựng đứng.

Ngón tay Nick vạch lên một bên cổ đã đỏ bừng của cô. “Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra không?”

Lottie gật đầu thật mạnh. “Có ạ, em nghĩ thế.”

Anh vuốt ve bên dưới cằm cô, đầu ngón tay để lại một vết lửa. “Ai nói với em? Mẹ em à?”

“Ồ không, bà sẽ nói với em tất cả mọi thứ vào đêm trước ngày cưới của em với Radnor. Nhưng tất nhiên là chuyện đó chưa bao giờ được tiết lộ.” Lottie nhắm mắt lại khi anh vuốt ve cổ cô, bàn tay ấm áp và hơi ram ráp do những nốt chai. “Tuy vậy em đã nghe những chuyện ngồi lê đôi mách trong trường. Một số nữ sinh đã...làm những chuyện ấy...và họ kể lại cho bọn em nghe.”

“Làm những chuyện gì?”

“Hẹn hò riêng với những người bạn trai, hoặc anh em họ, và cho phép những người đó có vài quyền tự do.” Lottie mở mắt và nhìn thấy ánh mắt cười cợt của anh, từ chối không nhìn xuống thấp hơn dưới xương đòn của anh.

“Những quyền tự do ấy đi xa đến đâu? Có xa như chúng ta vào đêm hôm nọ không?”

“Có,” cô bắt mình phải thú nhận.

“Em có thích cách tôi chạm vào em không?” Anh dịu dàng hỏi.

Sắc đỏ lan khắp mặt cô, và cô xoay sở để gật được đầu.

“Em cũng sẽ thích phần còn lại thôi,” anh hứa, với tới vạt áo sơ mi của cô.

Tuân theo sự hối thúc không lời của anh, cô giơ hai cánh tay lên để anh lột chiếc áo ra khỏi đầu. Cô đá đôi dép lê đi và đứng trước mặt anh trong chiếc quần trong dài và đôi tất, với hai cánh tay che ngang bộ ngực trần.

Anh đứng cao vợi vợi trước mặt cô, bàn tay vạch một đường dài lên lưng cô, làm gai ốc nổi lên trên từng inch da thịt. “Vòng tay qua người tôi, Lottie.”

Cô vụng về làm theo, áp sát cả cơ thể vào người anh. Hai núm vú cô chìm vào thẳm lông quăn và cứng trên ngực anh. Cơ thể anh nóng đến khó tin, vật cứng của anh nung đốt cô qua lớp vải mịn tơ lín của chiếc quần trong. Nó thúc mạnh vào bụng cô, cho đến khi anh trượt bàn tay xuống dưới mông cô và đẩy cô lên, Bàn tay anh trượt vào giữa cặp mông để ôm cô khít chặt vào anh, và cô cảm thấy anh ấn mạnh vào nơi nữ tính của mình. Một cơn sốc của cảm giác quét qua cô, kèm theo là đợt sóng ham muốn khiến cô khó có thể chịu đựng nổi. Ôm chặt lấy cổ anh, cô vùi mặt vào bắp thịt vòng lên của vai anh. Những ngón tay anh trượt xa hơn vào giữa cặp đùi cô. Lớp vải bên dưới những ngón tay trở nên ẩm ướt khi anh vuốt ve cái rãnh mềm mại trong một nhịp điệu lười biếng. Trong một phút sung sướng kéo dài anh cứ ôm lấy cô như thế, làm ẩm cô bằng cơ thể mình cho đến khi cô bắt đầu rướn người áp vào mũi giáo của anh.

Luồn tay vào giữa hai cơ thể, anh kéo những dây buộc của chiếc quần trong tuột ra. Anh thả mảnh vải xuống sàn nhà và nâng cô lên, mang cô tới giường với vẻ thoải mái lạ lùng. Khi Lottie ngã người nằm xuống

tắm khăn thấm phủ giường, ánh mắt Nick trượt trên người cô. Một nụ cười giật mạnh đôi môi anh. “Tôi chưa nhìn thấy ai đỏ bừng từ đầu đến chân như thế này bao giờ.”

“Chà, Em chưa từng khỏa thân trước mặt một người đàn ông,” Lottie bối rối nói. Không thể tin được là cô đang chuyện trò với người khác trong khi không có một mảnh vải trên người, ngoại trừ đôi tất.

Tay anh khép lại quanh mắt cá chân cô. “Em thật đáng ngưỡng mộ,” anh thì thầm, và leo lên người cô.

Anh dùng răng kéo mạnh một trong những chiếc nịt bít tất, nới lỏng sợi ruy băng được buộc chặt. Cô thở hổn hển khi anh hôn lên những vết đỏ do dây buộc để lại, và xoa dịu chúng bằng lưỡi mình. Cuộn hai chiếc tất ra khỏi đôi chân cô, anh đẩy hai cặp đùi cô mở rộng ra. Sự lo lắng tăng lên, Lottie dùng tay che mình đi trước tầm nhìn của anh. Đầu anh di chuyển lên trên cô, hơi thở nóng bỏng phả vào da cô. Hai ngón cái lướt qua nụ hoa nhỏ nằm trong nếp gấp mỏng manh giữa hai đùi cô.

“Đừng che lại,” anh dỗ dành.

“Em không thể ngăn được,” cô nói, vịn vẹo để tránh những cú liếm nhẹ của lưỡi anh, nó đã cả gan đi vào những nơi mà cô chưa bao giờ tưởng tượng có người đàn ông muốn đặt miệng mình vào đó. Không hiểu sao mà cô đã xoay sở để lật được những lớp chắn lên tìm nơi ẩn náu. Cô rùng mình trước những lớp vải lạnh mát lạnh mượt mà phủ lên cơ thể trần trụi của mình.

Theo sau cô với một tiếng cười, Nick chuỗi người vào trong chăn, cho đến khi nó trùm lên đôi vai rộng của anh. Đầu anh biến mất, và cô cảm thấy hai tay anh ở trên hai đầu gối mình, một lần nữa lại đẩy chúng rộng ra.

Lottie nhìn trân trân mù quáng lên đỉnh màn trên đầu, “Nick,” cô khàn giọng hỏi. “Đây có phải là cách thông thường người ta qu...quan hệ với nhau không?”

Giọng anh bị lấp đi nghe nghèn nghẹt. “Cách nào là thông thường?”

Cô hít vào đột ngột khi anh cắn vào đường cong bên trong đùi cô. “Em không chắc lắm. Nhưng em không nghĩ là như thế này.”

Giọng anh trầm trầm thích thú. “Tôi biết mình đang làm gì, Lottie.”

“Em không có ý nói là anh không...ôi, làm ơn đừng hôn em ở đó!”

Rồi cô cảm thấy anh rung lên với một tiếng cười kìm nén. “Đối với người chưa từng làm chuyện này trước đó, thì em còn hơn cả bảo thủ. Hãy để tôi làm tình với em theo cách tôi muốn, hmmm? Ít nhất là lần đầu tiên?” Anh túm lấy cả hai cổ tay cô và ấn chúng xuống hai bên người cô. “Nằm yên đi nào.”

“Nick,” cô nhìn chằm chằm khi miệng anh hạ thấp xuống vùng loan xoăn vàng óng. “Nick...”

Nhưng anh không nghe, hoàn toàn mải mê vào vùng da thịt nữ tính có vị mằn mặn của cô. Hơi thở anh lấp đầy cái khe ẩm ướt bằng hơi nóng. Một tiếng rên dâng lên trong cổ họng cô, và cổ tay cô giãy giụa trong vòng kìm kẹp của anh. Lưỡi anh tìm kiếm xuyên qua những sợi lông quăn cho đến khi chạm tới hai cánh môi hồng ẩn bên dưới. Anh liếm vào bên này, rồi bên kia của bộ phận giới tính của cô, lưỡi anh chải vuốt đầy tinh tế.

Miệng anh chiếm đoạt cô quá dồi dào, lưỡi anh trượt trên nơi da thịt tan chảy để tìm lối vào bí mật của cơ thể cô, lấp đầy cô với sức nóng mượt mà...rút lui...rồi tràn ngập. Toàn thân Lottie trở nên yếu ớt, chỗ kín đáo của cô đập rộn lên thôi thúc. Khi anh rúc vào và đùa giỡn với cô, cô cố gắng rướn người lên để anh chạm vào cái đỉnh đang rung rung quá dữ dội. Đường như anh không hiểu điều cô muốn, liếm khắp nơi quanh điểm nhạy cảm đó nhưng không bao giờ chạm hẳn vào nó.

“Nick,” cô thì thầm, không thể nào tìm được những từ muốn nói. “Làm ơn, làm ơn.”

Nhưng anh vẫn tiếp tục từ chối cô, cho đến khi cô nhận ra anh chủ tâm làm thế. Bực mình quá sức, cô với xuống đầu anh, và cảm thấy tràng cười ngắn bùng ra của anh trong cổ. Đột nhiên miệng anh trượt ra và đi xuống dưới, nhắm nháp những nếp nhăn ẩm ướt phía trong đầu gối cô, chuyển xuống hõm mắt cá. Đến lúc anh trên đường trở về chỗ kín đáo của cô, cả cơ thể cô đã ướt mồ hôi, đầu anh lại lảng vảng ở nơi giữa hai đùi cô lần nữa. Lottie nín thở, nhận thấy một dòng ẩm ướt nóng bỏng rỉ ra từ người mình.

Lưỡi anh quét lên cái nụ giới tính của cô trong một cú liếm thăm dò. Lottie không thể kìm nén một tiếng kêu hoang dại khi cô quần quai trong miệng anh.

“Không,” anh thì thầm nơi da thịt ẩm ướt của cô. “Chưa đâu, Lottie. Đợt thêm một chút đã.”

“Em không thể, không thể, ôi, đừng dừng lại...” Cô điên cuồng ghì lấy mái đầu đen của anh khi anh đánh lưỡi lên cô một lần nữa.

Túm lấy hai cổ tay cô, Nick kéo chúng qua đầu cô và đặt mình vào giữa hai đùi cô, cẩn thận để không nghiền nát cô, mũi giáo của anh chìm vào thung lũng nóng bỏng giữa hai chân cô. Đôi mắt xanh sẫm nhìn thẳng vào mắt cô khi anh thả tay cô ra. “Để chúng ở đó,” anh nói và cô tuân theo trong tiếng thổn thức.

Anh hôn lên hai bầu vú, chuyển từ bên này sang bên kia. Với mỗi cú xoắn khêu gợi của lưỡi anh, cô gần như nhấc mình lên khỏi đệm. Mũi giáo của anh trượt trên cô trong những cú thúc có kỉ luật để chồng ghẹo và chà xát và hành hạ, trong khi miệng anh giằng giật đói khát hai núm vú cô. Cô cong người lên trong những tiếng rên khản khản. Cơ khoái lạc choáng váng hình thành trong người, đạt tới đỉnh điểm...cô lơ lửng bên bờ vực, chờ đợi, chờ đợi...ôi, làm ơn... cho đến khi cực đỉnh cuối cùng cũng chạm vào cô. Cô kêu lên trong sự sững sốt ngưng ngừng khi những cơn co thắt cứ liên tiếp tỏa ra từ trung tâm cơ thể cô.

“Gì vậy,” anh thì thầm trên cổ họng cứng lại của cô, hông anh vẫn nhẹ nhàng di chuyển trên hông cô. Cảm giác đã dịu đi thành những cơn run rẩy kéo dài khi anh vuốt tóc cô ra phía sau khỏi vùng trán ẩm ướt.

“Nick,” cô nói với anh giữa hai khoảng nuốt không khí để thở, “Ch...chuyện gì đó đã xảy ra.”

“Phải, anh biết. Em đã đạt cực khoái.” Giọng anh dịu dàng pha chút thích thú. “Tôi làm lại lần nữa nhé?”

“Không,” cô nói ngay lập tức, khiến anh phá lên cười.

“Vậy thì đến lượt tôi.” Anh trượt tay xuống bên dưới cổ cô sao cho đầu cô đặt lên phần khuỷu tay gấp lại của anh. Anh lại cuỗi lên người cô lần nữa, trọng lượng rắn chắc của đùi anh đẩy hai chân cô ra, và cô cảm thấy phần đầu to lớn của cái vật dựng đứng của anh thúc vào nơi kín đáo dễ bị tổn thương giữa hai chân cô. Nó lướt qua vùng ẩm ướt bằng những vòng tròn chậm rãi, rồi rúc vào cô cho đến khi Lottie cảm thấy một vết bỏng nhẹ. Theo bản năng cô nhích lui khỏi áp lực đó. Giữ yên bất động, Nick nhìn xuống cô, gương mặt anh đột nhiên căng thẳng và tập trung. Anh cúi đầu xuống áp miệng lên khoảng không gian thanh tú nằm giữa cặp lông mày cô. “Xin lỗi em,” anh lặng lẽ nói.

“Tại sao-” cô mở miệng, rồi thở hổn hển khi anh xâm chiếm cô chỉ bằng một cú đâm duy nhất. Cô rụt lại để tránh cơn đau, hai chân khép lại theo bản năng, nhưng cô chẳng thể làm gì để ngăn anh không trượt vào sâu hơn nữa. Cô bị kẹt cứng bên dưới cơ thể anh, bị ép chặt trong sự cứng rắn và sức nóng.

Anh thận trọng đẩy vào xa hơn. “Tôi xin lỗi,” anh lại nói. “Tôi cứ nghĩ nó sẽ dễ dàng hơn cho em nếu tôi làm thật nhanh.”

Nó đau hơn là Lottie nghĩ. Là một cảm giác lạ lùng, khi có một phần cơ thể người khác nằm sâu trong cô. Nó quá khác thường đến mức cô gần như quên cả đau đớn. Cô cảm thấy nỗ lực anh đã phải bỏ ra để giữ yên bất động. Anh đang cố đợi cho đến khi cô trở nên quen với anh, cô nhận ra điều đó. Nhưng sự khó chịu này không giảm bớt, và cô biết cho dù anh có dành cho cô bao nhiêu thời gian đi nữa, nó vẫn sẽ không được cải thiện. “Nick,” cô run run nói, “có thể nào anh kết thúc phần này luôn không?”

“Ôi Chúa,” anh rầu rĩ lắm lắm. “Được, tôi có thể.” Một cách cẩn thận anh siết chặt hông lại, và Lottie kinh ngạc nhận ra rằng anh đang đâm vào thậm chí còn sâu hơn, khi đầu mũi giáo của anh ép vào tử cung của cô, cô bị cắt ra trong đau đớn. Đột ngột anh lùi lại một chút, tay anh vuốt ve từ ngực cho đến hông cô. “Lần tới sẽ đỡ hơn,” anh nói, giữ những cú thúc của mình nông hơn. “Em ẩm áp quá, Lottie, quá đối ngọt ngào...” Anh trở nên nín thở, mắt nhắm nghiền, hai bàn tay siết chặt trên đệm. Bất chấp nỗi đau do những chuyển động của anh gây ra, Lottie trải nghiệm một cảm giác lạ lùng của sự che chở...thậm chí cả sự âu yếm. Hai bàn tay cô trượt lên lưng anh, lần theo vòng cung hõm xuống của sống lưng. Cô khép chặt đầu gối ở hai bên hông anh khi cô đón nhận thân hình to lớn của anh, ôm lấy anh vào trong cô, lắng nghe cách hơi thở anh thít lại. Đột nhiên anh chôn vùi toàn bộ chiều dài của mình vào trong cô và bất động. Cô cảm thấy anh giật lên dữ dội khi anh giải phóng niềm đam mê của mình trong một tiếng rên khản khản.

Vuốt ve lưng anh, cô để những ngón tay tò mò lang thang xuống thấp hơn, thấp hơn, cho đến khi tìm thấy những bắp thịt siết chặt vòng lên ở hông anh, cứng hơn mức độ cô nghĩ da thịt con người có thể đạt được.

Cuối cùng Nick thở dài và mở mắt ra, đó là một ngọn lửa xanh khùng khiếp trên gương mặt bừng bừng đam mê của anh. Cách anh thì thảo tên cô gây ra những cơn rùng mình dọc sống lưng cô. Sau khi giắt gọn mép chăn vải lạnh xuống dưới hai cánh tay cô, Nick chống người trên một khuỷu tay và nhìn xuống cô. Một cái cau mày hằn giữa khoảng không gian giữa cặp lông mày rậm của anh. “Em ổn chứ?”

“Vâng,” một nụ cười uể oải cong lên trên môi cô. “Không tệ chút nào, cho đến phút cuối, em đã nghĩ nó còn tốt hơn cả tắm vòi sen.”

Anh thốt lên một âm thanh thích thú. “Đúng, nhưng có tốt như sô cô la không?”

Lottie với lên để vuốt ve gò má anh. Cô không thể không trêu chọc anh được. “Không bằng.”

Một tiếng cười nửa bật ra từ anh. “Lạy Chúa, em thật khó chiều.” Anh quay mặt vào trong bàn tay cô, hôn lên vùng trũng ẩm ướt của lòng bàn tay. “Vì về phần mình, tôi còn toại nguyện hơn cả một thủy thủ ở fiddler’s green.”

Lottie tiếp tục khám phá những đường viền sắc nét của khuôn mặt anh bằng những đầu ngón tay. Với một vết đỏ còn lưu lại trên má anh, và nếp hằn quanh miệng anh đã dịu xuống, nhìn anh trẻ trung hơn thường lệ. “Fiddler’s green là gì vậy?”

“Một chốn thiên đường dành cho các thủy thủ. Không có gì khác ngoài rượu, đàn bà, và ca hát cả ngày lẫn đêm.”

“Ý nghĩ của anh về thiên đường là gì?”

“Tôi không tin có thiên đường.”

Mắt Lottie tròn xoe. “Em đã cưới phải một kẻ ngoại giáo chẳng?” cô hỏi, và anh cười.

“Có thể em còn hối tiếc vì không cưới Radnor đấy.”

“Đừng đùa như thế,” cô nói, quay đi khỏi anh. “Nó không phải trò đùa hài hước đâu.”

“Tôi xin lỗi,” anh ngắt lời, vòng tay qua eo cô, kéo cô vào nơi che chở của cơ thể mình, lưng cô áp khít vào bộ ngực lông lá của anh. “Tôi không có ý chọc giận em. Đây, dựa vào tôi này.” Anh dụi mặt vào vùng sáng vàng óng của tóc cô. “Đúng là một cô bé nóng nảy.”

“Em không nóng nảy,” Lottie phản đối, vì tính cách ấy khó mà thích hợp với một người tốt nghiệp trường đào tạo quý cô Maidstone.

“Có đấy.” Tay anh khum lại trên hông cô đầy sở hữu. “Tôi biết điều đó ngay từ khoảnh khắc chúng ta gặp nhau. Nó là một trong những lý do làm tôi muốn em.”

“Anh đã nói anh chỉ muốn em vì sự tiện ích.”

“Chà, tôi đã nói thể thật,” anh nói với nụ cười toe toét, và lập tức phản ứng khi cô huých vào anh. “Nhưng thật ra, tiện ích chẳng có liên quan gì ở đây. Tôi muốn em hơn bất kỳ người phụ nữ nào tôi từng gặp.”

“Sao anh cứ khẳng khẳng phải kết hôn, khi em đề nghị trở thành tình nhân của anh?”

“Vì làm một tình nhân sẽ không tốt cho em.” Anh ngừng lại trước khi lảng lạng nói thêm, “em xứng đáng với mọi thứ tôi có thể cho em, bao gồm cả tên tôi.”

Một suy nghĩ nghiêm túc làm mờ khoái cảm của Lottie trong lời khen này. “Sau khi mọi người biết anh chính là Lord Sidney, anh sẽ có yêu cầu cao hơn,” cô nói. Người đàn ông với vẻ ngoài như anh, một gia tài, và một tước hiệu đi kèm là sự kết hợp hấp dẫn không thể cưỡng lại. Không nghi ngờ gì là anh sẽ nhận được lượng quan tâm lớn từ phái nữ, những người muốn cắm đồ anh vào chuyện yêu đương.

“Tôi sẽ không đi lạc khỏi em đâu,” Nick nói, làm cô ngạc nhiên vì khả năng quan sát của anh.

“Anh không thể chắc chắn được. Một người với đời tư như anh...”

“Em biết gì về đời tư của tôi?” Anh ấn cô nằm ngửa ra và bao phủ lên cô, lách một chân vào giữa hai chân cô.

“Rõ ràng anh rất có kinh nghiệm trong phòng ngủ.”

“Đúng vậy,” anh thừa nhận, “nhưng như thế không có nghĩa là tôi quan hệ bừa bãi. Thực ra...”

“Thực ra?” Lottie hỏi thúc.

Anh nhìn đi chỗ khác. “Không có gì.”

“Anh đang định nói với em là anh không có nhiều đàn bà đến thế, em cho là vậy.” Giọng cô chất chứa đầy hoài nghi. “Mặc dù khái niệm này hoàn toàn là chủ quan. Em tự hỏi đối với anh thì bao nhiêu mới là nhiều? Một trăm? năm mươi? mười?”

“Nó không quan trọng,” anh nói với vẻ cau có.

“Em sẽ không tin đâu nếu anh đưa ra bất cứ con số nào dưới hai mươi.”

“Vậy thì em đã nhầm.”

“Thế em đã vượt mốc đó bao xa?”

“Tôi chỉ có hai người phụ nữ,” anh xằng giọng. “Kể cả em.”

“Không phải,” cô la lên với tiếng cười nghi ngờ.

“Tùy em tin hay không,” anh lầm bầm, lẩn khỏi người cô.

Hiển nhiên là anh đã bực mình, như thể anh hối tiếc điều anh vừa nói với cô. Khi anh rời khỏi giường và đi tới tủ quần áo, Lottie quan sát anh trong sự sững sốt trẻ cả quai hàm. Cô thấy khó có thể chấp nhận lời tuyên bố của anh, và không còn lí do nào để anh nói dối cô cả. “Người kia là ai?” Cô không thể ngăn mình không hỏi.

Tấm lưng to lớn đầy cơ bắp của anh cong lại khi anh nhún vai chuôi vào trong chiếc áo choàng nhưng màu đỏ tía. “Một quý bà.”

“Ý anh là người Pháp hả?”

“Không, kiểu quý bà sở hữu một nhà thổ,” anh trả lời huych toẹt.

Lottie suýt ngã nhào khỏi mép giường. Cô cố giữ gương mặt được điềm tĩnh tương đối khi anh quay về phía cô. “Có phải là một...tình bạn...kéo dài?”

“Ba năm.”

Lottie nghiền ngẫm thông tin này trong im lặng. Cô nhận ra trong sự hoảng hốt là cái sức nặng đè lên ngực cô được gây ra do ghen tuông. “Anh có yêu bà ấy không?” cô bắt mình phải hỏi.

“Không,” anh nói không hề do dự. “Nhưng tôi thích bà ấy, đến giờ vẫn còn.”

Một nếp nhăn lướt qua trán cô. “Sao anh không còn gặp bà ấy nữa?”

Nick lắc đầu, “Sau một khoảng thời gian, Gemma tin là chẳng còn gì nữa để đạt tới ở khía cạnh khác khi tiếp tục mối quan hệ này. Từ đó tôi đi đến chỗ nhận ra bà ấy đã đúng. Và tôi không ngủ với bất kì ai khác, cho đến khi gặp em. Nên em thấy đấy, tôi không gặp phải vấn đề giữ cho quần mình còn nguyên khuy cúc đâu.”

Một làn sóng khuây khỏa tràn qua cô. Nội nguyên nhân vì sao cô quá hài lòng trước nhận thức cô có thể giữ anh hoàn toàn cho riêng mình không phải là điều cô muốn suy nghĩ quá cận kề. Rời khỏi giường, cô vội vã nhặt chiếc váy bị vứt dưới sàn lên, và ôm nó trước ngực. “Em sẽ thú nhận là mình bị bất ngờ,” cô nói, cố gắng tỏ ra tự nhiên với sự trần truồng của mình. “Chắc chắn anh là người khó đoán nổi trong bất cứ mặt nào.”

Anh lại gần cô và đặt hai tay lên đôi vai trần của cô. “Em thì không,” anh đáp. “Tôi chưa bao giờ nghĩ lại nhận được khoái cảm như thế từ một lính mới non kinh nghiệm.”

Lấy chiếc váy khỏi tay cô, Nick thả nó xuống sàn và ép người cô vào lớp nhung phía trước áo choàng của anh. Da cô râm ran trước lớp nhung lông mềm mại ve vuốt cô từ hai bầu ngực xuống đến đầu gối. “Có lẽ bởi vì em là của tôi,” anh trầm ngâm, bàn tay phủ lên bầu vú trắng mịn tròn đầy của cô. “Chưa có người nào từng thuộc về tôi trước đó.”

Lottie mỉm cười nhả nhó. “Anh làm em giống như một con ngựa anh vừa tậu được ấy.”

“Một con ngựa sẽ rẻ hơn,” anh đáp, rồi cười toe toét khi cô tấn công anh trong cơn giận dữ giả vờ.

Cô thui vào ngực anh, và anh vịn cổ tay cô ép sát vào sau lưng cô, khiến hai bầu vú cô vươn về phía trước. “Tiết kiệm sức lực của em đi,” anh khuyên, mỉm cười trong tóc cô. Thả hai tay cô ra, anh xoa tấm lưng nhỏ của cô bằng một tay. “Em hẳn đã đau lắm. Tôi sẽ pha một bồn tắm nóng cho em. Khi em tắm xong, chúng ta sẽ ăn gì đó.”

Một bồn tắm nóng mới tuyệt vời làm sao. Tuy nhiên ý nghĩ bó mình vào chiếc áo nịt ngực và mặc quần áo cho bữa tối chẳng hấp dẫn tí nào.

“Tôi sẽ gọi mang khay đồ ăn lên đây nhé?” Nick hỏi.

“Vâng,” Lottie nói ngay tức khắc và ném cho anh một ánh mắt kì quặc. “Làm sao anh biết? Đường như anh biết mọi điều em đang nghĩ.”

“Chúng hiện rành rành trên mặt em đó.” Anh cởi áo choàng ra và quấn nó quanh người cô, lớp nhung dày dặn sưởi ấm cô bằng sức nóng còn vương lại từ người anh.

“Em chỉ được ăn trong phòng ngủ duy nhất một lần, khi em bị ốm,” cô nói khi anh thắt dải buộc cho cô. “Và nó xảy ra cách đây lâu lắm rồi.”

Nick cúi xuống thì thầm vào tai cô. “Cô dâu nồng nàn của tôi...lát nữa tôi sẽ chỉ cho em xem phòng ngủ là nơi tốt nhất có thể cho việc ăn uống.”

Anh tự tay tắm cho cô, quỳ cạnh bồn tắm với hai ống tay của áo choàng xắn lên để lộ lớp lông ướt đẫm màu đen trên cánh tay anh. Nhắm hờ mắt, Lottie để ánh mắt mình lang thang từ cổ họng râm nắng của anh đến lớp lông đen phủ kín khoảng cổ chữ V mở ra của chiếc áo choàng. Anh là một tạo vật giống đực cường tráng, và anh còn chạm vào cô với sự dịu dàng đến khó tin. Những làn hơi nóng bốc lên từ mặt nước, làm không khí nóng bỏng và óng ánh. Cô cảm thấy mê mẩn với hơi nóng và cảm giác hưởng thụ khi bàn tay mạnh mẽ xát xà phòng của anh trượt vào những nơi kín đáo trên người cô.

“Chỗ này có đau không?” anh hỏi, những ngón tay lướt trên lõi vào căng mọng của cô.

“Một chút ạ,” Cô ngả người dựa vào cánh tay anh, đầu gác lên thành gỗ bóng loáng của chiếc bồn tắm sứ khổng lồ.

Những ngón tay Nick khe khẽ xoa bóp, như thể anh có thể lắng nghe cô qua sự tiếp xúc. “Tôi đã cố nhẹ nhàng.”

“Anh có mà,” cô xoay sở để nói, hai chân mở rộng bập bênh trong nước.

Hàng mi dày của Nick hạ xuống khi anh nhìn chằm chằm vết tím lờ mờ trên cơ thể cô bên dưới làn nước. Những đường nét đẹp trai của anh siết lại với vẻ dữ dội đến mức khuôn mặt anh như thể được đúc ra từ đồng. Mép tay áo xắn lên của anh kéo lê trong nước, lớp nhung trở nên nóng bỏng và ướt sũng.

“Tôi sẽ không làm em đau nữa đâu,” anh nói. “Đó là một lời hứa.”

Lottie nín thở khi anh tách những nếp gấp mềm mại giữa hai đùi cô ra và khám xét nơi tròn trĩnh mỏng manh chúng đã che giấu. Hồng cô nâng lên, trong khi hai tay cô vật lộn để bám vào thành bồn tắm trơn tuột. Anh trượt một cánh tay đỡ sau lưng cô, ôm lấy cô an toàn.

“Ngả ra sau nào,” anh lầm bầm. “Để tôi làm cho em sung sướng.”

Không, cô ngờ vực nghĩ, không phải trong một bồn tắm chứ, với bức tường dày bằng sứ ngăn cách họ. Nhưng cô thư giãn trong vòng ôm của anh và mở ra cho anh khi bàn tay tự do của anh di chuyển qua cơ thể cô. Cô nín nhẹ lấy cổ tay anh, cảm thấy sự di chuyển của gân và bắp thịt khi anh lướt ngón tay cái

trên mỗi bên âm hộ, cọ xát những viên mép mượt mà của hai cánh môi bên trong cô lại gần nhau, sự tiếp xúc của anh âu yếm và dịu dàng. Một cách êm ái anh mở rộng cô ra, vuốt ve ngón tay giữa dọc theo đường ranh giới mỏng manh, mỗi lần lại quét qua cái nụ hồng của nơi nữ tính của cô. Anh cười khẽ khi nhìn thấy những mảng sáng màu đỏ xuất hiện trên mặt và ngực cô. “Người Trung Quốc gọi cái này là bạc thềm nam ngọc,” anh thì thầm. Ngón tay anh nhẹ nhàng trượt sâu vào bên trong, chỉ tiến vào một ich, xoay tròn mơn trớn. “Và đây, những sợi dây đàn luyến...và ở đây...” Anh chạm vào nơi sâu kín bí mật nhất của cơ thể cô. “Trái tim của bông hoa. Nó có đau không khi tôi chạm vào em như thế này?”

“Không,” cô hồn hển.

Đôi môi anh cọ vào tai cô. “Lần tới chúng ta nằm bên nhau, tôi sẽ chỉ cho em một tư thế gọi là bước chân loài hổ. Tôi sẽ vào trong em từ đằng sau và đi sâu vào trong...và chà xát vào trái tim của hoa hết lần này đến lần khác...” anh mút lấy dải tai cô, giữ nhẹ nó giữa hai hàm răng. Tiếng áp úng của khoái cảm đi từ ngực đến cổ họng Lottie. Cô đang trôi nổi, không trọng lượng, vẫn được siết chặt an toàn bởi cánh tay sau lưng và bàn tay giữa hai đùi cô.

“Làm sao anh biết những thứ như vậy?” Cô run run hỏi.

“Gemma sưu tập những quyển sách về các phương pháp làm tình. Một trong những cuốn yêu thích nhất của bà ấy là bản dịch viết tay đời vua Đường. Cuốn sách chỉ dẫn cho những người đàn ông tăng sức chịu đựng bằng cách tích tụ khoái cảm của mình càng lâu càng tốt.” Ngón tay anh rút ra, và anh vuốt ve da thịt bên trong đùi cô bằng sự nhẹ nhàng như cánh bướm. “Và nó đưa ra những quy định bắt buộc cho lợi ích của sức khỏe...để tăng độ cứng cho xương...nâng cao chất lượng máu...đảm bảo cho tuổi thọ.”

“Kể cho em nghe một ít đi,” Lottie nói, nuốt xuống khó khăn khi tay anh khum lại trên người cô, phần dưới lòng bàn tay thúc vào nơi cô nhạy cảm nhất một cách nhịp nhàng.

Anh dụi vào má cô, “Nó có tên là Phượng hoàng vút bay, được đặt thế để làm cho một trăm căn bệnh biến mất. Và Những con sếu quấn cổ vào nhau – được cho là rất tốt cho việc nhanh chóng chữa lành vết thương.”

“Anh đã thử bao nhiêu cách rồi?”

“Khoảng bốn mươi. Những bậc thầy tiền nhân sẽ coi tôi là kẻ mới học việc.”

Lottie lùi ra để nhìn anh chăm chăm trong kính ngạc, cử động của cô tạo ra một con sóng vỗ tung tóe vào thành bồn tắm. “Vì Chúa, thế trong đó có bao nhiêu?”

“Mười lăm cử động giao cấu áp dụng cho ba mươi sáu tư thế cơ bản...nó cung cấp khoảng bốn trăm sự biến hóa khác nhau.”

“D-dường như nó còn hơn cả quá đáng,” cô cố gắng thốt ra.

Về thích thú cuộn lên qua giọng nói của anh. “Nó sẽ khiến cho chúng ta bận rộn đúng không?”

Lottie cau mày khi nhận ra anh đang cố trượt hai ngón tay vào bên trong cô. “Nick, em không thể -”

“Hãy hít một hơi thật sâu và thở ra từ từ,” anh thì thầm. “Tôi sẽ làm thật nhẹ nhàng.” Khi cô làm theo, anh ấn ngón tay giữa qua lối vào chặt khít. Ngón tay cái treu ghẹo bộ phận nữ tính của cô và xoáy vào trong một nhịp điệu đều đặn.

Rên rỉ, Lottie vùi mặt vào lớp vải nhung trên cánh tay anh khi những bắp thịt bên trong cô bắt lực ôm ghì lấy sự xâm lược dịu dàng. Sau khi cơn đau nhói ban đầu dịu đi, cô bắt đầu quặn quai và thở hồn hển trước trước mỗi cú trượt xuyên suốt. “Em ôm lấy tôi thật ngọt ngào ở đây,” Nick nói khàn khàn. “Tôi muốn đi vào sâu hơn và sâu hơn...đánh mất mình bên trong em...”

Những lời của anh chìm lấp trong tiếng thỉnh thỉnh của nhịp tim cô, và cô bị cuốn đi trong những cơn rung mình của niềm vui sướng, những cảm giác của cô thăng hoa trong ngọn lửa sáng trắng.

Một lúc lâu sau, sau khi nước trong bồn đã nguội, Lottie mặt một chiếc váy ngủ mới màu trắng và đi đến chiếc bàn trong phòng ngủ, nơi Nick đang đứng. Cô cảm thấy mình thật sắc sảo khi anh nhìn cô chăm chú với nụ cười nửa miệng. “Tôi thích em trông như thế này,” anh nói, quét những ngón tay lên chiếc váy cổ cao. “Rất ngây thơ.”

“Không còn được lâu nữa đâu,” Lottie nói với nụ cười bối rối.

Anh nhắc cô lên áp vào người anh, mặt anh cọ vào sự ẩm ướt mát lạnh của mái tóc cô. Cái miệng hấp dẫn của anh tìm thấy cổ cô. “Ồ có chứ,” anh nói. “Nó phải cần đến một lượng thời gian lớn và nỗ lực để làm em sa ngã hoàn toàn.”

“Em có niềm tin rất chắc chắn là anh sẽ thành công,” cô nói, và ngồi xuống trước cái khay chất đầy giấm bông, bánh pudding rau, khoai tây, và những chiếc bánh tạc.”

“Với hôn nhân của chúng ta,” Nick nói, rót một ly rượu đưa cho cô. “Có lẽ nó sẽ tiến triển theo con đường tốt hơn lúc bắt đầu.”

Họ nâng ly lên và chạm cốc lạnh canh, Lottie uống từ từ, khám phá hương vị kích thích nồng nàn trung hòa với vị mặn của giấm bông.

Đặt ly sang một bên, Nick cầm lấy tay cô đặt lên tay anh và ngắm những ngón tay trần của cô một cách tự lự. “Em không có chiếc nhẫn nào. Tôi sẽ sửa chữa điều đó vào ngày mai.”

Lottie cảm thấy một thoáng xấu hổ thích thú trước ý nghĩ này. Cô chưa bao giờ có nổi một mảnh trang sức. Tuy nhiên, cô đã được rèn luyện ở Maid Stone rằng một quý cô nên tránh biểu hiện của tính háms lợi. Cô cố tạo ra một vẻ mặt đứng đưng đến mức sẽ làm những giáo viên cũ của mình hết sức hài lòng. “Không cần thiết đâu,” cô nói, “nhiều phụ nữ đã kết hôn cũng không đeo nhẫn mà.”

“Tôi muốn bất cứ ai nhìn vào em đều biết rằng em đã có chủ.”

Lottie trao cho anh một nụ cười rạng rỡ. “Nếu anh khẳng khẳng như thế, em nghĩ mình không thể ngăn anh được.”

Anh cười trước sự háo hức lộ liễu của cô, ngón tay cái của anh quét lên những điểm mềm mại ở những đốt ngón tay cô. “Em muốn viên đá loại nào?”

“Một viên ngọc bích được không?” cô gợi ý đầy hi vọng.

“Nó sẽ là ngọc bích.” Anh vẫn giữ tay cô khi họ nói, lơ đãng đùa nghịch với những đầu ngón tay và móng tay cắt ngắn hình trăng lưỡi liềm của cô. “Tôi nghĩ em sẽ muốn gặp gia đình của mình sớm.”

Sự chú ý của Lottie lập tức rời khỏi chủ đề về nhẫn. “Vâng, làm ơn. Em sợ rằng Lord Radnor đã nói với bố mẹ em về chuyện em đã làm. Và em không muốn họ lo lắng họ sẽ bị bỏ lại nghèo túng khi mà giờ đây em đã lấy người khác.”

“Không cần phải trông quá tội lỗi như thế,” Nick nói, vạch theo những đường gân mỏng manh trên cổ tay cô. “Em không tham gia vào việc kí thỏa thuận ấy –không phải lỗi của em khi em không muốn tán thành nó.”

“Nhưng em được hưởng lợi từ nó,” Lottie bắt đầu dĩ chỉ ra. “Tất cả những năm tháng ở Maidstone...việc học hành của em tốn một khoản tiền lớn. Và giờ thì Lord chẳng nhận lại được gì.”

Anh nhíu cặp lông mày đen. “Nếu quan điểm của em là Lord Radnor đã bị lợi dụng –”

“Không, thực sự không phải thế. Chỉ là...chà, em đã làm một chuyện không tốt.”

“Phải, không nghi ngờ gì là em nên rơi vào mũi kiếm thay cho cả nhà,” anh mỉa mai. “Nhưng với cách này thì cha mẹ em cũng sẽ được chăm sóc chu đáo. Tôi không thể là thằng con rể tồi hơn Lord Radnor được.”

“Anh chắc chắn thích hợp làm một ông chồng,” cô nói.

Anh mỉm cười trước điều đó, đưa những ngón tay cô lên miệng anh. “Em sẽ thích bất kì ai ngoài Radnor làm một người chồng – em đã thể hiện điều đó khá rõ ràng.”

Lottie mỉm cười, kín đáo nghĩ rằng với việc cưới Nick, cô đã kết thúc với một người chồng khác xa mong đợi. “Ngày mai anh sẽ làm gì?” cô hỏi, nhớ lại cuộc đối đầu sáng nay với Sir Ross. Cô chắc rằng Nick sẽ từ bỏ vị trí của mình ở Bow Street mà không một lời phản đối.

Buông tay cô ra, Nick cau mày. “Tôi sẽ đến thăm Morgan.”

“Anh có nghĩ rằng ông ấy sẽ đứng về phía anh chống lại Sir Ross?”

“Không có cơ hội đó đâu. Nhưng ít nhất tôi sẽ có sự thỏa mãn trong việc nói cho Morgan biết ông ta là kẻ phản bội thối rữa như thế nào.”

Lottie vươn về phía trước để chạm vào ve áo choàng của anh. “Anh có nghĩ đến khả năng là hai người đó đang làm điều mà họ nghĩ là tốt nhất cho anh không? Đó có thể là những lợi ích của chính anh khi phục hồi lại tước hiệu?”

“Sao có thể thế được? Lạy Chúa, tôi sẽ sống trong một cái lồng sơn son thiếp vàng.”

“Em sẽ ở trong đó với anh.”

Anh chăm chăm nhìn cô, dường như bị chặn đứng bởi những lời đó. Anh nhìn cô quá dữ dội, trong một lúc rất lâu, đến mức cuối cùng Lottie cũng nhúc nhích được để hỏi, “Gì vậy? Anh đang nghĩ gì thế?”

Nick mỉm cười không hề hài hước. “Tôi chỉ đang ngẫm nghĩ sao mà em chuẩn bị cho cuộc đời tôi còn tốt hơn cả tôi.”

Mặc dù Lottie đã ngập ngừng mời anh ở lại cả đêm với cô, Nick vẫn rời đi sau bữa tối, rút lui vào phòng dành cho khách cách đó vài cánh cửa.

Em sẽ ở đó với anh. Lời nói của cô đã tác động đến Nick một cách kì lạ, cũng như những lời nhận xét bình thường của cô ở cái giếng ước. Cô có một sở trường khủng khiếp trong việc bóc trần anh ra với một cụm từ đơn giản...những từ ngữ quá đối tâm thường, mà lợi hại đáng kể.

Anh không biết nghĩ về Lottie ra sao. Bất chấp cái cách anh lừa gạt cô lúc ban đầu, dường như cô đã chuẩn bị đầy đủ để hành động như một cộng sự của anh. Cô đáp lại anh với niềm đam mê và sự rộng lượng, và trong vòng tay cô anh có thể quên đi những bí mật đã săn đuổi anh trong mười bốn năm qua. Anh khao khát nhiều hơn nữa sự lãng quên ngọt ngào ấy. Những giờ phút vừa qua vô cùng khác lạ so với điều anh đã trải qua cùng Gemma. Khi anh làm tình với Lottie, cơn thèm khát của anh bị mắc vào trong một sự dịu dàng sâu thẳm thẳm khiến những hưởng ứng thể xác của anh nhúc nhối đến không chịu đựng nổi.

Cô đã xuyên qua hàng rào phòng thủ của anh mà thậm chí dường như không biết mình đang làm gì, và anh không thể cho phép ai có được sự thân mật kiểu đó. Với mức độ này, thì chỉ còn lại vấn đề về thời gian trước khi Lottie phát hiện ra những con quỷ ẩn nấp bên trong anh. Và nếu điều đó xảy ra, cô sẽ rút lui khỏi anh trong sự khiếp sợ. Anh phải giữ một khoảng cách chắc chắn giữa họ, bằng không cô thậm chí sẽ tiến đến chỗ nhìn anh bằng con mắt ghê tởm, hoặc thương hại. Ý nghĩ này làm anh sồn gai ớn.

Anh phải duy trì sự xa cách của mình, khi mà giờ đây anh vẫn khao khát quay trở lại với cô. Trong cả hai mươi tám năm của cuộc đời anh, anh chưa bao giờ cảm thấy nhu cầu đau đớn thế này đối với một người khác. Chỉ cần ở trong cùng một căn phòng với cô ấy.

Chúa ơi, anh nghĩ trong nỗi kinh hoàng chờ đợi, đến bên cửa sổ và nhìn chăm chăm mù quáng vào màn đêm. Chuyện gì đang xảy ra với tôi thế này?

Sir Grant nhìn lên từ bàn mình khi Nick xông vào văn phòng của ông trước phiên họp buổi sáng. Không có một tia hối lỗi nào trong cặp mắt xanh cứng rắn của ông. “Tôi thấy là cậu đã nói chuyện với sir Ross rồi,” ông nói.

Nick bắt đầu tháo nút cho cơn giận dữ của anh bùng ra bằng những từ ngữ thô lỗ từng được hình thành trong lịch sử ngôn ngữ tiếng Anh, bắn ra những lời buộc tội mà sẽ khiến cho bất kỳ người đàn ông nào khác nếu không co rúm lại trong sợ hãi thì sẽ với tới khẩu súng lục gần nhất. Tuy nhiên, Morgan lại lắng nghe điềm tĩnh như thể Nick đang đưa ra một bài miêu tả thời tiết.

Sau một bài diễn văn kéo dài tập trung vào khả năng tiềm tàng là Morgan không là gì khác ngoài một con rối để sir Ross giật dây, ngài chánh quan tòa thở dài và cắt ngang.

“Đủ rồi,” ông nói ngắn gọn. “Cậu đang bắt đầu tự mình lặp lại rồi đấy. Trừ khi cậu có điều gì mới để thêm vào, thì cậu có thể cho mình một chút thời gian để thở. Theo lời buộc tội cuối cùng của cậu – rằng tình

huống này hoàn toàn do sir Ross gây ra – tôi có thể đảm bảo với cậu rằng trong quyết định loại cậu ra khỏi ngành, thì ý kiến của tôi cực kỳ trùng hợp với ý kiến ông ấy.”

Cho đến lúc đó, Nick chưa bao giờ nhận ra quan điểm của Morgan thật quan trọng với anh. Nhưng anh đã trải qua một cú đâm trúng đích của nỗi đau, một cảm giác rã rời của sự phản bội và thất bại. “Tại sao?” anh nghe thấy mình khàn giọng hỏi. “Có phải năng lực của tôi quá kém cỏi? Tôi có thể làm gì hơn? Tôi đã giải quyết tất cả các vụ án và bắt giữ hầu hết những kẻ ông cử tôi đi thực hiện – và tôi hoàn toàn làm theo luật, theo cách mà ông muốn. Tôi đã làm tất cả những gì ông yêu cầu. Thậm chí là hơn.”

“Không có vấn đề gì với năng lực của cậu cả,” Morgan lẳng lặng nói. “Cậu đã hoàn thành những nhiệm vụ một cách thành thạo như bất cứ ai có thể làm. Tôi chưa từng nhìn thấy bất cứ người nào sánh được với cậu về lòng can đảm và trí thông minh.”

“Vậy hãy ủng hộ tôi chống lại Sir Ross,” Nick cộc cằn nói. “Bảo với gã ta đi mà nhét cái tờ triệu tập vào mông gã ấy – rằng ông cần có tôi ở Bow Street.”

Ánh mắt họ va vào nhau gườm gườm, và rồi trên gương mặt Morgan có điều gì đó thay đổi. Chết tiệt đi nếu ông ta trông giống hệt một ông bố hiền từ, Nick nghĩ với cơn thịnh nộ bùng bùng, bất chấp sự thật là Morgan chỉ hơn anh có mười tuổi.

“Ngồi xuống đi,” Morgan nói.

“Không, tôi không –”

“Xin cậu.” Lời mời được đưa ra với vẻ lịch sự kiên quyết.

Xin cậu? Nick buông người xuống cái ghế gần nhất, thực tế là đang choáng váng vì sốc. Morgan chưa bao giờ dùng đến từ này cả - Nick còn không nghĩ là nó có trong vốn từ vựng của ông. Siết chặt hai tay lên cái ghế bọc da sứt sẹo, Nick nhìn ông cảnh giác.

Ngài quan tòa bắt đầu nói. Trong ba năm quen biết, Morgan chưa bao giờ nói chuyện với anh như thế này, với sự thân tình, ruột thịt và lo lắng. “Tôi không muốn cậu ở lại Bow Street thêm giây phút nào nữa, Gentry. Chưa biết là nó không đáng gì đến năng lực của cậu. Cậu là tay thám tử xuất sắc nhất tôi từng thấy. Từ khi cậu đến đây. Tôi đã cố gắng chỉ đưa ra chút ít sự chỉ bảo mà tôi nghĩ cậu sẽ chấp thuận, và tôi đã quan sát cậu thay đổi từ một tên khốn ích kỷ thành một người đàn ông mà tôi cho là đáng tin cậy và có trách nhiệm. Nhưng còn một điều mà tôi rất tiếc phải nói là nó vẫn chưa thay đổi. Ngay từ ban đầu, cậu đã lao vào những mối nguy hiểm như muốn tự sát trong khi làm nhiệm vụ vì cậu chẳng màng đến bản thân mình hay bất cứ ai khác. Và trong quan điểm của tôi, cậu sẽ tiếp tục làm thế nếu cậu còn ở đây – để hi sinh cả cuộc đời mình.”

“Sao ông lại để tâm thế?”

“Tôi đã làm thám tử trong mười năm, và tôi thấy nhiều người đã chết trong khi làm nhiệm vụ. Bản thân tôi đã giáp mặt nó hơn một lần. Đến khi một người đàn ông trên người con quỷ quá nhiều lần, và nếu anh ta quá ương ngạnh hay dấn đến để nhận ra, anh ta sẽ trả giá bằng máu của mình. Tôi biết khi nào nên dừng lại. Và cậu cũng phải thế.”

“Bởi vì những linh cảm nổi tiếng của ông sao?” Nick điên tiết nhạo báng. “Mẹ kiếp, Morgan, ông làm thám tử đến tận ba lăm tuổi! Với cái mốc đó, tôi vẫn còn bảy năm nữa để đi tiếp.”

“Trong ba năm qua cậu đã khiêu khích số phận nhiều hơn mười năm của tôi,” Ngài quan tòa phản lại. “Và không như cậu, tôi không sử dụng công việc như một phương cách để xua đuổi ma quỷ.”

Nick ngậy người, trong khi câu hỏi điên cuồng Làm sao ông ta biết? kêu vo vo và châm chích trong đầu anh. Sophia là người duy nhất biết đầy đủ sự xấu xa trong quá khứ của Nick. Có lẽ chị ấy đã kể với Cannon, đến lượt anh ta có thể đã nói với Morgan –

“Không, tôi không biết những loài ma quỷ đó là gì,” Morgan nhẹ nhàng nói, đôi mắt ám áp với tia sáng của cả lòng trắc ẩn và thương xót. “Mặc dù tôi có thể đoán được phần nào. Không may là tôi chẳng có lời khuyên nào để đưa ra về việc làm sao để hàn gắn bản thân cậu với quá khứ. Tất cả những gì tôi biết là cách thức này không có tác dụng, và tôi sẽ là đồ chết tiệt nếu tôi để cho cậu tự giết mình ngay trước mắt tôi.”

“Tôi không biết ông đang nói cái quái quỷ gì.”

Morgan nói tiếp như thể ông không nghe thấy anh. “Tôi thà ngã về hướng đồng ý với quan điểm của sir Ross là cậu sẽ không bao giờ tìm thấy sự bình yên cho đến khi cậu ngừng việc sống sau tấm khiên của một cái tên giả mạo. Có thể đối mặt với thế giới với tư cách là Lord Sidney thật khó khăn, tôi vẫn nghĩ đó là cách tốt nhất –”

“Vậy tôi được cho là sẽ làm cái gì khi là một tử tước?” Nick hỏi với tiếng cười đáng sợ. “Sưu tập những hộp thuốc hít và ca vát? Đọc báo trong câu lạc bộ? Khuyên bảo tá điền? Giê su, tôi biết về nghề nông cũng nhiều như ông vậy.”

“Có hàng ngàn cách một người đàn ông có thể có ích cho xã hội,” Morgan nói dứt khoát. “Tin tôi đi, không ai mong đợi hay ao ước cậu sống một cuộc đời biếng nhác cả.” Ông dừng lại và cầm lấy một cuốn sổ dính mực trong bàn tay to lớn của mình, quan sát nó một cách trầm ngâm. “Lực lượng thám tử sẽ bị giải tán sớm, khả năng này rất dễ xảy ra. Rốt cuộc cậu sẽ phải tìm việc gì khác để làm. Tôi đang bị thúc giục làm gấp vấn đề này trong một vài tháng.”

Nick cảm thấy màu sắc đang rút khỏi mặt anh. “Cái gì?”

Morgan đột nhiên cười toe toét trước vẻ mặt anh. “Thôi nào, nó đâu có làm cho cậu ngạc nhiên, ngay cả trong khả năng cậu thờ ơ với chính trị. Khi Cannon rời khỏi chức vụ quan tòa, chỉ còn là vấn đề về thời gian cho đến khi lực lượng thám tử bị giải tán. Ông ấy là trái tim và tinh thần của nơi này – ông đã cống hiến tất cả thời gian của mình cho nó trong bao năm qua, cho đến khi...” Ông ý tứ dừng lại, để cho Nick lấp cái khoảng lặng đó.

“Đến khi anh ta gặp chị tôi,” Nick cúi kính nói, “và cưới chị ấy.”

“Đúng,” Morgan dường như chẳng hỏi tiếc tẹo nào về sự ra đi của Cannon khỏi văn phòng. Thực ra là những đường nét cứng rắn của ông đã dịu lại, và nụ cười vẫn còn vương lại khi ông nói tiếp. “Chuyện tốt đẹp nhất từng đến với ông ấy. Tuy nhiên, nó khó mà là một lợi ích đối với Bow Street. Giờ Cannon đã về hưu, có một động thái trong nghị viện muốn củng cố hoạt động của ngành cảnh sát thủ đô. Nhiều nhà chính trị tin rằng New Police sẽ trở nên được dân chúng ưa chuộng hơn nếu các thám tử không ở đây để cạnh tranh với họ.”

“Họ định để toàn bộ Lodon cho cái lũ đàn độn đó sao?” Nick ngờ vực hỏi. “Trời đất – Một nửa New Police chẳng có tí kinh nghiệm nào để nói đến, và nửa kia là những con chiên ghe hoặc một bọn thiếu năng.”

“Có thể đúng thế đấy, công chúng sẽ không bao giờ hoàn toàn ủng hộ New Police nếu như lực lượng thám tử còn duy trì. Những dụng cụ cũ kỹ không thể lắp vào một cỗ máy mới được.”

Sửng sốt trước tính dứt khoát trong giọng ngài quan tòa, Nick ghim vào ông một cái nhìn buộc tội. “Ông sẽ không đấu tranh cho nơi này nữa ư? Ông có bốn phận –”

“Không,” ngài chánh quan tòa nói đơn giản. “Bốn phận duy nhất của tôi là bốn phận với vợ tôi. Cô ấy và bọn trẻ đối với tôi quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác. Tôi đã làm rõ với Cannon là tôi sẽ không bao giờ hiến cả tâm hồn cho Bow Street như cách ông ấy đã làm trong thời gian quá lâu. Và ông ấy hiểu điều đó.”

“Nhưng lực lượng thám tử sẽ trở thành cái gì?” Nick hỏi, nghĩ đến những đồng nghiệp...Sayer, Flagstad, Gee, Ruthven...những con người tài năng đã phục vụ cho xã hội với lòng can đảm và cống hiến, tất cả chỉ được nhận đồng lương còm cõi.

“Tôi nghĩ một hoặc hai người sẽ gia nhập New Police, nơi rất cần những người như họ. Những người còn lại sẽ chuyển sang những nghề nghiệp hoàn toàn khác. Có thể tôi sẽ mở một văn phòng thám tử tư và thuê hai hoặc ba người trong một khoảng thời gian.” Morgan nhún vai. “Đã tạo được một gia tài tương đối trong những năm ở Bow Street, ông không cần phải làm việc, trừ phi nó là ý thích nhất thời của ông.”

“Lạy chúa, tôi đã bỏ đi để nhận một vụ riêng, và rồi trở lại để thấy toàn bộ cái văn phòng chết tiệt này tan rã!”

Ngài quan tòa cười khê. “Về nhà với vợ đi, Sidney. Rồi bắt tay lên các kế hoạch. Cuộc đời cậu đang thay đổi, bắt kể cậu có gắng sức đến đâu để tránh xa nó.”

“Tôi sẽ không làm Lord Sidney,” Nick gầm gừ.

Đôi mắt xanh lấp lánh với vẻ bất kính thân tình. “Đó là những nghiệp chướng tồi tệ, thưa ngài. Tước hiệu, đất đai, một người vợ...nếu ngài không thể làm được gì với những điều đó, thì thật sự không còn hi vọng gì ở ngài nữa rồi.

10. Chương 10

“Thứ gì đó màu vàng nhạt, chị nghĩ thế,” Sophia nói dứt khoát, ngồi giữa vô vàn vải vóc trải ra như thể cầu vồng đã nổ tung trong phòng.

“Vàng ư,” Lottie lặp lại, cần cần môi dưới. “Em không nghĩ nó sẽ tôn màu da em lên.”

Vì đây ít nhất là lời gợi ý thứ mười mà Lottie loại bỏ, Sophia thở dài và lắc đầu mỉm cười. Chị đã trưng dụng gian phòng phía sau hiệu may ở đường Oxford một cách đặc biệt để đặt may đồ cưới cho Lottie.

“Em xin lỗi, Lottie chân thành nói. ”Em không định khó tính đâu. Rõ là em có rất ít kinh nghiệm với những thứ này.” Cô chưa bao giờ được phép tự chọn kiểu hay màu sắc cho những chiếc váy của mình. Theo lệnh của Lord Radnor, cô luôn mặc những kiểu dáng tiết hạnh trong những màu sắc ảm đạm. Không may là bây giờ thật khó khăn khi mường tượng mình trong những màu rực rỡ như xanh, hoặc vàng, và, chúa giúp cô, là hồng. Và ý nghĩ phơi trần hầu hết phần ngực trên của mình ra nơi công cộng quá ư khiếp hãi đến mức cô co rúm lại trước những hình minh họa mẫu mã trong quyển sách Sophia chìa ra cho cô.

Chị gái Nick, trước sự tin cậy của cô, đã cực kỳ kiên nhẫn. Chị chiếu vào Lottie ánh mắt xanh quyết đoán và nụ cười có sức thuyết phục mang nét tương đồng kì lạ với em trai mình.

“Lottie, em thân mến, em không khó tính chút nào, nhưng –”

“Nói zạo,” Lottie phản ứng tức khắc, và cả hai bật cười.

“Được rồi,” Sophia nói với nụ cười toe toét, “em khó tính hết sức, dù chị chắc chắn không phải do chủ tâm. Vì thế chị sẽ đặt ra hai yêu cầu với em. Thứ nhất, làm ơn hãy khắc trong tâm trí là đây không phải vấn đề sống chết. Chọn một chiếc áo không phải quá khó khăn, nhất là khi người ta được tư vấn bởi một chuyên gia thời trang sắc sảo – tức là chị đây.”

Lottie cười. “Và yêu cầu thứ hai?”

“Thứ hai là...xin hãy tin vào chị.” Khi Sophia giữ lấy ánh mắt cô, rõ ràng là sức hấp dẫn của gia đình Sidney không chỉ giới hạn ở nam giới. Chị tỏa ra sự ảm áp và tự tin hòa trộn vào nhau khó có thể cưỡng lại. “Chị sẽ không để cho em trông nhếch nhác và tầm thường đâu,” chị hứa hẹn. “Chị có khiếu thẩm mỹ xuất sắc, và chị đã bước vào xã hội London một thời gian, trong khi em thì...”

“Chôn vùi mình ở Hampshire?” Lottie cung cấp một cách hữu ích.

“Đúng, na ná như thế. Và nếu em khẳng khái cứ mặc những kiểu xám xịt thích hợp với phụ nữ gấp đôi tuổi mình, em sẽ cảm thấy một mình lạc lõng giữa đám đông.

Hơn nữa, nó chắc chắn sẽ làm em trai chị mang tiếng, khi những tin đồn lê đôi mách sẽ xì xào hằn cộ ấy bunn xỉn với em lắm, nếu em định ăn mặc quá ư mộc mạc –”

“Không,” Lottie đáp ngay. “Như thế là không công bằng với anh ấy, vì anh ấy đã cho em quyền mua bất cứ thứ gì em muốn.”

“Vậy để chị chọn vài món cho em đi,” Sophia dễ dàng.

Lottie gật đầu, nghĩ rằng có lẽ mình quá bảo thủ. Cô sẽ phải học cách tin tưởng vào người khác. “Em nằm trong tay chị đây,” cô buông xuôi. “Em sẽ mặc bất cứ cái nào chị khuyên.”

Sophia thật sự lắc lư người thỏa mãn. “Tuyệt vời,” chị nhấc quyển mẫu vẽ lên lòng và bắt đầu chèn những mảnh giấy nhỏ vào giữa những trang mình đặc biệt thích.

Ánh sáng nhảy nhót trên mái tóc vàng sẫm của chị, tỏa ra những màu sắc của lúa mì và mật ong trong những sợi tóc lấp lánh. Chị là một phụ nữ xinh đẹp lạ thường, những đường nét quả quyết và thanh tú là sự lặp lại mềm mại của gương mặt mạnh mẽ của Nick. Thỉnh thoảng chị dừng lại để nhìn Lottie ước lượng, thể nào theo sau cũng là một cái gật đầu hoặc lắc đầu khe khẽ.

Lottie ngồi yên lặng và uống một ít trà mà phụ tá của chủ hiệu may mang lại. Bên ngoài trời đang mưa nặng hạt và buổi chiều thì xám xịt lạnh lẽo, nhưng trong phòng ấm cúng và yên bình. Những món đồ phức tạp của phụ nữ được gấp hoặc chất đống khắp nơi...những thác dải buộc đăng ten, những đoạn ruy băng lụa và nhung, những bông hoa giả tinh xảo, những cánh hoa của chúng được trang điểm bằng những hạt pha lê giả làm giọt sương hoặc nước đọng.

Thỉnh thoảng bà chủ hiệu may xuất hiện, hội ý với Sophia và ghi chú lại, rồi lịch sự rời đi. Có những khách hàng, Sophia nói với Lottie, yêu cầu chủ hiệu may phục vụ họ mọi lúc. Những người khác thì trung thành với sở thích của mình và thích đưa ra những quyết định mà không cần sự can thiệp.

Lạc trong sự mộng mơ yên tĩnh, Lottie gần như giật mình khi Sophia lên tiếng. “Em không thể hình dung chị đã bị chấn động như thế nào khi Nick viết rằng cậu ta sẽ mang về một cô dâu đâu.” Sophia cầm hai miếng vải lại gần nhau và khảo sát chúng một cách kỹ càng, lật qua lật lại để xem ánh sáng tác động lên những đường dệt.

“Kể chị nghe, điều gì ở em trai chị thu hút em ngay từ lần đầu tiên?”

“Anh ấy là một người ưa nhìn,” Lottie cẩn trọng nói. “Em không thể không để ý đến đôi mắt anh ấy, và mái tóc đen, và...anh ấy cũng rất là hấp dẫn, và...” Cô ngừng lời, tâm trí quay lại với những khoảnh khắc tĩnh lặng đầy nặng ảm nơi chiếc cổng nẹp hôn gần khu rừng...trông anh mới chán nản làm sao, cần sự an ủi nhiều đến mức nào. “Cô độc,” cô nói, gần như dưới hơi thở. “Em đã tự hỏi làm sao một người đàn ông phi thường như vậy lại có thể là người cô đơn nhất em từng gặp.”

“Ôi, Lottie,” Sophia dịu dàng nói. “Chị không biết vì sao em có thể nhìn thấy điều đó ở nó, khi mà ai ai cũng coi nó là người không thể bị thương tổn.” Cúi người tới trước. Chị để mảnh lụa màu hổ phách nhạt xuống dưới cằm Lottie, ước thử nó với màu da của cô, rồi hạ xuống. “Gần như cả cuộc đời, Nick đã phải chiến đấu để tồn tại. Lúc cha mẹ chị qua đời nó còn quá nhỏ...và sau đó nó trở nên rất ư ngổ ngáo...” Chị khẽ lắc đầu thật nhanh, như để tránh một chuỗi những ký ức đau đớn. “Và rồi nó chạy khỏi London, rồi chị không nghe được tin tức gì của nó nữa. Cho đến một ngày chị biết tin nó đã bị khép vào tội ăn cắp vặt và lãnh án ở nhà tù trên tàu.

Vài tháng sau, chị được thông báo là nó đã chết vì bệnh truyền nhiễm ở trên tàu. Chị đã đau khổ trong mấy năm trời.”

“Sao anh ấy không về với chị? Ít nhất anh ấy có thể viết một bức thư ngắn gọn, để tránh cho chị khỏi nỗi đau không cần thiết như vậy.”

“Chị tin là nó quá xấu hổ, sau những chuyện đã xảy ra với nó. Nó cố gắng quên đi rằng John, Lord Sidney, đã từng tồn tại. Sẽ dễ dàng hơn để khép lại tất cả và tạo dựng một cuộc đời mới cho mình với cái tên Nick Gentry.”

“Sau cái gì xảy ra cơ ạ?” Lottie hỏi, cảm thấy khó hiểu. “Chị đang nói về án tù của anh ấy à?”

Đôi mắt xanh thẳm của Sophia tìm kiếm mắt cô. Dường như nhận ra Lottie chưa được nghe kể về những chi tiết chủ yếu, chị trở nên giấu diếm. “Ừ, án tù của nó,” chị nói ậm ừ, và Lottie biết Sophia đang bảo vệ em trai mình theo cách bí ẩn nào đó.

“Làm sao chị biết anh ấy vẫn còn sống?”

“Chị đi đến London,” Sophia đáp, “để trả thù người quan tòa đã tuyên án nó. Chị đã đổ lỗi cho người ấy về cái chết của em trai chị. Nhưng trước sự hoảng sợ của

mình, chị sớm nhận ra chính mình đang yêu người ấy.”

“Sir Ross ư?” Lottie nhìn chị chăm chăm trong nỗi ngạc nhiên. “Thảo nào mà Nick – ” Nhận ra mình đang định nói gì, cô đột ngột ngậm miệng lại.

“Không thích anh ấy chứ gì?” Sophia kết thúc hộ cô với nụ cười ảo não. “Đúng vậy, hai người họ chẳng yêu mến gì nhau. Tuy nhiên chuyện đó không cản trở chồng chị làm mọi việc có thể để giúp đỡ Nick. Em thấy đấy, ngay cả sau khi Nick gia nhập đội ngũ thám tử, nó vẫn... khá liêu lĩnh.”

“Vâng,” Lottie thận trọng thừa nhận. “Anh ấy có một thể chất mạnh mẽ.”

Sophia mỉm cười không hề hài hước. “Chị e là còn hơn cả thế, em thân mến. Trong ba năm qua nó đã lao vào những vụ án một cách điên rồ, gần như chẳng quan tâm liệu mình có chết hay không.”

“Nhưng tại sao ạ?”

“Những biến cố trong quá khứ của Nick làm cho nó khá chua cay và cô lập. Cả chồng chị và Sir Grant đều hết sức giúp đỡ để nó thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp hơn. Nhưng không lúc nào chị đồng ý với những phương pháp của bọn họ. Chị có thể đảm bảo với em, Sir Ross và chị đã có những cuộc tranh luận gay gắt về vấn đề này. Tuy nhiên, khi thời gian trôi qua, dường như em trai chị đã tiến bộ trong nhiều khía cạnh. Và Lottie ạ, việc nó kết hôn với em thực sự đã khiến chị được động viên an ủi rất nhiều.” Chị nắm lấy tay Lottie và siết chặt ấm áp.

“Sophia...” Lottie đưa mắt đi khi cô nói một cách miễn cưỡng. “Em không nghĩ hôn nhân có thể thực sự được mô tả như một sự gắn kết của tình yêu.”

“Không,” người phụ nữ còn lại dịu dàng đồng ý. “Chị sợ rằng sự trải nghiệm yêu và được yêu còn khá xa lạ với Nick. Chắc chắn sẽ phải mất một khoảng thời gian để Nick nhận ra cảm xúc đó là gì.”

Lottie chắc chắn rằng Sophia chỉ muốn làm cô vững dạ. Tuy nhiên, ý nghĩ Nick Gentry sẽ yêu cô không chỉ không có cơ sở mà còn gây hoang mang. Anh sẽ không đời nào hạ thấp sự phòng thủ của mình xuống mức đấy, không đời nào cho phép một ai có sức mạnh chi phối anh, và nếu anh làm vậy, có thể anh sẽ trở nên đầy ám ảnh và độc đoán như Lord Radnor. Cô không muốn ai yêu cô cả. Mặc dù rõ ràng có nhiều người tìm thấy niềm hạnh phúc vô bờ trong tình yêu, như Sophia và Sir Ross, Lottie không thể không coi nó như một cái bẫy. Sự sắp xếp mà cô và Nick đưa ra an toàn hơn nhiều.

Nick thấy mình chao đảo một cách kì lạ lúc rời khỏi văn phòng. Trời bắt đầu đổ mưa, và những đám mây đang giăng kín hứa hẹn một trận mưa nặng hạt hơn sắp đến.

Đầu trần, rảo bước dọc theo vỉa hè trơn trượt, anh cảm thấy những giọt nước lớn và lạnh toát bắn tung tóe và và ngấm vào tóc và thấm xuống lớp vải len đen mỏng của áo anh. Anh nên tìm nơi trú ẩn ở đâu đó...Brown Bear, một quán rượu nằm đối diện tòa nhà Bow Street số 3...hoặc có lẽ là tiệm cà phê của Tom, nơi mà vị bác sĩ được các thám tử yêu thích, Dr. Linley, là một khách quen. Hay nhà của chính anh...nhưng anh gạt ý nghĩ đó đi ngay lập tức.

Mưa rơi nặng hạt hơn, thành những màn lạnh buốt ướt đẫm khiến những người bán dạo trên phố và khách bộ hành tùm tùm lại với nhau dưới các mái hiên. Những cậu bé gầy nhẳng lao xuống lòng đường để mời chào những cỗ xe ngựa thuê với quý ông nào sợ ý bị mắc mưa. Ô và dù được bật ra, khung và gọng của chúng bị méo đi trước những cơn gió mạnh thổi tới, trong khi bầu trời bị cắt rời bởi những tia chớp sắc cạnh rạch qua. Không khí đã mất đi cái mùi tiêu biểu của bãi rào ngựa và đón nhận sự tươi mát của cơn mưa mùa xuân. Những dòng nước đục ngầu chảy qua cống, rửa sạch chúng khỏi thứ mùi hôi hám mà những người dọn vệ sinh đã thất bại trong việc gột rửa suốt nhiều lần ban đêm.

Nick bước đi vô định, trong khi nước mưa chảy xuống mặt và nhỏ giọt từ cằm anh. Thường thì ngoài giờ làm việc anh sẽ đi đến nơi nào đó với Sayer hoặc Ruthven để tán gẫu quanh những cốc bia và đĩa bít tết, hoặc họ sẽ tham gia một trận quyền anh hoặc xem một vở kịch tục tĩu ở Drury Lane. Đôi khi họ sẽ đi tuần tra đường phố trong một nhóm nhỏ, nhàn nhả kiểm tra những con đường lớn và các ngõ hẻm xem có dấu hiệu phá phách nào không.

Nghĩ đến những thám tử khác, Nick biết không lâu nữa anh sẽ mất quan hệ bạn bè với họ. Thật nực cười để hi vọng khác đi. Anh không thể hoạt động trong thế giới của họ thêm giây phút nào nữa – Sir Ross đã khiến chuyện đó trở thành bất khả. Nhưng tại sao? Tại sao gã khôn hay quấy rầy ấy không thể để mặc mọi

thứ được yên? Đầu óc Nick quay vòng vòng, thất bại trong việc tóm lấy câu trả lời. Có lẽ phải làm gì đó với việc theo đuổi sự công bằng và trật tự của Sir Ross. Nick được sinh ra là tử tước và vì thế vị trí của anh phải được phục hồi, bất kể anh chẳng phù hợp với nó ra sao.

Nick xem xét những gì mình biết về giới quý tộc, thói quen và lễ nghi của họ, những luật lệ không đếm xuể về tư cách đạo đức, sự tách biệt không thể thoát được của những lãnh địa quý tộc khỏi thực tại của cuộc sống tầm thường. Anh cố hình dung phần lớn thời gian của anh dùng để lang thang trong những phòng khách và phòng tiệc, hoặc dờ dặt soát tờ báo mới cứng của mình trong câu lạc bộ. Diễn thuyết trước mặt các quý tộc khác để bày tỏ quan điểm xã hội của mình. Tham dự các vũ hội, nói chuyện vớ vẩn về nghệ thuật và văn chương, và trao đổi những tin ngổn lê đoei mạch về những quý ông chứng diện khác.

Một làn sóng hoảng loạn tràn ngập trong anh. Anh đã không lường trước được cái bẫy này, sự áp đảo này, từ khi anh bị chìm sâu vào bóng tối, sự giam hãm khủng khiếp của nhà tù, và bị xích cạnh những sinh vật cặn bã nhất có thể tưởng tượng ra. Ngoại trừ sau đó anh được biết sự tự do chỉ nằm ngay ngoài mạn tàu của một con tàu neo tại chỗ. Và giờ đây không còn nơi nào để lẩn trốn nữa.

Như một con thú trong chuồng, tâm trí anh loay hoay trong những cơn giận dữ càn quét, săn tìm một cách ẩn náu nào đó.

“Gentry!” Một tiếng kêu thân mật cắt ngang những suy nghĩ của anh.

Eddie Sayer đến gần Nick với nụ cười toe toét thường ngày. Béo tròn, sôi nổi, và dễ gần từ bản chất, Sayer được tất cả các thám tử quý mến, và anh ta là người được Nick tin cậy nhất trong những chuyện căng thẳng. “Cuối cùng cậu đã trở về,” Sayer kêu toáng, nồng nhiệt bắt tay anh. Đôi mắt nâu long lanh bên dưới vành mũ ướt sũng. “Tôi trông thấy cậu vừa ra khỏi văn phòng. Không nghi ngờ gì là Sir Grant đã giao cho cậu một nhiệm vụ khó nhằn để đền bù cho sự vắng mặt quá lâu của cậu.”

Nick nhận thấy kho từ ngữ chua cay lúc nào cũng sẵn của anh đã bay biến hết. Anh lắc đầu, thấy thật khó khăn để giải thích làm thế nào cuộc sống của anh bị đảo lộn trong vòng có một tuần. “Không có nhiệm vụ nào đâu,” anh nói khàn khàn. “Tôi bị đuổi việc rồi.”

“Cái gì?” Sayer ngây người nhìn anh. “Có thật không đấy? Cậu là gã tốt nhất Morgan có. Sao ông ta làm thế được?”

“Vì tôi sắp trở thành một tử tước.”

Đột nhiên vẻ hoang mang của Sayer biến mất, và anh ta cười phá lên. “Còn tôi thì sắp trở thành công tước của Devonshire.”

Nick không nhếch miệng cười, chỉ nhìn Sayer với sự cam chịu dữ tợn khiến sự thích thú của người đàn ông kia hơi nhạt đi.

“Gentry,” Sayer hỏi. “Chẳng phải là hơi sớm để anh trưng ra bộ mặt cáo này sao?”

“Tôi chưa uống rượu đâu,”

Lờ đi lời anh, Sayer chỉ về quán cà phê của Tom. “Đi nào, chúng ta sẽ cố gắng làm cho cậu tỉnh táo bằng vài tách cà phê. Có lẽ cả Linley cũng ở đây – ông ấy có thể đoán ra cái gì làm đầu óc cậu luẩn quẩn thế.”

Sau một số lượng lớn tách cà phê được pha ngọt tùy tiện với những cục đường nâu, Nick cảm thấy mình giống một chiếc đồng hồ bỏ túi bị ép quá chặt. Anh thấy khá hơn chút ít với sự bầu bạn của Sayer và Linley, hai người hiển nhiên là không biết nghĩ sao về lời tuyên bố đáng ngờ của anh. Họ ép anh kể những chi tiết mà anh không thể tiết lộ, anh không thể mang mình ra thảo luận về quá khứ mà anh đã mất mười lăm năm để cố quên đi. Cuối cùng anh bỏ họ lại tiệm cà phê và lại đi bộ ra ngoài trời mưa. Anh cay đắng nghĩ giai đoạn duy nhất trong cuộc đời mà anh có thể tự đưa ra những quyết định cho chính mình là những năm làm một tên tội phạm quý tộc. Thật dễ dàng đến chết tiệt để bỏ qua sự bẩn thỉu khốc liệt của những năm tháng ấy và chỉ nghĩ đến niềm vui hoang dại trong việc chơi khăm Sir Ross Cannon theo mọi kiểu. Cái người đã gọi anh về để rồi một ngày nào đó anh sẽ làm việc cho Bow Street, và cưới vợ, và bị cưỡng ép gánh lấy tước hiệu gia đình đáng nguyên rủa...Âm ti địa ngục, anh sẽ nắm lấy mọi phương sách để tránh cái nghiệp chướng đó.

Nhưng anh không thể nghĩ ra mình có thể làm gì khác đi. Thỏa thuận với Sir Ross là điều tất yếu. Và từ khoảnh khắc anh nhìn thấy Lottie đứng trên bức tường ở triền sông ở Hampshire, anh đã muốn cô. Anh cũng biết rằng anh sẽ không bao giờ ngừng ham muốn cô, và có thể anh nên từ bỏ tất cả nỗ lực để tìm hiểu tại sao. Đôi khi có những sự việc xảy ra mà chẳng cần lí do – một chuyện tất nhiên phải thế.

Nghĩ tới mùi hương ngọt ngào kêu gọi của vợ mình và đôi mắt nâu nhiều lí lẽ của cô, đột ngột anh đã thấy mình đang đứng trước một hiệu nữ trang. Nơi này vắng khách, chỉ có một người đang chuẩn bị lao ra màn mưa như trút dưới sự che chở đáng báo động của một chiếc ô méo mó.

Nick bước vào bên trong vừa lúc người đàn ông đó xông ra. Vuốt những sợi tóc ướt ra khỏi mắt, anh nhìn quanh cửa hiệu, chú ý tới những chiếc bàn bọc nỉ và cánh cửa dẫn đến căn phòng để kết sắt đằng sau.

“Thưa ngài,” Chủ cửa hiệu đến bên anh, cổ ông ta đeo một chiếc kính lúp phóng đại. Ông trao cho Nick ánh mắt của một người chỉ dẫn vui vẻ. “Tôi có thể giúp gì được ngài?”

“Tôi muốn một viên ngọc bích,” Nick bảo ông ta. “Cho chiếc nhẫn của một quý cô.”

Người đàn ông mỉm cười. “Vậy thì ngài đã lựa chọn đúng khi tới đây, vì gần đây tôi mới nhập một bộ sưu tập tuyệt đẹp những viên ngọc Ceylon. Ngài đã có ý tưởng về trọng lượng của nó chưa ạ?”

“Ít nhất là năm ca ra, không có tí vết. Một cái gì đó thật lớn, nếu ông có.”

Đôi mắt người chủ hiệu sáng lên với sự háo hức rành rành. “Tiểu thư đó thật may mắn khi nhận được món quà hào phóng như vậy.”

“Nó dành cho phu nhân một tử tước đấy,” Nick mĩa mai, cởi chiếc áo vét ướt đầm ra.

Lúc Nick quay trở lại đường Betterton thì trời đã ngã về chiều. Xuống ngựa ngay trước cổng, Nick quẳng dây cương cho người hầu, anh ta đã lao ra ngoài trời mưa bão với một chiếc ô.

Từ chối cái ô, thứ mà chẳng giúp được mấy cho anh lúc này, Nick bị bơm leo lên những bậc tam cấp. Mrs Trend đã đóng chặt cửa để ngăn tiếng ầm ầm của cơn bão, mắt bà mở lớn khi thấy bộ dạng của anh. Rồi Lottie xuất hiện, xinh xắn và khô ráo trong chiếc váy màu xám đậm, tóc cô óng ánh như bạc dưới ánh đèn.

“Chúa tôi, anh ướt sũng rồi,” Lottie kêu lên, vội vã tiến đến. Cô hợp lực với một cô hầu gái để giúp lôi chiếc áo đầm nước ra khỏi vai anh và bắt anh tháo đôi ủng ngập bùn ra ngay tại sảnh. Nick loáng thoáng nghe thấy cô nói chuyện với gia nhân, tất cả sự nhận thức của anh tập trung vào Lottie khi anh đi theo cô lên lầu.

“Anh hẳn phải lạnh lắm,” cô lo lắng nói, ngoái nhìn qua vai mình. Em sẽ chuẩn bị một bồn tắm để anh làm ấm người, và rồi anh có thể ngồi trước lò sưởi. Em đã đi ra ngoài với chị anh sáng nay – chị ấy đến gọi em, và chúng em đi lên phố Oxford và có một buổi sáng thú vị ở hiệu may. Em đảm bảo là anh sẽ hối tiếc vì đã trao toàn quyền cho em đối với tài khoản của anh. Vì em đã để cho Sophia thuyết phục đặt may một số lượng váy áo kinh hoàng. Một số cái còn cực kì khiếm nhã - em sợ là mình sẽ chẳng bao giờ có dũng khí để mặc chúng ra khỏi nhà. Và rồi chúng em làm một chuyến tham quan đến hiệu sách, và ở đó em thật sự đã mất trí. Không khi ngờ gì là giờ đây em đã làm chúng ta khánh kiệt...”

Một bài mô tả sự mua sắm vô tội vạ của cô diễn ra, trong lúc cô đẩy anh vào phòng tắm và bắt anh cởi bỏ quần áo ướt. Nick cử động với một sự cẩn thận khác thường, nhận biết mãnh liệt của anh về cô khiến cho anh gần như lóng ngóng. Lottie đổ cho sự chậm chạp của anh là do bị nhiễm lạnh ngoài trời, nói điều gì đó về mạo hiểm sức khỏe của việc đi bộ trong mưa bão, và rằng anh phải uống một tách trà pha brandy sau khi tắm xong. Anh chẳng lạnh gì hết. Anh đang nóng bừng bừng từ bên trong đây, nhớ lại những chi tiết của đêm qua...bầu ngực cô, cặp đùi mở rộng của cô, những nơi sự ướt mà như lụa chảy bên trong những lọn quần kín đáo màu sáng của cô.

Anh không thể đồ sập lên cô ngay cái lúc bước vào nhà, như thể anh không còn chút xíu tự chủ nào. Nhưng oh, anh muốn thể biết chừng nào, anh nghĩ với một nụ cười chế giễu, lóng ngóng với những lớp quần áo dính sát người. Những lớp vải ướt tuột ra một cách khó khăn. Bất chấp sức nóng bên trong, anh nhận ra mình thật sự lạnh cóng. Anh nghe thấy tiếng lách cách của những đường ống khi Lottie bắt đầu mở vòi nước, và rồi tiếng gõ ngập ngừng của cô lên cánh cửa.

“Em mang áo choàng cho anh,” giọng nói của cô văng đến qua khe cửa. Bàn tay cô lách qua khung cửa với mớ vải nhưng đồ tía bị giữ chặt giữa những ngón tay.

Nick nhìn bàn tay nhỏ nhắn của cô, sự mỏng manh bên trong cổ tay cô với đường tĩnh mạch nhỏ chạy quanh co. Đêm hôm qua thật dễ dàng để tìm ra mọi mạch đập của cô, mọi địa điểm dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể cô. Anh thấy mình đang vươn tay ra, lờ đi cái áo choàng để dành tình cảm cho những ngón tay mình bao quanh cổ tay thanh nhả của cô. Anh đẩy cánh cửa mở hẳn ra và lôi cô đến trước mặt anh, nhìn xuống khuôn mặt đỏ bừng của cô. Không khó khăn gì với cô để nhìn ra anh muốn gì.

“Anh không cần áo choàng,” anh cộc cằn nói, giật mớ vải khỏi tay cô và thả nó xuống sàn.

“Cái bồn tắm...” Lottie lí nhí, rồi rơi vào im lặng khi anh với tới hàng cúc phía trước trên váy cô. Những ngón tay anh trở nên mau lẹ và vững vàng, tách cái đường xẻ ra để lộ tổ hợp của vải lanh và cooc xê ôm sát da thịt cô. Anh đẩy hai ống tay áo xuống, nắm lấy những dải buộc của áo sơ mi đi cùng với chúng, và đặt miệng mình lên đường cong đã bị lộ trần của bờ vai cô. Kì diệu làm sao cô lại ngả người thư giãn trong vòng ôm của anh với sự tự nguyện mà anh không ngờ tới. Bốc cháy, anh nếm làn da mịn màng ở vai cô, hôn và liếm theo con đường của mình tới cổ họng cô, trong khi anh vỗ về để hai cánh tay cô thoát khỏi chiếc váy và đẩy nó xuống qua hông cô.

Phòng tắm bắt đầu nóng lên, bão hòa không khí bằng hơi nước. Nick tháo móc chiếc cooc xê, nhanh chóng ép vào viền cứng của lớp vải, rồi tháo chúng ra hoàn toàn.

Lottie bám vào vai anh khi cô cử động để giúp anh cởi bỏ hết phần còn lại của quần áo trong của cô. Mắt cô nhắm nghiền, hai mi mắt trong mờ run lên nhẹ nhàng khi cô bắt đầu thở những hơi dài.

Đói khát, Nick kéo cô theo cùng với anh bước vào cơn mưa nóng rực của vòi sen. Ngoảnh mặt khỏi dòng nước, Lottie tựa đầu lên vai anh, đứng một cách thụ động khi hai bàn tay anh trượt khắp cơ thể cô. Hai bầu vú cô tuy nhỏ nhưng tròn đầy trong hai bàn tay anh, hai núm vú cứng lại trong những cú siết của những ngón tay anh. Hai bàn tay anh khuôn theo vòng eo không bị gò bó, phần hông đầy đặn nhô ra, đôi mông tròn trịa của cô...ve vuốt cô ở mọi nơi, di chuyển cô ép vào chiều dài sưng phồng của cái vật cứng cứng của anh. Rên rỉ, cô tách hai đùi ra trong sự chấp thuận những ngón tay khám phá của anh, ấn phần da thịt mỏng manh vào ngón tay cái ve vuốt của anh. Khi anh đút những ngón tay vào trong cô, cô thở hổn hển và theo bản năng thư giãn trước sự xâm nhập dịu dàng ấy. Anh âu yếm cô, vuốt ve trong những nơi sâu kín bí mật mang cô đến bờ vực của cực khoái. Khi cô đã sẵn sàng, anh nhắc cô lên áp vào bức tường đá, một cánh tay đặt bên dưới hông cô, cánh tay còn lại sau lưng cô. Cô thốt ra một âm thanh ngạc nhiên và níu lấy anh, đôi mắt cô mở to khi anh đẩy vật cứng của mình vào trong cô. Da thịt cô khép chặt quanh anh, nuốt lấy từng inch một của ngọn giáo của anh khi anh để cô tựa lên anh.

“Anh có em rồi,” anh thì thầm, cơ thể trơn mượt của cô được khóa chặt trong vòng tay anh. “Đừng sợ.”

Thở gấp gáp, cô ngả đầu lên tay anh. Với những tia nước nóng đang đổ xuống lưng anh, và cơ thể nữ tính của người con gái anh đang đâm xuyên qua, mọi ý nghĩ minh mẫn lập tức bốc hơi. Anh lấp đầy cô bằng những cú thúc lên mạnh mẽ, hết lần này đến lần khác, cho đến khi cô thét lên và siết chặt lấy anh trong sự co thắt huy hoàng. Nick cứng người, cảm thấy sự run rẩy của cô bao quanh anh, nơi sâu thẳm trong cơ thể cô trở nên quá chặt đến mức gần như không chịu đựng nổi. Những cơn co thắt của cô dường như kéo anh vào sâu hơn, làm trào lên những đợt sóng khoái cảm từ háng anh, và anh run bắn lên khi đâm mình vào trong cô.

Từ từ thả cô ra, anh để cô trượt xuống dọc cơ thể mình đến khi chân cô chạm vào sàn gạch. Anh ôm bàn tay quanh mái đầu ướt nước của cô và chà miệng lên mái tóc sưng nước, hàng mi ướt đẫm, chóp mũi tròn tròn của cô. Chỉ đến khi anh chạm tới môi cô, cô liền ngoảnh mặt đi, và anh găm giữ trong thất vọng, đói khát muốn nếm mùi vị của cô. Anh chưa bao giờ muốn thứ gì dữ dội đến thế. Trong một phần trăm giây anh bị xúi giục giữ lấy đầu cô trong hai bàn tay mình và ngấu nghiến miệng anh lên miệng cô. Nhưng điều đó không làm anh thỏa mãn...anh không thể lấy thứ anh muốn từ cô bằng vũ lực.

Bé Lottie ra khỏi phòng tắm, anh hong khô cho cả hai trước lò sưởi trong phòng ngủ và chải mái tóc dài của Lottie. Những sợi tóc mượt như tơ lúc ướt đã biến thành màu hổ phách đậm, giờ đang chuyển sang màu rượu sâm banh nhạt khi chúng khô đi. Ngưỡng mộ sự tương phản giữa những lọn tóc sáng với chiếc áo choàng nhung của anh, anh vuốt ve chúng với những ngón tay mình.

“Anh và Sir Grant đã nói những chuyện gì thế?” Lottie hỏi, ngả người ra sau tựa vào ngực anh khi họ ngồi trên tấm thảm Abusson dày. Cô đang mặc một cái áo choàng khác của anh, ít nhất cũng lớn gấp ba khổ người cô.

“Ông ta ủng hộ quyết định của sir Ross, đương nhiên là thế,” Nick nói, thầm ngạc nhiên khi nhận ra sự tuyệt vọng cay đắng của anh sáng nay đã phai đi đáng kể.

Dường như tâm trí anh đang tự thích nghi trước viễn cảnh của những chuyện được sắp đặt sẵn phía trước, mặc dù là miễn cưỡng. Anh kể với cô điều Morgan đã nói về lực lượng thám tử sắp bị giải tán sớm, và Lottie quay lại nhìn anh với nét cau mày trầm ngâm.

“Một London không có các thám tử Bow Street ư?”

“Mọi thứ đã thay đổi,” anh nói bình thản. “Nên anh phải học theo thôi.”

Lottie ngồi đối mặt với anh, vô ý vòng hai tay qua đầu gối chống lên của anh để làm chỗ dựa. “Nick,” cô thận trọng nói, “Khi Sophia và em nói chuyện với nhau sáng nay, chị ấy đã đề cập đến một số chuyện mà em tin là anh muốn biết, ngay cả nó có gây ra sự ngạc nhiên chẳng nữa.”

“Anh không thích những điều ngạc nhiên đâu,” anh lầm bầm. “Gần đây anh đã có đủ chúng rồi.”

“Vâng, đó cũng là điều em nghĩ.”

Mắt cô thật trong sáng, có màu nâu sẫm, như những cốc trà caravan lấp lánh. Nick nhìn chằm chằm gương mặt bầu bĩnh ngọt ngào của cô, cái cằm quá nhọn, mũi thì quá ngắn. Sự thiếu hoàn hảo nho nhỏ ấy khiến sắc đẹp của cô thật độc đáo và làm người ta không ngừng chú ý, trong khi những nét đẹp cổ điển nhanh chóng làm anh buồn chán. Cơ thể anh phản ứng lại một cách dễ chịu với sức ép của cánh tay mảnh mai ngoắc vào chân anh và một bên bầu ngực của cô cọ vào đầu gối anh.

“Chị anh đã nói gì với em?” anh hỏi.

Lottie vuốt những nếp gấp lỏng lẻo của chiếc áo choàng lụa. “Nó liên quan đến dinh thự của gia đình anh Worcestershire. Sophia và Sir Ross đang khôi phục lại nó, như một món quà cho anh. Họ đang tu sửa lại dinh thự và quang cảnh của những khu đất. Sophia đã tốn nhiều công sức để chọn những mẫu vải và màu sơn và đồ đạc trong nhà gần gũi tương đồng với cái mà chị ấy còn nhớ. Chị ấy nói nó khá giống một cuộc hành trình đi ngược thời gian...rằng khi chị ấy bước qua cửa trước, chị ấy gần như mong đợi được nghe thấy tiếng mẹ anh gọi tên chị, và tìm thấy cha anh đang hút thuốc trong thư viện –”

“Lạy Chúa,” Nick nói qua hàm răng, và nhồm đậy.

Lottie vẫn ngồi trước ngọn lửa, duỗi tay về phía hơi ấm của nó. “Họ muốn chúng mình đến đó sau khi tờ trát được đưa tới. Em nghĩ tốt nhất là nên báo trước cho anh, để anh có thời gian chuẩn bị cho bản thân.”

“Cám ơn em,” Nick xoay sở để nói một cách cứng nhắc. “Mặc dù chẳng có lượng thời gian nào là đủ cho điều đó.” Dinh thự gia đình...Worcestershire...anh đã không quay lại nơi ấy kể từ khi anh và Sophia bị mồ côi. Không cách nào thoát khỏi chuyện này được sao? Anh cảm thấy như mình đang bị kéo mạnh không thể chống cự nổi vào một cái hố sâu không đáy. Cái tên Sidney, tước hiệu, điền trang, những ký ức... anh chẳng muốn cái gì trong số chúng, và nó đang đổ ụp lên anh không thềm đếm xỉa.

Một mối nghi ngờ bất chợt xuyên qua anh. “Chị anh có nói gì khác với em không?”

“Không có gì đáng kể.”

Đáng lẽ Nick nên có khả năng nhìn ra liệu chị ấy có tiết lộ bí mật cho cô hay không. Nhưng hình như Sophia đã không phản bội anh theo cách ấy. Và đến giờ nếu chị ấy chưa nói với Lottie, có thể chị ấy sẽ tiếp tục giữ nguyên sự im lặng của mình. Nhẹ cả người một cách chênh vênh, anh lùa những ngón tay vào mái tóc rối bù của mình. “Chết tiệt tất cả mọi người và mọi thứ đi,” anh nói bằng giọng trầm trầm. Nhưng khi nhìn thấy vẻ phẫn nộ trên mặt Lottie, anh liền nói thêm. “Trừ em ra.”

“Em nên hi vọng là thế,” cô bắt bẻ. “Và em ở phe anh, anh biết mà.”

“Em ư?” anh hỏi, bị lời cuốn trước ý nghĩ đó bất chấp bản thân anh.

“Đâu phải chỉ có cuộc sống của anh bị đảo lộn,” cô cho anh hay, “anh cũng nên nghĩ tới nỗi lo của em về những rắc rối mà gia đình em sẽ gây ra chứ.”

Đang ở giữa tâm trạng bức bối mà Nick cũng thấy buồn cười. Anh đi tới chỗ cô ngồi và chìa một bàn tay xuống cô. “Nếu mưa tạnh,” anh nói, kéo cô đứng dậy.

“Chúng ta sẽ đi thăm cha mẹ em vào ngày mai.”

Vẻ mặt của Lottie để lộ cả sự sửng sốt và háo hức. “Nếu không tiện... tức nghĩa là, nếu anh còn có những kế hoạch khác... thì em sẵn lòng đợi.”

“Anh chẳng có kế hoạch nào cả,” Nick nói, thoáng nghĩ tới cảnh thất nghiệp của mình. “Ngày mai cũng thuận tiện như bất cứ ngày nào.”

“Cám ơn anh. Em muốn gặp họ lắm. Em chỉ hi vọng –” Lottie rơi vào im lặng, đôi lông mày nhíu lại với nhau. Viên áo choàng kéo lê thành một vệt dài khi Lottie đi đến lò sưởi. Nick lập tức đi theo cô, mong muốn hết sức được ôm cô vào lòng và động viên cô, để hôn đôi môi cô cho đến khi chúng mềm lại bên dưới môi anh.

“Cố đừng có nghĩ đến nó nữa,” anh khuyên. “Tự làm mình lo lắng cũng chẳng thay đổi được gì.”

“Nó sẽ không phải là chuyến thăm dễ chịu đâu. Em không thể nghĩ ra một tình huống mà hai bên có thể cảm thấy mình bị đối phương phản bội hơn nữa. Mặc dù em chắc chắn hầu hết mọi người sẽ bắt em chịu trách nhiệm về tội lỗi này.”

Nick vuốt ve hai bên cánh tay cô qua lần vải lụa. “Nếu em được làm lại lần nữa, liệu em có ở lại để cưới Lord Radnor không?”

“Đương nhiên là không.”

Xoay Lottie lại đối diện với mình, anh vuốt tóc cô ra khỏi trán. “Vậy thì anh cảm em cảm thấy có lỗi về nó.”

“Cảm ư?” cô lặp lại, nhướn mày lên.”

Nick cười toe toét. “Em đã hứa là vâng lời anh rồi, không phải sao? Chà, làm như anh bảo, hoặc phải đối mặt với những hậu quả.”

“Hậu quả thế nào?”

Anh cởi áo choàng của cô ra, thả nó xuống sàn nhà, và bắt đầu hành động chính xác điều mình đe dọa.

Gia đình Howard sống trong một ngôi làng nhỏ cách London hoa lệ hai dặm về phía tây, một quần thể dân cư nằm giữa những cánh đồng bao bọc. Nick nhớ lại ngôi nhà có kết cấu vững chắc nhưng xơ xác này từ chuyến viếng thăm sớm nhất của anh, lúc bắt đầu cuộc tìm kiếm Lottie. Sự chớ trêu của lần quay lại nhà họ với tư cách một ông con rể mới toanh cực kỳ không mong muốn của họ khiến anh buồn cười, vì tình huống này mang những yếu tố đậm tính hài kịch. Tuy nhiên, niềm thích thú cá nhân của anh bị nén xuống bởi sự im lặng không thể dò nổi của Lottie. Anh ước gì mình có thể miễn cho cô khỏi sự khó khăn của việc gặp gỡ gia đình. Mặc khác, nó là chuyện cần thiết để Lottie đối mặt với họ và ít nhất là cố gắng làm lành.

Ngôi nhà nhỏ theo phong cách Tudor là một trong số những ngôi nhà có kiến trúc tương tự nằm thành một dãy dài. Trước nhà là những mảnh vườn nhỏ sum suê, những bức tường bằng gạch đỏ của ngôi nhà xiêu vẹo buồn bã. Cửa trước được nâng lên bốn bậc so với mặt đất. Lối vào hẹp dẫn tới hai gian phòng ở tầng dưới được sử dụng như những phòng khách. Bên cạnh lối vào, là một dãy bậc thang bằng đá đi xuống hầm rượu phía dưới, nó bao gồm một gian bếp và một bể nước được đổ đầy từ đường ống dẫn đi ngầm trong đường.

Ba đứa trẻ con đang chơi ở vườn, vung những cây gậy và chạy vòng vòng. Giống như Lottie, chúng đều có mái tóc vàng, nước da đẹp và vóc người mảnh dẻ. Đã từng thấy lũ trẻ trước đó, Nick đã được biết tên chúng, nhưng anh không tài nào nhớ ra. Chiếc xe dừng bánh trên đường đổ xe lát gạch, và những gương mặt nhỏ bé ngó ra từ cổng trước, nhìn chằm chằm qua những thanh chắn song tróc hết sơn khi Nick giúp Lottie xuống khỏi xe.

Gương mặt Lottie bề ngoài trông bình tĩnh, nhưng Nick trông thấy những ngón tay mang găng của cô nắm chặt đến mức nào, và anh trải qua một cảm giác chưa từng biết đến – sự lo lắng cho những cảm xúc của một người nào đó. Và anh không thích thế.

Lottie dừng lại trước cổng, mặt tái nhợt. “Xin chào,” cô nói nhỏ. “Phải em đó không, Charles? Ôi, em lớn nhanh quá, chị khó mà nhận ra em nữa. Và Eliza, và – trời ơi, kia là bé Albert phải không?”

“Em không phải bé!” đứa trẻ còn chập chững hét lên phần nộ.

Lottie xúc động, ở giữa ranh giới của những giọt nước mắt và tiếng cười. “Sao cơ, đúng là không phải, bây giờ hẳn em đã được ba tuổi rồi.”

“Chị là chị gái Charlotte của bọn em,” Eliza nói. Khuôn mặt nhỏ nghiêm trang của con bé có hai bím tóc dài hai bên. “Cái người đã bỏ nhà đi.”

“Đúng vậy,” Miệng Lottie siết lại với nỗi u buồn đột ngột. “Chị không muốn bỏ đi nữa, Eliza. Chị rất nhớ tất cả các em.”

“Đáng lẽ chị phải cưới Lord Radnor,” Charles nói, quan sát cô với đôi mắt xanh tròn xoe. “Ngài ấy rất giận dữ vì chị không lấy ngài ấy, và giờ thì ngài ấy sẽ -”

“Charles!” Giọng nói khích động của một phụ nữ vọng ra từ ngưỡng cửa. “Im đi và rời khỏi cổng ngay lập tức.”

“Nhưng đây là chị Charlotte,” thằng bé phản đối.

“Phải, mẹ biết rồi. Đi nào, tất cả mấy đứa. Bảo bà bếp làm cho mấy cái bánh mì nướng với mút đi.”

Người đang nói là mẹ Lottie, một phụ nữ mỏng manh dễ vỡ ở tuổi bốn mươi, với khuôn mặt hốc hác lạ thường và mái tóc vàng nhạt. Nick nhớ là ông chồng có khổ người chắc nịch và hai má đầy đà. Chẳng ai trong cặp đôi này có vẻ đẹp đặc biệt, nhưng do vài sự trớ trêu của tạo hóa mà Lottie đã thừa hưởng những đường nét đẹp nhất của mỗi người.

“Mama,” Lottie nhỏ nhẹ nói, nắm lấy phía trên cánh cổng. Lũ trẻ ngay lập tức chạy biến, háo hức trước sự thét dài được hứa hẹn.

Mrs. Howard quan sát cô con gái bằng ánh mắt lơ đãng, những nếp nhăn khắc nghiệt hằn lên giữa mũi và miệng bà, và vắt ngang trước trán. “Lord Radnor đã không đến đây từ hai ngày trước,” bà nói. Câu nói đơn giản chứa đựng cả sự buộc tội và lên án.

Bị tước hết từ ngữ, Lottie ngoái lại nhìn Nick. Anh hành động ngay tức khắc, bước đến cánh cổng chỗ cô đứng và mở chốt ra. “Chúng tôi có thể vào nhà không, Mrs.

Howard?” anh hỏi. Anh dắt Lottie đi lên phía trước hướng về ngôi nhà mà không đợi sự cho phép. Những con quỳ xúi giục anh thêm vào, “Hoặc tôi sẽ gọi bà là Mama được chứ?” anh nhấn mạnh sự giấu cợt vào âm tiết cuối cùng, giống như Lottie.

Vì sự mặt dày mảy dạn của anh, Lottie lén lút huých cùi chỏ vào mạng sườn anh lúc họ bước vào nhà, và anh cười toe toét.

Bên trong nhà có mùi ẩm mốc. Những tấm rèm cửa sổ đã được lộn lại nhiều lần, cho đến khi cả hai mặt đều xơ xác bạc màu vì nắng, trong khi những tấm thảm trải sàn có tuổi đã bị mài mòn mỏng dính tới nỗi không một mẫu hoa văn bình thường nào còn phân biệt được. Mọi thứ từ những mảnh sứ sứ mẻ trên mặt lò sưởi đến giấy dán tường cấu bẩn đều góp phần vào bức tranh một gia đình dòng dõi đã sa sút. Ngay cả Mrs. Howard cũng tạo ra ấn tượng tương tự, di chuyển với dáng điệu mệt mỏi và không tự nhiên của một người đã quen với cuộc sống tốt đẹp hơn nhiều.

“Cha đâu rồi ạ?” Lottie hỏi, đứng giữa phòng khách, nơi khó mà lớn hơn một căn buồng nhỏ.

“Đi thăm bác cô, trong thị trấn.”

Ba người đứng giữa căn phòng, trong khi một sự im lặng lúng túng lấp đầy bầu không khí. “Sao cô lại đến đây, Charlotte?” Cuối cùng mẹ cô hỏi.

“Con nhớ mẹ, Con –” Lottie ngừng lại trước sự vô cảm cương quyết cô nhìn thấy trên mặt mẹ mình. Nick cảm thấy cuộc đấu tranh giữa lòng kiêu hãnh bướng bỉnh và sự ăn năn khi cô thận trọng nói tiếp. “Con muốn nói với mẹ là con rất xin lỗi vì chuyện mình đã làm.”

“Ước gì tôi có thể tin điều đó,” Mrs. Howard kiên quyết đáp. “Tuy nhiên, tôi không có. Cô chẳng hối tiếc rũ bỏ trách nhiệm của mình, cũng không hề hối tiếc đã đặt những nhu cầu của chính mình lên trên nguyện vọng của những người khác.”

Nick phát hiện ra rằng thật không dễ chịu gì cho anh khi nghe người khác chỉ trích vợ mình – ngay cả nếu người đó tình cờ lại là mẹ của cô. Tuy nhiên, vì lợi ích của Lottie, anh tập trung vào việc giữ cho miệng mình dán kín. Chắp hai tay sau lưng, anh chú tâm vào thiết kế mờ nhòe trên tấm thảm cao tuổi.

“Con rất ân hận đã gây cho mẹ nhiều đau khổ và lo lắng, Mama,” Lottie nói. “Và con rất xin lỗi vì hai năm im lặng đã trôi qua giữa chúng ta.”

Cuối cùng Mrs. Howard cũng phô ra một vài dấu hiệu cảm xúc, giọng bà the thé với sự giận dữ. “Đó là lỗi của cô – không phải chúng tôi.”

“Tất nhiên ạ,” con gái bà nhún nhện thừa nhận. “Con không dám xin mẹ tha thứ, nhưng...”

“Cái gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi,” Nick cắt ngang, không thể chịu nổi giọng nói nhẩn nhục của Lottie. Anh sẽ là đồ chiết tiết nếu cứ đứng đó trong khi cô bị mang ra uốn gối ăn năn. Anh đặt tay lên vòng eo nhỏ nhắn của cô trong một cử chỉ sở hữu. Ánh mắt lạnh lùng kiên quyết chiếu thẳng vào mắt Mrs. Howard. “Chẳng giải quyết được gì khi cứ nói về quá khứ. Chúng tôi đến để bàn về tương lai.”

“Anh chẳng có mối liên quan nào đến tương lai của chúng tôi, Mr. Gentry.” Đôi mắt xanh của người phụ nữ lạnh băng khinh miệt. “Tôi hoàn toàn đổ lỗi cho anh về tình cảnh của chúng tôi cũng ngang với con gái tôi. Tôi đã chẳng bao giờ nói chuyện với anh, trả lời câu hỏi của anh, nếu tôi đã biết mưu đồ cuối cùng của anh là chiếm lấy nó cho riêng mình.”

“Đó không phải là kế hoạch của tôi.” Nick để những ngón tay mình siết chặt eo lưng Lottie, nhớ lại sự mềm mại ngọt ngào bên dưới chiếc cooc xê giam hãm. “Tôi không biết là mình muốn cưới cô ấy cho đến khi gặp cô ấy. Nhưng rồi sau đó cũng như bây giờ - hiển nhiên là Lottie xứng đáng được đối xử tốt hơn bởi cuộc hôn nhân với tôi hơn là Lord Radnor.”

“Người nhầm lẫn quá rồi đấy,” Mrs. Howard quát. “Tên vô lại kiêu căng! Sao người dám so sánh mình với một nhà quý tộc lớn.”

Cảm thấy Lottie cứng người lại bên cạnh, Nick siết chặt eo cô một cách kín đáo trong một thông điệp im lặng đừng có chính mẹ cô về điểm này. Anh sẽ là thứ bỏ đi nếu sử dụng tước hiệu của mình để so bì với Radnor theo bất cứ cách nào.

“Lord Radnor là một người có gia sản lớn và lịch thiệp,” Mrs. Howard tiếp tục. “Ngài ấy có học thức cao và danh giá trong mọi khía cạnh. Và nếu không vì tính ích kỷ của con gái ta và sự xía vào của người, thì giờ Charlotte đã là vợ ngài ấy rồi.”

“Bà bỏ qua vài điểm,” Nick nói. “Bao gồm cả sự thật là Radnor già hơn Lottie ba mươi tuổi và hóa ra còn điên loạn như rượu cốc tai seri.”

Màu sắc trên mặt Mrs. Howard co rút lại thành hai mảng màu sáng trên gò má. “Ngài ấy không điên.”

Vì Lottie, Nick phải đấu tranh để kiềm chế cơn giận đột ngột của mình. Anh tưởng tượng khi cô còn là một đứa trẻ bé bỏng không biết tự vệ, bị nhốt một mình trong một căn phòng với tên dã thú như Radnor. Và người phụ nữ này đã cho phép chuyện đó. Anh lặng lẽ thề rằng Lottie sẽ không bao giờ lâm vào cảnh không được ai che chở nữa. Anh ném cho Mrs. Howard một cái nhìn cứng rắn. “Bà không thấy có gì sai trái trong sự ân cần đến ám ảnh của Radnor đối với một đứa bé gái tám tuổi sao?” anh hỏi nhẹ nhàng.

“Giới quý tộc được cho phép có những điểm yếu của mình, Mr. Gentry. Dòng máu thượng đẳng của họ cung cấp một số tính cách kì dị. Nhưng tất nhiên, anh chẳng biết gì về điều đó.”

“Bà có thể ngạc nhiên đấy,” Nick mỉa mai nói. “Bất kể là thế, Lord Radnor khó mà là một hình mẫu của hành vi chừng mực. Những sự gấn bó mặt thiết mà ông ta từng hưởng thụ đã suy tàn bởi cái gọi là những

điểm yếu của ông ta. Ông ta đã rút lui khỏi xã hội và dành hầu hết thời gian trong lâu đài của mình, trốn tránh ánh sáng mặt trời. Cuộc sống của ông ta xoay quanh nỗ lực nhào nặn ra một cô gái yếu đuối theo gu sở thích của ông ta về một phụ nữ lí tưởng – một người thậm chí không được hít thở nếu ông ta không cho phép. Trước khi bà đổ tội cho Lottie đã chạy trốn khỏi nó, hãy trả lời câu hỏi của tôi một cách hoàn toàn thành thật – bà có muốn lấy một người đàn ông như thế không?”

Mrs. Howard được miễn phải trả lời câu hỏi bởi sự xuất hiện bất ngờ của em gái Ellie của Lottie, một cô gái mười sáu tuổi xinh xắn với gương mặt bầu bĩnh và đôi mắt xanh với hàng mi dày. Tóc em sẫm màu hơn tóc Lottie, màu nâu sáng thay vì màu vàng, và vóc dáng phổng phao hơn Lottie. Ngừng lại thở hổn hển nơi ngưỡng cửa, Ellie nhìn ngấm người chị ngỗ ngược của mình với một tiếng la vui sướng. “Lottie!” Em ào tới và ôm chầm lấy chị gái trong vòng tay siết chặt. “Ôi, Lottie, chị về rồi! Ngày nào em cũng nhớ tới chị, nghĩ về chị, và lo sợ cho chị -”

“Ellie, chị còn nhớ em hơn nhiều,” Lottie nói với tiếng cười nghẹn ngào. “Chị không dám viết thư cho em, nhưng ôi, chị muốn vậy lắm. Những lá thư chị muốn gửi có thể dán kín cả bức tường -”

“Ellie,” mẹ họ cắt ngang. “Về phòng ngay.”

Có lẽ cô bé không nghe thấy gì hoặc là lơ đi, vì Ellie lùi lại để nhìn Lottie. “Chị mới xinh đẹp làm sao,” cô la to. “Em biết là chị sẽ như vậy mà. Em biết...” Giọng em lạc đi khi nhìn thấy Nick đang đứng bên cạnh đó. “Có thật là chị đã lấy anh ấy không?” em thì thầm với vẻ sung sướng chường mắt khiến Nick cười toe toét.

Lottie liếc nhìn anh lạ lùng. Nick tự hỏi có phải cô không thích phải thừa nhận anh là chồng mình. Cô dường như không bức bối, nhưng giọng cô cũng không nhiệt tình hăng hái. “Mr. Gentry,” Lottie nói, “Em tin là anh đã gặp em gái em rồi.”

“Miss Ellie,” anh lẩm bẩm với một cái cúi đầu khê. “Rất vui được gặp lại em.”

Cô bé đỏ mặt và nhún gối chào, và nhìn lại Lottie. “Chị đang sống ở London à?” em hỏi. “Cho em đến thăm chị nhé? Đã lâu lắm rồi em -”

“Ellie,” Mrs. Howard nói đầy bóng gió. “Đi về phòng ngay. Chuyện đó đủ vô nghĩa rồi đấy.”

“Vâng, Mama.” Cô bé vòng tay qua người Lottie trong cái ôm cuối cùng. Cô thì thầm câu gì đó vào tai chị gái, một câu hỏi mà Lottie trả lời bằng tiếng thì thầm an ủi và một cái gật đầu. Đoán rằng đó là một yêu cầu được mời đến thăm khác, Nick nén cười. Dường như Lottie không phải là cô con gái ương bướng duy nhất trong gia đình Howard.

Với một cái liếc xấu hổ về phía Nick, Ellie rời khỏi phòng và thốt ra một tiếng thở dài khi đi khỏi phòng khách.

Phấn khởi bởi niềm vui rành rành của em gái khi gặp lại mình, Lottie trao cho Mrs. Howard một ánh mắt cầu xin. “Mama, có rất nhiều chuyện con phải nói với mẹ -”

“Tôi sợ rằng không có điểm gì để thảo luận thêm nữa,” mẹ cô nói với vẻ nghiêm trang cứng nhắc. “Cô đã tự mình lựa chọn, nên bố cô và tôi cũng thế. Mỗi quan hệ của chúng tôi và Lord Radnor quá sâu sắc để bị phá vỡ. Chúng tôi sẽ hoàn thành đầy đủ bổn phận với ngài ấy – ngay cả nếu cô không sẵn lòng.”

Lottie hoang mang nhìn bà. “Làm thế nào mẹ thực hiện được, Mama?”

“Chuyện đó không còn thuộc quyền quan tâm của cô nữa.”

“Nhưng con không hiểu -” Lottie mở miệng, và Nick cắt ngang, ánh mắt anh khóa chặt Mrs. Howard. Trong những năm qua anh đã thương lượng thành công với những tên tội phạm sừng sỏ, những quan tòa quá khích, những người có tội và vô tội, và tất cả mọi người ở giữa khoảng đó. Anh sẽ là đồ thất bại nếu không thể đi tới vài loại thỏa hiệp với mẹ vợ của mình.

“Mrs. Howard, tôi hiểu mình không phải là lựa chọn hàng đầu của bà về một người chồng cho Lottie.” Anh tặng bà một nụ cười hài hước quyền rũ có hiệu quả với hầu hết phụ nữ. “Quý sứ biết rằng tôi không phải là sự ưa thích của bất cứ ai. Nhưng trong hoàn cảnh hiện nay, tôi sẽ tỏ ra là một người bảo trợ hào phóng hơn cả Radnor.” Anh đưa mắt nhìn khung cảnh tiêu điều xung quanh và quay cái nhìn trở lại mắt bà ta.

“Không có lí do gì để bà không nên làm một cuộc cải tổ và tân trang lại ngôi nhà cho thỏa nguyện. Tôi cũng sẽ trả học phí cho bọn trẻ và lo liệu để Ellie có cuộc ra mắt chính thức. Nếu bà thích, bà có thể ra nước ngoài và dành những tháng hè nghỉ ngơi trên bãi biển. Nói với tôi bất cứ thứ bà muốn và bà sẽ được đáp ứng.”

Về mặt người phụ nữ là sự hoài nghi thành thật. “Và vì sao anh lại làm tất cả những điều đó?”

“Vì ý muốn của vợ tôi,” anh đáp không chút lưỡng lự.

Lottie quay lại phía anh với đôi mắt tròn xoe kinh ngạc. Ngẫu nhiên anh sờ vào mép cổ áo cô, nghĩ rằng đó là một giá rẻ để trả cho những gì cô đã trao cho anh.

Thật không may cử chỉ mật thiết đó dường như càng củng cố ác cảm của Mrs. Gentry với anh. “Chúng tôi không muốn gì từ anh hết, Mr. Gentry.”

“Tôi biết bà đang mắc nợ Lord Radnor,” Nick quả quyết, cảm thấy không còn cách nào khác để nhắc đến chủ đề này ngoài cách gọi thẳng nó ra. “Tôi sẽ giải quyết chuyện đó. Tôi đã đề nghị trả lại ông ta toàn bộ phí tổn của Lottie ở trường, và tôi cũng sẽ đảm nhận những nghĩa vụ tài chính khác của bà.”

“Anh không có khả năng thực hiện những lời hứa như thế,” Mrs. Howard nói. “Và ngay cả nếu anh có thể, thì câu trả lời vẫn là không. Mời anh đi cho, vì tôi sẽ không thảo luận vấn đề này thêm nữa.”

Nick ném cho bà một cái nhìn thấu suốt, sự liều lĩnh tuyệt vọng muốn khám phá...sự khó chịu...và tội lỗi. Mọi bản năng đều mách bảo anh rằng bà ta đang che giấu điều gì đó. “Tôi sẽ lặp lại lời yêu cầu này với bà lần nữa,” anh nói nhẹ nhàng, “khi Mr. Howard có nhà.”

“Câu trả lời của ông ấy cũng chẳng khác gì tôi.”

Nick không tỏ ra mình đã nghe thấy lời từ chối. “Chúc một ngày tốt lành, Mrs Howard. Chúng tôi rời khỏi đây với mọi mong ước cho sức khỏe và hạnh phúc của bà.”

Những ngón tay Lottie nắm chặt ống tay áo Nick khi cô chạm vật để kìm chế những cảm xúc của mình. “Tạm biệt, Mama,” cô nói khàn khàn và bước ra ngoài cùng anh.

Nick cẩn thận đỡ cô vào trong xe và ngoái lại mảnh sân vườn vắng tanh. Tất cả cửa sổ của ngôi nhà đều trống rỗng, ngoại trừ một cái ở tầng trên, khi gương mặt tròn trịa của Ellie xuất hiện. Cô bé vẫy tay một cách cô độc và chống cằm lên hai cánh tay khi cửa xe đóng lại.

Cỗ xe lao đi với một tiếng xóc nảy trước khi lũ ngựa ổn định được tốc độ của chúng. Lottie ngả đầu dựa vào thành ghế bọc nhung, đôi mắt nhắm nghiền, miệng run rẩy. Những giọt nước mắt ứa ra long lanh bên dưới hàng mi dày màu vàng đậm. “Thật là ngu ngốc khi em đã hi vọng một sự đón tiếp ấm áp,” cô nói, cố gắng lên giọng cười nhạo mình nhưng thất bại hoàn toàn khi một phần tiếng nức nở buột ra từ cổ họng.

Nick ngồi đó bực bội và thấy vô cùng bất lực, cả cơ thể anh căng thẳng. Cảnh tượng vợ mình sẽ khóc nức nở làm anh hoảng hốt. Trước sự nhẹ nhõm của anh, cô đã kiềm chế được để làm chủ những cảm xúc của mình, và cô áp phần cuối của đôi găng tay lên mắt.

“Họ không thể gạt bỏ lời đề nghị của anh đâu,” Nick nói, “trừ phi họ vẫn còn nhận tiền từ Radnor.”

Lottie lắc đầu trong hoang mang. “Nhưng tiếp tục trợ cấp cho gia đình em đâu có mang lại lợi ích gì cho ông ta khi mà em và anh đã kết hôn.”

“Họ có bất kì nguồn lợi tức nào không?”

“Em không thể nghĩ ra. Có lẽ bác em có thể cho họ một ít. Tuy nhiên không đủ để giúp họ cầm cự mãi được.”

“Hmm,” cân nhắc tất cả các khả năng có thể có, Nick ngả người vào góc ghế của mình, ánh mắt anh đắm đắm nhìn ra quanh cảnh loang lổ lướt qua ngoài cửa sổ.

“Nick...có thật anh đã nói với Lord Radnor sẽ trả lại toàn bộ tiền học phí của em ở trường trong bao năm qua không?”

“Phải.”

Ngạc nhiên, Lottie không hỏi tại sao, chỉ tự làm bản thân bận rộn với việc sắp xếp những nếp váy và kéo hai ống tay áo xuống cổ tay. Bỏ găng tay ra, cô gấp chúng lại và đặt bên cạnh mình trên ghế ngồi. Khi cô thấy chẳng còn gì để chỉnh sửa và làm thẳng thớm, cô mới nhìn vào anh. “Giờ chúng ta sẽ làm gì?” cô hỏi, như thể đang chuẩn bị cho một giai đoạn khó khăn mới.”

Nick cân nhắc câu hỏi, cảm thấy một cái giật mạnh ở lồng ngực khi anh nhìn thấy sự quyết tâm trên nét mặt cô. Cô đã chịu đựng mấy ngày vừa qua bằng sự trầm tĩnh thật hiếm có với một cô gái ở độ tuổi như cô. Không nghi ngờ gì là bất kỳ một phụ nữ trẻ nào khác đến lúc này cũng sụp xuống một đồng mà khóc nức nở. Anh muốn xóa đi cái nhìn căng thẳng trong đôi mắt ấy để nhìn thấy sự thoải mái và thư giãn của cô được một lần.

“Chà, Mrs Gentry,” anh nói, di chuyển đến chỗ trống bên cạnh cô, “trong một hai ngày tiếp theo, tôi đề nghị chúng ta hãy tận hưởng một chút vui vẻ.”

“Vui vẻ,” cô lặp lại, như thể cái từ đó quá xa lạ. “Thứ lỗi cho em, nhưng hiện nay khả năng tận hưởng niềm vui của em đã giảm xuống khá nhiều.”

Nick mỉm cười và đặt tay lên hình dáng bên ngoài của đùi cô. “Em đang ở trong thành phố thú vị nhất thế giới,” anh thì thầm, “trong sự bầu bạn của một người chồng trẻ trung cường tráng và đồng của cải phi nghĩa của hân ta.” Anh hôn lên tai cô, làm cô rùng mình. “Tin anh đi, Lottie, có rất nhiều niềm vui có thể tạo ra.”

Lottie không nghĩ ra bất cứ thứ gì có thể lôi cô ra khỏi sự thất vọng sau sự đón tiếp lạnh lùng của mẹ mình. Tuy nhiên những ngày sau đó Nick chiếm hết thời gian của cô một cách triệt để đến nỗi cô thấy thật khó mà nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác ngoài anh.

Tối hôm đó Nick đưa cô đến một quán rượu có biểu diễn nghệ thuật nơi âm nhạc và những tiết mục hài được trình diễn để thu hút khách hàng. Tọa lạc ở Convent Garden. Quán Vetris - được đặt theo tên một vũ công opera người Ý đã nổi danh một thời – là địa điểm tụ họp của dân nghệ sĩ, những nhà quý tộc nghèo, và tất cả mọi tính cách nhiều màu sắc khác nhau. Nơi này bẩn thỉu và nồng nặc mùi rượu và khói thuốc, sàn nhà dính nhớp đến mức Lottie gặp nguy cơ chân bước đi mà giẫy thì ở lại. Cô đi qua ngưỡng cửa với sự miễn cưỡng, vì những phụ nữ trẻ ở tầng lớp trên không bao giờ được nhìn thấy ở những nơi như thế này trừ phi có sự thấp túng của chồng họ - và ngay cả thế nó cũng rất đáng ngờ. Nick ngay lập tức bị mọi người trong quán rượu đổ xô đến, vài người trong đó có dáng vẻ hệt như tội phạm đích thực. Sau một khoảng thời gian ngắn của những cú vỗ lưng và những lời lăng mạ thân mật, Nick đưa Lottie đến một chiếc bàn. Họ được phục vụ bữa tối bằng bơ tỏi và khoai tây, một chai rượu pooc tô, và hai cái ca chứa thứ gì đó gọi là “heavy wet.”

Mặc dù Lottie chưa bao giờ ăn uống ở nơi công cộng và cảm thấy e dè một cách ngớ ngẩn, cô vẫn liêu lĩnh tấn công đĩa bơ tỏi có thể dễ dàng làm no căng một gia đình bốn nhân khẩu. “Đây là cái gì?” cô hỏi, rón rén nhắc cái ca lên và ngó vào chất lỏng màu nâu đang sủi bọt.

“Bia,” Nick đáp, đặt tay dọc theo lưng ghế của cô. “Thứ đi.”

Ngoan ngoãn cô nhấp một ngụm thứ đồ uống có mùi gỗ đậm đặc, và nhăn hết cả mặt vì chán ghét. Cười phá lên trước vẻ mặt cô, Nick bảo cô hầu bàn gần đó mang cho cô một ít rượu gin. Thêm nhiều khách quen nữa tụ tập trong tòa nhà, những chiếc ca chạm mạnh vào nhau kêu loảng xoảng trên những cái bàn gỗ mòn vẹt, và những cô hầu bàn hối hả đi lại giữa đám đông với những chiếc bình lớn.

Đằng trước quán rượu, một bài hát ngắn khôi hài đang được trình bày bởi một phụ nữ mảnh dẻ mặc quần áo đàn ông và một quý ông đầy đặn với bộ râu sum suê ăn mặc như một cô thôn nữ, với bộ ngực giả rất lớn lắc lư từ bên này sang bên kia mỗi khi anh ta cử động. Khi “anh chàng” đuổi theo “cô thôn nữ” vòng quanh quán rượu, hát một bài tình ca sâu sắc tán dương vẻ đẹp của cô, cả quán nổ ra những tràng cười. Sự ngớ ngẩn hết sức của buổi trình diễn thật không thể chịu đựng được.

Tựa vào một bên người chồng, với tách rượu gin khế cổ trong hai bàn tay, Lottie cố gắng mà chẳng mấy thành công để kiềm chế những tiếng cười khúc khích.

Ngày càng có nhiều tiết mục nối đuôi nhau được trình diễn...những bài hát tục tĩu và những điệu nhảy, thơ trào phúng, thậm chí có cả một cuộc trình diễn xiếc và trò nhào lộn. Thời gian đã dần về khuya, các góc

trong quán trở nên mờ tối, và trong bầu không khí thoải mái, khá nhiều cặp đôi bắt đầu tự cho phép mình hưởng thụ những cái vuốt ve lộ liễu và những nụ hôn, Lottie biết là mình nên thấy sốc, nhưng chất rượu gin làm cô buồn ngủ và đầu óc đờ đẫn. Cô nhận ra mình đang ngồi trên lòng Nick, hai chân cô bị kẹp giữa hai đùi anh, và lí do duy nhất giúp cô vẫn còn ngồi thẳng được là thực tế hai cánh tay anh đang ôm quanh người cô.

“Ôi trời,” cô nói, nhìn chằm chằm vào cái tách gần như cạn sạch của mình. “Em đã uống hết cả chỗ đó sao?”

Nick lấy cái tách khỏi tay cô và đặt lên bàn. “Anh e là vậy.”

“Chỉ anh mới có thể phá hoại mấy năm rèn luyện của em ở Maidsotne trong một buổi tối thôi đó,” cô nói, khiến anh cười toe toét.

Ánh mắt anh hạ xuống miệng cô, và anh lần theo đường viền quai hàm cô bằng đầu ngón tay mình. “Giờ em đã sa đọa hoàn toàn chưa nhỉ? Chưa à? Thế thì về nhà thôi, và anh sẽ hoàn thành nốt công việc.”

Cảm thấy lão đảo và rất ấm áp, Lottie cười khúc khích khi anh đưa cô đi xuyên qua quán. “Cái sàn này thật gặp ghênh,” cô bảo anh, ngả người sát vào anh.

“Đó không phải sàn nhà, em thân yêu, đó là bước chân em.”

Suy nghĩ về điều đó, Lottie liếc nhìn từ khuôn mặt thích thú của anh xuống dưới chân mình. “Chúng thực sự có cảm giác như là được bước đi bằng chân người khác ấy.”

Nick lắc đầu, đôi mắt xanh lấp lánh nét cười. “Không phải em đang chịu hậu quả của rượu gin đấy chứ? Lại đây, để anh bế em lên.”

“Không, em không muốn trở thành một cảnh tượng lố lăng,” cô phản đối khi anh nhấc bổng cô lên sát vào ngực mình và bế cô đi ra đường cái. Nhìn thấy bóng dáng họ, người hầu đang đứng đợi vội vã chạy về cuối đường, nơi cỗ xe của họ đang đậu trong một hàng xe dài.

“Em sẽ còn gây ra cảnh tượng đình đám hơn nếu em ngã dập mặt,” Nick đáp.

“Em sẽ không đi xa đến thế,” Lottie phản đối. Tuy nhiên, cánh tay anh quá vững chắc và bờ vai anh quá mời gọi đến mức cô rúc vào anh với một tiếng thở dài. Mùi xạ hương thoang thoảng của da anh hòa lẫn với mùi tinh bột mới từ ca vát của anh, một hỗn hợp quá quyến rũ làm cô nhích lại gần hơn để hít vào thật sâu.

Nick dừng lại bên lề đường. Đầu anh xoay lại, bên má mới cạo râu của anh cọ vào má cô làm da cô râm ran. “Em đang làm gì thế?”

“Mùi của anh...” cô nói mơ màng. “Thật tuyệt vời. Em chú ý đến nó ngay lần đầu mình gặp nhau, khi anh gần như xô em ngã khỏi bức tường.”

Một tiếng cười khùng khục trong cổ họng anh. “Ý em là anh đã cứu em khỏi cú ngã chứ gì?”

Bị hấp dẫn bởi bề mặt ram ráp của da anh, Lottie áp môi mình vào bên dưới cằm anh. Cô cảm thấy anh nuốt xuống khó nhọc, cử động đó tạo thành một cơn sóng nhỏ trên miệng cô.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động với anh, và cử chỉ nhỏ ấy gây ra hiệu quả đáng ngạc nhiên. Anh đứng nguyên đó ôm cô thật chặt, ngực anh nâng lên và hạ xuống trong những nhịp thở khó khăn tăng dần. Bị kích thích bởi nhận thức mình có thể khuấy động anh quá dễ dàng, Lottie kéo nút ca vát của anh ra và hôn lên một bên cổ anh.

“Dừng, Lottie.”

Cô rê đầu móng tay lên làn da thô nhám của anh, cạo và nó một cách tinh tế.

“Lottie...” anh cố nói lần nữa. Bất cứ điều gì anh đang định nói đều bị quên biến khi cô hôn lên tai anh và kéo thùy tai vào giữa hàm răng trong một cái cắn nhẹ.

Cỗ xe dừng lại trước mặt họ, và tay người hầu tự làm mình bận rộn với việc thả bậc thang xuống. Ngay tạo cho mình một cái mặt nạ thần nhiên, Nick đẩy Lottie vào trong xe và trèo lên theo sau.

Ngay khi cửa xe đóng lại, anh kéo mạnh cô lên lòng và giật mạnh phía trước áo cô. Cô với lên nghịch tóc anh, lùa ngón tay vào những lọn tóc dày tối đen như lông chồn. Tháo phần trên áo cooc xê của cô ra, anh nâng một bầu vú ra ngoài và khóa chặt miệng mình lên núm vú mềm mại. Cái mút trêu chọc khiến cô cong người áp vào anh với tiếng rên rỉ sung sướng.

Hai bàn tay anh đào bới điên cuồng bên dưới những lớp váy, trượt qua những lớp vải Pô pơ lin và vải lanh để tìm thấy cái khe ẩm ướt trên quần trong của cô. Bàn tay anh quá lớn để luồn vào bên trong lớp vải lót, anh liền xé toạc nó ra với một sự dễ dàng khiến cô thở hổn hển. Hai đùi cô mở rộng ra trong sự chào đón bất lực, và tầm nhìn của cô mờ đi khi một ngón tay dài của anh đẩy vào trong cô. Ngồi lọt trong lòng anh, với bàn tay anh di chuyển nhẹ nhàng giữa hai chân cô. Cô cảm thấy những bắp thịt bên trong bắt đầu cứng lại nhịp nhàng.

Một tiếng rên rỉ bật ra từ miệng anh, khi anh nhấc hông cô lên hông anh, dò dẫm phần trước quần mình một cách dữ dội. “Em ngọt ngào quá...Anh không thể đợi được, Lottie, để anh....ngồi lên lòng anh, và đặt hai chân em...ôi Chúa ơi, phải, ngay chỗ đó...”

Cô ngồi dạng chân lên anh một cách tự nguyện, hít vào một hơi thở khi anh đâm xuyên qua cô, hai bàn tay anh hồi thúc hông cô ấn xuống cho đến khi anh chôn vùi vào trong cô đến hết cả chiều dài của mình. Anh to và cứng đến tuyệt diệu bên trong cô, giữ yên bất động trong khi chuyển động của cổ xe xô đẩy cơ thể họ gắn vào nhau. Lottie lén lút cọ cái núm nhỏ đau đớn của mình vào anh, cảm thấy những đợt sóng nóng bỏng dâng lên từ nơi họ gắn liền với nhau. Một bàn tay anh nhẹ nhàng xoa lên lưng cô.

Lottie thở hổn hển khi một cú xóc mạnh ở bánh xe đẩy anh vào sâu hơn trong cô. “Chúng ta không có thời gian,” cô chật vật để nói bên cổ anh. “Quán rượu này rất gần nhà.”

Nick đáp lại với một tiếng rên nhức nhối. “Lần tới anh sẽ sai xà ích đưa chúng ta đi vòng quanh cả London...hai vòng.” Anh trượt ngón tay cái lên đỉnh bộ phận nữ tính ướt át của cô và đánh nhẹ vào nó bằng những nhát nhẹ nhàng mau lẹ, gây nên khoái cảm nhanh chóng ở cô cho đến khi cô oằn mình trên anh với một tiếng nức nở, chôn vùi trong cảm giác bùng nổ.

Giật mạnh hông lên trên trong những cú thúc dữ dội, anh gầm gừ và vùi mặt vào trong đường cong ở cổ cô, sự đam mê của anh lên tới cực điểm mù quáng.

Cả hai đều thở những hơi dài hổn hển, trong khi phần da thịt trần trụi của họ vẫn khóa chặt vào nhau bên dưới những lớp quần áo lộn xộn. “Không bao giờ đủ cả,” Nick cộc cằn nói, bàn tay anh ôm lấy cặp mông mềm mại của cô, giữ cô áp khít vào anh. “Cảm giác quá tuyệt vời để dừng lại.”

Lottie hiểu điều anh đang cố diễn tả. Nhu cầu không thể thỏa mãn giữa họ vượt lên cả ham muốn xác thịt đơn thuần. Cô tìm thấy sự thỏa mãn trong việc ở bên anh nhiều hơn cả sự gắn kết giữa hai cơ thể họ. Tuy nhiên, cho đến lúc này cô mới biết rằng anh cũng cảm thấy thế...và cô tự hỏi liệu anh có sợ hãi khi nhận ra cảm xúc này như cô không.

11. Chương 11

London cực kì khác xa so với sự thanh bình của Hampshire đến mức Lottie khó mà tin được chúng ở trong cùng một đất nước. Nó là một thế giới của thời trang cao cấp và những trò giải trí liên miên không có điểm dừng, với sự liên kết sát sạt giữa bản cùng và giàu sang, và những ngõ hẻm nhưng nhúc tọt phạm núp sau những con phố của những khu chợ và cửa hiệu sầm uất. Có một khu vực băng qua Temple Bar gọi là Thành phố, và phía tây, được đề cập đến như là “thị trấn,” và một sự dồi dào phong phú của những khu vườn, những lối đi bộ, nhà hát, và những cửa hàng xa xỉ nổi bật mà cô không thể nào tưởng tượng ra.

Khi tuần lễ thứ hai trong cuộc hôn nhân của họ bắt đầu, Nick dường như tìm thấy sự vui thú trong việc nuông chiều Lottie như thể cô là một đứa bé anh nhất quyết muốn làm hư hỏng. Anh đưa cô tới cửa hàng bánh mút kẹo ở quảng trường Berkeley và mua cho cô một cây kem làm từ hạt dẻ nghiền trộn tùy hứng với những quả cherry tẩm đường. Sau đó họ bắt đầu đi tới Bond Street, nơi anh sắm cho cô một bộ các loại

phần trang điểm của Pháp và nước thơm chọn lọc, và một tá đôi tất lụa thêu. Lottie cố gắng ngăn anh không mua cho cô cả một gia tài đáng giá của những chiếc váy áo trắng muốt và khăn tay từ cửa hàng vải, và cô quyết liệt phản đối một đôi giày lụa màu hồng với những nệm tua vàng mà có giá trị bằng nguyên một tháng học phí ở Maidstone. Tuy nhiên, Nick lờ đi những lời phản đối của cô và tiếp tục mua sắm bất cứ thứ gì lọt vào mắt anh. Trạm dừng chân cuối cùng của họ là một hiệu trà, nơi anh đặt nửa tá các loại trà quý hiếm đựng trong những chiếc bình tuyệt đẹp, mang những cái tên gợi trí tò mò như là “thuốc súng,” “trà kung fu,” hay “trà tiểu chủng.”

Mường tượng một núi bưu kiện linh kinh sẽ được giao đến ngôi nhà ở Betterton cuối ngày hôm đó, Lottie năn nỉ anh ngừng lại. “Em không cần gì nữa đâu,” cô nói dứt khoát, “và em từ chối đặt chân vào bất cứ cửa hàng nào nữa. Không có lí do gì cho một sự vung tay thái quá như thế.”

“Có đấy,” Nick đáp, hộ tống cô đến cỗ xe đang đứng đợi, chất cao những gói và hộp.

“Oh? Lí do gì vậy?”

Anh đáp lại bằng một nụ cười muốn bực cả mình. Chắc chắn anh không nghĩ anh đang mua sắm cho cô vì những đặc ân thể xác đấy chứ, vì cô đã tỏ ra còn hơn là phục tùng về khía cạnh ấy. Cô không hiểu vì sao Nick rời khỏi giường cô hàng đêm sau khi làm tình với cô, chưa bao giờ cho phép bản thân bị lôi kéo vào giấc ngủ bên cạnh cô. Sau tất cả những điều họ đã chia sẻ, chuyện đó dường như chẳng có hại gì. Nhưng anh từ chối những lời mời lúng túng của cô bảo anh ở lại, tuyên bố là anh thích ngủ một mình hơn, và như thế thì cả hai người cùng cảm thấy thoải mái.

Lottie nhanh chóng khám phá ra những chủ đề rất dễ châm ngòi cho cơn giận của anh như ngọn lửa mỗi thêm thuốc súng. Cô học được rằng đừng bao giờ đặt câu hỏi về bất cứ phần nào trong quá khứ thời niên thiếu của anh, và bất cứ lời đề cập nào đến những tháng ngày trước khi anh lấy tên là Nick Gentry cũng sẽ làm anh nổi khùng tới tột bậc. Khi anh trở nên giận dữ, anh không hề quát mắng hay ném đồ đạc, nhưng thay vào đó là sự im lặng lạnh lẽo và đi khỏi nhà, và không trở về cho đến khi cô đã đi ngủ được rất lâu. Cô cũng biết được là Nick không bao giờ cho phép mình tỏ ra bị tổn thương trong bất cứ hoàn cảnh nào. Anh thích ở trong trạng thái hoàn toàn tự chủ với bản thân và môi trường của mình. Anh cho rằng thật là nhu nhược khi một gã đàn ông không cầm nổi cốc rượu của mình nữa – cô còn chưa nhìn thấy anh uống quá chén bao giờ. Thậm chí giấc ngủ cũng là một sự xa xỉ mà anh không muốn lạm dụng quá thường xuyên, cứ như anh không thể cho phép mình nghỉ ngơi trong một giấc ngủ khinh suất. Thực ra theo lời Sophia, Nick thậm chí còn không cho phép những vết thương về thể xác cản trở anh – anh ngoan cố từ chối đầu hàng trước nỗi đau hoặc sự yếu đuối.

“Tại sao vậy?” Lottie đã hỏi Sophia trong sự hoang mang thật thà, khi họ đang đi thử váy áo và ngồi đợi những chiếc váy được mang ra. “Anh ấy sợ cái gì, rằng anh ấy không thể cho phép mình tháo bỏ lớp bảo vệ ra chỉ một khoảnh khắc thôi à?”

Trong một thoáng, chị gái Nick đã nhìn cô chăm chú với khao khát muốn trả lời rất rõ rệt. Đôi mắt xanh sâu thẳm của chị tràn ngập sự buồn bã. “Chị hi vọng một ngày nào đó nó sẽ giải bày với em,” chị nói dịu dàng. “Nó là một gánh nặng quá lớn để chịu đựng một mình. Chị chắc chắn là nó sợ những phản ứng của em, một khi em được nghe kể.”

“Kể chuyện gì cơ ạ?” Lottie gắng hỏi, nhưng trước sự thất vọng của cô, Sophia không trả lời.

Những bí mật rất khủng khiếp. Lottie không thể tìm hiểu nó là gì. Cô chỉ có thể đoán rằng anh đã giết một ai đó, có lẽ là trong cơn giận dữ - đó là điều tồi tệ nhất cô có thể nghĩ ra. Cô biết anh đã phạm những tội ác trong quá khứ, rằng anh đã làm những chuyện có thể làm cô khiếp sợ. Anh quá thận trọng và bình tĩnh đến mức có vẻ cô sẽ không bao giờ đi đến chỗ biết đầy đủ về anh.

Tuy nhiên trong những mặt khác, Nick là một người chồng hào phóng và dịu dàng đến ngạc nhiên. Anh đã dành cô kể cho anh nghe những luật lệ đã rèn luyện cô ở trường, và rồi anh bắt đầu làm cho cô phá vỡ từng cái một trong số đó. Có những đêm khi anh khởi đầu một cuộc tấn công dịu dàng vào tính e lệ của cô, cởi bỏ quần áo cô trong ánh sáng đèn và bắt cô phải nhìn khi anh hôn cô từ đầu đến ngón chân...và những đêm khác khi anh làm tình với cô theo những cách kì lạ đến mức làm cô xấu hổ và sung sướng vượt quá mức chịu đựng. Anh có thể khuấy động cô chỉ bằng một ánh mắt, một cái vuốt ve ngắn ngủi, một lời dịu dàng

bên tai cô. Đường như đối với Lottie cả ngày dài đã trôi qua trong màn sương của khao khát xác thịt, nhận thức của cô về anh sôi sục bên dưới mọi điều họ đã làm.

Sau khi những thùng sách cô đặt đã được mang đến, cô đọc cho Nick nghe trong những buổi tối, khi cô ngồi trên giường và anh nằm dài bên cạnh cô. Thỉnh thoảng trong lúc lắng nghe, Nick sẽ kéo hai chân cô lên lòng anh và mát xa bàn chân cô, lướt hai ngón tay cái dọc theo mu bàn chân và nhẹ nhàng đùa nghịch với những ngón chân cô. Mỗi khi Lottie ngừng đọc, cô đều nhận thấy ánh mắt anh đang dán chặt lên người mình. Đường như anh chẳng bao giờ thấy chán nhìn ngắm cô...như thể anh đang cố khám phá ra những điều bí ẩn giấu sau cặp mắt cô.

Một tối họ dạy cô chơi bài, tuyên bố rằng nếu cô thua thì tiền phạt là những đặc quyền về tình dục. Họ kết thúc ván bài trên thảm trải sàn với một mớ lộn xộn những chân tay và váy áo quần vào nhau. Trong khi Lottie vừa thở đứt quãng vừa buộc tội anh gian lận. Đáp lại anh chỉ cười toe toét, vục đầu vào bên dưới váy cô cho đến khi vấn đề đó hoàn toàn bị quên lãng.

Nick là một người bầu bạn thú vị - một người kể chuyện hấp dẫn, một bạn nhảy xuất sắc, một người tình thành thạo. Anh thích đùa cợt nhưng hoàn toàn không như một cậu bé, chưa bao giờ đánh mất hẳn cái ánh mắt từng trải chứng tỏ rằng anh đã nhìn và đã làm những điều đủ cho mấy đời người. Anh hộ tống Lottie khắp London với nguồn năng lượng át hẳn của cô, dường như biết tất cả mọi người và thực tế là ai ai cũng biết anh. Hơn một lần, ở vũ hội từ thiện, hay một bữa tiệc cá nhân, hay thậm chí là lúc đi dạo qua công viên, Lottie không thể không nhận thấy sự quan tâm chú ý anh tạo ra. Nick vừa được coi như anh hùng vừa như quỷ dữ, dựa vào ánh mắt của mỗi người, và bất kể ra sao thì mọi người đều muốn mình được nhìn thấy với anh. Vô số đàn ông đến bắt tay anh, và hỏi ý kiến những quan điểm của anh về đủ loại vấn đề khác nhau. Mặt khác, thì phụ nữ, run rẩy và cười khúc khích và trở nên tán tỉnh anh, thậm chí trước sự có mặt của Lottie. Lottie chứng kiến những khúc dạo đầu đó với sự bức mình kinh ngạc, nhận ra cô đang cảm thấy giống hệt một bà vợ ghen tuông.

Trước lời mời của vài người bạn, Nick và Lottie đến xem một vở kịch tại Drury Lane diễn lại những trận đánh của hải quân trên biển sử dụng máy móc phức tạp và trình diễn ánh sáng để tạo cảm giác mạnh. Các diễn viên ăn mặc giống những thủy thủ ngã nhào khỏi mạn tàu trong sự kết hợp hoàn hảo với tiếng nổ của những khẩu súng thần công, quần áo của họ loang đầy những vết sơn đỏ cho giống với máu. Những hiệu quả quá thực đến mức Lottie bịt chặt hai tay lên tai và giấu mặt vào ngực Nick, mặc kệ những nỗ lực cười đùa của anh để bắt cô xem những cảnh hành động.

Có lẽ do tính bạo lực của buổi diễn, hoặc những tác động về sau của thứ rượu cô uống trong bữa tối, nhưng Lottie cảm thấy sợ hãi khi họ rời khỏi khoang của mình ngay lúc tạm nghỉ đầu tiên. Các khán giả của nhà hát hòa lẫn vào nhau trong sảnh dưới lầu, cùng tận hưởng đồ ăn thức uống và chuyện trò say sưa về đồ họa trên sân khấu của các trận đánh họ vừa chứng kiến. Khi bầu không khí trong căn phòng đông đúc trở nên ngột ngạt, Nick để Lottie lại với vài người bạn khi anh đi lấy cho cô một ly nước chanh. Lottie ráng sức nhoèn miệng cười khi cô chỉ lắng nghe bằng một tai những cuộc trò chuyện xung quanh mình, hi vọng anh sớm trở lại. Làm thế nào mà cô nhanh chóng trở nên quen với sự hiện diện đầy an ủi của anh bên cô đến thế nhỉ, cô nghĩ.

Thật là mỉa mai, sau bao nhiêu năm được bảo rằng mình thuộc về Lord Radnor, cô vẫn chưa bao giờ có thể chấp nhận được nó. Và lại cảm thấy hoàn toàn tự nhiên để thuộc về một người xa lạ mờ ảo. Cô nhớ tới những lời cảnh báo của Lord Westcliff về Nick Gentry. Anh ta không đáng tin cậy đâu. Westcliff đã nói vậy. Nhưng bá tước đã nhầm. Bất chấp quá khứ mờ mịt của Nick, anh đã rất dịu dàng và chu đáo với cô, và còn hơn cả xứng đáng với lòng tin của cô.

Khi Lottie lướt ánh mắt qua đám đông, hi vọng nhìn thấy bóng dáng anh, sự chú ý của cô dừng lại trước một hình dáng đứng cách cô vài yard.

Radnor, cô nghĩ, trong khi một trận mưa những mũi kim lạnh buốt dường như đã rơi xuống người cô. Mọi bắp thịt bị khóa cứng...cô bị đóng băng trong một nỗi sợ hãi giống hệt những nỗi sợ trong suốt hai năm bị săn đuổi vừa qua. Một phần gương mặt ông ta ngoảnh đi khỏi ánh mắt khiếp đảm của cô, nhưng cô nhìn thấy mái tóc xám màu kim loại ấy, cái dáng nghiêng nghiêng ngạo mạn của đầu ông ta, cặp lông mày đen hình lưỡi mác. Và rồi ông ta quay về hướng ánh nhìn của cô, như thể cảm thấy sự hiện diện của cô trong gian sảnh đông đúc.

Lập tức nỗi khiếp sợ cam lạng của cô chuyển thành hoang mang...không, đây không phải Radnor, chỉ là một người trông giống ông ta. Người đàn ông gạt đầu và mỉm cười với cô, như những người lạ mặt thỉnh thoảng làm thế khi ánh mắt họ tình cờ gặp nhau. Ông ta quay lại với bạn bè mình, trong khi Lottie nhìn xuống hai bàn tay nắm chặt trong đôi găng tay màu hồng nhạt và cố gắng ổn định trái tim đập hoang dại của mình. Dư âm của cơn sốc đánh mạnh vào cô...cơn buồn nôn chớm dậy, những giọt mồ hôi lạnh ngắt, một cơn run rẩy không chịu lắng xuống. May đúng là lỗi bịch, cô tự bảo mình, ghé tởm bởi cái thực tế là chỉ một ánh mắt đơn thuần của một người trông giống Radnor cũng có thể gây ra một phản ứng quá khích như vậy.

“Mrs Gentry,” một tiếng nói vang lên gần đó. Đó là Mrs. Howsham, một phụ nữ dễ thương có giọng nói nhỏ nhẹ Lottie chỉ mới gặp gần đây. “Cô bị ốm à, bạn thân mến? Trông cô không khỏe lắm.”

Cô nhìn vào gương mặt Mrs. Howsham. “Trong này khá ngọt ngào. ”Và tôi nghĩ mình đã thất áo hơi chật tối hôm nay.”

“À, phải,” người đàn bà nói với vẻ thông hiểu của phụ nữ, đã quen thuộc với những lời than phiền mà những dây buộc áo cooc xê thường xuyên gây ra. “Những mối nguy hiểm của thời trang mà chúng ta phải chịu đựng...”

Trước sự nhẹ nhõm của Lottie, Nick xuất hiện bên cạnh cô, với một cốc nước chanh trong tay. Lập tức quan sát thấy có điều gì đó không ổn, anh trượt một cánh tay che chở qua lưng cô. “Chuyện gì vậy?” anh hỏi, cảnh giác nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô.

Mrs. Howsham nhanh nhẩu dành quyền trả lời. “Dây buộc bị chặt, Mr. Gentry ạ...tôi khuyên ngài hãy đưa cô ấy đến nơi nào vắng vẻ hơn chỗ này. Được hít thở không khí trong lành luôn đạt hiệu quả.”

Giữ cánh tay quanh người Lottie, Nick đưa cô đi xuyên qua sảnh. Không khí của trời đêm làm Lottie rùng mình khi những lớp quần áo ẩm mồ hôi của cô trở nên ướt lạnh. Một cách cẩn thận Nick kéo cô vào nơi được che khuất bởi một cây cột khổng lồ chặn đứng ánh sáng và tiếng ồn vọng ra từ trong tòa nhà.

“Không có gì đâu,” Lottie ngượng ngùng bảo anh. “Em hoàn toàn không sao, em thấy mình như một đứa ngốc, làm nhặng xị lên chẳng vì lý do gì.” Đón cốc nước chanh từ tay anh, cô uống ừng ực, không dừng lại cho đến khi cốc nước cạn sạch.

Nick cúi người đặt cái cốc xuống đất và đứng lên đối diện với Lottie lần nữa. Khuôn mặt anh căng thẳng khi anh rút khăn tay và lau sạch những giọt mồ hôi chảy ròng ròng trên má và trán cô. “Kể anh nghe chuyện gì đã xảy ra,” anh lắng lắng nói.

Lottie đỏ bừng mặt xấu hổ. “Em nghĩ mình đã thấy Lord Radnor ở trong đó. Nhưng hóa ra chỉ là một người trông giống ông ta.” Cô thở dài căng thẳng. “Giờ em đã để lộ mình là một đứa cực kỳ nhát gan rồi, em xin lỗi.”

“Radnor hiếm khi ra ngoài nơi công cộng,” Nick lầm bầm. “Không đời nào em chạm mặt ông ta trong một sự kiện như thế này.”

“Em biết,” cô buồn bã nói. “Không may là em không thể ngừng nghĩ tới chuyện đó được.”

“Em không phải người nhát gan.” Một sự lo lắng hiện ra trong cặp mắt xanh của anh...sự lo lắng che phủ những cảm xúc phong phú và bí ẩn hơn bên dưới.

“Em phản ứng như một đứa trẻ sợ bóng tối vậy.”

Những ngón tay anh trượt xuống dưới cằm cô, bắt cô nhìn vào anh. “Có thể hiểu được rằng em sẽ gặp mặt Lord Radnor vào một ngày nào đó,” anh nói nhẹ nhàng.

“Nhưng anh sẽ ở bên em nếu như nó xảy ra, Lottie. Em không phải sợ ông ta thêm nữa. Anh sẽ giữ em an toàn.”

Cô cảm thấy trào dâng một sự ngạc nhiên trước vẻ nghiêm trang âu yếm trong vẻ mặt anh. “Cảm ơn anh,” cô đáp, hít một hơi thật sâu lần đầu tiên kể từ lúc họ rời khỏi sảnh.

Vẫn nhìn vào gương mặt tái xanh ướt mồ hôi của cô, Nick lắc đầu với một cái cau mày khế, như thể dấu hiệu kiệt sức của cô là một sự đau đớn với anh. Dường như không thể ngăn được mình, anh đưa tay ra và

kéo cô vào lòng, hai cánh tay ôm choàng lấy cô như thể anh đang cố an ủi cô bằng cơ thể mình. Không có sự thèm khát nào trong cái ôm này, nhưng không hiểu vì sao nó còn thân mật hơn bất cứ điều gì họ từng làm cùng nhau. Vòng tay anh mạnh mẽ và chiếm hữu, ôm cô rất chặt trong lúc hơi thở anh phả ra thành những đợt sóng ấm ướt và nóng bỏng trên má cô.

“Anh đưa em về nhé?” anh thì thầm.

Lottie chậm chạp gật đầu, khi từ một quãng đời cô độc biến đổi thành cảm giác có được nguồn an ủi không thể tin được như thế này. Một mái nhà...một người chồng...những thứ cô chưa bao giờ cho phép mình hi vọng. Chắc chắn ảo giác này sẽ không kéo dài – cách nào đó, và một ngày nào đó, nó sẽ bị tước đi khỏi cô.

Nhưng cho đến lúc ấy, cô sẽ cất giữ trong lòng mọi khoảnh khắc.

“Vâng,” cô nói, giọng cô nghèn nghẹt trong áo anh. “Về nhà thôi.”

Từ từ thức dậy khỏi giấc ngủ sâu, Lottie nghe thấy một tiếng động kì cục trong nhà. Nghĩ rằng có lẽ âm thanh đó là tàn dư của giấc mơ, cô chớp mắt và chậm chạp ngồi lên trên giường. Đã nửa đêm, và phòng ngủ tối đen như mực. Nó lại vang lên lần nữa... một tiếng gầm gừ, một cụm từ méo mó...như thể có người đang ở giữa một cuộc cãi nhau. Nhớ ra Nick thỉnh thoảng bị những cơn ác mộng hành hạ, Lottie nhảy khỏi giường. Cẩn thận cô thấp một ngọn đèn, đặt bóng đèn vào chỗ cũ, và cầm nó đi xuống sảnh.

Bóng tối loảng đi phía trước cô khi cô đến gần căn phòng dành cho khách nơi Nick ngủ. Dừng lại trước cánh cửa đóng kín, cô gõ lên nó một cách thận trọng. Không có tiếng trả lời. Sau một lúc, cô nghe thấy tiếng sột soạt dữ dội từ bên trong. Lottie vặn nắm đấm cửa và bước vào phòng ngủ.

“Nick?”

Anh nằm duỗi dài trên giường, bụng úp xuống với tấm chăn quấn quanh hông. Thở gấp gáp, anh siết chặt hai nắm tay và lẩm bẩm rời rạc. Gương mặt sạm đen lấm tấm mồ hôi. Nhìn anh chăm chăm trong hoang mang lo lắng, Lottie tự hỏi những con quỷ vô hình nào có thể làm cho thân hình cao lớn của anh co giật trong trạng thái nếu không là cơn thịnh nộ âm ỉ, thì cũng là sợ hãi, hoặc cả hai. Cô đặt cây đèn xuống chiếc bàn bên cạnh và đi đến gần anh.

“Nick, tỉnh dậy đi. Nó chỉ là một giấc mơ thôi.” Cúi xuống anh, cô khẽ đặt tay lên đường cong hung tợn của vai anh. “Nick-”

Đột nhiên cô bị cuốn vào trong một cơn lốc xoáy dữ dội. Một tiếng kêu thảng thốt thoát ra khỏi miệng khi cô bị túm chặt và ném lên giường. Nick đã ở trên cô trong khoảnh khắc, cặp đùi mạnh mẽ đè lên người cô. Nghe thấy tiếng gầm gừ đầy sát khí, Lottie ngược nhìn cái mặt nạ thô bạo tối sẫm trên gương mặt anh và thấy một bàn tay to lớn của anh đã co lại thành nắm đấm.

“Không!” cô thở hổn hển, che mặt trong hai cánh tay.

Cú đánh không đến. Tất cả đều tĩnh lặng. Run rẩy, Lottie hạ tay xuống và ngược mắt lên để trông thấy sự thay đổi trên mặt Nick, cái mặt nạ ác mộng đang rơi xuống, sự tỉnh táo và nhận thức đang dần trở lại với anh. Anh hạ nắm tay xuống và nhìn trừng trừng vô hồn vào nó. Rồi ánh mắt anh đi xuống hình dáng mảnh dẻ của Lottie, và cơn giận dữ cùng kinh hoàng trong mắt anh làm cô rúm người lại.

“Anh có thể đã giết em rồi,” anh gầm gừ, hàm răng trắng lóe lên như răng dã thú. “Em đang làm gì ở đây? Đừng có chạm vào anh khi anh đang ngủ, chết tiệt em đi!”

“Em không biết, em... mà anh đang mơ về chuyện gì vậy?”

Anh lăn khỏi người cô trong một cử động uyển chuyển và rời khỏi giường, thở hổn hển. “Không có gì, không có gì hết.”

“Em đã nghĩ anh cần thứ gì đó –”

“Tất cả những gì tôi cần là em tránh xa tôi ra,” anh quát. Tìm thấy bộ quần áo bị vứt trên ghế, anh thọc chân vào chiếc quần.

Lottie cảm thấy như vừa bị đánh. Cô ghét những từ ngữ của anh có sức mạnh làm tổn thương cô. Nhưng hơn cả thế, cô thấy đau đớn cho anh, ao ước anh không phải chịu sự tra tấn đó một mình.

“Ra khỏi đây ngay,” anh nói, xỏ tay vào áo sơ mi rồi áo khoác, chẳng bận tâm đến thắt lưng và cà vạt.

“Anh định đi à?” Lottie hỏi, “Không cần phải thế đâu. Em sẽ về giường mình, và –”

“Phải, tôi đi đây.”

“Anh sẽ đi đâu?”

“Tôi không biết.” Anh không dành cho cô đến một cái liếc mắt khi anh nhặt tất và giày lên. “Và đừng hỏi bao giờ tôi về. Tôi cũng chẳng biết đâu.”

“Nhưng tại sao?” Cô bước một bước ngập ngừng về phía anh. “Nick, xin anh hãy ở lại và nói với em –”

Anh bắn cho cô một cái nhìn cảnh cáo, đôi mắt sáng rực với sự dữ tợn của một con thú bị thương. “Tôi đã bảo ra khỏi đây ngay.”

Cảm thấy máu đang rút hết khỏi mặt, Lottie gật đầu và đi ra cửa. Dừng lại trước ngưỡng cửa, cô nói mà không nhìn lại. “Em xin lỗi.”

Anh không đáp lại.

Lottie bấm chặt môi, chết tiệt cô đi khi cô cảm thấy những giọt nước cay cay ở khóe mắt. Cô bỏ đi vội vã, rút lui về phòng mình với những mảnh vụn tối tăm của lòng tự trọng.

Nick không về nhà suốt cả ngày hôm sau. Khắc khoải và hoang mang, Lottie cố tìm ra những cách để lấp đầy khoảng trống của mình. Tuy nhiên, không một trò giải trí nào tỏ ra có hiệu quả làm cô ngừng lo lắng. Cô thực hiện một cuộc đi bộ dài với một người hầu thấp tùng, chú tâm vào việc khâu vá, đọc sách, và giúp Mrs. Trend làm những cây nến từ mỡ động vật

Bà quản gia và những gia nhân lặng lẽ tôn trọng Lottie. Họ có thể đoán được, nhưng không một từ nào được nhắc đến về đêm hôm trước. Mặc dù chắc chắn tất cả họ đều biết sự náo động đã xảy ra. Gia nhân luôn biết mọi thứ, nhưng không một ai từng thừa nhận mình biết những chi tiết riêng tư trong cuộc sống của gia chủ họ.

Tự hỏi chồng mình đã đi đâu, Lottie sợ hãi trước khả năng anh đã làm chuyện liều lĩnh. Cô tự an ủi mình rằng anh khá giỏi trong việc chăm sóc bản thân, nhưng cái đó cũng không làm dịu nỗi đau của cô. Anh đã rất đau khổ, và cô ngờ rằng cơn giận của anh bắt nguồn từ từ nỗi sợ hãi anh có thể làm đau cô.

Tuy nhiên, cô là vợ anh cơ mà, cô xứng đáng hơn việc bị bỏ lại không một lời giải thích. Ngày dài lê thê đến tàn nhẫn, và Lottie thấy bất ổn khi buổi tối cuối cùng cũng đến. Sau khi ăn bữa tối một mình, cô ở lì trong phòng tắm thật lâu, rồi mặc một chiếc váy ngủ màu trắng dài quét đất, rồi ngồi nghiêng cứu một kệ tạp chí xuất bản định kì cho đến khi cảm thấy mình có thể đi ngủ được. Kiệt sức bởi những vòng suy nghĩ luẩn quẩn không ngớt và tình trạng mệt mỏi của những giờ phút vừa qua, cô chìm vào một giấc ngủ mê mết.

Còn lâu lắm trời mới sáng, cô bị khuấy động khỏi giấc ngủ sâu mờ mịt bởi nhận thấy sức nặng của tấm chăn đã bị kéo khỏi người. Bị kích thích, cô bắt đầu cảm thấy một thân hình rắn chắc sau lưng mình, mặt đệm hơi lún xuống. Nick, cô nghĩ trong sự nhẹ nhõm mơ màng, vừa ngáp ngủ vừa quay về phía anh. Căn phòng quá tối khiến cô không thể nhận ra anh. Hơi ẩm quen thuộc của đôi tay anh ấn lưng cô xuống giường, lòng bàn tay to lớn nhẹ nhàng đậu xuống giữa ngực cô... và rồi anh kéo hai cổ tay cô qua đầu cô.

Lottie thì thầm trong sự ngạc nhiên, tỉnh giấc hoàn toàn khi anh thả thứ gì đó vào mỗi cổ tay cô. Trước khi nhận thức được chuyện gì đang xảy ra, những sợi xiềng xích đã bị buộc chặt vào đầu giường, kéo căng cô ra bên dưới anh. Hơi thở cô dừng lại trong lồng ngực. Nick di chuyển lên người cô, uyển chuyển như một con mèo, hơi thở của anh phả ra thành những đợt sóng dữ dội. Anh chạm vào cơ thể cô trên mặt vải bông của áo ngủ, những ngón tay trượt vào bên dưới đường cong của bầu ngực. Nét lượn của vòng eo, cặp đùi và hông đầy đặn. Trọng lượng của anh dịch chuyển, và miệng anh lần đến bầu vú cô, thấm ướt lớp áo ngủ, liếm vào cái đỉnh nhô lên của núm vú. Anh trần truồng, mùi hương và sức nóng của da đàn ông bao vây lấy cô.

Lottie sửng sốt nhận ra anh muốn chiếm lấy cô như thế này, với hai cánh tay cô bị trói chặt qua đầu. Ý nghĩ ấy làm cô sợ hãi, cô không thích bị giam giữ theo bất cứ cách nào. Nhưng cùng lúc đó cô hiểu điều anh muốn...sự bất lực của cô, lòng tin tuyệt đối của cô...cái ý thức anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn với cô không mà không bị cản trở. Anh vẽ tròn núm vú sưng phồng của cô trên lưỡi mình, kích thích cái đỉnh nhọn bằng những cú liếm kéo dài nhần nhá, và mút mạnh qua lớp vải ướt cho đến khi cô thở hổn hển. Cô quần quai trong sự khấn cầu câm lặng xin anh cởi áo cô ra, nhưng anh chỉ trượt xa hơn xuống dưới cơ thể cô, hai cánh tay rắn chắc chống hai bên người cô.

Nắm ngón tay cái và ngón trỏ trên một sợi dây buộc chặt cổ tay mình, Lottie phát hiện ra Nick đã sử dụng đôi tất lụa của cô. Sự căng ra nhẹ nhàng của cánh tay dường như càng làm tăng lên sự hưởng ứng của cô với anh, cảm giác xuyên suốt qua cô trong những luồng tĩnh điện.

Miệng anh đã xuống đến bụng cô, hơi thở của anh thiêu đốt qua chiếc váy ngủ mỏng manh. Anh nhắm nháp cơ thể cô, sự vuốt ve của anh uể oải. Trong khi nhịp thở đã tố cáo sự kích động của anh. Anh tạo một khoảng không gian giữa hai đùi cô, đẩy chúng mở ra bằng hai bàn tay anh. Miệng anh nhẹ nhàng dán chặt vào giữa hai chân cô, ép vào lớp vải bông. Lottie rướn người về phía anh, những ngón tay xò ra rồi nắm lại bất lực, hai gót chân ấn sâu vào đệm. Anh trêu đùa cô một cách nhàn nhã, rồi lại trườn lên tìm kiếm hai bầu vú cô, hôn và ve vuốt qua lớp áo ngủ dính sát cho đến khi cô nghĩ mình sẽ phát điên nếu anh không cởi nó ra. Mọi inch trên bề mặt da cô nóng rực và quá ư nhạy cảm, lớp vải mềm chà xát cô đến không chịu đựng nổi.

“Nick,” cô điên cuồng nói, “áo của em, cởi nó ra, xin anh hãy cởi ra...”

Anh nhẹ nhàng đặt hai ngón tay lên môi cô làm cô im bật. Khi cô đã lặng đi rồi, ngón tay cái của anh quẹt lên đường cong ở má cô trong một tiếng thì thầm ve vuốt dịu dàng. Với tới mép áo ngủ, anh kéo nó lên, và cô thốt thức trong sự biết ơn. Hai chân cô co lại khi chúng bị phơi ra trong không khí mát lạnh, và hai cổ tay cô giãy giụa với hai sợi dây trói bằng lụa khi cô quần quai để giúp anh. Mép váy đã kéo qua ngực cô, vướng nhẹ vào hai chỏm cứng của núm vú.

Bàn tay Nick thận trọng trượt lên bụng cô, đi xuống vùng da thịt mềm mại bên trong hai đùi. Đầu ngón tay vuốt ve qua những sợi lông quăn, tìm thấy sự ẩm ướt, quẹt nhẹ vào phần da thịt thanh nhã chấy âm i. Hai chân cô mở rộng, cơ thể thoi thóp chờ đợi. Cô buột ra một tiếng nức nở van nài khi tay anh rời khỏi cô. Đầu ngón tay giữa vạch theo đường viền nhạy cảm của làn môi trên của cô. Ngón tay anh ẩm ướt với vị muối mặn mà của chính cô, để lại mùi hương ở bất cứ nơi đâu anh chạm vào. Đột ngột hai cánh mũi cô tràn ngập mùi vị khuấy động của chính mình, nó lấp đầy hai lá phổi cô với mỗi nhịp thở.

Một cách chậm chạp Nick xoay cô nằm nghiêng, bàn tay anh lướt nhanh trên hai cánh tay cô để kiểm tra sự căng thẳng. Cơ thể anh áp vào sau cô, miệng anh vuốt ve gáy cô. Lottie uốn người về phía sau, mông cô ấn vào vật cương cứng của anh. Cô muốn chạm vào anh, để quần quanh anh và vuốt ve những sợi lông dày và cứng trên ngực anh. Và rồi nắm lấy cái trọng lượng cứng rắn của bộ phận đàn ông của anh và để cái nòng sừng mượt mà đó lọt qua vòng tròn của những ngón tay cô.

Nhưng vị trí của cô khiến hành động ấy trở nên bất khả, và lựa chọn duy nhất của cô là chờ đợi một cách bất lực khoái cảm của anh.

Anh vòng một tay xuống bên chân nằm phía trên của cô, hơi nâng nó lên, và cô cảm thấy phần đầu sưng phồng của anh rúc vào trong cô. Anh đi vào cô chỉ một inch, trêu chọc cô, từ chối sự chiếm hữu trọn vẹn mà cô van nài. Lottie run lên dữ dội, cầu xin với những tiếng hổn hển không lời khi anh hôn lên gáy cô. Với phần đầu mũi giáo của anh chỉ đặt vừa vặn nơi lối vào của cô, bàn tay anh lang thang trên người cô...sự kéo giật tinh tế nơi núm vú, một vòng tròn ve vuốt trên rốn cô. Dần dần những sự vuốt ve của anh trở nên có mục đích hơn, những ngón tay dịu dàng và thông minh của anh đào sâu xuống lớp lông quăn.

Toát mồ hôi, rên rỉ, Lottie oằn mình trên những đầu ngón tay ngọt ngào khiêu khích của anh. Cô cảm thấy ngọn giáo của anh trượt hết chiều dài của nó vào trong cô, lấp đầy cô hoàn toàn, và cô thét lên, thân hình cô rung chuyển với những đợt rung mình sung sướng.

Nick đợi cho đến khi cô lảng xuống, anh bắt đầu thúc vào trong cô, những cử động của anh kiên quyết và thông thả, lấp đầy cô bằng khoái cảm. Cô thở bằng những hơi dài với miệng mở hé, hai cổ tay giằng giắt sợi dây lụa khi cô đạt cực đỉnh một lần nữa với một tiếng rên run rẩy kéo dài. Rồi anh thúc vào cô mạnh

hơn, bộ phận sinh dục của anh gập cô trong những cú va đập kì diệu, hơi thở của anh rít lên qua hàm răng nghiền chặt. Chiếc giường rung lên dưới những chuyển động của anh.

Cùng một lúc Lottie cảm thấy vừa yếu đuối vừa mạnh mẽ, sở hữu anh hoàn toàn cũng như anh sở hữu cô, với trái tim cô đang đập dưới bàn tay anh, và da thịt cô ôm chặt quanh anh. Anh cứng như đá bên trong cô, cái vật cương cứng của anh giật lên dồn dập, miệng anh mở ra khi anh thở hổn hển trên cổ cô.

Trong một lúc lâu cô nằm ép sát vào cơ thể to lớn rắn chắc của anh, bật ra tiếng rên khe khẽ khi anh cời trói cho hai cổ tay cô. Anh nhẹ nhàng xoa bóp chúng, và rồi tay anh lần xuống dưới để khum lấy nơi nữ tính ẩm ướt của cô. Hơi thở của anh chậm lại, và trước ý nghĩ anh đang buông xuôi để ngủ bên cạnh cô, Lottie run rẩy trong khao khát. Đột nhiên không còn điều gì đáng ao ước hơn trên thế giới này ngoài việc có anh ở lại trên giường cô cả đêm nay. Nhưng cuối cùng anh nhồm dậy, cúi xuống hôn lên bầu vú cô, lưỡi anh xoay quanh núm vú mềm mại.

Khi Nick rời khỏi giường, Lottie cắn môi ngăn mình không bảo anh ở lại, biết là anh sẽ chỉ từ chối cô như mọi lần. Cánh cửa đóng lại, để cô một mình trong yên ắng. Và mặc dù cơ thể cô thỏa mãn và kiệt sức, da thịt cô râm ran mãi nguyện, cô vẫn cảm thấy những giọt nước mắt ứa ra sau hàng mi. Cô cảm thấy đau đớn...không phải cho mình, mà cho anh. Và sự khao khát...như cầu nguy hiểm muốn an ủi anh, mặc dù anh sẽ phần nộ một cách chua chát với cô nếu cô làm thế. Và cuối cùng trong tất cả, một sự âu yếm sâu sắc dành cho người đàn ông cô chỉ biết đôi điều – một người cần đến sự giải thoát khỏi điều tồi tệ hơn cả điều tồi tệ cô từng có.

Buổi sáng hôm sau, một gói bưu kiện được gửi đến từ sir Ross, chứa đựng một bó tài liệu đóng những dấu niêm phong phức tạp và một thiệp mời dự buổi vũ hội được tổ chức trong khoảng thời gian một tuần. Khi Lottie bước vào phòng ăn, cô thấy Nick ngồi một mình ở bàn, đĩa thức ăn đã dùng một nửa để trước mặt. Mắt anh ngược lên khỏi tấm giấy da dày trong tay, đôi mắt tối lại khi trông thấy cô. Anh đứng dậy, nhìn cô không chớp mắt.

Lottie cảm thấy một cơn thủy triều rực rỡ của sắc đỏ tràn qua mặt cô. Trong những buổi sáng đi liền sau một đêm đam mê khác thường, thì Nick thường trêu chọc cô, hoặc mỉm cười khi anh đưa ra vài nhận xét chung chung để làm dịu sự bối rối của cô. Tuy nhiên, hôm nay gương mặt anh cứng nhắc và đôi mắt lạnh lẽo. Đã có điều gì đó thay đổi giữa họ - sự thoải mái của những tác động giữa hai người ngày trước đã không còn.

Vụng về, cô chỉ vào tờ giấy trong tay anh. “Nó đến rồi à?”

Không cần phải làm rõ “nó” ở đây là gì.

Nick gạt đầu ngắn gọn, mắt anh quay lại tờ trát.

Đấu tranh để duy trì một thái độ bình thường, Lottie đi đến tủ ly và tự phục vụ mình từ những đĩa thức ăn ngon ngon. Nick giúp cô ngồi vào chiếc ghế bên cạnh anh rồi ngồi lại xuống ghế của mình. Anh ngắm nghía phần ăn sáng còn thừa của mình với sự chăm chú đặc biệt, trong lúc một cô hầu đến đặt một tách trà nóng hổi trước mặt Lottie.

Cả hai cùng im lặng cho đến khi cô hầu rời khỏi phòng.

“Buổi vũ hội sẽ được tổ chức vào thứ bảy tới,” Nick nói trống không, không nhìn vào cô. “Đến lúc đó em có bộ váy thích hợp chưa?”

“Rồi ạ, Em đã thử một chiếc váy vũ hội, và chỉ còn một chút chỉnh sửa nữa là xong.”

“Tốt.”

“Anh giận à?” Lottie hỏi.

Anh cầm con dao lên và quan sát nó một cách đắm chiêu, cạo đầu lưỡi dao vào mặt trong ngón tay cái chai sạn. “Thật kì quặc là anh bắt đầu cảm thấy mình sẵn sàng chấp nhận tình huống này. Giờ thì tin tức đang rỉ ra từ những văn phòng của bộ hình và Lord Chancellor. Tất cả đã được đặt vào cỗ máy vận hành, và lúc

này chẳng có điều gì cũng như chẳng một ai có thể ngăn chặn nó được nữa. Sir Ross sẽ giới thiệu chúng ta tại buổi vũ hội là Lord và Lady Sidney...và từ lúc đó trở đi, Nick Gentry sẽ bị khai tử.

Lottie nhìn anh chăm chú, ngạc nhiên bởi cách nói kì cục của anh. “Ý anh là tên anh sẽ không còn được sử dụng nữa ư,” cô nói. “Anh, là Lord Sidney, sẽ được phổ biến rộng rãi. Em sẽ bắt đầu gọi anh là John chứ?”

Một vẻ cau có kéo giật những đường nét của anh, và anh đặt con dao xuống. “Không, anh là Lord Sidney đối với phần còn lại của thế giới, nhưng ở trong nhà mình anh sẽ trả lời với cái tên mà anh chọn.”

“Tốt quá...Nick.” Lottie khuấy một miếng đường lớn trong tách trà và uống thứ chất lỏng nóng và ngọt lịm. “Cái tên ấy đã giúp ích cho anh rất nhiều trong những năm qua, phải không? Em dám nói là anh đã tạo cho nó nhiều danh tiếng hơn cả Gentry thực sự có thể đạt được.” Nhận xét vu vơ của cô nhận được một ánh mắt kì dị của anh, không hiểu vì sao vừa quở trách lại vừa van nài cùng một lúc. Một nhận thức đột ngột lóe qua tâm trí – Nick Gentry thật, cậu bé đã chết vì bệnh tả trên một con tàu cũ dùng làm nhà tù, là cốt lõi của cái bí mật đã hành hạ chồng cô. Lottie lơ đãng ngó vào tách trà của mình, cố giữ cho tông giọng được tự nhiên khi cô hỏi, “Anh ấy là người thế nào vậy? anh chưa bao giờ kể với em.”

“Cậu ấy là đứa trẻ mồ côi, mẹ bị treo cổ vì tội ăn cắp. Hầu hết cuộc đời cậu ta là ở ngoài đường phố, bắt đầu từ làm giả bánh pudding và cuối cùng đã tập hợp được một băng đảng mười người.”

“Làm giả bánh pudding ư?” Lottie lặp lại, hoang mang.

“Trộm cắp thức ăn để tồn tại. Đó là mức thấp nhất trong mức đáy xã hội, hơn mỗi ăn mày thôi. Nhưng Gentry học hỏi khá nhanh, và cậu ấy trở thành một tên trộm giỏi. Cuối cùng cậu ấy bị tóm khi đột nhập một ngôi nhà, và cậu ấy bị kết án vào một nhà tù trên tàu thủy.”

“Và rồi hai anh trở thành bạn bè,” Lottie gợi ý.

Về mặt Nick trở nên xa vắng khi những kỷ niệm đã chôn vùi quá lâu gọi anh về quá khứ. “Cậu ta to khỏe, đánh đá...với những bản năng nhạy bén từ cuộc sống triền miên trên đường phố. Cậu ấy dạy anh những điều cần biết để sống sót trong tù...đôi khi đứng ra bảo vệ anh...”

“Bảo vệ anh khỏi cái gì?” Lottie thì thầm. “Những người quản giáo à?”

Nick giật mình ra khỏi trạng thái thôi miên, chớp mắt xóa đi vẻ thần thờ. Anh nhìn xuống bàn tay mình, nó đang nắm vào cán dao quá chặt. Anh cẩn thận đặt cái vật loang loáng ấy xuống bàn và đẩy lùi ghế ra sau.

“Anh đi ra ngoài một lát,” anh nói, giọng không một sắc thái cảm xúc. “Hi vọng gặp em vào bữa tối nay.”

Lottie đáp lại cùng một tông giọng thận trọng tương tự. “Được thôi ạ. Chúc anh một ngày tốt lành.”

Trong cả tuần lễ sau đó, ngày và đêm là hai thái cực đối lập nhau đến chóng mặt. Thời gian ban ngày của Lottie được lấp đầy với những công việc lặt vặt và những vấn đề thực tiễn nho nhỏ. Cô chưa bao giờ dám chắc khi nào được gặp Nick, vì anh đi và về tùy hứng. Vào bữa ăn tối họ sẽ trò chuyện về những cuộc gặp gỡ của anh với những cộng sự làm ăn và các chủ ngân hàng, hoặc những chuyến thăm thẳng hoặc tới Bow Street, khi Sir Grant bàn bạc với anh về những chủ đề gắn liền với các vụ án cũ. Vào ban ngày, cách cư xử của Lottie với Nick là sự thân ái, những cuộc đối thoại giữa họ dễ chịu và còn hơi xã giao.

Tuy nhiên, ban đêm là chuyện hoàn toàn khác. Nick làm tình với cô bằng cảm xúc gần như là tuyệt vọng. Anh làm những chuyện khiến cô choáng váng, không chừa một phần nào trên cơ thể cô không được sự đam mê của anh chạm tới. Những lúc họ làm tình thật gấp gáp và nguyên thủy, trong khi thời gian còn lại là sự uể oải và chậm chạp, với cả hai phía đều miễn cưỡng để nó kết thúc. Nhưng cũng có những khoảnh khắc thú vị không ngờ, khi Nick trêu đùa cô, chòng ghẹo cô, và dụ dỗ cô thử những tư thế mới quá thiếu đứng đắn đến mức cô tan vào trong những tiếng cười khúc khích xấu hổ.

Nhưng, bất chấp những đêm khoái lạc, mỗi ngày trôi qua lại đưa họ đến gần thời gian mà Sir Ross sẽ đưa ra lời thông báo làm thay đổi dòng chảy cuộc sống của họ.

Lottie biết chồng mình rất sợ buổi vũ hội, và những tháng ngày sau đó sẽ khá khó khăn khi anh cố gắng thích ứng với những hoàn cảnh mới của mình. Tuy nhiên, cô biết chắc mình có thể giúp được anh. Khi bước chân vào hôn nhân, cô chưa từng ngờ rằng anh có thể cần đến cô theo bất cứ cách nào, cô cũng không

nghe mình sẽ thấy hạnh phúc đến vậy trong việc giúp đỡ anh. Và còn nữa, cô cảm thấy mình rất giống một người đồng chí...một cộng sự...và có lúc, chỉ trong một hai khoảnh khắc, là một người vợ.

Khi đêm vũ hội cuối cùng cũng đến. Lottie tạ ơn chúa là mình đã nghe theo lời khuyên của Sophia ở hiệu may. Sophia đã giúp cô lựa chọn những phong cách trẻ trung mà quý phái, trong những màu sắc mềm mại tôn vẻ đẹp của cô lên hết mức. Chiếc váy Lottie quyết định mặc tối nay làm bằng sa tanh màu xanh nhạt phủ vải tuyền trắng, với đường viền cổ áo lượn xuống tảo bạo để lộ phần trên đôi vai trần. Lottie đứng giữa phòng ngủ khi Mrs. Trend và Harriet trùm mớ áo váy như sóng cuộn qua đầu cô và giúp cô xỏ tay qua ống tay áo bó chặt của vải sa tanh cứng. Chiếc váy đẹp như – không, đẹp hơn bất cứ cái váy nào cô từng được thấy trong những bữa tiệc ở Hampshire. Nghĩ tới buổi vũ hội sắp tham dự, và phản ứng của Nick khi trông thấy cô, Lottie gần như chóng mặt vì háo hức.

Sự bông bột của cô không nghi ngờ gì là được khuyến khích bởi thực tế là chiếc cooc xê được buộc chặt khác thường, để cho Mrs. Trend thất chiếc váy cho vừa khít.

Nhấn mặt trong sự giam hãm của áo cooc xê và dây buộc. Lottie nhìn chăm chăm vào gương khi hai người phụ nữ điều chỉnh chiếc váy. Vải tuyền trắng trong suốt mắt thừa được thêu những nhánh hoa hồng bằng lụa trắng. Giày sa tanh trắng, đôi găng tay dài và mỏng, và chiếc khăn quàng thêu bằng vải sa, làm Lottie thấy mình giống y một nàng công chúa. Khuyết điểm duy nhất là mái tóc thẳng đuột của cô, nó từ chối bất cứ phương pháp làm quần nào bất kể những cây kẹp có nóng đến đâu. Sau hàng loạt cố gắng bị thất bại để tạo ra một mái tóc quần bằng ghim kẹp, Lottie đành chọn một kiểu tóc tết đơn giản rồi búi lên đỉnh đầu, bao quanh là những bông hồng trắng mịn màng.

Khi Mrs. Trend và Harriet lùi lại để ngắm nghía thành quả cuối cùng của mình, Lottie cười và xoay một vòng, làm những vật váy xanh da trời cuộn lên bên dưới lớp vải tuyền trắng bông bênh.

“Trông cô đẹp quá, phu nhân,” Mrs. Trend nhận xét với vẻ hài lòng rõ rệt.

Dừng lại giữa vòng xoay, Lottie nhìn bà với nụ cười lo lắng. Vì Nick đã không tự mình đưa ra bất kì lời thông báo nào với những gia nhân về việc phục hồi tên tuổi dòng họ và tước hiệu, nên Lottie phải gánh trách nhiệm nói với gia nhân về nguồn gốc quý tộc của ông chủ bọn họ. Sau khi sự sôi sục ban đầu của họ nhạt đi, những gia nhân có vẻ còn hơn là vui sướng trước sự xoay chuyển của các sự kiện. Nếu họ trở thành người hầu của một ngôi nhà quý tộc, thì địa vị của chính họ trong xã hội sẽ được nâng cao đáng kể.

“Cám ơn bà, Mrs. Trend,” Lottie đáp. “Như mọi khi, tối nay bà thật vô giá. Chúng tôi không thể xoay sở được nếu thiếu bà, đặc biệt trong những ngày sắp tới.”

“Vâng, thưa phu nhân,” Bà quản gia khoác một vẻ mặt lo âu thành thật. Như họ đã bàn bạc lúc trước, một hộ gia đình hoàn toàn mới sẽ phải được lập ra ở Worcestershire, với khởi đầu là ít nhất là ba mươi người hầu. Mrs. Trend sẽ chịu trách nhiệm chính trong việc lựa chọn và thuê gia nhân mới.

Lottie rời khỏi phòng, chiếc váy kêu sột soạt theo mỗi bước chân. Khi cô bước xuống cầu thang, cô trông thấy Nick đang đợi ở tiền sảnh, thân hình căng thẳng như một con báo chuẩn bị tấn công. Đôi vai rộng của anh vừa khít hoàn hảo trong sự phối hợp sang trọng của áo vét màu đen, gi lê màu bạc, và chiếc ca vát lụa đen như than. Với mái tóc màu nâu sẫm chải gọn và gương mặt sáng sủa do mới cạo râu, trông anh vừa rắn rỏi vừa tao nhã. Đầu anh quay về phía cô, và đột ngột sự sôi ruột trong đôi mắt neho lại được thay thế bằng vẻ sững sờ.

Lottie cảm thấy một niềm hạnh diện trong ánh mắt anh. Cô cố ý đi chậm lại khi đến gần anh. “Nhìn em có giống một nữ tử tước không?” cô hỏi.

Môi anh cong lên chế nhạo. “Anh chưa từng trông thấy một nữ tử tước nào giống như em cả, Lottie.”

Cô mỉm cười. “Đó có phải là một lời khen không?”

“Ồ, phải. Thực ra...” Nick cầm bàn tay đi găng của cô và giúp cô bước xuống bậc thang cuối cùng. Anh giữ lấy ánh mắt cô đầy ép buộc, những ngón tay anh siết chặt quanh ngón tay cô, anh trả lời câu hỏi bình thường của cô bằng vẻ nghiêm trang làm cô sững sờ. “Em là người phụ nữ đẹp nhất trên thế giới,” anh khàn giọng nói.

“Thế giới ư?” Cô lặp lại với một tiếng cười.

“Khi anh nói là em đẹp,” anh thì thầm, “thì anh từ chối làm rõ lời tuyên bố ấy trong bất cứ trường hợp nào. Trừ phi thêm vào một trường hợp duy nhất là có thể em còn đẹp hơn nếu em khóa thân.”

Cô bật cười trước sự trơ tráo của anh. “Em sợ rằng anh sẽ phải tự thích ứng trước sự thật là em sẽ vẫn có đầy đủ quần áo tối hôm nay.”

“Đến khi kết thúc vũ hội thôi,” anh đáp trả. Anh kéo những đầu ngón tay cô khỏi chiếc găng bên trái, tháo nó ra từng chút một.

“Anh làm gì thế?” Lottie hỏi, đột nhiên nín thở.

Đôi mắt xanh của anh trêu chọc cô. “Tháo găng tay của em ra.”

“Để làm gì?”

“Để tôn thờ bàn tay em.” Kéo chiếc găng ra hoàn toàn, anh vắt nó lên tay vịn cầu thang gần đó và nâng những ngón tay thon dài của cô lên miệng. Lottie nhìn chăm chăm khi anh lần lượt hôn lên từng ngón, môi anh sưởi ấm làn da cô. Đến lúc anh kết thúc với một nụ hôn dịu dàng vào giữa lòng bàn tay, cả cánh tay cô đã ngứa ran, hạ bàn tay cô xuống, Nick trầm ngâm quan sát nó. “Nó bị thiếu thứ gì đó.” Cho tay vào trong túi, anh lẩm bẩm, “Nhắm mắt lại đi.”

Lottie tuân lệnh với một nụ cười khế. Cô cảm thấy một vật lạnh lạnh và nặng trượt qua ngón áp út, vừa khít đến tận cuối đốt ngón tay. Nhận ra đó là gì, cô mở mắt ra và ghen thở.

Chiếc nhẫn thật lớn, viên ngọc sapphire hình tròn, màu xanh sẫm gần như sắc xanh lấp lánh sâu thẳm trong mắt chồng cô. Viên ngọc được đặt trong vàng, với một vòng kim cương nhỏ viền quanh. Tuy nhiên thứ làm cho viên ngọc nổi bật lên là một ngôi sao lung linh trên mặt đá nhẫn mịn, xuất hiện để cùng nó lướt qua ánh sáng. Bằng hoàng, Lottie ngược nhìn gương mặt ngăm đen của Nick.

“Em có thích nó không?” anh hỏi.

Từ ngữ bay hết khỏi đầu cô. Cô siết chặt những ngón tay trên tay anh, miệng hết mở ra lại ngậm lại trước khi cô có thể xoay sở để nói. “Em chưa từng nhìn thấy thứ gì quá đồi đáng yêu đến thế. Em chưa bao giờ mong đợi một chiếc nhẫn như thế này. Ôi, anh thật là hào phóng!” Trong cơn bốc đồng cô choàng tay qua cổ anh và hôn lên má anh.

Hai cánh tay Nick ôm gọn lấy cô. Cô cảm thấy hơi thở nóng bỏng của anh ở một bên má mình, trong khi bàn tay anh kéo nhẹ những sợi dây buộc sau lưng cô. “Em không biết là anh sẽ trao cho em bất cứ thứ gì em muốn à?” anh dịu dàng hỏi. “Bất cứ thứ gì.”

Sợ anh nhìn thấy nét mặt mình, Lottie cứ đứng sát vào anh, mặt ngoảnh đi. Anh đã nói mà không hề suy nghĩ. Chắc chắn thế, hoặc những từ ngữ không thể có khả năng biểu lộ điều mà cô nghĩ chúng truyền tải. Nick cũng người, có lẽ đã nhận ra mình vừa nói gì, và anh vội vã bước lùi lại khỏi cô. Đánh liều đưa mắt về phía anh.

Lottie nhìn thấy sự trống rỗng thận trọng trên mặt anh, và cô giữ im lặng, để cho anh làm chủ khoảnh khắc này.

Nick lắc đầu như đang cần thận tập hợp lại sự tự chủ. Khi ánh mắt anh quay trở lại với cô, đôi mắt anh lấp lánh với vẻ tự giễu mình. “Chúng ta lên đường chứ, Lady Sidney?”

“Vâng, Nick,” cô thì thầm, khoác lấy cánh tay anh chìa ra.

Sir Ross đã thuyết phục một người bạn có địa vị cao nhất trong xã hội, chính công tước NewCastle, chủ trì buổi vũ hội mà ở đó Lord Sidney bị mất tích từ lâu sẽ được giới thiệu. Công tước và nữ công tước là một cặp vợ chồng xuất sắc và rất được kính trọng, hôn nhân của họ đã kéo dài bốn mươi năm. Danh tiếng không thể nghi ngờ của họ sẽ giúp ích rất nhiều trong tình huống này, vì một người đầy tai tiếng như Nick chắc chắn sẽ cần những nhà bảo trợ vượt lên sự chỉ trích.

Dinh thự London của công tước rất nổi bật, đó là lời ám chỉ lịch thiệp về một ngôi nhà “quan trọng,” một kích thước quá khổng lồ mà những vị khách thường xuyên lạc đường khi đi lòng vòng từ căn phòng này đến căn phòng khác. Số lượng phòng khách không đếm xuể, những căn phòng dành cho ăn sáng, ăn tối, hoặc

phòng uống cà phê, một thư viện, sảnh chính, và một sảnh về sân bắn, những căn phòng dành để làm việc, hút thuốc, và chơi nhạc. Phòng để mọi người tụ họp sau khi dự tiệc với diện tích hàng mẫu Anh lát gỗ cao cấp đánh bóng, phản chiếu ánh sáng từ nửa tá những ngọn chúc đài cao vút treo thành hai tầng bên trên. Viên quanh với những hành lang ban công bên trên và bên dưới, căn phòng cung cấp rất nhiều góc khuất kín đáo cho việc buôn chuyện và dăn dúi.

Buổi vũ hội có sự tham gia của ít nhất là năm trăm vị khách, vài người trong đó được chọn vì địa vị xã hội lấp lánh của họ. Như Sophia đã khô khan nhận xét với Nick, những lời mời tới sự kiện đặc biệt này đã trở thành dấu hiệu của danh dự mà không một ai dám không tới dự. Nếu được nhận thức rằng họ không được mời.

Nick làm một vẻ mặt biết ơn hợp lý khi anh được giới thiệu với công tước và nữ công tước, cả hai người đều biết cha mẹ anh. “Cậu giống người cha quá cố như tạc,”

Nữ công tước nhận xét khi anh cúi xuống hôn bàn tay đeo găng của bà. Bà là một phụ nữ nhỏ bé mà tao nhã, mái tóc bạc được trang trí bằng một dải kim cương, cái cổ nặng trĩu những vòng ngọc trai quá lớn đe dọa đến việc giữ thăng bằng của bà. “Dù tôi chưa được kể về dòng dõi cha mẹ cậu,” nữ công tước nói tiếp. “Tôi vẫn biết ngay lập tức, chỉ cần nhìn cậu. Đôi mắt đó,...đúng vậy, cậu đích thực là Sidney. Thật là một bi kịch đối với cậu khi cùng một lúc mất cả cha và mẹ. Một tai nạn trên thuyền, phải không?”

“Vâng, thưa bà.” Vì Nick đã được nghe kể, mẹ anh đã bị chết đuối khi chiếc thuyền bị lật tại một bữa tiệc trên biển. Cha anh cũng đã chết trong khi cố cứu bà.

“Đáng thương quá,” nữ công tước nói. “Một cặp đôi khăng khít đến vậy, như tôi nhớ. Nhưng có lẽ trong phương diện nào đó Chúa đã ban phúc lành cho họ lại được ở bên nhau.”

“Quả là vậy,” Nick ôn tồn nói, che dấu một tia bức dọc. Trong những ngày tháng ngay sau cái chết của cha mẹ anh, những câu nói xã giao tương tự đã được tuôn ra không đếm xuể - Làm quái gì có loại số mệnh tốt đẹp nào trong vụ tai nạn đó chứ, khi để họ chết cùng nhau. Thật không may là không một đứa trẻ nào nhà Sidney chia sẻ tình cảm hảo huyền đó, mong ước thay vào đây là ít nhất một trong hai người còn sống sót. Ánh mắt Nick bắn sang Sophia, đang đứng gần đó với sir Ross.

Nghe được loáng thoáng lời nhận xét của nữ công tước, mắt Sophia hơi nheo lại, và chị trao đổi một nụ cười dữ tợn kín đáo với Nick.

“Thưa nữ công tước,” Lottie nhỏ nhẹ, xoa dịu khoảnh khắc này, “bà thật tử tế vì đã mở rộng lòng hiếu khách với chúng tôi. Lord Sidney và tôi sẽ luôn luôn ghi nhớ kỷ ức về sự hào hiệp của bà đối với dịp đặc biệt này.”

Hiển nhiên rất tự mãn, nữ công tước dừng lại để quay sang nói chuyện với Lottie một lúc, trong khi công tước ủng hộ Nick với một nụ cười khen ngợi. “Một lựa chọn hiếm có đối với một người vợ, Siney à,” người đàn ông già cả nhận xét. “Tự chủ, điềm tĩnh, và rất đáng yêu. Cậu khá may mắn đấy.”

Không một ai sẽ phản đối điều đó, có chăng chỉ là Nick. Lottie là một sự ngạc nhiên buổi tối nay, chiếc áo của cô kiểu cách nhưng không quá cầu kì, nụ cười của cô thật dễ chịu, phong thái của cô vương giả như một nữ hoàng trẻ tuổi. Sự huy hoàng vây quanh họ hay hàng trăm ánh mắt hiếu kì dường như cũng không ảnh hưởng đến sự điềm tĩnh của cô. Cô quá thanh nhã và thuần khiết đến mức không một ai ngờ được có những lớp thép bên dưới vẻ bề ngoài của cô. Không ai có thể đoán được cô là người phụ nữ đã chống lại lệnh của cha mẹ và sống tự lập bằng trí tuệ của chính mình trong hai năm...kiểu phụ nữ có thể kháng cự lại một thám tử Bow Street dạn dày kinh nghiệm.

Khi công tước tiếp tục đón tiếp khách khứa, thì nữ công tước vẫn trò chuyện với Lotie, mái đầu xám nghiêng xuống mái đầu vàng óng.

Sophia vẫn vợ đi lại gần Nick, sử dụng chiếc quạt để che đi cử động của miệng khi chị thì thầm với Nick, “Chị đã bảo rồi mà.”

Nick mỉm cười nhún nhõ, nhớ lại lời tuyên bố của chị mình là Lottie sẽ tỏ ra là một vật báu đối với anh. “Những lời đó không nghi ngờ gì là bốn từ chọc tức nhất trong ngôn ngữ tiếng Anh, Sophia.”

“Cô ấy là một tạo vật đáng yêu, và quá tốt đẹp so với em,” chị gái anh cho anh hay với sự thích thú nhảy múa trong đôi mắt.

“Em có bao giờ nói khác đi đâu.”

“Và cô ấy dường như còn hơn cả thích em,” Sophia tiếp tục, “Nên nếu chị là em, chị sẽ không mặc nhiên nhận lấy cơ may của mình đâu.”

“Thích,” Nick cảnh giác lặp lại, nhận thấy mạch đập của mình đột ngột tăng lên. “Chị nói thế là thế nào?”

“Chà, gần đây cô ấy –” Sophia dừng lại khi chị thoáng nhìn thấy một cặp đôi vừa mới đến. “Oh, đó là Lord Farrington! Xin lỗi em, em trai, vì Lady Farrington đã bị ốm tháng trước, và chị muốn đến hỏi thăm sức khỏe của cô ấy.”

“Đợi đã,” Nick yêu cầu. “Nói nốt câu dở dang của chị đi!” Nhưng Sophia đã lướt đi với Sir Ross theo sau, bỏ lại Nick sôi lên trong giận dữ.

Khi Lottie thoát khỏi sự quan tâm ân cần của nữ công tước, cô khoác tay Nick và đi cùng anh hòa vào những đám đông đủ thể loại. Cô rất thành thạo trước những buổi trò chuyện xã giao thông thường, nói năng hòa nhã mà không sa đà vào cuộc thảo luận buồn chán, di chuyển duyên dáng giữa các vị khách và nhớ tên mọi người khi họ gặp nhau trong những sự kiện trước. Thật rõ ràng là Nick mong muốn để cô lại một mình khi anh gia nhập cùng bạn bè trong phòng hút thuốc và phòng chơi bia, Lottie sẽ hoàn toàn thoải mái. Tuy nhiên, khi Nick nhìn thấy số lượng những ánh mắt thèm thuồng dõi theo vợ mình trong từng cử động, anh liền ở sát bên cô, thỉnh thoảng lại đặt tay lên tấm lưng nhỏ nhắn của cô trong một cử chỉ chiếm hữu mà tất cả đàn ông đều dễ dàng hiểu được khi nhìn thấy.

Một giai điệu sôi động tràn ngập không khí, được chơi bởi dàn nhạc ngồi khuất sau những chậu cây um tùm ở một trong những ban công trên cao. Khi họ đi xuyên qua phòng khiêu vũ đông đúc, Lottie đùa cợt với Nick một cách kín đáo, đặt tay lên ngực anh trong những cái va chạm nhỏ khiêu khích, kiễng chân để thì thầm vào tai anh đến khi môi cô chạm vào da anh. Gần như khuấy động và hoàn toàn bị mê hoặc, Nick hít vào mùi hương của những bông hồng trắng trên tóc cô và đứng đủ gần để có thể nhìn thấy những vết bụi mờ của nước hoa đọng lại trên thung lũng thoai thoải giữa hai bầu ngực cô.

Đột ngột sự chú ý của Lotte bị cắt ngang bởi một nhóm nhỏ phụ nữ, hai người đó đang nhìn cô chăm chăm với niềm vui sướng rõ rệt. “Nick, em thấy vài người bạn mà em chưa gặp lại kể từ hồi còn ở Maidstone. Em phải nói chuyện với họ - sao anh không nhập hội với những quý ông bạn anh đi? Chắc chắn anh không muốn nghe bọn em buôn chuyện về trường lớp đâu.”

Nick bất bình trước khao khát lộ lộ của vợ muốn rũ khỏi anh. “Tốt thôi,” anh nói cụt lủn. “Anh sẽ đi đến phòng chơi bia.”

Lottie ném cho anh một ánh mắt trêu chọc từ dưới hàng mi. “Hứa là anh sẽ tới tìm em ở điệu van đầu tiên nhé.”

Nhận ra mình đang bị điều khiển một cách thành thạo, Nick cầu nhàu đồng ý và nhìn Lottie lướt đến đám phụ nữ đang đứng đợi. Trước sự ngạc nhiên của mình, anh đứng đó mà cảm thấy mình hoàn toàn bị tước đoạt. Anh đã bị thôi miên hoàn toàn bởi một phụ nữ bé nhỏ đến mức khó có thể nghĩ ngợi cho nghiêm chỉnh. Anh, người lúc nào cũng cực kỳ tự tin, lại lâm vào mối nguy hiểm là bị dắt mũi bởi chính vợ mình.

Đang nghiền ngẫm cái phát hiện đáng sợ này, thì Nick nghe thấy giọng trầm trầm của ông anh rể ngay bên cạnh mình.

“Chuyện đó xảy ra với tất cả chúng ta, Sidney.”

Nick quay mặt về phía sir Ross. Thật phi thường, Sir Ross dường như hiểu chính xác điều anh đang cảm thấy. Đôi mắt xám của ông lấp lánh vui thích khi ông tiếp tục nói bằng một giọng không chút biểu cảm. “Bất chấp quyết tâm của chúng ta mạnh đến đâu, rốt cuộc chúng ta thấy mình vẫn bị biến thành nô lệ cho sở thích không thể tránh khỏi đối với một phụ nữ đặc biệt. Cậu tiêu rồi, anh bạn. Cậu cũng có thể hòa thuận với nó thôi mà.”

Nick chẳng thềm cố gắng phủ nhận. “Tôi sẽ thông minh hơn hẳn anh,” anh lầm bầm.

Sir Ross cười toé toét. “Tôi thích cái ý nghĩ là sự thông minh chẳng dính dáng gì đến chuyện này. Vì nếu trí tuệ một người đàn ông được đo bởi khả năng giữ được sự vô cảm với tình yêu, thì tôi sẽ là tên đàn độn

vĩ đại nhất đang sống sót.”

Cái từ yêu làm Nick nao núng. “Phải làm sao để anh ngậm miệng lại đây, Cannon?”

“Một cốc Cossart-Gordon năm 1805 có thể làm được điều đó,” câu trả lời hòa nhã vang lên. “Và nếu tôi không nhầm, người ta vừa mang ra một thùng trong phòng chơi bi a.”

“Thế thì đi thôi,” và họ sải bước rời khỏi phòng khiêu vũ cùng nhau.

“Lottie Howard!” Hai phụ nữ ủa đến bên cô, và họ bắt tay nhau thật chặt, chia nhau những nụ cười toe toét của niềm hân hoan khó kìm nén được. Nếu không có sự huấn luyện ngặt nghèo ở Maidstone, họ sẽ còn ré lên bằng một cung cách không ra dáng quý cô nhất.”

“Samantha,” Lottie nồng nhiệt nói, nhìn người phụ nữ ngăm đen, cao và quyến rũ, lúc nào cũng như một người chị lớn của cô. “Và Arabella nữa!” Arabella Markenfield nhìn giống hệt khi cô còn ở trường...xinh xắn và hơi tròn trịa, với những lọn tóc quăn vàng hoe màu dâu tây sắp xếp hoàn hảo trên vàng trán trắng như men sứ.

“Giờ mình là Lady Lexington rồi,” Samatha thông báo cho cô với niềm kiêu hãnh ngời ngời. “Mình bầy được một bá tước, không ít hơn, với gia tài tốt và vững chãi.” Vòng tay qua eo Lottie, cô ta khẽ xoay cô lại. “Anh ấy đang đứng kia kìa, gần mấy cánh cửa nhà kính. Cái người cao và hói đầu đó. Cậu có thấy không?”

Lottie gật đầu khi trông thấy một quý ông nhìn u sầu có vẻ gần bốn mươi tuổi, với đôi mắt lớn hơi vượt ra khỏi sự cân xứng với bộ mặt dài và hẹp. “Nhìn ngài ấy giống một quý ông vô cùng mãn nguyện,” Lottie nhận xét, và Samantha cười lớn.

“Lịch sự quá, bạn thân mến. Mình chính là người đầu tiên thừa nhận là bá tước chẳng có gì để mà nhìn, và anh ta không có khiếu hài hước. Tuy nhiên đàn ông mà có khiếu hài hước thường có xu hướng làm nhiều thân kinh người khác. Và anh ấy là một quý ông không chê vào đâu được.”

“Mình rất mừng,” Lottie nói chân thành, từ những cuộc trò chuyện trong quá khứ cô đã biết với Samantha thì một cuộc hôn nhân như thế đã thỏa mong ước của cô ấy rồi. “Và cậu, Arabella?”

“Mình trở thành thành viên gia đình Searforth hồi năm ngoái,” Arabella khúc khích kể. “Cậu đã nghe về họ rồi đấy, mình chắc chắn thế...cậu còn nhớ không, một trong những cô con gái của gia đình ấy học ở lớp trên chúng ta...”

“Có,” Lottie nói, nhớ lại gia đình Searforth là một gia đình lớn không có tước hiệu sở hữu số lượng đáng kể đất đai trồng trọt màu mỡ. “Đừng nói là cậu lấy anh trai Harry của cô ấy nhé?”

“Chính thế đấy!” Những lọn tóc quăn của cô gái lúc lắc vui vẻ trên trán khi cô nói tiếp với vẻ sôi nổi hăng hái. “Harry nhìn khá bảnh bao, mặc dù anh ấy phát tướng tròn như cái bình đựng mỗi câu kể từ sau đám cưới. Và anh ấy vẫn quá ư quyến rũ. Tất nhiên là mình chẳng bao giờ có tước hiệu, nhưng cũng có những sự đền bù...cỗ xe của riêng mình...một hầu gái của một quý cô người Pháp thực thụ, không phải một trong những cô hầu ở khu đông London buông ra câu see-voe-play hoặc bon-joor mọi lúc mọi nơi!” Cô khúc khích cười trước sự dí dỏm của mình, và đủ nghiêm túc để quan sát Lottie với đôi mắt tròn xoe tò mò. “Lottie thân mến, có thật là bây giờ cậu là Lady Sidney không?”

“Đúng,” Lottie liếc về hướng chồng mình, người đang rời khỏi phòng khiêu vũ cùng với sự đồng hành của sir Ross, những đôi chân dài của họ tạo ra những sải bước bằng nhau. Cô cảm thấy một niềm kiêu hãnh không ngờ tới trào dâng trước hình ảnh của anh, quá cường tráng và phong nhã, vẻ đẹp đậm nét của anh phô bày hết lợi thế của nó trong trang phục buổi tối thanh lịch.

“Đẹp trai như quỷ sứ,” Samantha bình luận, nhìn theo hướng mắt cô. “Ngài ấy có xấu xa như người ta nói không, Lottie?”

“Hoàn toàn không,” Lottie nói dối. “Lord Sidney là một quý ông hòa nhã và tốt bụng y như những quý ông có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.”

Thật là một trường hợp không may đúng lúc đó, Nick cũng bắt đầu nhìn về phía cô. Ánh mắt anh bao vây cô trong một cái quét nung nấu đe dọa đốt cháy quần áo cô ra tro. Biết cái nhìn đó có ý nghĩa gì, và chuyện

gì sẽ xảy ra trong những giờ phút tối nay sau khi kết thúc vũ hội, Lottie cảm thấy một cơn rùng mình từ sâu bên trong, và cô đấu tranh để giữ vững sự điềm tĩnh.

Samantha và Arabella, trong lúc đó, đã xòe quạt ra và quạt phành phạch hồi hã. “Chúa ơi,” Samantha kêu lên bằng một giọng nhỏ xíu, “cái cách ngài ấy nhìn cậu thật quá sỗ sàng, Lottie.”

“Mình không hiểu cậu nói gì,” Lottie từ tốn nói, mặc dù cô cảm thấy hai má đang nóng rực lên.

Arabella cười khúc khích đằng sau chiếc quạt lụa sơn vẽ. “Lần duy nhất mình thấy ánh mắt đó trên mặt Harry là khi một đĩa bánh pudding Yorkshire được đặt trước mặt anh ấy.”

Đôi mắt đen của Samantha sắc sảo với vẻ quan tâm. “Mình đã bị ấn tượng là Lord Radnor sở hữu cậu cả về thể xác và linh hồn, Lottie ạ. Làm thế nào cậu thoát khỏi ông ấy? Và cậu đã ở đâu trong hai năm qua? Và nhất là, làm thế quái nào mà cậu giảng dạy được Nick Gentry – có phải chuyện ngài tử tước bị mất tích bao lâu là một trò bịp bợm không?”

“Không,” Lottie nói ngay lập tức, “anh ấy thực sự là Lord Sidney.”

“Lúc kết hôn cậu đã biết ngài ấy là một tử tước chưa?”

“Chà, không.” Lottie cố gắng để đưa ra một lời giải thích khả dĩ. “Để bắt đầu, cậu biết mình đã rời khỏi trường để tránh phải kết hôn với Lord Radnor –”

“Một vụ scandal um sùm ở Maidstone,” Arabella cắt ngang. “Họ vẫn còn bàn tán về nó, mình đã được nghe kể. Không một giáo viên hay nhân viên nào trong trường có thể tưởng tượng cô học sinh ngoan ngoãn để bảo Charlotte lại biến mất đơn giản như thế.”

Lottie ngừng lại trong sự xấu hổ thoáng qua. Cô còn lâu mới dám tự hào về những hành động của mình – đơn giản chỉ là cô không có lựa chọn nào khác. “Để tránh bị tìm thấy, mình đã đổi tên và đến làm công việc bầu bạn với Lady Westcliff ở Hampshire –”

“Cậu làm việc?” Arabella lặp lại trong sự kính sợ. “Lạy Chúa, cậu hẳn đã đau khổ đến chừng nào.”

“Không quá mức,” Lottie trả lời với nụ cười nhếch nhếch. “Nhà Westcliff là những người tử tế, và mình khá thích bà nữ bá tước. Trong lúc làm thuê cho bà ấy mình quen với Mr. Gentry – à, Lord Sidney. Anh ấy đã cầu hôn khá sớm sau khi bọn mình gặp nhau, và...” Cô dừng lại, một hình ảnh lướt qua tâm trí về buổi tối trong thư viện của Lord Westcliff, ánh lửa chờn vờn trên khuôn mặt Nick khi anh cúi xuống ngực cô...

“Và mình đồng ý,” cô nói hấp tấp, cảm thấy mặt mình đỏ ửng.

“Hmmm,” Samantha mỉm cười trước vẻ lúng túng của Lottie, dường như đang đoán ra lí do đằng sau nó. “Hình như đó là một lời cầu hôn không thể nào quên.”

“Cha mẹ cậu có giận cậu lắm không?” Arabella hỏi.

Lottie gật đầu, ngẫm nghĩ với sự mĩa mai buồn bã rằng “giận” cực kì không tương xứng để miêu tả phản ứng của cha mẹ cô.

Gương mặt Samantha nghiêm lại với sự thấu hiểu. “Họ sẽ không giận cậu mãi đâu, bạn mến.” Cô nói với vẻ thực tế mang lại sự an ủi nhiều hơn là đồng cảm. “Nếu như chồng cậu chỉ giàu bằng một nửa so với những tin đồn tiết lộ, thì rốt cuộc gia đình Howard sẽ tỏ ra còn hơn là sung sướng để tuyên bố ngài ấy là con rể.”

Ba người nói chuyện một lúc nữa, háo hức trở nên quen thân lại với nhau và lên kế hoạch để liên lạc với nhau sớm. Lottie không nhận thấy thời gian đang trôi qua cho đến khi cô nghe thấy ban nhạc bắt đầu chơi một điệu van phổ biến gần đây tên là. “Những bông hoa mùa xuân,” một giai điệu ngay lập tức gây hứng khởi cho đám đông háo hức ghép đôi lại để bắt đầu xoay tròn qua căn phòng. Tự hỏi Nick có nhớ sẽ nhảy điệu van đầu tiên với cô không, Lottie quyết định đi tìm anh ở bên kia phòng. Cáo lỗi với hai người bạn, cô bước dọc theo những hành lang ban công ở tầng dưới, ngăn cách với sàn nhảy bằng những rào chắn bằng gỗ chạm trổ và những bụi hoa hồng màu xanh và phơn phớt hồng. Một vài cặp đôi đang mê mải trong những câu chuyện riêng tư, phần nào được che khuất bởi sự sắp xếp dày đặc của những bụi hoa. Và Lottie đảo mắt với một nụ cười nhẹ khi băng qua họ.

Cô giật mình bởi một sự va chạm đột ngột ở cánh tay, và cô dừng lại đề phòng, hi vọng đó là Nick đã tìm thấy cô. Nhưng khi cô nhìn xuống cái áp lực đang gia tăng trên cổ tay mang găng của mình, cô thấy không phải bàn tay to lớn vuông vức của Nick. Một hàng những ngón tay dài, gần như xương xẩu quấn quanh cổ tay cô, và với một cơn sốc kinh hãi lạnh toát, cô nghe thấy cái giọng đã săn đuổi những cơn ác mộng của mình trong những năm qua.

“Cô nghĩ có thể tránh được ta mãi sao, Charlotte?”

12. Chương 12

Cổ đứng vững, Lottie nhìn lên bộ mặt của Arthur, Lord Radnor. Thời gian đã gây ra sự thay đổi đáng ngạc nhiên ở lão, cứ như mười năm đã trôi qua chứ không phải hai năm. Lão ta xanh xao bất bình thường, màu da lão là màu của xương bị tẩy trắng, đôi lông mày và cặp mắt nâu nổi bật lên trong sự tương phản gai người. Những đường rãnh khắc nghiệt của sự chua cay chia mặt lão thành những phần góc cạnh.

Lottie đã biết việc chạm mặt Lord Radnor vào một ngày nào đó là không thể tránh khỏi. Ở sâu trong tâm trí, cô cho rằng lão ta sẽ nhìn cô bằng con mắt căm ghét. Nhưng cái cô nhìn thấy trong mắt lão còn làm cô hoảng hốt hơn. Sự đói khát. Một cơn đói khát không liên quan gì đến ham muốn tình dục mà là thứ gì đó ám ảnh hơn. Theo bản năng cô hiểu rằng nỗi thèm muốn sở hữu cô của lão chỉ càng tăng lên trong thời gian cô vắng mặt, và sự phản bội của cô đã tạo cho lão sự quyết tâm chết chóc của một tên đao phủ.

“Thưa bá tước,” cô cất tiếng chào, giọng cô vững vàng dù đôi môi đang run rẩy. “Ngài thật dai dẳng, làm ơn buông tay tôi ra.”

Lời đi yêu cầu của cô, Radnor lôi cô vào góc khuất của một chiếc cột um tùm cây cỏ, những ngón tay của lão siết chặt thành một gọng kìm gây thâm tím. Lottie ngoan ngoãn đi theo lão ta, xác định rằng mối thù trong quá khứ của mình sẽ không dẫn đến một cảnh tượng có thể phá hoại buổi tối vô cùng quan trọng đối với chồng cô.

Thật buồn cười nếu cô sợ đến khiếp vía trong một căn phòng đông nghịt người thế này. Radnor chắc chắn không thể, và cũng sẽ không làm hại cô ở đây được. Tuy nhiên, nếu họ ở một mình, cô tin lão ta hoàn toàn có lí do chính đáng để vòng mấy ngón tay dài kia qua cổ cô và bóp nghẹt hơi thở cuối cùng của cô.

Ánh mắt lão ta trượt lên người cô. “Lạy Chúa, hắn đã biến cô thành cái gì thế này? Ta có thể ngửi thấy mùi nhục dục trên người cô. Ngày trước chỉ có lớp vỏ mỏng dính ngăn cách cô khỏi cái bộ dạng què kệch vô giáo dục, và giờ thì nó đã hoàn toàn biến mất rồi.”

“Trong trường hợp đó,” Lottie đáp, bàn tay bị cầm tù của cô cuộn lại thành một nắm đấm tê cứng, “Ông sẽ tách rời khỏi tôi ngay lập tức, vì tôi chắc chắn ông không muốn bị ô uế bởi sự hiện diện của tôi.”

“Con ranh ngu xuẩn,” Radnor thì thào, đôi mắt đen rực lên ngọn lửa lạnh lẽo, “Người không thể vỡ lẽ ra người vừa đánh mất cái gì sao. Người có biết mình sẽ trở thành thứ gì nếu không có ta không? Chẳng là cái thá gì cả. Ta đã tạo ra người, ta đã nhắc người lên từ đáy xã hội. Ta đã định biến người thành một tạo vật yêu kiều và hoàn hảo. Và thay vào đó người phản lại ta và quay lưng với gia đình người.”

“Tôi đâu có yêu cầu sự bảo trợ của ông.”

“Đó càng là lí do người nên quỳ xuống tạ ơn ta. Người nợ ta mọi thứ, Charlotte. Cả cuộc đời người.”

Lottie thấy thật vô ích khi tranh cãi với sự khẳng định rõ ràng của lão ta. “Có thể là như vậy,” cô nói nhẹ nhàng, “nhưng giờ tôi đã thuộc về Lord Sidney, ông không có quyền hành gì với tôi nữa.”

Miệng lão ta cong lên trong một cái nhếch mép tà ác. “Quyền lực của ta đối với người vượt xa mấy lời thề hôn nhân vớ vẩn.”

“Phải chăng ông đã tự đánh lừa mình trong việc nghĩ rằng ông có thể mua tôi về như mấy thứ hàng hóa bày ở cửa hiệu?” cô khinh miệt hỏi.

“Ta sở hữu cả linh hồn ngươi,” Radnor thì thầm, siết chặt cổ tay cô cho đến khi cô cảm thấy những đốt xương mỏng manh cong lại, và những giọt nước mắt đau đớn trào ra. “Ta mua nó bằng phí tổn của tâm lực. Ta đã đầu tư hơn mười năm đời mình vào ngươi, và ta sẽ được đền đáp.”

“Bằng cách nào? Tôi là vợ của một người khác. Giờ tôi chẳng có cảm xúc gì về ông – không sợ hãi, không căm ghét – chỉ có đứng đưng. Ông có thể nghĩ ra cách gì để thu lời lại từ tôi đây?”

Chỉ khi Lottie nghĩ tay mình có thể gãy đôi, cô mới nghe thấy một tiếng gầm gừ lặng lẽ ở sau lưng. Đó là Nick, ngay lập tức anh đã đứng chắn vào giữa họ. Cánh tay anh chém xuống một cách lơ mờ, và bất kể anh làm gì, nó cũng khiến Lord Radnor buông cô ra cùng một tiếng cằn nhằn đau đớn. Sự tự do đột ngột làm Lottie loạng choạng lùi về sau, và Nick giữ cô sát vào ngực anh, cô tự động nép vào vòng tay anh, và nghe thấy tiếng khàn khàn và trầm của giọng anh khi anh nói với Radnor.

“Đừng lại gần cô ấy thêm lần nữa, không tôi sẽ giết ông.” Nó là một lời tuyên bố lặng lẽ của sự thực.

“Đồ con heo láo xược,” Radnor khàn khàn.

Đánh liều liếc mắt về phía Radnor từ vòng tay an toàn của chồng, Lottie trông thấy một đợt sóng màu tím pha với xám tràn qua bộ mặt nhợt nhạt của lão. Hiển nhiên là hình ảnh hai tay Nick đặt trên người cô đã vượt mức chịu đựng của ông ta. Nick chạm vào gáy cô và trượt những ngón tay lên phần trên cùng của sống lưng, châm chọc bá tước một cách có chủ ý.

“Được lắm,” Radnor thì thầm. “Ta để cô lại với cái phẩm giá xuống cấp của cô, Charlotte.”

“Cút đi,” Nick nói. “Ngay lập tức.”

Radnor đi khỏi, khung người lão cứng đờ với cơn giận chính đáng của một quốc vương bị hạ bệ.

Nâng cái cổ tay nhoi nhói lên bằng bàn tay còn lại, Lottie nhận thấy họ đã lôi kéo được nhiều hơn là vài ánh mắt tò mò từ những người đang đi ngang qua ban công.

Thực tế là, vài vị khách đang thưởng thức cảnh tượng này một cách háo hức. “Nick – ” cô thì thầm, nhưng anh đã hành động trước khi cô cần phải nói thêm một từ khác.

Giữ nguyên cánh tay che chở quanh người cô, Nick ra hiệu cho một người hầu đang đi ngang qua bê một khay đầy ly rượu. “Anh,” anh nói ngắn gọn. “Lại đây.”

Tay người hầu có mái tóc đen rậm rạp tuân theo. “Vâng, thưa ngài.”

“Nói tôi nghe có thể tìm được một căn phòng riêng ở đâu?”

Anh ta suy nghĩ rất nhanh. “Nếu ngài đi dọc hành lang, thưa ngài, ngài sẽ tới một phòng nhạc mà tôi tin hiện giờ không có ai.”

“Tốt. Mang ít rượu Brandy đến đó nhé, nhanh nhanh vào.”

“Vâng, thưa ngài.”

Sững sốt Lottie theo chân Nick khi anh dẫn cô đi xuyên qua hành lang. Những ý nghĩ hỗn loạn tràn ngập tâm trí cô, trong khi âm thanh rì rầm tạo nhả của phòng vũ hội lùi lại sau lưng họ. Cơ thể cô chấn động bởi trận chiến kỳ dị vừa rồi. Cuộc đương đầu kinh hoàng kéo dài với Lord Radnor làm cô yếu ớt, phấn khích, giận dữ và nhẹ nhõm. Làm thế nào mà quá nhiều cảm xúc lại đồng thời xuất hiện thế nhỉ?

Phòng nhạc sáng lơ mờ, đường nét của đàn dương cầm, đàn hạc, và vô số nhạc cụ đủ loại đứng im lìm hắt những cái bóng thâm trầm lên tường. Nick đóng cửa và quay lại với Lottie, đôi vai rộng của anh lừng lững phía trên cô. Cô chưa từng thấy mặt anh quá cứng rắn như thế.

“Em không sao,” Lottie nói, cái nốt cao vút không bình thường trong giọng nói của chính mình thực sự làm Lottie bật cười khúc khích trong cổ họng. “Thật đó, anh không cần trông quá –” Cô ngừng lại với một tiếng cười không thể kiềm chế khác, nhận thấy hiển nhiên là Nick đã nghĩ cô mất hết sáng suốt rồi. Cô sẽ không tài nào giải thích nổi cảm giác hoang dại của tự do đang dâng tràn, sau khi đối mặt với nỗi sợ lớn nhất của mình.

“Em xin lỗi,” cô chống cằm nói, cùng lúc những giọt nước mắt nhẹ nhõm đang nhòe ướt. “Chỉ là...em đã sợ Lord Radnor gần cả cuộc đời...nhưng giờ đây khi gặp lại ông ta, em mới nhận ra cái sức mạnh ông ta từng chi phối em đã không còn. Ông ta chẳng thể làm gì được em hết. Em không cảm thấy b...bất cứ bồn phận nào với ông ta nữa...và thậm chí còn không cảm thấy cần rút vì nó. Cái gánh nặng ấy đã biết mất rồi, cũng như nỗi sợ, và cảm giác của nó thật là kì lạ...”

Khi cô vừa run rẩy vừa cười và lau nước mắt bằng những ngón tay mang găng, Nick kéo cô vào lòng và cố gắng vỗ về cô. “Thôi nào...thôi nào...,” anh thì thầm, còn hai bàn tay thì di chuyển nhẹ nhàng trên vai và lưng cô. “Hãy thở thật sâu. Suyt, mọi thứ sẽ ổn cả.” Dấu vết ấm nóng của miệng anh áp vào trán cô, hàng mi ướt sũng và hai bên má cô. “Em an toàn rồi, Lottie. Em là của anh, vợ của anh. Và anh sẽ chăm sóc em. Em an toàn rồi.”

Khi Lottie cố gắng giải thích rằng cô không hề sợ hãi, anh thì thầm bảo cô im lặng, để áp cô vào người anh. Cô bắt đầu thở sâu, như vừa mới chạy hàng dặm đường không ngừng nghỉ, và ngả đầu mình lên ngực anh. Nick giật găng tay của mình ra và đặt hai bàn tay ấm áp lên da cô, những ngón tay khỏe mạnh xoa bóp những bắp thịt cứng nhắc ở cổ và hai bên vai cô.

Có tiếng gõ cửa.

“Rượu brandy,” Nick nói nhỏ và đưa cô đến chiếc ghế bành.

Lottie chìm sâu vào trong ghế, lắng nghe lời tán dương của tên người hầu khi Nick đưa cho anh ta một đồng bạc để đền bù cho sự vất vả của anh ta. Quay trở vào với chiếc khay để một chai rượu và một chiếc ly, Nick đặt chúng lên bàn.

“Em không cần thứ đó đâu,” Lottie nói với nụ cười mệt mỏi.

Lờ cô đi, Nick rót một lóng tay brandy vào ly và giữ nó giữa hai lòng bàn tay. Sau khi làm ấm rượu lên bằng hai bàn tay, anh đưa nó cho cô. “Uống đi.”

Lottie ngoan ngoãn đón lấy cái ly. Trước sự ngạc nhiên của mình, tay cô run tới nỗi khó mà cầm cho vững. Gương mặt Nick tối lại khi trông thấy sự khó khăn của cô.

Anh quỳ xuống trước mặt cô, cặp đùi cơ bắp giang rộng hai bên chân cô. Phủ tay mình lên những ngón tay cô, Nick giữ vững hai bàn tay cô và giúp cô đưa vành ly lên môi. Cô uống một ngụm, nhắm mắt vì rượu brandy làm rất cả cổ họng.

“Nữa đi,” Nick lẩm bẩm, ép cô uống thêm hớp nữa, và hớp nữa, cho đến khi mắt cô nhòa nước vì ngọn lửa dịu dàng.

“Em nghĩ rượu này bị hỏng,” cô nói trệu trạo.

Đôi mắt Nick rung rinh vì thích thú đột ngột. “Nó không hỏng. Đó là một chai Fin Bois năm 98 đấy.”

“Hắn đó là một năm tồi tệ.”

Anh cười toe toét trước câu nói đó, hai ngón tay cái của anh vuốt ve mu bàn tay cô. “Vậy thì ai đó nên phản ánh với giới kinh doanh rượu, vì nó thường lên tới giá năm mươi bảng một chai.”

“Năm mươi bảng?” Lottie lặp lại, kinh hoàng. Nhắm nghiền mắt, cô kết liễu chỗ rượu brandy chỉ bằng vài ngụm dứt khoát và ho khù khụ khi trả cái ly trống cho anh.

“Cô bé ngoan,” Nick thì thầm, trượt tay vòng qua cổ cô và xoa bóp nhẹ nhàng. Cô không thể không ngẫm nghĩ là mặc dù bàn tay Nick to lớn và mạnh mẽ hơn tay Radnor gấp bội, nhưng anh chưa bao giờ gây cho cô chút xiú đau đớn nào. Sự tiếp xúc của Nick chỉ làm cho cô thấy dễ chịu.

Cô nhắm mắt khi đặt cổ tay đau lên tay ghế. Nhảy cảm trước cử động đó, Nick lập tức phát hiện ra. Anh chửi thề dưới hơi thở khi cầm lấy tay cô và bắt đầu lột chiếc găng dài ra.

“Không có gì đâu,” Lottie nói. “Thật đấy, em thích mang găng hơn...Lord Radnor đúng là đã nắm tay em thật, nhưng không hoàn toàn là thế -” cô nín bật cùng tiếng thở hổn hển lo lắng khi Nick tháo hẳn chiếc găng ra.

Nick cứng người khi trông thấy những dấu tay đen thẫm mà cú siết hằn học của Lord Radnor đã để lại. Cơn giận đầy sát khí loang trên mặt anh làm Lottie bắt đầu thấy sợ. “Em dễ bị bầm tím lắm,” cô nói. “Anh đừng như thế. Mấy cái vết này một hai ngày nữa sẽ mất ngay thôi mà, và rồi –”

“Anh sẽ giết hẳn.” Nick nghe rằng ra trong cơn giận hoang dã. “Khi anh xong việc với hẳn, tất cả những gì còn lại chỉ là một vết nhơ trên nền đất, quỳ bắt hẳn ta xuống địa ngục đời đời –”

“Xin anh,” Lottie áp bàn tay mềm mại lên gò má cứng rắn của anh. “Lord Radnor tính phá hủy buổi tối nay của cả hai chúng ta, và em không muốn để ông ta toại ý.”

Em muốn anh lấy khăn tay bằng cổ tay em lại, và giúp em mang găng vào. Chúng ta phải quay lại ngay trước khi bị bỏ lỡ. Sir Ross sắp phát biểu rồi, và chúng ta –”

“Anh mặc xác chuyện đó.”

“Em thì không.” Lấy lại điềm tĩnh, Lottie vuốt ve má anh. “Em muốn ra ngoài kia và nhảy điệu van với anh. Và đứng bên anh trong lúc sir Ross nói với mọi người anh thật sự là ai.” Mi mắt cô hạ xuống khi cô liếc nhìn miệng anh. “Và rồi em muốn anh đưa em về nhà và mang em lên giường.”

Đúng như Lottie dự tính, Nick ngay tức khắc bị xao lãng. Ánh mắt hoang dại của anh bắt đầu dịu xuống. “Và rồi sao nữa?”

Trước khi cô có thể trả lời, cánh cửa rung lên bởi một cú đấm gay gắt. “Sidney,” một giọng nói xa xôi vang tới từ bên ngoài.

“Tôi đây,” Nick nói, nhô chân đứng dậy.

Hình dáng cao lóng của sir Ross choán hết khung cửa. Khuôn mặt ông không chút biểu cảm khi nhìn hai người họ. “Tôi vừa mới được báo về sự có mặt của Lord Radnor.” Ông đi thẳng tới chỗ Lottie, cúi xuống cô y như Nick đã làm. Nhìn cánh tay bị thương của cô, sir Ross chỉ vào nó một cách cẩn trọng. “Cho phép tôi nhé?”

Giọng ông dịu dàng hơn bất cứ lúc nào cô được nghe.

“Vâng,” Lottie nắm bắt, để ông cầm lấy tay mình. Sir Ross khám xét cổ tay tím bầm với một cái cau mày. Gương mặt ông kín bưng, và đôi mắt xám đầy ân cần và lo lắng khiến Lottie tự hỏi sao mình có thể từng cho rằng ông là một người xa cách. Cô nhớ đến lòng trắc ẩn của ông đối với phụ nữ và trẻ em mà cô được nghe kể – một điểm nổi bật trong sự nghiệp làm quan tòa của ông, Sophia đã bảo cô thế.

Miệng sir Ross cong lên trong một nụ cười nhẹ nhàng và làm người ta vững dạ. “Chuyện này sẽ không xảy ra lần nữa – tôi có thể hứa với em điều đó.”

“Bữa tiệc tuyệt vời,” Nick mĩa mai. “Anh có thể nói cho chúng tôi kẻ trời đánh nào đã nhét Lord Radnor vào danh sách khách mời không?”

“Nick,” Lottie giảng hòa, “ổn rồi mà, em chắc chắn sir Ross không có –”

“Hoàn toàn không ổn,” sir Ross lạnh lẽo phản đối. “Tôi là người chịu trách nhiệm về bữa tiệc này, và tôi xin cúi đầu mong sự tha thứ của em, Charlotte. Lord Radnor chắc chắn không hề có trong danh sách khách mời tôi đã duyệt, nhưng tôi sẽ tìm ra làm thế nào ông ta giành được lời mời.” Lông mày ông nhíu lại trong khi nói tiếp.

“Hành vi của Lord Radnor tối nay thật vô lý và còn đáng khiển trách...nó chứng tỏ nỗi ám ảnh với Charlotte mà dường như không chỉ dừng lại ở vụ xô xát này.”

“Ồ, nó sẽ chấm dứt,” Nick âm hiểm nói. “Trong đầu tôi có đến hàng loạt phương pháp điều trị được căn bệnh ám ảnh của Radnor. Để bắt đầu, nếu đến lúc tôi ra ngoài kia mà hẳn ta vẫn chưa rời khỏi lâu đài –”

“Ông ta đi rồi,” sir Ross ngắt lời. “Hai trong số các thám tử đã có mặt bên ngoài – tôi đã bảo họ đuổi ông ta đi một cách càng kín đáo càng tốt. Hãy bình tĩnh, Sidney – nó sẽ không có lợi gì cho cậu khi nổi xung lên như một con bò điên đâu.”

Mắt Nick nheo lại. “Nói tôi xem anh sẽ giữ bình tĩnh thế nào nếu có kẻ để lại những vết thương như thế trên người Sophia?”

Sir Ross gạt đầu với một tiếng thở phào. “Trúng đích rồi.” Ông chau mày lại và nói tiếp. “Đương nhiên nó là quyền của cậu để xử lý Lord Radnor theo ý muốn. Sidney, và tôi sẽ không liều mạng ngăn cản hay can thiệp làm gì. Nhưng cậu nên biết chính tôi sẽ gặp mặt Radnor và làm rõ rằng Charlotte ở dưới sự bảo vệ của tôi cũng như của cậu. Việc Lord Radnor dám động đến một thành viên trong gia đình tôi là một sự xúc phạm trắng trợn.”

Lottie xúc động trước sự lo lắng của ông. Cô chưa bao giờ tưởng tượng sẽ có hai người đàn ông mạnh mẽ như thế này bảo vệ mình khỏi Lord Radnor – không chỉ chồng cô mà cả anh rể nữa. “Cám ơn ngài, sir Ross.”

“Không ai trách móc em đâu nếu em muốn về nhà lúc này,” ông bảo cô. “Còn về bài diễn văn tôi sẽ nói tối nay, thì có thể sắp xếp lại –”

“Em sẽ không đi đâu cả,” Lottie cương quyết nói. “Và nếu tối nay ngài không phát biểu, sir Ross, em thề là chính em sẽ lên nói thay ngài đấy.”

Ông bất ngờ mỉm cười. “Thế thì không sao rồi. Tôi ghét phải làm trái ước muốn của em.” Ông gửi cho Nick một cái nhìn thăm dò. “Cậu sẽ trở lại phòng khiêu vũ sớm chứ?”

Miệng Nick nhếch lên. “Nếu Lottie muốn thế.”

“Vâng,” Lottie nói dứt khoát. Bất chấp cơn đau ở cổ tay, cô cảm thấy sẵn sàng đương đầu với cả quỷ dữ, nếu cần. Cô thấy những ánh mắt hai người đàn ông trao đổi với nhau khi họ ngẫm đồng ý bàn bạc vấn đề của Radnor vào một thời điểm thích hợp hơn.

Sir Ross để họ ở riêng với nhau thêm một lúc nữa, và Lottie cả quyết đứng lên. Nick ở bên cô ngay tức khắc, hai tay giữ lấy eo cô như lo sợ cô sẽ ngã. Lottie mỉm cười trước sự bảo vệ quá mức cần thiết của anh. “Giờ em khỏe rồi,” cô bảo anh. “Thật mà.”

Cô đợi cái tia lấp lánh quen thuộc của sự hài hước giễu cợt xuất hiện trong mắt anh, đợi anh quay lại bản tính vô lo thường ngày, nhưng anh vẫn căng thẳng, mắt anh khảo sát gương mặt cô với vẻ trầm trọng kì lạ. Nhìn anh như thể muốn bọc kín cô lại trong một tấm chăn và mang cô đi xa khỏi đây.

“Em định ở cạnh anh cả tối nay à,” anh hỏi cô.

Lottie ngả đầu ra sau và mỉm cười với anh. “Như thế có thể là sáng suốt, vì rượu brandy dường như xộc thẳng vào đầu em rồi.”

Hơi ấm nhen lên trong mắt anh, và một bàn tay anh trượt lên trên để nâng niu hình dáng bầu vú cô. “Em thấy chóng mặt không?”

Cô chùng xuống thư giãn trong sức ép của những ngón tay anh khum lại, sự tiếp xúc của anh đang giải phóng một luồng sáng của khoái cảm khỏi da thịt rất dễ nhạy cảm của cô. Sự đau nhức nơi cổ tay gần như bị lãng quên, những dây thần kinh của cô náo nức điên cuồng khi ngón tay cái của anh trêu đùa núm vú cô tại một điểm chà xát. “Chỉ khi nào anh chạm vào em như thế thôi.”

Kết thúc sự vuốt ve giày vò với một vòng xoay dịu dàng của lòng bàn tay, Nick đưa nó trở lại nơi an toàn hơn. “Anh muốn buổi tối chết tiệt này kết thúc thật nhanh,” anh nói. “Đi nào...chúng ta càng ra ngoài đó sớm bao nhiêu, thì Cannon càng sớm bắt đầu bài diễn văn trời đánh ấy bấy nhiêu.”

Duỗi cánh tay trần ra, Lottie gồng người lên để không chùn bước khi anh kéo chiếc găng chặt khít qua cổ tay sưng vù của cô. Đến lúc anh kết thúc, mặt Lottie đã trắng bệch, còn Nick thì toát mồ hôi đầm đìa, như thể sự đau đớn là của anh chứ không phải cô. “Mẹ kiếp Radnor,” anh bực tức nói, đi rót cho cô một ly rượu khác.

“Anh sẽ xé toạc họng hắn ra.”

“Em biết có thứ còn làm ông ta đau đớn hơn nhiều.” Lottie cẩn thận đưa khăn tay lên lau những giọt mồ hôi trên lông mày anh.

“Ồ!” Anh nhướn mày lên trong vẻ tò mò nhạo báng.

Những ngón tay cô nắm lại quanh chiếc khăn, ép nó tròn lại như quả bóng. Cô dừng lại một lúc lâu trước khi trả lời, trong lúc một lần sóng hi vọng dâng lên cổ và gần như đe dọa làm cô nghẹn thở. Cầm ly rượu từ tay anh, cô uống một ngụm lớn. “Chúng ta có thể cố gắng sống hạnh phúc bên nhau,” cô nói. “Đó là một điều ông ta không bao giờ hiểu nổi...điều mà ông ta chưa từng có được.”

Cô không dám ngược lên nhìn anh, sợ mình có thể trông thấy sự giễu cợt hay hắt hủi trong mắt anh. Nhưng tim cô đập thình thịch trong lồng ngực khi cô cảm thấy miệng anh lang thang trên đỉnh đầu cô, đôi môi anh nghịch ngợm những cánh hoa hồng khi chúng rung rinh trên cái dải lụa quấn quanh búi tóc cô.

“Chúng ta có thể cố gắng,” anh khê khàng đồng ý.

Sau hai ly rượu brandy, đầu óc Lottie bỗng bênh dễ chịu, và cô cảm kích sự nâng đỡ vững vàng của Nick khi họ trở về phòng khiêu vũ. Sự rần rở và mạnh mẽ của cánh tay anh làm cô mê hoặc. Bất kể cô dựa vào anh nặng nề đến đâu, anh đều đỡ lấy trọng lượng của cô một cách dễ dàng. Anh là một người đàn ông khỏe mạnh...nhưng cho đến tối nay, cô vẫn không ngờ là anh có khả năng dành cho cô nguồn an ủi dịu dàng đến thế. Không biết vì sao mà cô không hề nghĩ rằng chính bản thân anh cũng nghi ngờ điều đó. Những phản ứng của họ là vô thức – với cô, là tìm đến anh, còn đối với anh, là nhận chìm cô trong sự an toàn tin tưởng.

Họ đi vào phòng khiêu vũ và đến chỗ sir Ross. Bước lên một cái bậc di động để được nhìn thấy dễ dàng trong đám đông khổng lồ ở phòng khiêu vũ, Sir Ross ra hiệu cho dàn nhạc ngừng chơi, và đề nghị sự tập trung chú ý của khách khứa. Ông sở hữu một phong thái lịch thiệp, chất giọng đầy uy quyền bẩm sinh mà bất cứ chính trị gia nào cũng phải ghen tỵ. Âm thanh suýt suýt với vẻ mong đợi lan khắp phòng, trong khi ngày càng nhiều vị khách đổ vào từ những vòng ngoài, và một đội quân người hầu thực sự đang di chuyển vội vã qua những đám đông với những khay rượu sâm panh.

Sir Ross bắt đầu bài phát biểu bằng việc nhắc đến nghề quan tòa của mình và sự mãn nguyện mà nó luôn tạo cho ông khi nhìn thấy những việc sai quấy được giải quyết chính đáng. Ông dẫn ra một chuỗi những lời nhận xét tán thành về những truyền thống bất khả xâm phạm và bổn phận cha truyền con nối của tầng lớp quý tộc. Những lời nhận xét hiển nhiên đã làm hài lòng đám đông, chúng được thêm mắm dặm muối tùy nghi với những tử tước, bá tước, hầu tước, và công tước.

“Em có ấn tượng sir Ross không phải là nhà cổ vũ nhiệt thành cho nguyên tắc cha truyền con nối,” Lottie thì thầm với Nick.

Anh mỉm cười chắc chắn, “Ông anh rể anh có thể là một người của công chúng nếu muốn. Và anh ấy biết rằng nhắc nhở họ về lòng trung thành tuyệt đối của bọn họ với truyền thống sẽ giúp họ nuốt được cái cục nghẹn của việc chấp nhận anh là một nhà quý tộc.”

Sir Ross tiếp tục miêu tả một quý ông vô danh đã bị lấy mất tước hiệu chính đáng của mình trong một quãng thời gian dài. Người kế vị trực hệ của một gia đình dòng dõi cao quý, và là người trong vài năm gần đây đã cống hiến cả bản thân cho lợi ích của cộng đồng.

“Do đó,” Sir Ross kết luận, “Tôi rất vinh dự vì đặc ân hiếm có được thông báo việc khôi phục tước vị đã bị gián đoạn quá lâu của Lord Sidney, và vị trí đi kèm trong hàng ngũ quý tộc. Và tôi rất mong chờ ngài ấy sẽ tiếp tục phụng sự tổ quốc và nữ hoàng trong vai trò gắn với ngài từ khi ra đời.” Nâng ly rượu lên cao, ông nói,

“Chúng ta hãy chúc mừng Mr. Gentry – người sẽ được chúng ta biết đến từ giờ trở đi là John, tử tước Sidney.”

Một tiếng rì rầm ngạc nhiên len lỏi trong đám đông. Mặc dù hầu hết bọn họ đã biết điều Sir Ross sẽ thông báo, nhưng nó vẫn gây bất ngờ khi họ nghe những lời đó được đọc to lên.

“Vì Lord Sidney,” hàng trăm tiếng lặp lại ngoan ngoãn vang lên, theo sau là rất nhiều lời chúc mừng.

“Và Lady Sidney,” Sir Ross nhắc tiếp, tạo ra một sự hưởng ứng nhiệt tình khác và Lottie nhún gối chào trong sự công nhận lịch thiệp.

Thẳng người lên, Lottie chạm vào tay Nick. “Có lẽ anh nên đề nghị chúc mừng sir Ross,” cô gợi ý.

Anh gửi cho cô một ánh mắt biết nói nhưng vẫn làm theo, giờ cốc về phía ông anh rể. “Dành cho sir Ross,” anh nói bằng giọng vang rền, “Không có những nỗ lực của ngài thì tôi đã không có mặt ở đây tối nay.”

Đám đông đáp lại với một tràng những tiếng hoan hô, trong khi sir Ross đột nhiên cười tươi rói, biết tổng lời chúc mừng chu đáo của Nick chẳng có chút xiu nào của lòng biết ơn.

Chúc mừng tới nữ hoàng, đất nước, và sau đó là chính tầng lớp quý tộc, và rồi âm nhạc tràn ngập phòng với giai điệu sôi nổi. Sir Ross bước đến mời Lottie một điệu van, trong khi Nick khiêu vũ với Sophia, người khoác một nụ cười không thể kìm nén khi chị lướt đi trong cánh tay anh.

Nhìn ngắm đôi nhảy đó, một người quá trắng trẻo, một người quá đen tối, vậy mà cả hai lại rất giống nhau trong sự quyến rũ nổi bật của họ, Lottie mỉm cười. Cô quay lại với Sir Ross và cẩn thận đặt bàn tay đau lên vai ông và họ bắt đầu điệu vũ. Đúng như mong đợi, ông là một bạn nhảy xuất sắc, tự tin và rất dễ dàng để bước theo.

Cảm xúc trộn lẫn giữa quý mến và biết ơn, Lottie quan sát gương mặt đẹp trai một cách mộc mạc của ông. “Ngài làm điều này để cứu anh ấy phải không?” cô hỏi.

“Tôi không biết nó có tác dụng không,” Sir Ross lắng lặng nói.

Những từ này gây ra một sự sợ hãi nhói nhói xuyên qua người cô. Có phải ý của ông là ông vẫn tin Nick còn ở trong mối nguy hiểm nào đấy? Nhưng Nick có còn là một thám tử Bow Street nữa đâu – anh đã thoát khỏi những nguy cơ bắt buộc của nghề nghiệp. Giờ anh đã an toàn...trừ phi sir Ross đang ám chỉ một mối nguy hiểm lớn hơn đối với Nick đến từ một nơi nào đó bên trong con người người anh.

Trong những ngày tiếp theo sau khi danh tính Nick được công khai, ngôi nhà trên đường Betterton nằm trong sự vây hãm của những người tới thăm. Mrs Trend tiếp chuyện tất cả mọi người từ đội quân thể giới ngầm cũ của Nick cho tới những đại diện của nữ hoàng. Danh thiếp và những lời mời được đưa tới trước cửa cho đến khi cái khay bạc đặt trên bàn trong tiền sảnh chất ngất một núi giấy tờ. Những tạp chí xuất bản định kì phong cho anh là “vị tử tước bất đắc dĩ,” kể lại chi tiết những chiến công anh hùng của anh như một cựu thám tử Bow Street. Vì các phóng viên đã dõi theo sự lãnh đạo mà Sir Ross thiết lập, nên nói chung Nick được mô tả như một chiến sĩ quên mình vì dân chúng, một người có những sở thích giản dị với những nhu cầu đơn thuần của một người bình thường hơn là thừa nhận cái tước hiệu đã ngủ yên quá lâu của mình. Trước sự thích thú của Lottie, Nick nổi điên lên trước hình ảnh mới của mình, vì dường như chẳng ai còn coi anh là mối nguy hiểm nữa.

Những người lạ mặt háo hức tiếp cận anh, không còn thấy sợ hãi bởi bầu không khí đe dọa phảng phất quanh anh. Đối với một người cực kì coi trọng sự riêng tư như anh, nó gần như quá sức chịu đựng.

“Không lâu nữa, sự quan tâm của họ sẽ nhạt đi thôi mà,” Lottie nói trong sự an ủi sau khi Nick phải đẩy lùi một đám đông ngưỡng mộ tràn lên trước cửa nhà.

Bực bội và cau có, Nick lột áo khoác ra và ném xuống chiếc xô pha trong phòng khách, đôi chân dài của anh dạng ra bất cần. “Nó sẽ không đủ sớm đâu.” Anh nhìn trừng trừng lên trần nhà. “Nơi này ngọt ngào đến chết tiệt. Chúng ta cần một ngôi nhà với một lối đi riêng và hàng rào cao.”

“Chúng ta có nhiều hơn một vài lời mời tới thăm bạn bè trong cả nước.” Lottie bước đến cạnh anh và ngồi xuống thăm thẳm trải sàn, những nếp váy bằng vải lụa in hoa của cô tỏa rộng xung quanh như sóng gợn. Gương mặt họ gần như ngang bằng nhau khi Nick tựa đầu vào tay ghế của chiếc xô pha lưng thấp. “Thậm chí cả từ Westcliff, hỏi xem liệu chúng ta có ở lại StonyCrossPark hai tuần hoặc hơn không.”

Gương mặt Nick tối sầm. “Không nghi ngờ gì là bá tước muốn đảm bảo với chính mình là em không bị ngược đãi bởi gã chồng chui ra từ địa ngục ấy.”

Lottie không thể nín cười. “Anh phải thừa nhận rằng lúc đó anh không ở trong trạng thái quyến rũ nhất của mình.”

Nick bắt lấy những ngón tay cô khi cô đưa tay lên để nói lỏng ca vát của anh. “Anh muốn em nhiều tới nỗi chẳng bận tâm đến sự quyến rũ làm gì.” Phấn mặt phảng phất trên lòng bàn tay anh vuốt ve những gờ mềm mại

của móng tay cô.

“Ý anh là em chỉ là sự thay thế cho bất kỳ người phụ nữ nào chứ gì,” cô khiển trách.

“Trong quá khứ anh đã học được rằng cách tốt nhất để có thứ mình muốn là giả bộ như không muốn.”

Lottie lắc đầu, bối rối. “Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Vẫn mỉm cười, Nick thả tay cô ra và chơi đùa với đường viền cổ áo hình lưới liềm của cô. “Nó đạt hiệu quả đấy,” anh chỉ ra.

Với gương mặt của họ ở rất gần nhau và đôi mắt xanh sống động của anh đang đắm đắm nhìn vào mắt cô, Lottie cảm thấy màu đỏ đang lan dần trên mặt. “Đêm qua anh đã rất xấu xa.”

Đầu ngón tay anh chìm vào thung lũng giữa hai bầu ngực cô. “Chưa gần với mức xấu xa mà anh muốn...”

Âm thanh của cánh cửa trước đang bị gõ dồn dập vọng qua tiền sảnh và bay vào phòng khách. Rút tay lại, Nick lắng nghe Mrs Trend bước ra cửa trả lời, nói với những người mới đến là cả Lord Sidney và vợ ngài đều đang tiếp khách.

Lời nhắc nhở về sự riêng tư của họ bị bao vây khiến Nick quắc mắt. “Thế đấy. Anh muốn ra khỏi London.”

“Chúng ta sẽ đến thăm ai? Lord Westcliff sẽ rất –”

“Không.”

“Được rồi, vậy thì,” Lottie nói tiếp, không nao núng. “Gia đình Cannon sống ở Silverhill-”

“Lạy chúa, không, anh sẽ không dành hai tuần lễ ở cùng dưới một mái nhà với gã anh rể.”

“Chúng ta có thể đến Worcestershire,” Lottie gợi ý. “Sophia bảo là việc phục hồi lại điền trang Sidney gần như đã hoàn tất. Chị ấy cũng không giấu diếm sự thật là muốn chúng ta đến xem kết quả những nỗ lực của mình.”

Anh lắc đầu quầy quậy. “Anh chẳng có ao ước nhìn lại nơi đáng nguyên rủa ấy.”

“Chị anh đã tốn nhiều công sức lắm – anh cũng không muốn làm tổn thương những tình cảm của chị ấy đúng không?”

“Có ai bảo chị ấy làm tất cả chuyện đó đâu. Tự Sophia rước lấy đấy chứ, và chết tiệt anh đi nếu anh bày tỏ lòng biết ơn vì điều đó.”

“Em nghe nói Worcestershire là một nơi khá đẹp.” Lottie để chút nuối tiếc lên vào giọng nói. “Bầu không khí nơi ấy rất đổi trong lành – London vào hè thật là khủng khiếp. Và rồi đây em sẽ muốn nhìn thấy nơi anh đã ra đời. Nếu anh không muốn đi lúc này, thì em hiểu, nhưng –”

“Ở đấy không có gia nhân nào,” anh hân hoan nói.

“Chúng ta có thể đi với một nhóm giúp việc nòng cốt. Được ở lại miền quê trong ngôi nhà của chính mình chẳng dễ chịu hơn đến thăm nhà người khác sao? Chỉ hai tuần lễ thôi mà?”

Nick im lặng, mắt nheo lại. Lottie biết cuộc xung đột bên trong anh, khao khát chiều ý cô đang giằng xé với sự miễn cưỡng khó chịu phải trở về nơi anh đã bỏ đi nhiều năm trước. Để đối mặt với những ký ức và nhớ lại nỗi đau bị mô cô quá đột ngột chẳng hề dễ chịu gì đối với anh.

Lottie cup mắt xuống để anh không thể nhìn thấy lòng trắc ẩn mà chắc chắn anh sẽ hiểu sai đi. “Em sẽ nói với Sophia chúng mình sẽ nhận lời mời của chị ấy vào lúc khác. Chị ấy sẽ hiểu –”

“Anh sẽ đi,” anh cộc cằn.

Lottie ngạc nhiên nhìn anh. Anh đang căng thẳng rõ rệt, khoác lên bộ áo giáp vô hình. “Không cần phải thế đâu,” cô nói. “Chúng ta sẽ đến nơi nào khác mà anh thích.”

Anh lắc đầu, miệng cong lên nửa mai. “Ban đầu em muốn ở Worcestershire, rồi lại không. Quý tha ma bất, phụ nữ đúng là trái thối.”

“Em không trái thối,” cô cãi lại. “Chỉ là em không muốn anh đi đến đó rồi lại cau có với em trong suốt kì nghỉ.”

“Anh không cau có, đàn ông không bao giờ cau có.”

“Khó chịu? bức tức? điên tiết?” cô ước hời với một nụ cười âu yếm, ước gì có thể che chở anh khỏi những cơn ác mộng, những ký ức và những loài ma quỷ bên trong anh.

Nick định đáp lại, nhưng khi nhìn cô, dường như anh quên hết từ ngữ mình chọn lựa. Đang với tới cô, thì anh đột nhiên dần lại. Lottie quan sát anh, anh đứng dậy khỏi xô pha và rời khỏi phòng khách với sự mau lẹ sững sốt.

Chuyến đi tới Worcestershire thường phải mất nguyên một ngày, đủ dài để hầu hết những người lữ hành có những phương sách hợp lý để lựa chọn đi vào thời gian nào trong ngày. Ở lại qua đêm tại quán trọ, và đến nơi vào cuối buổi sáng hôm sau. Tuy nhiên, Nick khẳng khái họ sẽ đi gần như không nghỉ, chấp nhận đổi ngựa và chỉ dành ra một chút thời gian để nghỉ ngơi.

Dù Lottie đã cố sắp xếp chu đáo cho chuyến đi, cô vẫn thấy thật khó duy trì được vẻ bề ngoài vui tươi. Chuyến đi bằng xe ngựa thật khó khăn, những con đường gồ ghề kém chất lượng, và tiếng rầm rầm liên miên cùng sự lắc lư của cỗ xe làm cô hơi buồn nôn. Khi Nick nhìn thấy sự khó chịu của cô, nét mặt anh trở nên khắc nghiệt và cương quyết, và bầu không khí tan rã vào trong im lặng.

Một bộ khung gia nhân cơ bản đã được gửi đến trước họ một ngày, để cung cấp thức ăn dự trữ cho nhà bếp và chuẩn bị các phòng. Như đã bàn bạc từ trước, gia đình Cannon sẽ đến điền trang vào buổi sáng tiếp theo. Thật thuận tiện, vì quê của sir Ross ở Silverhill chỉ nằm cách đó một giờ đi đường.

Ánh sáng yếu ớt cuối cùng của vầng mặt trời sắp lặn đang rút khỏi nền trời lúc cỗ xe đến được Worcestershire. Từ những gì Lottie có thể trông thấy, vùng quê rất màu mỡ và thịnh vượng. Những bãi cỏ xanh tươi tốt và những nông trại được chăm chút gọn gàng bao phủ trên địa hình bằng phẳng, thỉnh thoảng lại mở ra con đường lên những ngọn đồi xanh với những đàn cừu đông đảo béo tròn và trắng muốt. Hệ thống kênh rạch tỏa rộng ra từ những con sông tôn thêm vẻ duyên dáng cho miền quê này với những con đường thủy thuận lợi cho buôn bán và đi lại. Bất kỳ một người khách bình thường nào đến Worcestershire chắc chắn sẽ có cảm giác hài lòng trước phong cảnh ở đây. Tuy nhiên, thái độ khinh khỉnh của Nick càng lúc càng tăng, sự miễn cưỡng sừng sĩa tỏa ra từ mọi lỗ chân lông với mỗi vòng bánh xe đưa họ đến gần hơn những khu đất của dòng họ Sidney.

Cuối cùng họ rẽ vào một lối đi dài và hẹp vươn ra độ một dặm trước khi tòa nhà oai vệ hiện ra trong tầm mắt. Ánh sáng từ những ngọn đèn ngoài trời hắt những vệt ảm áp lên con đường trước nhà và khiến những ô cửa sổ ở mặt trước rực rỡ như những viên kim cương đen. Lottie háo hức kéo hết rèm ở cửa sổ xe ra để có tầm nhìn tốt hơn.

“Thật đáng yêu,” cô nói, tim đập nhanh vì thích thú. “Hệt như Sophia đã tả.” Tòa nhà lớn theo phong cách Palladian cực kì lộng lẫy, nếu không phải ngoại lệ, sự kết hợp của tường gạch đỏ, những hàng cột trắng, và những đầu hồi được thiết kế tỉ mỉ với sự đối xứng chuẩn xác. Lottie thấy thích nó ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cỗ xe dừng lại ngay trước cổng. Về mặt Nick kín như bưng khi anh bước xuống xe và đỡ Lottie xuống. Họ leo lên những bậc tam cấp tới những cánh cửa đôi, và Mrs Trend chào đón họ trong sảnh lớn hình ô van, dưới sàn lát đá cẩm thạch sáng bóng màu hoa hồng.

“Mrs. Trend,” Lottie nồng nhiệt nói, “bà khỏe chứ?”

“Rất tốt, thưa phu nhân, còn cô?”

“Mệt rã rồi, nhưng nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng đến được đây. Bà gặp khó khăn lớn nào với ngôi nhà chưa?”

“Không có, phu nhân, nhưng rất nhiều việc đã được hoàn thành. Trong một ngày thì khó mà chuẩn bị hết mọi thứ được...”

“Thế là được rồi,” Lottie mỉm cười nói. “Sau cuộc hành trình dài, Lord Sidney và tôi chẳng đòi hỏi gì hơn một nơi sạch sẽ để ngủ.”

“Các phòng ngủ đã dọn dẹp xong, thưa phu nhân. Tôi sẽ đưa cô lên gác luôn chứ ạ, hay cô muốn ăn chút gì đó cho bữa tối...” Giọng nói của bà quản gia lạc đi khi nhìn sang Nick.

Nhìn theo ánh mắt bà, Lottie trông thấy chồng mình đang nhìn chăm chăm vào sảnh chính của tòa nhà như chết lặng. Đường như anh đang xem một vở kịch mà không ai có thể nhìn thấy, ánh mắt anh dõi theo những diễn viên vô hình khi họ băng qua sân khấu để nói lời thoại của mình. Gương mặt anh đỏ bừng như trong cơn sốt. Không nói một lời anh lang thang qua sảnh như chỉ có mỗi mình mình, khám phá với sự ngập ngừng của một chú bé đi lạc.

Lottie không biết làm thế nào để giúp anh. Một trong những việc khó nhọc nhất cô phải làm là gom nhặt một giọng nói bình thường để đáp lời Mrs Trend. Nhưng chẳng hiểu sao cô đã xoay sở được.

“Không, cảm ơn bà, Mrs Trend. Tôi không nghĩ là chúng tôi cần ăn tối. Có lẽ bà hãy mang một ít nước và một chai rượu lên phòng chúng tôi. Và bảo người hầu làm ít việc tối nay thôi. Họ có thể đỡ số hành lí còn lại vào ngày mai. Trong lúc đó, Lord Sidney và tôi sẽ đi tham quan một chút.”

“Vâng, thưa phu nhân. Tôi sẽ đi xem xét để đồ dùng cá nhân của cô được mang ra ngay lập tức.” Bà quản gia quay bước, gọi to những lời chỉ dẫn với hai cô hầu đã gấp gáp chạy qua sảnh.

Vì những ngọn chúc dài trên trần chưa được thắp sáng, bóng tối lơ mơ bị loãng đi chỉ bằng hai ngọn đèn. Đi theo chồng, Lottie đến gần một cánh cổng tò vò ngay cuối sảnh, nó mở ra một gian trưng bày chân dung. Không khí bao bọc trong những mùi khô hanh của thảm len mới và sơn còn tươi.

Lottie quan sát bộ dạng của Nick khi anh nhìn những bức tường trống trơn lồ lộ của phòng trưng bày. Cô đoán anh đang nhớ đến những bức tranh đã có thời lấp kín không gian trống trải kia. “Đường như chúng ta sẽ phải giành lại vài tác phẩm nghệ thuật,” cô nhận xét.

“Tất cả chúng đã được bán hết để trả những món nợ của cha anh.”

Đi đến gần hơn, Lottie áp má vào bề mặt vải len đen của áo anh, nơi gờ vai anh xuôi xuống thành một múi vòng lên của cánh tay cơ bắp. “Anh đưa em đi xem ngôi nhà nhé?”

Nick im lặng trong một lát. Khi anh nhìn vào gương mặt ngược lên của cô, đôi mắt anh hoang vắng với nhận thức rằng chẳng còn gì sót lại của cậu bé đã từng sống ở đây. “Không phải tối nay. Anh muốn xem nó một mình.”

“Em hiểu,” Lottie nói, trượt bàn tay mình vào trong tay anh. “Em cũng khá mệt rồi. Chắc chắn em sẽ thích đi dạo quanh nhà vào sáng mai hơn, trong ánh nắng ban ngày.”

Anh đáp lại sức ép ở tay cô bằng một cú siết chỉ vừa vặn phân biệt được, rồi để cô đi. “Anh sẽ đưa em lên gác.”

Cô ép môi mình thành hình dáng một nụ cười. “Không cần đâu. Em sẽ bảo Mrs. Trend hoặc một người hầu khác chỉ đường cho.”

Chiếc đồng hồ ở đâu đó trong ngôi nhà điểm những tiếng báo hiệu đã quá nửa đêm lúc Nick cuối cùng cũng bước vào phòng ngủ. Không tài nào ngủ được bất chấp sự kiệt sức của mình, Lottie đã lục tìm một cuốn tiểu thuyết ở một trong những chiếc va li của cô và ngồi đọc cho đến khi được hơn nửa cuốn. Phòng ngủ là một nơi ẩn náu ấm cúng, chiếc giường được trang trí phong phú với một tấm khăn phủ giường bằng lụa thêu và những tấm màn nối liền vào nhau, những bức tường sơn màu xanh lá cây dịu. Mải mê với câu chuyện, Lottie đọc say sưa cho đến khi nghe thấy tiếng cọt kẹt của ván sàn.

Nhìn thấy Nick ở ngưỡng cửa, Lottie đặt cuốn sách xuống chiếc bàn cạnh giường. Cô kiên nhẫn đợi anh lên tiếng, tự hỏi có bao nhiêu kỷ niệm đã được khơi dậy bởi bước chân của anh quanh ngôi nhà, bao nhiêu hồn ma thỉnh thoảng đã đi theo con đường của anh.

“Em nên đi ngủ đi,” cuối cùng anh cũng nói.

“Anh cũng thế,” Lottie ngả lưng xuống những lớp chăn. Sau một khoảng lặng kéo dài, cô hỏi, “anh lên giường với em nhé?”

Ánh mắt anh lướt lên người cô, nấn ná trên những diềm裳 ten phía trước áo ngủ, kiểu áo đoan trang, cổ cao này chưa bao giờ thất bại trong việc khuấy động anh.

Trông anh quá đối cô đơn, quá bề bàng...rất giống cách anh xuất hiện trong lần đầu họ gặp nhau.

“Không phải đêm nay,” anh nói lần thứ hai trong buổi tối.

Ánh mắt họ gặp nhau và dừng lại. Lottie biết sẽ không ngoan hơn nếu duy trì một vẻ ngoài thoải mái vô tư lự. Phải kiên nhẫn với anh. Những yêu cầu, những sự thất vọng của cô sẽ chỉ khiến anh bỏ đi ngay lập tức.

Nhưng trước sự khiếp hãi của mình, cô nghe thấy chính mình đang nói một cách không che đậy. “Ở lại đi.”

Cả hai đều biết không phải cô đề nghị một vài phút, hay vài giờ. Cô muốn cả đêm.

“Em biết là anh không thể làm thế,” giọng nói nhẹ nhàng của anh vắng đến.

“Anh sẽ không làm hại em đâu. Em không sợ những cơn ác mộng của anh.” Lottie ngồi thẳng dậy, nhìn lên gương mặt im lìm của anh. Đột nhiên cô không thể chặn lại một cơn lũ của những ngôn từ khinh suất, giọng cô trở nên mất bình tĩnh bởi cảm xúc. “Em muốn anh ở lại với em. Em muốn được gần anh. Nói cho em biết em nên nói hay làm gì để điều đó xảy ra. Nói cho em biết đi, xin anh, vì dường như em không thể ngăn được mình không muốn nhiều hơn những điều anh sẵn lòng trao đi.”

“Em không biết mình đang đòi hỏi cái gì đâu.”

“Em hứa là em sẽ không bao giờ -”

“Anh không yêu cầu những lời cam đoan hay hứa hẹn,” anh nói khàn khàn. “Anh chỉ nói ra sự thật. Có một phần của anh mà em không muốn biết.”

“Trước đây anh đã bảo em hãy tin anh, và ngược lại bây giờ em cũng đề nghị anh hãy tin em. Hãy nói cho em chuyện gì đã gây cho anh những cơn ác mộng như thế. Nói cho em biết cái gì đã sẵn đuối anh.”

“Không, Lottie.” Nhưng thay vì bỏ đi, Nick vẫn đứng nguyên nơi ngưỡng cửa, như thể bước chân anh không tuân theo mệnh lệnh của đầu óc.

Đột nhiên Lottie hiểu mức độ nổi khao khát hành hạ của anh muốn kể cho cô nghe, và niềm tin cũng mạnh mẽ tương tự là cô sẽ hắt hủi anh một khi anh làm thế.

Anh đã bắt đầu toát mồ hôi đầm đìa, làn da anh lấp lánh như đồng thiếc loáng nước. Một vài lọn tóc mượt như lông chồn bám chặt vào bề mặt ẩm ướt của vầng trán.

Khao khát được chạm vào anh của cô không thể kìm nén được, nhưng bằng cách nào đó mà cô vẫn ở nguyên tại chỗ.

“Em sẽ không xa lánh anh đâu,” cô nói vững vàng. “Cho dù đó là chuyện gì. Nó xảy ra trong nhà tù trên tàu phải không? Chắc chắn có liên quan đến Nick Gentry thật. Anh đã giết anh ấy, để anh có thể thay thế anh ấy? Có phải đây là điều đã hành hạ anh?”

Cô nhìn thấy từ cách Nick nao núng chứng tỏ cô đã nói gần đúng sự thật. Vết rạn vỡ trên bức tường phòng thủ của anh đã mở rộng hơn, và anh lắc đầu, cố tìm đường vượt qua lỗ thủng này. Thất bại, anh ném cho cô ánh nhìn chất chứa cả sự quả trách và tuyệt vọng. “Nó không diễn ra theo cách ấy.”

Lottie từ chối nhìn đi chỗ khác. “Vậy thì như thế nào?”

Những đường nét của cơ thể anh thay đổi, chùng xuống trong một kiểu nhịn nhục khổ sở. Anh tựa một bên vai vào tường, một phần gương mặt cúi xuống khỏi cô, ánh mắt anh chú mục vào vài điểm xa xôi nào đó trên sàn nhà.

“Anh bị tống vào tù bởi vì anh phải chịu trách nhiệm cho cái chết của một người đàn ông. Lúc đó anh mười bốn tuổi. Anh đã tham gia một nhóm cướp đường, và một ông già đã chết khi bọn anh cướp cỗ xe của ông ta. Chẳng bao lâu sau cả băng bọn anh bị xét xử và kết án. Anh quá ư xấu hổ để nói cho mọi người biết mình là ai – anh chỉ xưng tên đơn giản là John Sidney. Bốn người trong nhóm đã bị treo cổ nhanh gọn, nhưng vì anh còn nhỏ tuổi, nên quan tòa đã tuyên một bản án nhẹ hơn. Mười tháng trên tàuScarborough.”

“Sir Ross là vị quan tòa đã tuyên án anh,” Lottie thì thầm, nhớ lại điều Sophia đã kể.

Một nụ cười cay đắng siết lấy miệng anh. “Chẳng ai trong bọn anh ngờ rằng một ngày nào đó hai người sẽ trở thành anh em rể.” Anh rũ xuống nặng nề hơn vào bức tường. “Ngay lúc đặt chân lên tàu, anh đã biết mình không sống nổi đến một tháng ở đó. Một cái giá treo cổ chóng vánh còn khoan dung hơn nhiều. Học viện của Duncombe, họ gọi con tàu như thế, Duncombe là sĩ quan chỉ huy đương thời. Một nửa số tù nhân của ông ta đã bị dọn sạch chỉ với một cơn sốt trên tàu. Họ là những kẻ may mắn.”

“Con tàu này nhỏ hơn những con tàu neo đậu ngoài khơi khác. Nó có sức chứa một trăm tù nhân, nhưng người ta nhồi nhét gấp rưỡi số đó vào một khu vực rộng bên dưới bong tàu. Trần thì thấp tới nỗi anh không thể đứng thẳng lưng được. Tù nhân ngủ ngay trên nền sàn trượt hoặc trên một cái bệ xây hai bên thành bong tàu. Mỗi người được cấp một chỗ ngủ dài sáu feet và rộng hai mươi inch. Bọn anh bị xích gấp đôi thời gian quy định, và tiếng huyên náo liên miên của xiềng xích hầu như vượt mức chịu đựng của anh.

“Nhưng tệ nhất là mùi vị của nó. Hiếm khi bọn anh được phép tắm rửa – xà phòng lúc nào cũng thiếu, và bọn anh phải rửa rấy bằng nước biển. Và không có hệ thống thông hơi, chỉ có một dãy cửa sổ để mở quay ra biển. Và kết quả là, mùi hôi thối nồng nặc đến nỗi nó tấn công các quản giáo đầu tiên đến mở những cánh cửa hầm vào buổi sáng – có lần anh còn nhìn thấy một người trong số họ ngất xỉu. Trong suốt thời gian đó bọn anh bị nhốt từ lúc chập choạng tối cho đến khi những cánh cửa sập được mở ra vào rạng đông, những tù nhân hoàn toàn bị bỏ mặc một mình, không có quản giáo hay sĩ quan nào giám sát họ.”

“Thế những tù nhân làm gì trong đó?” Lottie hỏi.

Miệng anh nhếch lên thành một nụ cười hoang dã khiến cô rùng mình. “Chơi bài, đánh nhau, bày ra các kế hoạch tẩu thoát, và quan hệ với nhau.”

“Từ đó nghĩa là gì?”

Nick ném cho cô một cái nhìn chớp nhoáng, dường như giật mình vì câu hỏi. “Nghĩa là cưỡng hiếp.”

Lottie lắc đầu trong hoang mang. “Nhưng một người đàn ông không thể bị cưỡng hiếp được.”

“Đảm bảo với em,” Nick mỉa mai, “là hẳn ta có thể. Và đó là thứ mà anh cố hết sức để tránh xa. Rủi thay những cậu bé tầm tuổi anh – mười bốn mười lăm tuổi – lại là những nạn nhân ngon lành nhất. Lí do anh giữ được sự an toàn là vì anh đã đánh bạn với một cậu bé khác lớn tuổi hơn một chút và tính ngoan cường thì hơn hẳn anh.”

“Nick Gentry?”

“Phải, Cậu ấy canh chừng cho anh khi anh ngủ, dạy anh các cách tự bảo vệ lấy mình...cậu ấy bắt anh ăn để giữ mạng sống, thậm chí khi thức ăn ôi thiu đến mức anh khó có thể nuốt được. Nói chuyện với cậu ấy giúp cho tâm trí anh được bận rộn trong suốt những ngày mà anh nghĩ mình sẽ phát điên vì chẳng có gì mà làm. Anh sẽ không sống nổi nếu thiếu cậu ấy, và anh biết thế. Anh khiếp sợ cái ngày cậu ấy sẽ rời tàu. Sáu tháng sau khi anh lên tàu Scarborough, Gentry bảo anh rằng cậu ấy sẽ hết hạn tù trong vòng một tuần nữa.” Cái nhìn trên mặt anh khiến dạ dày Lottie co lại thành một cái gút lạnh ngắt. “Chỉ còn lại một tuần, sau khi sống sót hai năm trong cái đáy địa ngục ấy. Anh nên thấy mừng cho cậu ấy mới phải, nhưng anh không cảm thấy thế. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là sự an toàn của chính mình, thứ sẽ kéo dài không quá năm phút sau khi cậu ấy đi khỏi.”

Anh ngừng lại, trượt sâu hơn vào những ký ức.

“Chuyện gì xảy ra?” Lottie lặng lẽ hỏi. “Nói cho em đi.”

Gương mặt anh trống rỗng. Tâm hồn anh đã siết chặt quanh những bí mật, từ chối thả chúng ra. Một nụ cười xa lạ lạnh lẽo rung rinh trên môi anh khi anh nói với sự khinh miệt chính mình. “Anh không thể.”

Lottie ghì chặt chân xuống để không nhảy ra khỏi giường và lao tới chỗ anh. Hơi nóng của những giọt lệ không thoát ra được rưng rưng trong mắt khi cô nhìn đăm đăm hình dáng tối sẫm u uẩn của anh. “Gentry chết như thế nào?” cô hỏi.

Cổ họng anh động đậy, và anh lắc đầu.

Đối mặt với cuộc chiến cam lạng của anh, Lottie cố tìm ra cách phá vỡ sự cân bằng. “Anh đừng sợ,” cô thì thầm. “Em sẽ ở bên anh bất kể điều gì xảy ra.”

Ngoảnh mặt đi, anh chớp mắt liên tục, như thể vừa bị lóa ra ánh sáng chói lòa sau khi đã ở quá lâu trong bóng tối. “Một đêm nọ anh bị tấn công bởi một trong các tù nhân. Tên hắn là Styles. Hắn lôi anh ra khỏi cái bệ anh đang ngủ và ấn anh xuống sàn. Anh giãy giụa điên cuồng, nhưng hắn to gấp đôi anh, và không một ai có ý định can thiệp. Tất cả đều sợ hắn ta. Anh hét gọi Gentry, để đẩy tên khốn ấy ra khỏi anh trước khi hắn có thể -” ngừng lại, anh thốt ra một âm thanh kì lạ, một tiếng cười run rẩy không ẩn chứa dấu vết hài hước nào.

“Và anh ấy có giúp anh không?” Lottie hỏi.

“Có...gã khốn ngu ngốc.” Hơi thở của anh tắc lại trong một tiếng nức nở trầm trầm. “Cậu ta biết chẳng có tác dụng gì trong việc làm điều đó chết tiệt đó cho anh. Nếu anh không bị cưỡng hiếp ngay tại đó, thì sau khi cậu ta được thả thì anh cũng bị thể thôi. Anh không nên đòi cậu ta giúp, và cậu ta không nên làm thế. Nhưng cậu ta đã xô Styles ra, và...”

Một khoảng im lặng kéo dài nữa trôi qua. “Nick đã chết trong trận đánh nhau đó à?” Lottie buộc mình phải hỏi.

“Là đêm hôm ấy. Sau khi cứu anh cậu ta đã có một kẻ thù là Style, và sự báo thù đã đến không lâu sau đó. Chỉ trước khi trời sáng, Styles đã bóp cổ Nick trong giấc ngủ. Đến lúc anh nhận thấy chuyện xảy ra thì đã quá muộn. Anh tới chỗ Nick...cố làm cậu ấy tỉnh dậy, làm cậu ấy thở. Cậu ta không nhúc nhích. Cậu ta trở nên lạnh ngắt trong tay anh.” Quai hàm anh rung lên, và anh háng giọng dữ dội.

Lottie không thể để nó kết thúc ở đó, mà không được biết toàn bộ câu chuyện. “Anh làm thế nào để hoán đổi vị trí với Gentry?”

“Hàng sáng nhân viên y tế và một trong những quản giáo đều xuống để thu nhặt các thi thể của những người đã chết trong đêm, vì bệnh tật, hoặc chết đói, hoặc thứ gì đó mà họ gọi là ‘suy nhược tinh thần.’ Những người còn chưa chết hẳn được mang lên bong trước. Anh giả vờ bị ốm, việc chẳng khó khăn gì mấy vào lúc đó. Họ khiêng cả hai đứa lên bong, và hỏi anh là ai, và anh có biết tên của người chết kia không. Những viên quản giáo hiếm khi biết hết tù nhân, với họ thì tù nào chả là tù. Và anh đã đổi quần áo với...với xác cậu ấy, nên họ có rất ít lí do để nghi ngờ khi anh bảo với họ anh là Nick Gentry, và cậu bé bị chết là John Sidney. Một vài ngày tiếp theo anh được ở trên boong, giả đồ ốm nặng để không bị gửi trả lại xuống hầm tàu của tù nhân. Những người khác được mang lên boong thì quá ốm yếu đến mức chẳng có phản ứng gì khi anh xưng tên mình.”

“Và anh được thả sớm,” Lottie lặng lẽ nói, “trong lót Nick Gentry.”

“Cậu ấy bị chôn trong một nắm mồ tập thể gần bến tàu, trong khi anh thì được tự do. Và giờ thì tên cậu ấy còn thật hơn cả tên anh.”

Lottie bàng hoàng. Thảo nào mà anh muốn giữ lại cái tên Nick Gentry. Theo cách nào đó hẳn anh cảm thấy có thể giữ lại một phần còn sống của cậu ấy bằng việc duy trì nó. Cái tên ấy là bùa hộ mệnh, là sự khởi đầu mới. Cô không thể thấu hiểu mức độ tủi hổ mà anh đã gắn bó với danh tính thật sự của mình, tin rằng mình phải chịu trách nhiệm về cái chết của bạn. Đó không phải lỗi của anh, đương nhiên là thế. Nhưng ngay cả khi cô có thể làm cho anh thừa nhận những sự phi lí trong lập luận của mình, thì cô cũng không bao giờ xóa đi mặc cảm tội lỗi của anh được.

Lottie trượt xuống khỏi giường, tấm thảm len dày nhón nhột dưới lòng bàn chân cô. Khi cô đến gần anh. Cô bị ngập trong một cảm giác vô cùng khó xử. Nếu cô tỏ ra ân cần với anh, anh sẽ coi đó là lòng thương hại. Nếu cô không nói gì, anh sẽ thấy đó là dấu hiệu của sự khinh bỉ hoặc ghê tởm.

“Nick,” cô nói khẽ, nhưng anh không quay về phía cô. Cô đi tới đứng trước mặt anh, lắng nghe những hơi thở anh dứt quãng. “Anh không làm gì sai trong việc cầu cứu sự giúp đỡ. Và anh ấy muốn cứu anh, như bất cứ người bạn thật sự nào cũng làm thế. Cả hai anh không ai làm gì sai cả.”

Anh đưa ống tay áo chùi mắt và buột ra một hơi thở run rẩy. “Anh đã lấy cắp cuộc đời cậu ấy.”

“Không,” cô hấp tấp nói. “Anh ấy sẽ không muốn anh ở lại đó đâu— việc ấy có lợi cho ai chứ?” Dòng nước mắt nóng hổi chạm vào hai khóe miệng cô, hòa thêm vị muối cho chúng. Hơn ai hết cô hiểu được mặc cảm tội lỗi và sự căm ghét chính bản thân nó có tác động như thế nào, nhất là khi không có sự tha thứ. Và người mà Nick cần có sự tha thứ thì đã chết. “Anh ấy không thể ở đây để xóa tội cho anh được,” cô nói. “Nhưng em sẽ nói hộ anh ấy. Nếu anh ấy có thể, thì anh ấy cũng nói như vậy với anh thôi, ”Cậu được miễn tội rồi Nick. Giờ đây tất cả đều ổn. Tổ đang rất bình yên, và cậu cũng nên thế đi. Thời gian đã trôi qua quá lâu rồi để cậu tha thứ cho bản thân mình.”

“Sao em biết cậu ta sẽ nói thế?”

“Bởi vì bất cứ ai quan tâm đến anh đều làm thế. Và anh ấy quan tâm đến anh, nếu không anh ấy đã không mạo hiểm mạng sống để bảo vệ anh.” Bước lên phía trước, Lotti vòng hai tay qua cổ anh đang cứng đờ. “Em cũng quan tâm đến anh nữa,” cô phải vận dụng toàn bộ sức nặng của mình để kéo anh cúi xuống. “Em yêu anh,” cô thì thầm. “Xin đừng ngoảnh mặt khỏi em.” Và cô áp miệng mình vào miệng anh.

Phải mất một lúc lâu anh mới đáp lại sức ép mềm mại của môi cô. Anh phát ra một âm thanh mờ nhạt trong cổ họng, và hai bàn tay run rẩy của anh chậm chạp ôm lấy mặt cô, giữ cô bất động trong khi miệng anh ngấu nghiến miệng cô. Má anh ướt đầm mồ hôi và nước mắt, và nụ hôn của anh đang làm thâm tím môi cô trong sự mãnh liệt của nó.

“Có tác dụng gì khi nghe những lời đó không?” Lottie thì thầm khi miệng anh dứt ra.

“Có,” anh nói khàn khàn.

“Vậy em sẽ nói chúng bất cứ khi nào anh cần nghe, cho đến khi anh bắt đầu tin mới thôi.” Cô trượt tay ra sau cổ anh và kéo đầu anh xuống cho một nụ hôn khác.

Nick làm cô giật mình vì sự dữ dội đột ngột của anh. Bế xóc cô lên một cách dễ dàng kinh khủng, anh mang cô lại giường và thả cô xuống nệm. Anh xé toạc quần áo của mình, giật luôn đường xẻ đơm nút ra mà chẳng buồn giành thời gian tháo chúng. Nhanh chóng leo lên người cô, anh ngồi giạng chân hai bên người cô và tách mặt trước áo ngủ của cô ra. Lờ mờ cô nhận ra nhu cầu của Nick được vào trong cô mãnh liệt đến nỗi anh đã đánh mất đi sự tự chủ của mình. Quỳ trước đôi chân mở rộng của cô, anh thúc phần đầu cái vật cương cứng vào trong cô, đòi được đi vào. Cơ thể cô chưa được sẵn sàng, da thịt cô vẫn khô và chặt khít dù cô sẵn lòng đón nhận anh.

Lướt xuống cơ thể cô, Nick chiếm lấy cô vào miệng anh, hai bàn tay to lớn của anh ôm siết eo cô và ép chặt nó xuống giường khi cô cong người lên vì ngạc nhiên.

Lưỡi anh thọc vào trong cô, làm ướt át và dễ dàng phần da thịt mềm mại. Nhìn thấy cái nụ nhỏ mong manh chỉ ở ngay trên cái khe nhỏ nhạy cảm, anh rà mặt lưỡi lên nó, hết lần này đến lần khác, cho đến khi anh nếm được mùi hương đậm mê riêng của cô. Đẩy cơ thể mình lên trên, anh lại trèo lên cô, và hướng bộ phận cứng cứng của anh vào trong cô.

Ngay khi Nick vào trong cơ thể ấm áp của cô, sự dữ tợn mù quáng của anh dường như rút hết đi. Anh cúi người trên cô, hai cánh tay cơ bắp quắp ở hai bên đầu cô, ngực anh phập phồng, hơi thở dồn dập. Lottie bị ghì chặt bên dưới anh, thịt da cô đập rộn xung quanh cái vật to cứng đang đâm vào cô.

Miệng anh đến với miệng cô lần nữa, lần này thật nhẹ nhàng khi anh chiếm đoạt môi cô bằng những nụ hôn trên gheo, kéo dài, đầu lưỡi anh ve vuốt trong miệng cô.

Cô đã bí mật ấp ủ ký ức về những nụ hôn khác của anh, những cú quét nồng nhiệt ngọt ngào của đôi môi của một người xa lạ ... nhưng cái này thật khác, sâu lắng cuồng vội và đầy sức mạnh. Cô khao khát vì sự đụng chạm của anh, hơi thở gấp gáp vì khuấy khỏa bởi những cái kéo nhẹ của ngón tay anh lên núm vú cô. Anh sử dụng tất cả kỹ năng của mình để khuấy động cô, trêu chọc cô với những cái vuốt nhẹ hăng mang tính cảm dỗ hơn là thỏa mãn. Muốn nhiều hơn nữa, Lottie cố kéo anh lại gần hơn. Anh chống lại, cứ duy trì nhịp điệu chậm chạp, làm cô yên lặng bằng những nụ hôn khi cô phản đối. Đột nhiên anh lao sâu vào bên trong bằng một cú thúc dài. Bối rối, Lottie chăm chú nhìn gương mặt say mê của anh. “Anh làm gì vậy?” cô khẽ khàng hỏi.

Miệng anh lướt trên miệng cô cùng những nụ hôn nồng nhiệt dịu dàng. Và khi anh chiếm hữu cô, cô dần

dần hiểu ra cách thức anh đang chuyển động trong cô ... tám cú thúc nông, hai sâu ... bảy nông, ba sâu ... tăng dần lên đến khi cuối cùng anh đẩy vào cô mười cú thúc sâu, đâm ngập dữ dội. Lottie thét lên trong cực cảm căng tràn, hông cô nâng lên ép vào sức nặng của anh khi cô được lấp đầy bởi cảm giác bùng nổ. Khi khoái cảm cháy bỏng bắt đầu mờ dần, Nick thay đổi tư thế của họ một cách khéo léo, di chuyển xa hơn lên trên cô, đẩy hai đầu gối của cô ra rộng hơn, điều chỉnh lại góc độ của mình. Anh đẩy vào thật sâu, gắn chặt hai cơ thể vào với nhau, và xoay tròn hông anh trong nhịp điệu chậm rãi, đều đặn.

“Em không thể,” Lottie hổn hển nói, hiểu được điều anh muốn, mà biết rằng việc này là không thể.

“Để anh,” Nick thì thầm, thành thạo một cách xấu xa và đầy tràn sinh lực khi anh tiếp tục xoay nhẹ, sử dụng cơ thể anh để tạo khoái cảm cho cô.

Cô ngạc nhiên vì mức độ hơi nóng tăng lên lần nữa thật nhanh, các giác quan của cô đón nhận sự kích thích bền bỉ, nơi nữ tính của cô trở nên trơn mượt và sưng phồng lên khi anh chuyển động trong cô, bên trên cô, và nhấn vào cô. “Ồi ... ôi ...” Những âm thanh xé tuột khỏi cổ cô khi cô lại đạt đỉnh lần nữa, tay chân cô co giật, gò má cô ép mạnh vào vai anh.

Và rồi anh bắt đầu toàn bộ chu trình một lần nữa. Chín cú nông, một cú sâu ...

Lottie quên mất đếm số lần anh đưa cô đến cảm giác sung sướng, hay đã bao lâu trôi qua trong lúc anh làm tình với cô. Anh thì thầm bên tai cô ... những lời âu yếm ... tán dương ... cho cô biết cô khiến anh cứng đến thế nào ... cảm giác ngọt ngào ra sao khi cô bao quanh anh ... anh muốn thỏa mãn cô thật nhiều biết bao. Anh trao cho cô thật nhiều khoái lạc dường như không thể chịu nổi, đến khi cuối cùng cô van nài anh dừng lại, và cơ thể cô đang run rẩy vì kiệt sức.

Nick chiều theo trong sự miễn cưỡng, đẩy sâu vào trong cô một lần cuối, giải phóng đam mê bị kìm hãm của anh bằng một tiếng rên run bắn. Một cách cưỡng ép anh hôn cô lần nữa, khi anh rút ra khỏi cơ thể thỏa mãn của cô. Lottie hầu như không còn chút sức lực nào để nhấc tay lên, nhưng cô níu lấy cánh tay anh và khó nhọc thì thào, “Anh ở lại chứ?” “Ừ,” cô nghe anh trả lời. “Ừ.” Nhẹ nhõm và mệt mỏi, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say.

13. Chương 13

Ánh nắng mặt trời tràn vào qua những ô cửa sổ mà Lottie đã để mở từ đêm qua để đón nhận không khí mát mẻ. Cô ngáp dài và vươn vai, nhắm mắt trước sự khó chịu ở những bắp thịt trong hai đùi và sự nhức nhối khác thường trong –

Đột ngột nhớ lại đêm qua, Lottie lăn người nhồm dầy. Một cơn run rẩy dễ chịu chạy qua cô khi trông thấy Nick đang ngủ trong tư thế nằm sấp, tấm lưng dài đầy cơ bắp của anh lấp lánh trong ánh nắng đang lên. Một nửa đầu anh vùi trong gối, đôi môi hơi hé mở khi anh ngủ say sưa. Sự phát triển qua đêm của bộ râu làm mờ tối quai hàm, thêm phần bất hảo cho gương mặt đẹp trai của anh. Lottie chưa bao giờ trải qua cảm xúc như thế này với bất kỳ ai hay bất kỳ thứ gì...niềm khao khát mãnh liệt muốn biết mọi chi tiết của tâm trí anh, cơ thể anh, tâm hồn anh...sự vui sướng thuần khiết khi có anh ở bên.

Chống người lên một khuỷu tay, Lottie nhận ra mình chưa bao giờ có cơ hội được ngắm nhìn anh một cách nhàn nhã. Những đường nét của cơ thể anh thật đẹp và mạnh mẽ, tấm lưng rộng của anh thuôn lại ở vòng eo và hông thon thả, da thịt anh cuộn cuộn cơ bắp mà vẫn mượt mà. Cô ngưỡng mộ đường cong rắn chắc của cặp mông anh, được phủ lên bởi tấm chăn vắt ngang hông.

Và cô muốn nhìn thấy nhiều hơn nữa. Thận trọng liếc nhìn gương mặt hiền hòa của anh, cô với tay xuống mép vải lanh trắng và bắt đầu kéo nó khỏi mông anh. Thấp dần và thấp dần...

Với một sự mau lẹ làm cô thở hổn hển, Nick vươn tay ra và túm lấy cổ tay cô. Đôi mắt anh mở to nghiên cứu sự thẫn thờ của cô, và một nụ cười thấp sáng những nơi sâu thẳm trong màu xanh ẩm áp. Khi anh cắt

tiếng, giọng anh khàn khàn ngái ngủ. “Tật không công bằng khi nhìn chòng chọc một người đàn ông khi anh ta đang ngủ.”

“Em không nhìn chòng chọc,” Lottie ranh mãnh đáp. “Phụ nữ không có nhìn chòng chọc.” Cô trao cho anh một ánh mắt đánh giá táo bạo. “Nhưng em thật sự thích bộ dạng của anh vào buổi sáng.”

Thả tay cô ra, Nick lắc đầu với một cái khịt mũi nghi ngờ, cào những ngón tay vào mái tóc rối bù. Anh lẩn người nằm nghiêng, để lộ bộ ngực phủ kín lông đen.

Cắm dĩa đã vượt lên khả năng kháng cự của cô, Lottie nhích lại gần anh hơn, cho đến khi hai bầu vú cô ấn vào thềm lông dày ấm áp. “Anh đã bao giờ qua đêm với người bạn của mình chưa?” cô hỏi, quần chân mình vào chân anh.

“Em hỏi về Gemma hả? Chúa ơi, không.”

“Vậy em là người phụ nữ đầu tiên anh ngủ cùng,” cô hỏi, hài lòng.

Anh chạm vào cô dịu dàng, những ngón tay vạch theo đường cong mịn màng ở vai cô. “Phải.”

Lottie không phản đối khi anh lẩn cô nằm ngửa ra, đầu anh hạ thấp xuống hai bầu ngực cô. Chúng rất mềm mại và nhạy cảm do những sự chăm sóc của anh, và cô thở hổn hển khi cảm thấy cái lưỡi nóng bỏng dịu dàng của anh xoáy quanh núm vú màu hồng sẫm. Thả lỏng người bên dưới anh, cô đắm mình trong mớ lộn xộn của nắng ấm và vải lạnh trắng, hai tay cô vòng qua mái đầu đen nhánh của anh...

“Nick, chúng mình không thể,” cô đột ngột nói. Ánh mắt cô đập vào chiếc đồng hồ trên lò sưởi. “Lạy Chúa, chúng ta muộn rồi!”

“Muộn chuyện gì?” Anh hỏi bằng giọng ghèn nghệt, trì người lại khi cô định đẩy thân hình nặng nề của anh ra.

“Sophia và sir Ross đã hứa sẽ đến đây lúc mười giờ. Chỉ còn đủ thời gian để tắm và mặc quần áo thôi – ôi, xuống khỏi người em đi, em phải nhanh chân lên mới kịp.”

Với vẻ nhăn nhó cau kỉnh, Nick để cô luồn ra bên dưới anh để ra khỏi giường. “Anh muốn ở trên giường.”

“Chúng ta không thể, chúng ta sẽ đi tham quan ngôi nhà với Sophia và sir Ross, và anh sẽ tỏ ra dễ thương và khen ngợi chị gái anh vì công việc tuyệt vời chị ấy đã làm, và cảm ơn sự hào phóng của cả hai người đó. Và rồi chúng ta phải thết đãi họ một bữa tối sớm, vì sau đó họ sẽ quay về Silverhill.”

Nick uể oải nằm ườn ra khi ngắm nhìn cô bước xuống giường. “Chuyện đó cũng mất ít nhất mười hai tiếng đồng hồ kể từ bây giờ. Anh sẽ không thể giữ cho tay mình không chạm vào em lâu đến mức đó.”

“Vậy anh phải nghĩ ra một vài phương sách –” Lottie im bật và hít vào đột ngột khi cô đứng thẳng lên.

“Chuyện gì thế?” anh cảnh giác hỏi.

Lottie đỏ bừng từ đầu đến chân. “Em thấy đau. Ở chỗ...ở chỗ mà không thường bị đau mấy.”

Nick hiểu ngay lập tức. Một nụ cười khiến người ta lúng túng mở rộng trên môi anh, và anh gục đầu xuống trong nỗ lực tỏ ra ăn năn chẳng thuyết phục được ai. “Anh xin lỗi. Đó là hậu quả của phương pháp làm tình theo Mật Tông giáo.”

“Đó là cái gì?” Lottie đi tập tễnh đến chiếc ghế gần lò sưởi, nơi cô để áo choàng. Cô vội vã khoác nó lên người

“Một hình thái nghệ thuật của Ấn Độ cổ đại,” anh giải thích. “Những phương pháp gần như lễ nghi sáng tạo ra để kéo dài sự giao hợp.”

Màu đỏ dữ dội trên mặt Lottie không chịu tan đi khi cô nhớ lại những điều anh đã làm với cô đêm qua. “Chà, chắc chắn nó đã được kéo dài.”

“Chưa hẳn đâu. Những bậc thầy Mật Tông giáo thường có những cuộc làm tình kéo dài chín hoặc mười giờ đồng hồ trong một lần.”

Cô trao cho anh một ánh mắt kinh hoàng. “Anh có thể làm được vậy ư, nếu anh muốn?”

Đứng lên khỏi giường, Nick bước đến bên cô, hoàn toàn không lúng túng trong sự trần truồng của mình. Anh ôm cô vào lòng và dụi mặt vào mái tóc vàng mềm mại của cô, chơi đùa với những lọn tóc xoắn ra đung đưng trên lưng cô. “Với em, thì anh không ngại thử,” anh nói, mỉm cười nơi thái dương cô.

“Không, cảm ơn. Như thế này em đã gần như đi không nổi nữa rồi.” Cô tìm kiếm qua những sợi lông trên người trên ngực anh, tìm thấy núm vú anh.

“Em sợ rằng mình sẽ không khuyến khích bất kỳ sự thực hành Mật Tông giáo nào của anh đâu.”

“Không sao,” anh hòa nhã đáp. “Còn nhiều chuyện khác chúng ta có thể làm.” Giọng anh hạ xuống đầy quyến rũ. “Anh còn chưa bắt đầu cho em thấy anh biết những gì.”

“Em sợ chúng lắm,” cô nói, và anh phá ra cười.

Bàn tay to lớn của anh ôm lấy phía sau đầu cô, ngửa nó ra cho đến khi mặt cô được nâng lên cho anh. Lottie ngạc nhiên trước biểu hiện trong đôi mắt anh, ngọn lửa cháy âm ỉ trong hai giếng nước màu xanh da trời không thể dò đọc. Miệng anh hạ xuống miệng cô chậm chạp, như thể anh nghĩ cô sẽ ngoảnh mặt đi. Cô nhận ra anh lo sợ sự sẵn lòng của cô khi hôn anh đêm trước có thể đã bay hơi trong ánh sáng ban ngày. Đứng yên chờ anh, cô để mắt mình khép lại khi cảm thấy sự ấm áp mượt mà của miệng anh bao phủ lấy miệng cô.

Nick khó có thể nhận ra được chính mình trong những ngày tiếp theo. Sự thú nhận của anh với Lottie, và phản ứng lạ lùng của cô với chuyện đó, đã thay đổi tất cả. Cô nên bị sụp đổ bởi những điều anh nói với cô mới phải, và thay vào đó cô đã ôm lấy anh, chấp nhận anh, không hề do dự. Anh chẳng hiểu tại sao. Anh quan sát cô một cách kĩ càng để chờ những dấu hiệu của hối tiếc, nghĩ rằng những cảm xúc đó sẽ đến với cô. Nhưng sự hắt hủi mong đợi ấy chẳng thấy đâu. Lottie cởi mở với anh trong mọi khía cạnh, tình dục và cảm xúc. Niềm tin của cô làm anh sợ hãi. Nhu cầu của chính anh đối với cô làm anh sợ hãi. Chúa ơi, để nhận ra cái mức độ mà với nó sự độc lập của anh đã bị thỏa hiệp...

Tuy nhiên, có vẻ như anh không thể ngăn nó lại được.

Đối mặt với điều không thể tránh khỏi này, anh không còn lựa chọn nào khác ngoài đầu hàng nó. Và ngày qua ngày, anh càng để nó tiến sâu vào bên trong anh – sự ấm áp chơi vơi và choáng váng này mà anh chỉ có thể nhận dạng nó là hạnh phúc. Anh không còn khổ sở và bị săn đuổi, không còn khao khát những thứ anh không thể có nữa. Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh cảm thấy bình yên. Thậm chí cả những cơn ác mộng dường như cũng rút lui. Anh ngủ ngon hơn bất kì lúc nào khác trong đời, và nếu những giấc mơ bắt đầu quấy nhiễu anh, thì anh tỉnh giấc chỉ để thấy cơ thể nhỏ nhắn của Lottie đang dụi vào anh, mái tóc lụa là của cô trải ra trên cánh tay anh. Anh chưa bao giờ có thời gian nhàn nhã như thế này...lười biếng nằm trên giường, làm tình với vợ mình, cưỡi ngựa hay đi dạo cùng cô, thậm chí là tham gia những chuyến dã ngoại vớ vẩn và tự mình tận hưởng bất chấp cảm giác là mình nên ở London với Morgan và những thám tử khác, làm thứ gì đó có ích hơn.

Nhưng nó bắt đầu làm anh buồn bực... sự háo hức quen thuộc ngày xưa khi đi lang thang ở những xóm nghèo, niềm thích thú mê say của việc đuổi bắt. Anh không biết làm một tử tước như thế nào, và anh cảm thấy hơi lạc lõng ở đây, ngôi nhà thời thơ ấu của anh. Chẳng có sự thay đổi màu nhiệm nào xảy ra với việc tờ trát đã đến nơi. Dù có dòng máu quý tộc hay không, anh vẫn là một sản phẩm của đường phố.

“Em đã nghĩ về những điều mà anh cần,” Lottie nói với anh vào một buổi sáng khi họ rảo bước rời khỏi nhà và đi dọc theo một lối đi phủ đầy hoa hồng nhìn ra một hồ nước có hình dáng dài cân đối được tô điểm bằng những bông hoa huệ nước. Phía xa hồ, một bãi cỏ rộng hình vòng cung dẫn tới một chuỗi những cái hồ nhân tạo được bao quanh bởi một rừng cây tuyết tùng và cây đu. Nick dắt cô đi theo một lối tắt mà anh thường sử dụng khi còn là một cậu bé, vượt qua bãi cỏ bằng cách nhảy qua một bờ tường đá thấp và tiến thẳng vào trong rừng.

Mỉm cười trước lời thông báo của cô, Nick đưa hai tay lên để giúp cô xuống khỏi bức tường. Mặc dù cô có thể tự nhảy xuống dễ dàng, cô vẫn chấp nhận sự giúp đỡ của anh, đặt hai bàn tay lên vai anh khi anh ôm lấy eo cô.

“Anh cần điều gì mới được?” anh hỏi, để cô trượt xuống dọc theo thân hình anh cho đến khi chân cô chạm đất

“Một động lực.”

“Một cái gì?”

“Điều gì đó đáng để anh theo đuổi. Thứ gì đó không can hệ đến quản lí điền trang.”

Nick để ánh mắt mình lang thang lộ liễu trên hình dáng nhỏ nhắn gọn gàng của Lottie trong chiếc áo dài đi dạo màu đào trang trí bằng những vệt màu sô cô la. “Anh đã có rồi,” anh nói và áp miệng mình lên miệng cô. Anh cảm thấy nụ cười của cô trước khi đón nhận sức ép ầm ập từ miệng anh, mở miệng ra cho sự khám phá dịu dàng của lưỡi anh.

“Em định nói về những thứ giữ cho anh bận rộn trong khoảng thời gian rỗi rảnh,” cô nói hụt hơi khi anh kết thúc nụ hôn.

Anh trượt tay dọc theo một bên eo không mặc cooc xê của cô. “Anh cũng thế.”

Lottie vùng ra khỏi anh với một tiếng cười, đôi giày đế bệt cao đến mắt cá của cô giẫm lạo xạo trên thảm lá khi cô sải bước vào trong rừng. Những tia nắng mỏng manh lọc qua mái vòm cao tuổi của những tán lá dày đặc trên đầu, hắt thành những tia nhạt màu lên mái tóc búi cao của cô và làm cho nó óng ánh như bạc. “Sir Ross thì có niềm say mê với công cuộc cải tổ luật pháp,” cô chỉ ra, “cũng như mối quan tâm của ngài ấy tới quyền phụ nữ và trẻ em. Nếu anh chọn vài hoạt động mang lại lợi ích cho cộng đồng theo một mặt nào đó, anh có thể sử dụng vị trí của mình trong hàng ngũ quý tộc một cách có ích –”

“Đợi đã,” anh cảnh giác nói, đi theo cô qua cái mê cung cây cối. “Nếu em định bắt đầu so sánh anh với ông anh rể thánh thiện thì –”

“Em chỉ lấy ngài ấy làm dẫn chứng thôi, không phải cơ sở để so sánh.” Dừng lại cạnh một cây đu khổng lồ, cô lua tay vào những rãnh sâu lõm đốm xám ở vỏ cây. “Điểm mấu chốt là, suốt những năm qua anh đã dành thời gian phục vụ cộng đồng và giúp đỡ mọi người, và việc nghỉ ngơi đột ngột đối với anh –”

“Anh chẳng giúp ai cả,” Nick cắt ngang, nổi giận đùng đùng. “Anh đã sát cánh với tội phạm và đi điếm, và săn đuổi những kẻ chạy trốn từ Tyburn cho đến East Wapping.”

Lottie ném cho anh một cái nhìn chế giễu, đôi mắt nâu của cô chất chứa vẻ âu yếm không thể giải thích nổi. “Và khi làm thế, anh đã khiến London trở nên an toàn hơn, và mang lại công lý cho những người xứng đáng. Vì Chúa, tại sao anh lại bực mình trước cái ngụ ý là đôi lúc anh có thể làm những chuyện thực sự tốt đẹp?”

“Anh không muốn bị gán cái vai trò không phải của mình.”

“Em nhìn thấy đích thực con người của anh,” cô cho anh hay, “và em sẽ là người cuối cùng gọi anh là ông thánh.”

“Tốt.”

“Nhưng mặt khác...anh làm công việc của một thám tử để phục vụ lợi ích của những người khác, dù anh có chịu thừa nhận hay không. Vì thế, giờ đây anh cần phải tìm những hoạt động ý nghĩa để lấp đầy thời gian của mình.” Cô thông dong đi tiếp, trèo lên một cành cây đổ.

“Em muốn anh trở thành một tên chủ nghĩa cải lương à?” anh ghé tởm hỏi, đi theo cô.

Cổ ý ngó lơ tâm trạng xấu đi đột ngột của anh, Lottie tiếp tục leo lên lõi qua những thân cây cho đến khi khu rừng mở ra một cái hồ nhỏ lấp lánh. “Phải có vài lĩnh vực nào đó làm anh quan tâm. Thứ gì đó anh muốn tranh đấu. Việc cải thiện tình trạng kinh khủng của sông Thames chẳng hạn...hay những trại tể bần mà trong đó người già, trẻ nhỏ, và những người tâm thần ở lẫn lộn cùng nhau mà không có ai chăm sóc...”

“Tiếp theo em sẽ muốn anh diễn thuyết ở nghị viện và tổ chức những vũ hội từ thiện đấy nhỉ.” Anh quắc mắt trước ý nghĩ này.

Lottie tiếp tục liệt kê một loạt vấn đề cần chú trọng. “Tình trạng thiếu vắng của giáo dục cộng đồng, sự tàn ác của những môn thể thao đẫm máu, hoàn cảnh khó khăn của những đứa trẻ mồ côi, hay những tù nhân được phóng thích -”

“Em đã tỏ rõ quan điểm của mình rồi,” Nick ngắt lời, bước đến đứng cạnh cô.

“Còn về cải cách nhà tù thì sao? Đó là một chủ đề anh có thể lưu tâm với vài sự chắc chắn.”

Nick sững người, không thể tin Lottie dám nói như thế với anh. Anh đã đóng kín phần quá khứ ấy ở một nơi rất sâu trong tâm trí. Mà cô lại đề cập đến nó với bộ dạng thoải mái như một đòn tấn công. Đồ phản bội. Nhưng khi anh nhìn chăm chăm vào gương mặt ngược lên của cô và cố gắng trả lời, anh chỉ thấy mỗi sự dịu dàng trong đó. Hãy thoải mái với em, ánh sáng êm đềm trong mắt cô van nài. Hãy để em san sẻ gánh nặng cùng anh.

Anh dứt ánh mắt đi nơi khác, ngọn lửa của cơn thịnh nộ phòng thủ tan ra thành sự sợ hãi. Âm ty địa ngục, anh muốn tin cô, muốn trao cho cô mảnh tâm hồn cuối cùng mà thế giới vẫn chưa làm hoen ố, xé vụn và phá hủy nó. Nhưng làm sao anh có thể để bản thân mình dễ bị tổn thương đến thế?

“Anh sẽ suy nghĩ về nó,” anh nghe thấy giọng mình càu nhàu.

Lottie mỉm cười, vươn tay ra vuốt ve ngực anh. “Em sợ rằng nếu anh không chuyên tâm vào một động lực chính đáng, anh sẽ phát điên do tình trạng ù lì mất. Anh không phải loại người dành tất cả thời gian theo đuổi những thú vui vớ vẩn. Và hiện tại anh không còn làm việc ở Bow Street nữa rồi...”

Cô dừng lại, có vẻ lo lắng vì điều mà cô nhìn thấy trong mắt anh. “Không phải anh đang nhớ nó đấy chứ?”

“Không,” anh hơi hột nói.

“Sự thật.” Cô khẳng khái với một cái cau mày.

Nắm lấy tay cô, Nick kéo cô đi dọc theo con đường nhỏ ven hồ.

“Anh thực sự nhớ nó,” anh thừa nhận. “Anh đã là một người sẵn tội phạm quá lâu. Anh thích sự thử thách của nó. Anh thích cảm giác đấu trí với những tên khốn ấy trên đường phố. Anh biết chúng suy nghĩ như thế nào. Mỗi lần lòng bắt một tên sát nhân bỏ trốn, hoặc loại hãm hiếp dâm ô, và ném chúng vào căn phòng bọc sắt ở Bow Street, nó cho anh một cảm giác thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì khác. Anh...” Anh ngừng lời, tìm một từ chính xác. “Anh đã thắng trò chơi.”

“Trò chơi?” Lottie cẩn thận lặp lại. “Đó là cách anh nghĩ về nó ư?”

“Mọi thám tử đều thế. Em cũng phải thế thôi, nếu muốn thắng đối thủ, em cần giữ đầu óc khách quan, nếu không em sẽ bị quần trí.”

“Những lúc đó hẳn phải khá khó khăn, để duy trì sự khách quan của anh.”

“Chưa bao giờ,” anh cam đoan với cô. “Nó luôn dễ dàng với anh khi dập tắt các cảm xúc.”

“Em hiểu.”

Nhưng trong khi Lottie có vẻ đã hiểu điều anh đang nói với cô, vẫn có một gợn hoài nghi vừa vẩn nhận thấy được trong giọng cô. Như thể cô nghi ngờ anh vẫn còn khả năng giữ được sự đứng vững hoàn toàn. Phiền muộn và bức bối, Nick rơi vào im lặng khi họ tiếp tục đi quanh hồ. Và anh tự nhủ mình khó mà đợi được để rời khỏi khung cảnh diên viên ở Worcestershire và trở về London.

14. Chương 14

“Anh định đến Bow Street hôm nay phải không?” Lottie hỏi, vừa áp tách trà trong hai bàn tay vừa nhìn Nick ăn nghiêng ngấu một đĩa lớn bao gồm trứng, trái cây và bánh mì nho khô.

Nick liếc nhìn cô với nụ cười ôn tồn thông thả. “Sao em lại hỏi thế?”

Từ lúc họ trở về từ Worcestershire ba ngày trước đây, anh đã gặp gỡ các chủ nhà băng, thuê một người kinh doanh bất động sản, ghé qua chỗ thợ may của mình, và dành một buổi chiều ở tiệm cà phê của Tom cùng với bạn bè. Với tất cả những gì Lottie biết, thì hôm nay sẽ bắt đầu với lịch trình y hệt – nhưng không hiểu vì sao trực giác đã dẫn cô đến mối nghi ngờ khác.

“Bởi vì có một vẻ gì đó trong mắt anh mỗi khi anh đi gặp sir Grant hay bất kỳ ai ở Bow Street.”

Nick không thể nhịn cười trước nét mặt nghi ngờ của vợ. Cô có những bản năng và sự ngoan cố của một con chó săn chuột – và anh coi đó là lời khen ngợi, mặc dù có thể cô không thấy thế. “Tình cờ là anh lại không đến Bow Street,” anh nói êm ái. Đó là sự thật, mặc dù chỉ theo nghĩa chuyên môn nhất. “Anh chỉ đi thăm một anh bạn. Eddier Sayer. Anh đã kể với em về cậu ấy rồi, nhớ không?”

“Vâng, anh ấy là một trong những thám tử.” Mắt Lottie nheo lại bên trên miệng tách trà thanh nhã. “Hai anh đang lên kế hoạch nào vậy? Anh không định làm chuyện gì nguy hiểm đấy chứ?”

Giọng cô gợn lên một chút sợ hãi, và ánh mắt cô quét lên anh với một sự lo lắng ích kỉ khiến tim anh va mạnh vào lồng ngực. Nick cố sức để hiểu những dấu hiệu đó mang ý nghĩa gì. Hầu như nó có vẻ là cô đang lo cho anh, rằng sự an toàn của anh rất quan trọng với cô. Trước đây cô chưa bao giờ nhìn anh như thế, và anh không chắc mình nên ứng phó ra sao.

Anh thận trọng vươn tay ra và kéo cô ra khỏi ghế, đặt cô lên lòng mình. “Không có gì nguy hiểm hết,” anh nói bên gò má mềm mại ấy. Say sưa bởi mùi vị của làn da cô, anh nương theo con đường của mình tới tai cô và chạm vào thùy tai thanh tú bằng đầu lưỡi. “Anh khó mà liều mạng trở về nhà với em nếu mọi bộ phận không hoạt động tốt.”

Lottie ngo nguậy trên lòng anh, và cử động đó làm trào lên một làn hơi nóng ở thắt lưng anh. “Anh và Mr. Sayer định gặp nhau ở đâu?” cô khẳng khái.

Lờ đi câu hỏi, Nick lướt tay lên vạt chiếc áo dài buổi sáng của cô, làm bằng loại vải trắng mềm mại in những bông hoa và cành lá nhỏ xíu. Viên cổ áo lượn thấp xuống để lộ đường cong thanh tú của cổ họng cô, phô ra sự quyến rũ quá dồi dào để cưỡng lại. Hạ thấp miệng xuống cổ cô, anh hôn lên làn da ngọt ngào nhấp nhô, trong khi bàn tay anh lên vào bên dưới những lớp váy sột soạt của cô.

“Anh không thể đánh lạc hướng em bằng cách đó được đâu,” cô bảo anh, nhưng anh nghe thấy hơi thở cô đứt quãng khi anh tìm thấy nơi ngọt ngào mà ở đùi cô. Cuộc thám hiểm của anh tạo ra một cơn sóng khoái lạc thể xác tràn qua người anh, cậu bé của anh dựng đứng lên mạnh mẽ bên dưới mông cô.

“Em không mặc quần trong à,” anh thì thầm, bàn tay lang thang say sưa trên đôi chân trần của cô.

“Hôm nay nóng quá,” cô nói hụt hơi, ngo nguậy để tránh khỏi anh, đẩy mạnh bắt lực vào bàn tay anh bên dưới váy. “Tất nhiên em không cởi nó ra để cho anh lợi dụng rồi, và...Nick, dừng lại. Gia nhân sẽ bước vào đây bất cứ lúc nào.”

“Vậy thì anh phải nhanh lên mới được.”

“Anh có bao giờ nhanh đâu. Nick...ôi...”

Cơ thể cô cong lên áp vào anh khi anh chạm tới những sợi lông quăn giữa hai đùi cô, cái khe hở ngọt ngào đã ẩm ướt khi cơ thể biết kìm chế của cô đã đáp lại sự tiếp xúc của anh. “Anh sẽ làm thế này với em ở vũ hội nhà Markenfield vào tuần tới,” anh nói êm ái, trượt ngón tay cái dọc theo đường ranh giới ướt đầm của nơi nữ tính của cô. “Anh sẽ mang em đến một góc khuất nào đó...và kéo váy em lên, và vuốt ve treu chọc em cho đến khi em sẵn sàng.”

“Không,” cô phản đối yếu ớt, mắt nhắm nghiền lại khi cô cảm thấy ngón tay giữa của anh trượt vào bên trong cô.

“Ồ, có chứ.” Nick rút ngón tay thấm ướt của mình ra và cù không thương tiếc vào cái núm mềm mại căng thẳng cho đến khi cơ thể cô cong lên theo nhịp điệu trong lòng anh. “Anh sẽ giữ em im lặng bằng miệng mình,” anh thì thầm. “Và anh sẽ hôn em trong khi em đạt cực khoái với những ngón tay anh ở trong em...như thế này...” Anh trượt hai ngón tay giữa vào trong cái khe ẩm áp đập rộn ràng của cô và khóa kín miệng cô bằng miệng anh khi cô rên rỉ và run lên dữ dội.

Khi anh hút hết những đợt run rẩy sung sướng cuối cùng từ cơ thể cô, Nick dứt miệng ra và mỉm cười tự mãn trên gương mặt đỏ bừng của cô. “Thế đã đủ nhanh với em chưa?”

Giờ giải lao ngắn ngủi ở bàn ăn sáng đã làm cho những giác quan của Nick hoạt bát vui vẻ và tâm trí anh ngập tràn những ý nghĩ dễ chịu về chuyện sẽ xảy ra khi anh trở về nhà vào cuối ngày. Trong tâm trạng phấn khởi, anh thuê một con ngựa để đến chỗ hẹn với Eddie Sayer.

Không phải là sáng suốt khi đem một con ngựa tốt hay một cỗ xe riêng đến Blood Bow Tavern, một nơi ưa thích bọn tội phạm hay lui tới, hay còn gọi là “thánh địa ngoài vòng pháp luật.”

Từ lâu Nick đã nhẩn mặt ở Blood Bowl, vì nó là một phần của khu vực quanh Fleet Ditch nơi anh từng sở hữu một băng nhóm đóng đô ở đây. Fleet Ditch, cống rãnh chính của London, cắt qua địa bàn hoạt động khổng lồ của tội phạm. Có thể cho rằng nó là trái tim của thế giới ngầm, ở giữa bốn nhà tù bao gồm NewGate, Fleet và Bridewell.

Trong nhiều năm Nick đã không biết đến một mái nhà nào khác. Vào đỉnh cao sự nghiệp khi là chúa tể của xã hội đen, Nick đã thuê một văn phòng lịch sự trong phố để gặp gỡ những khách hàng của tầng lớp thượng lưu và những đại diện ngân hàng, những người có thể thông cảm được khi phải miễn cưỡng đến Fleet Ditch. Tuy nhiên, anh đã dành phần lớn thời gian ở cái căn cứ không xa biển bắc này, dần dần trở nên quen với mùi hôi thối bất diệt của nó. Ở đó anh lập mưu, giăng bẫy, và khéo léo thiết lập một mạng lưới buôn lậu và đưa tin. Anh đã luôn chờ đợi một cái chết trẻ trong giàu có, đồng ý với những lời của một tội phạm anh đã thấy bị treo cổ ở Tyburn. “Một cuộc đời là đáng giá nếu nó ngắn ngủi nhưng thú vị.”

Nhưng chỉ trước khi anh sắp nhận sự trừng phạt hoàn toàn thích đáng, sir Ross đã bước vào cùng với thỏa thuận bí ối của anh ta. Dù Nick có ghét phải thừa nhận nó đến đâu, thì những năm làm thám tử là quãng thời gian tốt đẹp nhất của anh. Mặc dù anh luôn bực tức những sự điều khiển của sir Ross, vẫn không thể phủ nhận rằng ông anh rể anh đã thay đổi cuộc đời anh theo chiều hướng tốt đẹp hơn.

Nick tò mò liếc nhìn những con đường nhộn nhạo tối tăm, nơi những đám người đi ra đi vào những tòa nhà xiêu vẹo như đang chồng chất lên nhau.

Đến đây sau khi vừa rời khỏi người vợ xinh xắn thuần khiết ở ngôi nhà nhỏ bình yên trên đường Betterton đúng là nghịch cảnh. Kì lạ thay, việc sắp bước vào một cuộc săn đuổi không còn hào hứng như mọi khi nữa. Nick đã trông đợi cảm giác hồi hộp đầy hoang dại khi đi rình mò qua khu vực nguy hiểm nhất London, mà thay vào đó...

Anh là đồ đáng nguyên rủa nếu không phải đang hối tiếc vì đã đồng ý đến giúp Sayer hôm nay.

Nhưng tại sao? Anh không phải kẻ nhút nhát, không phải loại quý tộc được nuông chiều. Đó chỉ là...anh có một cảm giác khó hiểu là mình không còn thuộc về nơi này nữa. Anh đã có thứ để mất, và anh không muốn mạo hiểm nó.

Lắc đầu hoang mang, Nick bước vào Blood Bowl và thấy Sayer đang đợi ở một bàn đặt trong góc tối. Quán rượu bốc mùi và bẩn thỉu và đông đúc như mọi ngày, nồng nặc mùi rác rưởi, rượu gin, và mùi cơ thể người.

Sayer đón anh bằng nụ cười thân mật toe toét. Trẻ trung, sôi nổi, và vạm vỡ, không nghi ngờ gì Sayer chính là thám tử giỏi nhất mà sir Grant có khi giờ đây Nick đã rời khỏi lực lượng. Mặc dù Nick vui khi trông thấy bạn mình, anh vẫn có một cảm giác nôn nao kì cục khi nhìn tia sáng sôi nổi liềm lỉnh trong mắt Sayer và nhận ra là mình không chia sẻ nó. Nick không nghi ngờ về chuyện những năng lực và bản năng của anh vẫn còn đó, nhưng anh không còn sở hữu lòng khao khát săn đuổi nữa. Anh muốn ở nhà với vợ mình.

Mẹ kiếp, anh nghĩ với sự bối rối ngày càng tăng.

“Morgan sẽ moi ruột tôi như một con cá tuyết nếu ông ta phát hiện tôi nhờ cậu vụ này,” Sayer rầu rĩ nói.

“Ông ta không biết được đâu.” Nick ngồi xuống bàn, lắc đầu từ chối khi phục vụ bàn đến gần họ với một bình bia trong tay. Cô gái có khuôn mặt hơi thô giả đồ biau môi, rồi nháy mắt khi khép nép quay đi.

“Tôi nghĩ mình có thể tự làm,” Sayer nói khê, để ý tới khả năng bị nghe lén. “Nhưng tôi không biết tất cả góc gác của Fleet Ditch rành như cậu.

Không một ai biết cả. Và cậu là người duy nhất có thể dễ dàng nhận dạng thằng cha tôi muốn bắt, vì cậu đã có kinh nghiệm trước đó với hắn ta.”

“Ai vậy?” Nick đặt hai tay lên bàn và lập tức rút về khi cảm thấy hai ống tay áo dính vào mặt gối.

“Dick Follard.”

Cái tên làm Nick ngạc nhiên. Không như tội phạm thông thường khác ở London, hầu hết bọn chúng đều là kẻ cơ hội, Follard thuộc loại cần xem xét để xếp vào dạng đặc biệt nguy hiểm, cả về tài năng và sự vô cảm. Nick đã tóm được Follard hai năm trước, sau khi hắn ăn trộm ngôi nhà một luật sư giàu có, giết người đàn ông và hãm hiếp vợ ông ta khi họ chống cự. Tuy nhiên Follard lại được miễn tội treo cổ và thay vào đó bị đi đày, để trao đổi lại đề nghị đưa bằng chứng tố cáo đồng bọn của hắn.

“Follard bị đưa tới Australia rồi mà,” Nick nói.

“Hắn đã trở lại,” Sayer đáp với nụ cười ngiệt ngã, “như con chó quay lại với đồng nôn mưa của nó.”

“Sao cậu biết?”

“Không may là tôi không thể chứng minh được. Nhưng gần đây có nhiều tin đồn về hắn, chưa kể đến một chuỗi những vụ cướp dã man nhìn rất giống kiểu hành động của tên này. Hôm qua tôi đã lấy lời khai của người phụ nữ tội nghiệp bị một tên trộm cường hiếp khi hắn đột nhập vào nhà cô ấy và giết chết người chồng. Cùng một phương pháp đột nhập, cùng những vết dao trên thi thể, và mô tả của người phụ nữ về kẻ tấn công đều giống hệt Follard – nhất là vết sẹo ở cổ bên trái.”

“Jesu,” Cau mày, Nick kẹp tay vào sống mũi khi anh xem xét thông tin này. “Tôi không thể tin Morgan lại cử cậu đi bắt Follard một mình.”

“Ông ấy đâu có làm thế,” Sayer vui vẻ nói. “Ông ấy muốn tôi thăm vấn mấy tên đồng bọn cũ của hắn và gửi thông báo cho hắn. Tôi thà trực tiếp đi bắt Follard còn hơn.”

Nick không thể không cười trước điều đó, biết đích xác phản ứng của Morgan sẽ như thế nào trước tin này. “Nếu cậu thành công, Morgan sẽ lột da cậu vì màn phô diễn ngu ngốc chết tiệt như thế.”

“Phải...và rồi ông ấy sẽ hôn cái mông xương xẩu của tôi vì bắt được một tên đi đày trở về. Và tôi sẽ lên trang nhất tờ Times, với hàng tá phụ nữ cầu xin sự quan tâm của tôi.”

Nụ cười của Nick trở nên nhăn nhó. “Chuyện đó không thú vị như cậu nghĩ đâu,” anh báo cho bạn biết.

“Không à? Chà, dù sao tôi vẫn muốn thử.” Sayer nhướn mày lên trông đợi. “Cậu tham gia chứ?”

Nick gật đầu với tiếng thở dài. “Cậu muốn bắt đầu tìm kiếm ở đâu?”

“Thông tin nói rằng Follard được trông thấy ở khu ổ chuột nằm giữa Hanging Ax Alley và Dead Man’s Lane. Nó như một tổ kiến với những lỗ thủng trên tường và những đường hầm chằng chịt –”

“Rồi, tôi biết nơi đó.” Nick giữ vẻ mặt bình thản, dù anh nhận biết một sự chán ghét lạnh lẽo cuộn lên trong bụng. Anh đã đi vào những khu ổ chuột trước đó, thậm chí với mức chịu đựng cao trước những sự ghê rợn của thế giới ngầm, đó là một kinh nghiệm ghê tởm. Lần cuối cùng anh ghé thăm Hanging Ax Alley, anh đã nhìn thấy một bà mẹ bán con mình làm đi để lấy một chai rượu gin, trong khi ăn mày và gái điếm chen chúc trong những ngõ hẻm chật chội như những con cá mòi.

“Chúng ta phải tìm kiếm thật nhanh,” Nick nói. “Một khi chúng nhận ra bọn ta trong khu vực, thì tin tức sẽ lan ra vùn vụt, và Follard sẽ lĩnh đi trước khi chúng ta kịp hướng mắt vào hắn.”

Sayer cười toe toét với sự háo hức sắp bắt tung khỏi vòng kim nén. “Thế thì đi thôi, cậu dẫn đường.”

Họ rời khỏi quán rượu và đi xuyên qua những con đường bị cắt đôi bởi những rãnh nước lộ thiên, mùi hôi thối của xác động vật và rác rưởi mục nát lơ lửng dày đặc trong không khí. Những ngôi nhà lụp sụp dựa dẫm vào nhau như trong tình trạng kiệt quệ, rên rỉ với từng cơn gió mạnh thổi vào. Không có dấu hiệu nào để nhận biết các con đường, cũng không có số nhà hay ngõ. Một người lạ mới đến khu này rất dễ lạc đường và nhanh chóng thấy mình đã bị cướp, bị cắt nhỏ và bỏ lại đến chết trong một cái sân hoặc ngõ hẻm tối tăm nào đó. Sự bần cùng của dân cư khu ổ chuột thật không thể tưởng tượng được, và lối thoát duy nhất của họ là một khoảnh khắc tạm bợ trong tiệm rượu gin. Thật ra, gần như con phố nào cũng có cửa hàng rượu gin.

Nó làm Nick phiền muộn khi chứng kiến cảnh cơ cực của con người xung quanh anh, những đứa trẻ gầy dơ xương, những phụ nữ tàn tạ và đàn ông liêu lĩnh. Những sinh vật khỏe mạnh duy nhất còn nhìn thấy là chuột cống và chuột nhắt chạy lon ton qua đường. Cho đến bây giờ, Nick đã chấp nhận tất cả những

điều này như một phần tất yếu của đời anh. Lần đầu tiên anh tự hỏi có thể làm gì cho những người đó. Lạy Chúa, họ cần quá nhiều thứ đến mức nó gần như làm anh choáng váng. Anh nhớ lại điều Lottie đã nói với anh chỉ ít ngày trước đây...“Phải có vài lĩnh vực nào đó anh quan tâm,” cô đã nói. “Thứ gì đó anh muốn tranh đấu...” Giờ thì anh đã có thời gian để suy ngẫm, anh phải thừa nhận rằng cô nói đúng. Là Lord Sidney, anh có thể làm được nhiều hơn so với Nick Gentry.

Thọc hai bàn tay vào túi, Nick thận trọng liếc nhìn Sayer, người đang rõ ràng chẳng nghĩ gì khác ngoài việc tìm thấy Dick Follard. Đúng như cậu ta nên làm. Không được sao lãng, Nick cảnh cáo mình, thậm chí khi một giọng nói khác lọc qua tâm trí anh.

“Đến khi một người đàn ông trêu người con quý quá nhiều lần,” Morgan đã bảo anh. “và nếu anh ta quá ương ngạnh hay dằn dặt để nhận ra, anh ta sẽ trả giá bằng máu của mình. Tôi biết khi nào nên dừng lại. Và cậu cũng phải thế...”

Quả thực đây là lúc nên dừng lại, mặc dù chỉ đến khoảnh khắc này Nick mới biết. Sau khi giúp Sayer vụ này, Nick cuối cùng sẽ để danh tính thám tử của anh ra đi và làm lại cuộc đời lần nữa. Lần này là Lord Sidney...một người đàn ông với một người vợ, một ngôi nhà, có lẽ cả những đứa trẻ một ngày nào đó.

Hình ảnh Lottie mang thai đứa con của anh gây ra một nỗi đau đớn ngọt ngào trong lồng ngực. Rốt cuộc anh cũng bắt đầu hiểu tại sao sir Ross lại dễ dàng từ bỏ chức vụ quan tòa khi anh ta kết hôn, và tại sao Morgan đặt gia đình mình lên trên tất cả.

“Gentry,” Sayer lẩm bẩm. “Gentry?”

Lạc trong những suy nghĩ, Nick không để ý cho đến khi Sayer gọi lần nữa.

“Sidney!”

Nick thắc mắc nhìn anh ta. “Gì vậy?”

Sayer đang cau mày. “Giữ cảnh giác đi. Hình như cậu đang để đầu óc đi đâu ấy.”

“Tôi ổn,” Nick nói cụt lủn, nhận ra mình thực sự đã lơ đãng. Ở nơi này, đó là một sai lầm chí tử.

Họ đi vào khu ổ chuột, Nick đánh giá địa hình xung quanh bằng cặp mắt xét đoán, cố nhớ lại mình biết gì về góc ngách những ngõ hẻm, đường hầm và đường tắt giữa các tòa nhà. Anh lướt nhẹ bàn tay ngang ngực, kiểm tra trọng lượng chắc chắn của chiếc dùi cui bằng sắt bịt da nằm trong túi.

“Hãy bắt đầu từ hướng phía bắc con đường,” Nick nói. “Ta sẽ đi từ đó đến chỗ rẽ.”

Sayer gật đầu, thân hình căng lên rõ rệt khi chuẩn bị hành động.

Họ lùng sục các ngôi nhà một cách cẩn thận, dừng lại phích chốt để đặt câu hỏi với những người có khả năng biết điều gì đó. Những căn phòng và hang hốc tù mù tối, chưa kể đến đông nghẹt và hôi hám. Nick và Sayer không gặp phải sự kháng cự nào, mặc dù họ là tâm điểm của những ánh mắt nghi ngờ và căm ghét.

Trong một xưởng sửa chữa gần cuối đường – bề ngoài như một cửa hiệu làm móc khóa, nhưng thực tế là sào huyệt của băng làm tiền giả và lừa đảo – Nick nhìn thấy tia tố cáo trong mắt một ông già gầy gò khi ông ta nghe tới cái tên của Follard. Trong lúc Sayer kiểm tra cửa hàng, Nick đến gần ông già với cặp mắt quan sát.

“Ông biết gì về Follard không?” Nick ôn tồn hỏi, sờ vào mép ống tay áo bên trái của mình, một ký hiệu phổ biến trong những xóm nghèo London. Cử chỉ tinh tế ấy là lời hứa sẽ trả công cho thông tin có giá trị.

Hàng mi mỏng như giấy của lão già sụp xuống trên cặp mắt màu vàng khi ông ta cân nhắc lời đề nghị. “Có thể.”

Nick thả vào lòng bàn tay ông ta vài đồng bạc, và những ngón tay nhăn nheo của ông già khép lại quanh nắm tiền. “Nói cho tôi biết có thể tìm hán ở đâu?”

“Anh có thể thử ở hàng rượu gin trên Melanconly Lane.”

Gật đầu cảm ơn, Nick liếc nhìn Sayer với một cái nghiêng đầu ra hiệu đi được rồi.

Vừa ra bên ngoài, họ lập tức đi thẳng đến Melanchonly Lane, chỉ nằm cách hai con phố tính từ Hanging Ax Alley. Cũng như phần lớn cửa hàng rượu gin gần Fleet Ditch, chưa đến giữa trưa mà nơi này đã đông đặc người, với những khách quen say xỉn ngồi bệt dưới sàn trong trạng thái lơ đãng. Sau khi hội ý chớp nhoáng, Nick bước vào trong quán, còn Sayer vòng ra sau ngôi nhà xiêu vẹo xem có lối thoát ở cửa hậu không.

Khi Nick bước vào, một vài tiếng la ó thù địch văng ra từ đám đông. Một thực tế không may là chiều cao và vóc dáng của một thám tử làm cho việc trà trộn vào đám đông của anh gần như bất khả. Rủi ro hơn là Nick đã tạo ra vô số kẻ thù trong thế giới ngầm từ khi anh đưa ra bằng chứng chống lại những đồng đảng của mình và quay sang phục vụ cho Bow Street. Điều đó chắc chắn không làm anh được yêu mến hơn ở Fleet Ditch. Lờ đi những lời lảm bảm đe dọa, Nick nhìn khắp đám đông bằng cặp mắt neho lại.

Bất ngờ anh trông thấy khuôn mặt mình đang tìm kiếm. Qua những chuyến đi từ lục địa này đến lục địa khác, Dirk Follard không thay đổi mấy may, bộ mặt chuột nhắt của hắn nổi bật lên cùng với mái tóc đen bù xù nhờn mỡ, hàm răng sắc nhọn khiến cho miệng hắn trông như hình răng cưa. Ánh mắt họ gặp nhau trong một khoảnh khắc băng giá, một sự thách thức tích điện.

Follard lùi đi ngay lập tức, luồn lách qua đám đông với sự thoải mái của loài gặm nhấm khi hắn hướng về phía sau quán. Nick xô vệt những thân hình lúc nhúc trên đường đi của mình, rẽ bọn họ ra với quyết tâm liều lĩnh. Đến lúc anh ra ngoài ngõ, Follard đã biến mất trong mạng lưới nhằng nhịt của những hàng rào, tường và những ngõ nhỏ vắt ngang. Sayer chẳng nhìn thấy đâu.

“Sayer!” Nick gào lên. “Cậu ở chỗ quái nào thế?”

“Bên này,” tiếng kêu khàn khàn của tay thám tử văng đến, và Nick xoay người ngo quanh để thấy thân hình anh ta đang trôi qua hàng rào cao sáu foot để đuổi theo Follard.

Vội vã lao theo, Nick leo qua hàng rào, nhảy xuống đất, và chạy hết tốc lực xuống một con hẻm tối tăm bị phủ bóng bởi những mái hiên nhô ra của những ngôi nhà hai bên. Con hẻm đột ngột bị cụt ở cuối đường, và Nick giảm tốc độ dừng lại khi thấy Sayer đang chăm chăm nhìn lên trên. Follard đang leo lên bức tường ngoài đã hư hại của một nhà kho ba tầng cũ kỹ, trông giống một con sâu khi hắn tìm những chỗ bám tay vào bề mặt gạch.

Sau khi leo được hai tầng, cuối cùng hắn cũng loay hoay tới được một cái lỗ lớn đủ để nhảy vào. Hình dạng xương xẩu của hắn biến mất bên trong nhà kho.

Sayer cảm phần chửi thề. “Bọn mình mất dấu hắn rồi,” anh nói thẳng thừng. “Còn khuya tớ mới leo được như hắn.”

Khảo sát bức tường một lát, Nick sải chân vài bước lấy đà rồi quăng người lên. Anh đi theo con đường của Follard, bám bàn tay và những ngón chân trong mũn giày vào những lỗ hổng vỡ vụn trên tường, dùng chúng làm đòn bẩy. Thở hổn hển vì ráng sức, anh trôi được tới chỗ tên tội phạm biến mất.

“Tốt lắm, Gentry!” Anh nghe Sayer hét lên tán thưởng. “Tôi sẽ tìm cách khác để vào trong.”

Nick tiếp tục leo lên bức tường cho đến khi anh bò được vào tầng hai để mở toang hoác. Khi vào được bên trong, anh đứng yên và lắng nghe động tĩnh. Anh nghe tiếng bước chân ở bên trên. Mắt anh chạm phải cái thang dẫn lên tầng thượng, đặt ở nơi mà cầu thang chính chắc đã bị đổ sụp từ lâu.

Nick hướng về phía nó bằng những sải chân vội vã và rón rén. Cái thang còn tương đối mới, nói lên rằng nhà kho này vẫn được sử dụng bất chấp sự đổ nát của nó. Rất có khả năng ngôi nhà này dùng để chứa hàng lậu và đồ ăn cắp, cũng như cung cấp một nơi ẩn náu tuyệt hảo cho những kẻ chạy trốn. Không có những nhân viên thừa hành luật pháp nào dám đặt chân vào cái nơi ọp ẹp này.

Cái thang kêu cọt két dưới sức nặng của Nick. Khi lên tới tầng ba, anh thấy ván sàn và rui mè gần như đã mục hết, chỉ để lại một hàng kèo chống đỡ giống như xương sườn của một bộ xương khổng lồ mục nát. Mặc dù ngoài rìa vẫn dính vài tấm ván mỏng manh, sàn nhà ở giữa đã biến mất, lộ ra sàn tầng hai, để lại một khoảng tầm ba mươi bước chân chết chóc khiến người ta rơi thẳng xuyên qua giữa tòa nhà.

Khi Dick Follard vừa trông thấy Nick, hắn quay ngoắt đi và bắt đầu chạy qua một trong những tấm ván. Nick lập tức nhận ra ý định của hắn. Tòa nhà kề bên rất gần chỉ cần ba bước nhảy là tới. Tất cả những

gì Follard phải làm là nhảy ra từ một trong những ô cửa sổ trống hoác, và hẳn có thể đập vào mái nhà kề ngay đấy.

Nick đi theo hẳn một cách mạo hiểm, gồng mình lờ đi khoảng trống nứt toác bên dưới sàn gỗ. Cẩn thận đặt từng bước chân, anh đuối theo bóng dáng Follard đang xa dần, lấy lại sự tự tin khi đi qua một thanh dầm vắt ngang giữa nhà. Tuy nhiên, khi anh đi đến cuối đường, một tiếng lắc rắc đáng ngại phá tan im lặng, và anh cảm thấy cây dầm chuyển động dưới chân anh. Trọng lượng của anh quá lớn đối với chất gỗ đã mục nát.

Chửi thề, Nick quăng mình sang thanh dầm kế tiếp, và không hiểu bằng cách nào đã túm kịp lấy nó. Anh mò mẫm bám chặt vào thanh dầm và ôm lấy nó bằng cả hai tay. Một trận mưa rào của gỗ vụn và ván sàn gòn vỡ trút xuống trong âm thanh ầm ầm, trong khi bụi bắn rơi như kim châm và bột gỗ làm mắt Nick mờ đi. Thở hổn hển, anh gắng sức đu người lên trên thanh gỗ, nhưng một nắm đấm tê cóng bất ngờ giáng vào lưng anh khiến anh suýt ngã. Nick lảo đảo vừa ngạc nhiên vừa đau đớn, và ngược nhìn khuôn mặt hân hoan chiến thắng của Dick Follard phía trên anh.

Một nụ cười nham hiểm tách khuôn mặt loắt choắt của tên khốn ấy ra. “Tao sẽ đưa mày xuống địa ngục, Gentry,” hẳn nói, đánh liều bước xa hơn lên cây dầm. Hẳn dậm mạnh lên bàn tay Nick bằng bàn chân đi giày ống. Những đốt xương ở ngón tay Nick nứt vỡ, làm bật ra một tiếng gầm gừ đau đớn ở cổ họng anh.

Follard cười phá lên trong niềm hân hoan thất thường. “Một,” hẳn hét. “Hai.”

Hẳn dậm mạnh lần nữa, sức mạnh tàn phá của chân hẳn khiến cơn đau bùng nổ chói lòa lan khắp cánh tay Nick. Chiếc giày của Follard một lần nữa lại giơ lên chuẩn bị cho phát súng ân huệ.

“Ba,” Nick thở hổn hển và tóm lấy mắt cá chân Follard, kéo mạnh.

Bật ra một tiếng thét chói tai, Follard ngã nhào khỏi thanh dầm, thân hình hẳn rơi xuống qua hai tầng lầu và tiếp đất với một lực chỉ tử.

Nick không dám ngó xuống. Anh tập trung toàn bộ tâm trí vào việc trèo lên thanh dầm. Thật không may, sức lực của anh đã bị rút hết, và bàn tay trái của anh đã què quặt. Quặn quại như một con sâu mắc vào lưỡi câu, anh rướn người lên bắt lực trước cú rơi tuyệt mệnh.

Ngờ vực, anh nhận ra mình sắp chết.

Tờ giấy run lẩy bẩy trong tay Lottie khi cô đọc lại nó lần nữa.

Lottie

Xin hãy cứu em. Mama nói rằng Lord Radnor đang đến để đưa em đi. Em không muốn đi bất cứ đâu với ông ấy, nhưng mẹ và Papa bắt em phải làm thế. Họ đã khóa em trong phòng cho đến khi ông ta tới. Em xin chị đừng để chuyện đó xảy ra, Lottie, vì chị là hi vọng duy nhất của em.

Em gái thân yêu của chị

Ellie

Một cậu bé trong làng đã mang lá thư đầm nước mắt này đến không lâu sau khi Nick rời nhà cả ngày hôm đó. Cậu ta khẳng định rằng Ellie đã gọi cậu đến cửa sổ phòng cô và đưa cho cậu lời nhắn. “Chị ấy bảo là nếu cháu mang tờ giấy đến cho cô, cháu sẽ được nhận nửa đồng curon,” cậu nói, đổi chân nọ sang chân kia một cách không thoải mái, như thể nghi ngờ lời hứa sẽ không thành hiện thực.

Lottie đã thưởng cho cậu nửa đồng sovereign thay vào đó, và rồi bảo Mrs. Trend dẫn cậu vào nhà bếp cho cậu ăn một bữa ăn nhanh. Đi đi lại lại quanh tiền sảnh, cô gặm những đốt ngón tay một cách điên cuồng trong khi tự hỏi nên làm gì. Cô không cách nào biết được bao giờ thì Nick về. Nhưng nếu cô cứ ngồi đợi, Radnor có thể đã đem Ellie đi mất rồi.

Ý nghĩ ấy lấp đầy tâm trí cô một nỗi đau đớn đến mức Lottie siết chặt nắm tay và bật lên một tiếng kêu giận dữ. Cha mẹ cô, cho phép Radnor đến mang Ellie ngay thơ tội nghiệp đi...như thể cô bé là một con vật

được rao bán. “Nó mới mười sáu tuổi,” cô nói to thành tiếng, gương mặt bùng bùng lửa giận. “Sao họ có thể? Làm thế nào họ sống được với lương tâm mình?”

Và không có một lời đề cập nào tới việc kết hôn trong thư, điều chỉ có thể đưa Lottie đến chỗ tin rằng cha mẹ cô gần như đang bán rẻ Ellie vì lợi ích của họ. Nhận thức này làm cô phát ốm.

Không, cô không thể đợi Nick được nữa. Cô sẽ đến đó và tự mình đưa Ellie đi trước khi Radnor tới. Thực ra, Lottie tức giận với chính mình vì đã không làm thế ngay từ đầu. Nhưng ai mà ngờ được rằng Radnor lại muốn Ellie chứ, hoặc cha mẹ cô sẽ giao con bé cho lão ta như thế này.

“Harriet,” cô cao giọng gọi to, sải bước đến cái dây chuông gần nhất và kéo nó điên cuồng. “Harriet!”

Cô hầu phòng tóc đen xuất hiện ngay lập tức, hốt hơi hốt hải đến mức đôi kính lệch cả đi. “Thưa phu nhân!”

“Mang cho tôi mũ áo đi đường.” Ngừng lời, Lottie cân nhắc trong những người hầu của Nick, và quyết định Daniel là người to lớn và tháo vát nhất có thể giúp cô trong lúc Nick vắng mặt. “Bảo với Daniel là anh ấy sẽ hộ tống tôi trong chuyến đi này. Tôi muốn một cỗ xe sẵn sàng ngay tức khắc.”

“Vâng, Lady Sidney!” Harie vội vã đi thực hiện, dường như bị lấy sự gấp rút của Lottie.

Chưa đầy một phút, Daniel đã xuất hiện, thân hình cao lớn của anh ta gọn ghẽ trong bộ chế phục màu đen. Anh là một thanh niên chất phác và cường tráng với mái tóc nâu và đôi mắt màu rượu vàng. “Thưa phu nhân,” anh nói, làm một động tác cúi chào hoàn hảo và chờ đợi những chỉ dẫn của cô.

Nhận lấy mũ từ Hariet, Lottie khéo léo buộc dây mũ dưới cằm. “Daniel, chúng ta sẽ tới nhà cha mẹ tôi để đưa em gái tôi đi. Tôi chắc chắn rằng cha mẹ tôi sẽ phản đối quyết liệt. Thậm chí có khả năng xảy ra xô xát...Và trong lúc tôi không muốn có ai bị thương, chúng ta phải mang em gái tôi về đây cùng. Tôi tin rằng có thể trông cậy vào anh.

Anh ta hiểu điều cô đang yêu cầu. “Tất nhiên rồi, thưa phu nhân.”

Cô mỉm cười yếu ớt, gương mặt tái nhợt. “Cảm ơn anh.”

Cỗ xe chuẩn bị xong trong thời gian kỉ lục, và Lottie siết chặt tờ giấy bị vo tròn trong lòng bàn tay khi cỗ xe mau chóng lăn bánh rời khỏi đường

Betterton. Cô cố bắt mình suy nghĩ tỉnh táo, để hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Radnor muốn gì ở em gái cô? Trong bao năm Lottie quen biết ông ta, dường như ông ta chẳng mấy để ý đến sự tồn tại của Ellie, ngoại trừ đưa ra những lời nhận xét coi thường - rằng Ellie béo phệ phịch, đầu óc đơn điệu, thô lỗ. Sao trong tất cả những phụ nữ ông ta lại chọn con bé làm tình nhân? Có lẽ vì Radnor biết đó là cách tồi tệ nhất để làm Lottie đau đớn. Lão biết cô không bao giờ có thể toại nguyện trong cuộc hôn nhân với Nick khi biết hạnh phúc của mình được mua bằng cái giá của em gái.

Lòng như lửa đốt vì lo sợ và giận dữ, Lottie bầu chặt tay vào váy.

Chỉ mất mười lăm phút để tới nhà cha mẹ cô, nhưng với Lottie sự chờ đợi thật không thể chịu đựng nổi. Khi họ đến con đường có những ngôi nhà kiểu Tudor và cỗ xe của Lord Radnor không thấy xuất hiện, Lottie mới cho phép mình cảm thấy một tia hi vọng. Có lẽ cô không đến quá muộn.

Cỗ xe dừng lại, và Daniel giúp cô bước xuống. Gương mặt bình tĩnh của anh ta làm vững lại những dây thần kinh mòn xơ của cô khi cô bước lên vỉa hè và để anh hộ tống cô đi vào ngôi nhà. Mảnh sân trước trông trơn, sự vắng mặt của những đứa em trai và em gái cô thật kì lạ.

Theo cái gập đầu của Lottie, Daniel dùng nắm tay gõ mạnh vào cửa, báo cho những người trong nhà sự viếng thăm của họ. Cánh cửa nhanh chóng được mở ra bởi một cô hầu gái.

“Miss 'Oward,” cô hầu thốt lên một cách căng thẳng, đôi mắt mở to trên gương mặt lấm tấm tàn nhang.

“Giờ tôi là Lady Sidney,” Lottie đáp và nhìn sang người hầu của mình. “Anh có thể đợi bên ngoài, Daniel. Tôi sẽ gọi anh nếu cần sự giúp đỡ.”

“Vâng, thưa phu nhân.”

Bước vào nhà, Lottie trông thấy cha mẹ mình đang đứng ở ngưỡng cửa của một trong những phòng tiếp khách...mẹ cô, trông bồn chồn và quả quyết, cha cô thì gần như không thể ngược mắt lên khỏi nền nhà. Những biểu hiện của tội lỗi của họ thổi bùng cơn giận dữ của cô thành sự thịnh nộ âm thầm. “Ellie đâu?” cô hỏi mà không mào đầu.

Mẹ cô nhìn cô bằng vẻ vô cảm. “Đó không phải chuyện của cô nữa, Charlotte. Vì tôi đã làm rõ với cô trong suốt cuộc viếng thăm trước, cô không được chào đón ở đây. Cô đã tự mình cắt đứt khỏi gia đình vì những hành động ích kỉ của cô.”

Một câu trả lời chua cay dâng lên môi Lottie, nhưng trước khi cô kịp thốt ra, thì cô nghe thấy âm thanh ầm ầm quyết liệt từ đằng sau nhà. “Lottie!”

Giọng nói bị bịt lại của em gái cô vọng ra. “Lottie, em ở đây! Đừng bỏ em!”

“Chị đến đây,” Lottie đáp lời và ném cho cha mẹ một ánh mắt hoài nghi. “Xấu hổ thay cho các người,” cô nói nhẹ nhàng, mỗi một từ là một lời cáo trạng. “Các người lập kế hoạch để trao nó cho Radnor, biết rằng chuyện đó sẽ phá hủy bất kỳ cơ hội có cuộc sống tử tế nào của con bé. Sao các người có thể sống được với điều đó?”

Mặc kệ tiếng la hét dữ dội của mẹ cô, Lottie sải bước đến phòng Ellie và xoay chìa khóa vẫn nằm trong ổ.

Ellie lao từ trong phòng ra với một cơn lốc của những tiếng nức nở vui mừng, ném mình vào vòng tay Lottie. Mái tóc nâu của em rối bù và lộn xộn.

“Em biết chị sẽ cứu em mà,” em thở hổn hển, chùi đôi má ướt đầm vào vai Lottie. “Em biết mà, Lottie, hãy mang em đi ngay bây giờ. Ông ta đang đến đây, ông ta sẽ ở đây bất cứ lúc nào.”

Ôm lấy cô gái đang nức nở, Lottie xoa xoa lưng em và khe khẽ thì thầm. “Chị sẽ luôn đến khi em cần chị, Ellie. Đi thu dọn đồ đạc đi, và chị sẽ đưa em về nhà chị.”

Cô gái lắc đầu kịch liệt. “Không còn thời gian đâu, chúng ta phải đi ngay.”

“Được rồi,” vòng tay qua người Ellie, Lottie bước đi với lưng quay về mặt trước nhà. “Em có thể kể mọi chuyện cho chị nghe khi chúng ta ở trên đường.”

“Lottie,” Ellie vẫn nức nở, “nó quá ư khủng khiếp, quá —”

Cô gái dừng phắt lại với một tiếng thét tắc nghẹn nửa chừng khi họ đến gần cửa ra vào và trông thấy hình dạng gầy gò khắc khổ của Athur, Lord Radnor, đang đứng đó với cha mẹ cô. Ất hẳn lão ta đã đến ngay sau cô. Lottie không để lộ một cảm xúc nào, nhưng tim cô đập dữ dội trong lồng ngực khi cô nhìn chằm chằm vào cặp mắt đen đầy tính toán của lão. Cô siết chặt cánh tay quanh vai Ellie và nói bằng sự lạnh lùng khác xa những gì đang cảm thấy.

“Tôi không để ông có được con bé đâu, Lord Radnor.”

“Sidney!” Nick nghe tiếng kêu ầm ĩ của Sayer ở nơi nào đó bên dưới. “Đừng buông ra!”

“Không...có ý định ấy,” Nick lầm bầm, cùng lúc đó những ngón tay rướm máu của anh trượt trên thanh gỗ mục.

Có một tiếng gầm âm ỉ trong tai anh. Hai cánh tay anh tê cứng, và cơ thể bị hành hạ bằng cơn đau khủng khiếp. Kì lạ thay, những ý nghĩ của anh trở nên bình tĩnh và rõ ràng khi anh nhận ra Sayer sẽ không kịp tới chỗ mình.

Anh không muốn chết. Thật là mỉa mai, nếu anh lâm vào tình cảnh này chỉ vài tháng trước đây, có thể anh chẳng thèm quan tâm. Cuộc đời ngắn ngủi nhưng thú vị...đó là tất cả những gì mà anh chờ đợi. Anh sẽ không nghĩ tới việc đòi hỏi nhiều hơn nữa.

Nhưng đó là trước khi anh tìm thấy Lottie. Anh muốn có thời gian với cô. Anh muốn được ôm cô lần nữa. Anh muốn nói với cô anh yêu cô nhiều đến chừng nào, khi mà anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có cảm giác yêu một người nào đó. Và anh muốn chăm sóc cho cô. Nghĩ tới mình không còn có khả năng dõi theo cô nữa...

cô sẽ không có ai che chở, bị tổn thương... những ngón tay anh trượt đi thêm một tắc, và anh thở hổn hển. Nhắm nghiền mắt, anh nín chặt lấy thanh dầm, biết rằng với mỗi giây anh giữ được là có thêm một cơ hội được gặp lại cô. Những con quỷ xé toạc mạng sườn anh bằng những cái cứa nóng sáng, cào rách da và bấp thịt, làm mồ hôi túa ra trên mặt và chảy xuống cổ anh thành những dòng suối nhỏ mặn chát.

Lottie, anh nghĩ trong nỗi lo sợ và đau đớn. Có quá nhiều điều mà rốt cuộc anh đã hiểu, và giờ thì đã muộn. Ý nghĩ về cô sẽ là ý nghĩ cuối cùng của cuộc đời anh, tên cô sẽ là âm thanh cuối cùng môi anh phát ra. Lottie...

Đột nhiên một lực ép dữ dội xoắn lấy cổ tay anh, như thể một gọng kìm đã kẹp chặt quanh nó.

“Tôi giữ được cậu rồi,” giọng nói vững vàng của Sayer cắt qua những suy nghĩ như thác lũ của anh. Sayer đang ở trên thanh dầm với anh, bất chấp những tiếng kêu kẹt cảnh báo của chất gỗ đang rữa ra. Nick muốn bảo cậu ta rời khỏi đây, rằng cái kết cấu này không chịu nổi sức nặng của cả hai, nhưng anh không thể gom được hơi thở. “Cậu phải tin tôi, Sidney,” Sayer tiếp tục. “Hãy thả tay kia ra, và tôi sẽ kéo cậu lên.”

Mọi bản năng của Nick đều rung lên trước lời khuyên này. Thả tay ra ư, treo mình lơ lửng, hoàn toàn phó thác vào sức mạnh của người khác...

“Không có lựa chọn đâu,” Sayer nói qua hàm răng nghiến chặt. “Đi nào, mẹ kiếp, và để tôi giúp cậu. Ngay bây giờ.”

Nick bắt mình thả tay khỏi thanh gỗ. Anh lơ lửng tự do trong một khoảnh khắc khủng khiếp. Anh cảm thấy tay Sayer siết lại thành một gọng kìm có sức nghiền nát và một cú giật phi thường hướng lên trên khi tay thám tử kéo anh được một đoạn đủ xa để giữ thăng bằng trọng lượng của anh trên đầu thanh gỗ kêu răng rắc.

“Nhích về phía trước,” Sayer lẩm bẩm, vẫn nắm chặt tay Nick, và cùng với nhau họ từ từ di chuyển khỏi cú ngã hiểm nghèo. Khi cả hai rút lui khỏi thanh dầm và tìm thấy nơi an toàn của vài tấm ván tương đối lành lặn, họ đổ sụp xuống cạnh nhau, thở hồng hộc.

“Mẹ kiếp,” Sayer ré lên khi anh ta đã thở đủ, “cậu nặng phát gớm, Sidney.”

Đầu óc mụ mẫm, cơ thể bị hành hạ bởi cơn đau, Nick cố lĩnh hội cái ý niệm mình vẫn còn sống. Anh đưa tay áo lau văng trán đầm mồ hôi và thấy tay mình cứng đờ và run lẩy bẩy, những bấp thịt bị tận dụng quá nhiều đang nổi quạu.

Sayer ngồi lên và quan sát anh với sự lo âu rõ rệt. “Có vẻ như cậu vừa hành hạ mấy bấp thịt của mình. Và tay cậu trông như vừa bị đẩy xuyên qua một cái rây bột ấy.”

Nhưng anh còn sống. Thật kì diệu đến khó tin. Nick đã có được sự ân xá mà anh không xứng đáng, và có thánh thần chứng giám, anh sẽ nắm lấy vận may này. Khi anh nghĩ đến Lottie, anh bị một nỗi khao khát khủng khiếp phủ chụp lấy.

“Sayer,” anh cố gắng cất giọng khàn khàn, “tôi vừa quyết định vài chuyện.”

“Ồ?”

“Từ giờ trở đi, cậu phải tự tìm lấy đường đi cho mình quanh Fleet Ditch.”

Sayer đột ngột toét miệng cười, dường như hiểu những lí do ẩn sau sự dữ dội của anh. “Tôi cho rằng cậu nghĩ mình quá tốt đẹp so với nơi này. Giờ cậu là tử tước rồi, tôi biết chỉ là vấn đề thời gian trước khi cậu bắt đầu khoác cái vẻ cao quý lên thôi.”

Lord Radnor rõ ràng là kinh ngạc khi thấy Lottie trong ngôi nhà của gia đình cô. Ánh mắt đen tối khắc nghiệt của lão di chuyển từ cô sang Ellie, so sánh hai người họ, ghi chú những điểm khác biệt. Khi lão nhìn lại Lottie, khuôn mặt lão rần rại với cảm ghét và ham muốn trộn lẫn.

“Cô không có quyền xía vào,” lão nói.

“Em gái tôi là một cô bé vô tội chẳng làm hại gì ông cả,” Lottie nổi giận. “Nó không đáng phải gánh chịu hậu quả những hành động của tôi. Hãy để nó yên.”

“Ta đã đầu tư mười hai năm của mình vào cô,” Radnor nói giữa hàm răng sin sít, bước dần lên một bước. “Và ta sẽ được đền bù những năm tháng đó không bằng cách này thì cách khác.”

Lottie liếc nhìn cha mẹ ngờ vực. “Cha mẹ không thể định giao em ấy cho ông ta thật chứ! Sao hai người có thể trượt xa khỏi sự đứng đắn đến thế?”

Chồng con đã nói sẽ chăm lo cho hai người và trang trải những khoản nợ.”

“Với cách này thì Ellie sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn,” cha cô lầm bầm. “Lord Radnor sẽ chu cấp đầy đủ cho con bé –”

“Cha không bận tâm đến sự thực là ông ta định biến em ấy thành nhân tình sao?” Lottie trừng trừng nhìn cả hai. Trong khi Ellie co rúm lại đằng sau và khóc nức nở nơi lưng cô.

“Tôi không cho phép điều đó! Tôi đi đây, và đưa cả Ellie đi nữa – và nếu ai dám đặt một ngón tay lên người chúng tôi, người đó sẽ phải trả lời với Lord Sidney.”

Nhắc đến Nick hình như làm Lord Radnor tức điên. “Sao cô dám? Cô đã lừa gạt, phản bội, và sỉ nhục ta quá mức chịu đựng, và giờ cô định lấy đi của ta vật bồi thường mà ta yêu cầu sao?”

“Ông đâu có muốn Ellie,” Lottie nói, vững vàng nhìn lại lão. “Ông muốn trả đũa tôi, để trừng phạt tôi vì đã cưới người khác.”

“Phải,” Radnor bùng ra giận dữ, dường như đã mất hết tự chủ. “Phải, ta muốn trừng trị ngươi. Ta nhắc ngươi lên khỏi vũng bùn, và ngươi lại tự chìm mình xuống thấp lùn nữa, ngươi đã làm chính bản thân mình đồi bại, và khi làm thế, ngươi đã cướp đi của ta thứ duy nhất ta khao khát.” Lão lao đến chỗ cô bằng những sải chân hùng hổ. “Hàng đêm ta nằm trên giường hình dung ngươi với con lợn đó,” lão hét vào mặt cô. “Sao ngươi có thể chọn con vật ghê tởm đó thay vì ta chứ? Tên dơ dáy trụy lạc nhất trong –”

Lottie thu tay lại và tát mạnh vào mặt lão, lòng bàn tay cô đập vào một bên mặt lão với một lực tê rần. “Ông không xứng gọi tên anh ấy.”

Ánh mắt họ khóa vào nhau, và Lottie thấy những dấu vết cuối cùng của sự minh mẫn biến mất trong mắt Radnor. Lão chồm về phía cô, hai bàn tay cắm vào người cô như móng vuốt điều hâu, và lão lôi mạnh cho đến khi cô ngã vào lão. Đằng sau cô, Ellie thét lên sợ hãi.

Cha mẹ Lottie hình như quá sốc choáng váng để kịp nhúc nhích khi Lord Radnor lôi cô ra khỏi nhà. Bị giữ chặt trong cánh tay lão, Lottie loạng choạng và vấp ngã xuống các bậc thang. Radnor hét lên câu gì đó với người hầu của mình, trong khi cô giãy giụa và vùng vẫy trong tay Radnor, cho đến khi lão bạt tai cô, giáng một cú đấm vào tai cô. Lottie ngẩng lên và lắc đầu để làm tan đi cơn choáng váng. Ánh mắt cô bắt gặp Daniel, đang đứng trong vòng vây của những người hầu của Radnor. Bất chấp khổ người của Daniel, anh ta không đầu lại hai người đó.

“Phu nhân,” Daniel kêu lên, và lão đảo lùi về sau khi một cú đấm nặng nề nhằm thẳng giữa mặt anh.

Radnor vùi tay vào trong tóc Lottie và cuộn những ngón tay vào những lọn tóc. Khóa cánh tay còn lại quanh cổ cô, lão buộc cô đi cùng lão đến xe ngựa.

“Nhìn này, Radnor –” giọng nói lo âu của cha cô vang đến. “Chúng tôi đã nói là ông có thể có Ellie. Thả Lottie ra đi, và chúng tôi sẽ –”

“Đây là thứ ta muốn,” Radnor nổi khùng, lôi Lottie đi với khuỷu tay kẹp vào cổ cô, làm cô nghẹn thở và buồn nôn khi hóp lấy không khí. “Không thỏa thuận gì nữa. Không cần thay thế. Ta sẽ có Charlotte và mặc xác các người đi.”

Lottie cào cấu điên cuồng cánh tay kim kẹp của lão, phổi cô cảm giác như sắp nổ tung. Cô không thể thở được...cô cần không khí...những vệt đen và đỏ làm mờ tầm nhìn của cô, và cô cảm thấy mình rũ xuống trong gọng kìm nghiệt ngã của lão.

15. Chương 15

Lottie không thực sự lấy lại cảm giác cho tới khi cô nhận thấy mình bị nửa kéo nửa vác tới ngôi nhà ở London của Lord Radnor. Đầu cô bị đập một cách ác ý, và cổ họng nhức nhối khi cô đấu tranh chống lại cú xiết không thương xót của lão. Nơi nào đó bên dưới sự sợ hãi và giận dữ của mình, cô nhận thức sâu sắc rằng Ellie đã được giải thoát. Em gái cô đã an toàn, và bây giờ mọi sự giận dữ sôi sục sẽ dội xuống đầu cô, đó là điều mà Lotiie đã luôn biết rằng nó sẽ xảy ra, giữa cô và người đàn ông đã từng chi phối gần như cả cuộc đời cô. Mặc dù Lotiie nhận thức được một vài tiếng kêu lên của những người hầu gần đó, nhưng không ai trong số họ dám ngăn cản. Tất cả bọn họ đều sợ hãi Radnor, và họ sẽ không nhấc một ngón tay để cản trở việc mà lão muốn làm. Cô đã đoán trước điều mà lão định làm khi mang cô tới nơi này. Ngôi nhà ở London của lão là nơi đầu tiên sẽ bị điều tra khi mọi người khám phá ra rằng cô đã mất tích. Cô chắc rằng lão đã mang cô tới một nơi khác khiến mọi người khó có thể dễ dàng tìm ra.

Radnor kéo cô vào trong thư viện, khóa lại cánh cửa đóng chặt và trói Lottie vào một cái ghế. Giữ một tay lên vết tím bầm trên cổ họng, cô ngồi nhàu nát trên cái ghế. Một lúc sau, cô cảm thấy cái gì đó cứng và lạnh đập vào thái dương, trong khi một tay của lão kéo giập đầu cô ra phía sau lưng ghế.

Trái tim của Lottie như ngừng đập khi cô hiểu lý do mà Lord Radnor mang cô tới đây. Từ lúc lão không thể có được cô, thì lão đã nuôi ý định sẽ hủy diệt cô.

“Ta yêu em” Radnor thì thào, chất giọng hoàn hảo đúng mực, thậm chí cả khi nòng súng ngắn đang run rẩy trên đầu cô. “Ta muốn dâng tặng em tất cả mọi thứ”.

Thật lạ lùng, Lottie nhận ra rằng cô có thể trả lời với một âm điệu bình thản, tựa như họ đang có một cuộc đối thoại thông thường và cuộc sống của cô không phải là sẽ kết thúc chỉ với một ngón tay kéo cò súng của lão. “Ngài chưa bao giờ yêu tôi”. Cổ họng cô đau khi nói, nhưng cô cố bắt mình tiếp tục. “Ngài không biết ý nghĩa của từ đó”.

Nòng súng run rẩy mạnh hơn. “Làm sao em có thể nói điều đó sau tất cả những điều ta đã dành cho em? Em thực sự có phải kẻ ngốc không?”

“Trong tất cả những năm mà chúng ta biết nhau, ngài đã thể hiện sự thống trị, ám ảnh, và ra mệnh lệnh... nhưng tất cả những điều đó không phải là tình yêu”.

“Vậy hãy nói cho ta biết tình yêu là cái gì” Giọng lão đầy sự khinh miệt.

“Lòng quan tâm, sự chấp thuận, tính vị tha. Tất cả những điều mà chồng tôi đã thể hiện cho tôi chỉ trong vài tuần ngắn ngủn. Những thiếu sót của tôi chẳng là gì với anh ấy cả. Anh ấy yêu tôi vô điều kiện. Và tôi cũng yêu anh ấy như vậy”.

“Em nợ ta tình yêu của em”, hắn nói cục cằn.

“Có lẽ, tôi đã có thể nhận thấy điều gì đó về ngài nếu ngài là một người tốt”. Lottie ngừng lại, nhắm mắt khi cô cảm nhận nòng súng thúc mạnh vào thái dương cô. “Kỳ lạ thay, nhưng tôi chưa từng nghĩ điều đó về ngài, dù cho tôi có quan tâm tới ngài hay không”.

“Lẽ ra là vậy” Radnor nói giận dữ. “Ít nhất ta cũng xứng đáng được nhận điều đó từ em”

“Mia mai làm sao” Một nụ cười không hài hước tí nào nở trên đôi môi khô khốc của cô. “Ngài đòi hỏi sự hoàn hảo từ tôi – điều mà tôi có thể chẳng bao giờ đạt được. Và có một thứ tình cảm tôi có thể mang đến cho ngài – thì ngài dường như lại không bao giờ muốn”.

“Ta muốn nó bây giờ” Radnor khiến Lottie ngạc nhiên khi nói. Giữ nòng súng ấn vào đầu cô, lão di chuyển ra phía trước cô và quỳ xuống cho tới khi mặt họ ngang nhau. Khuôn mặt lão đỏ kếp với màu sắc của sự thiêu đốt không phải trên bề mặt làn da mà là từ sâu bên trong. Mắt lão đen tối với sự thịnh nộ, hay có lẽ là nỗi thất vọng, và đôi môi mỏng dính của lão méo mó bởi sức mạnh của cảm xúc. Lotiie chưa từng nhìn thấy lão giống như vậy.

Cô không hiểu điều gì đã thay đổi lão, tại sao lão dường như có vẻ bị hủy hoại bởi sự mất mát, khi cô biết từ trong sâu thẳm tâm hồn mình rằng lão không có khả năng để yêu.

Móng vuốt của lão túm lấy cô, mang những ngón tay chống cự của cô tới bên má đầm mồ hôi của lão. Cô bỗng sốt nhận ra rằng lão đang cố làm cho cô chăm sóc lão.... tại đây, như thế này, với khẩu súng treo trên đầu cô.

“Chạm vào ta” lão thì thầm luống cuống. “hãy nói với ta rằng em yêu ta”.

Lottie giữ những ngón tay của cô bất động và không cảm xúc trên lão. “Tôi yêu chồng tôi”.

Radnor xúc động với sự giận dữ kiềm chế. “Em không thể”.

Cô gần như thương hại lão khi cô nhìn chăm chú vào đôi mắt không thể hiểu nổi của lão. “Tôi xin lỗi”. Cô nói. “Ngài không thể nhận thức được tình yêu của bất cứ ai không hoàn hảo. Đó thực là định mệnh cô đơn”.

“Ta đã yêu em”. Lão gào lên, giọng lão hẳn học sự giận dữ. “Ta đã, khốn kiếp cái tâm hồn không chung thủy của em”.

“Đó là ngài yêu người chưa bao giờ hiện hữu. Ngài đã yêu bằng trí tưởng tượng không thể nào có thực. Không phải tôi”. Cô hát những giọt mồ hôi trên môi cô. “Ngài không biết bất kỳ điều gì về tôi”.

“Ta biết em rõ hơn bất kỳ ai” Lão mãnh liệt nói. “Em chẳng là ai nếu không có ta. Em thuộc về ta”.

“Không, tôi là vợ của Lord Sydney”. Cô lưỡng lự trước khi nói với ý nghĩ xảy đến với cô hơn một lần trong vài ngày qua. “Và tôi khá là chắc chắn rằng tôi đang mang con của anh ấy trong mình”.

Hai hốc mắt của Lord Radnor trở thành hai hố sâu đen tối trên khuôn mặt trắng nhợt. Cô nhận thức rằng cô vừa gây một cú sốc mạnh mẽ với lão, rằng ý nghĩ cô mang thai đứa con của một người đàn ông khác chưa từng xảy đến với lão.

Những ngón tay mảnh khảnh của Radnor rút khỏi cô, và lão đứng lên. Nòng súng lạnh lẽo không rời khỏi thái dương Lottie khi lão dịch chuyển về phía sau cô một lần nữa.

Cô cảm thấy lòng bàn tay đầm mồ hôi của lão trượt trên tóc cô khi lão âu yếm nó. “Cô vừa nói dối tất cả mọi điều”. Lão nói với tông giọng đều đều kỳ lạ. Nòng súng hất lên, một tiếng kịch nặng nề dội lại trên làn da cô. “Chẳng còn gì cho ta nữa rồi. Cô sẽ không bao giờ là người mà ta đã muốn”.

“Không”. Lottie nhẹ nhàng đồng ý. “Nó luôn luôn không có hiệu quả”.

Những giọt mồ hôi lạnh rỏ xuống mặt cô khi cô chờ đợi lão kéo cò súng. Trong tình huống mà sự thất bại đã quá rõ ràng, Radnor chắc chắn sẽ giết cô.

Nhưng cô sẽ không lãng phí những giây phút cuối cùng của cuộc đời mình để co rúm lại trong sự sợ hãi. Cô nhắm mắt lại và nghĩ về Nick... những nụ hôn của anh, nụ cười anh, vòng tay ấm áp của anh quanh cô. Những giọt nước mắt hối hận và sung sướng như kim châm bên dưới mi mắt của cô.

Nếu cô có thể có thêm thời gian bên anh.... nếu như cô có thể khiến anh hiểu rằng anh có ý nghĩa thế nào với cô. Cô thốt ra một tiếng thở dài, và chờ đợi gần như thanh thản hành động của Radnor.

Cùng với tiếng thở dài của cô, nòng súng nâng lên khỏi đầu cô. Trong một khoảng im lặng nặng nề kéo dài, Lottie mở mắt ra, bối rối bởi sự tĩnh lặng hiển nhiên. Cô không nghe thấy tiếng thở khò khè yếu ớt của Radnor, cô đã nghĩ rằng lão vừa rời khỏi phòng. Khi cô bắt đầu quay lại, đột nhiên cô bị tấn công bởi tiếng nổ khiến tai cô kêu o o. Cô ngã về phía sau, lưng cô đập xuống sàn nhà, trong lúc một dòng chất nóng kỳ lạ lan ra đất thấm vào váy và cánh tay cô.

Sững sờ, cô cố sức hít lấy một hơi thở và lóng ngóng lau đi những giọt màu đỏ rớt trên cánh tay cô cho tới khi chúng trượt dài xuống, những vết bắn có màu rượu vang. Máu, cô bỗng sốt nghĩ, và nhìn chăm chăm cái dáng nằm gục ngã của Radnor. Lão đã ngã trên sàn cách cô vài feet, cơ thể lão co quắp lại trong nỗi thống khổ của cái chết.

Miễn cưỡng đồng ý rằng họ sẽ báo cho Morgan, Nick và Sayer đi tới Bow Street. Nick đang trong tình trạng vết thương đáng kể, những cơ bắp căng ra ở phía bị bỏng, những ngón tay bị gãy tấy lên bên dưới cái khăn mùi xoa anh dùng để cố định chúng. Anh cảm thấy mệt mỏi và đau đớn, và anh chật vật chờ để về nhà với Lottie. Cho tới khi họ bước vào tòa nhà cũ kỹ ẩm ướt ở Bow Street, họ tiến thẳng tới văn phòng của Sir Grant với hy vọng rằng ngài đã quay trở lại từ buổi họp tòa buổi chiều. Người thư ký tòa, Vickery, nhẩy ra khỏi bàn của anh ta khi anh và Sayer bước vào. Bộ mặt lúc nào cũng ngự trị cái kính của anh ta tỏ ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện lách thếch của họ. “Mr. Sayer và Mr... er, Lord Sydney....”.

“Chúng tôi có một cuộc đấu khẩu gần Fleet Ditch”, Sayer nói. “Morgan có rảnh để gặp chúng tôi không, Vickery?”.

Vì một lý do nào đó, viên thư ký tặng cho Nick một cái nhìn chăm chăm kỳ cục. “Lúc này ngài ấy đang bận tra hỏi ai đó”, anh ta trả lời.

“Nó mất bao lâu?” Nick hỏi với sự phiến lòng.

“Tôi không biết, Lord Sydney. Sự việc có vẻ là một vấn đề cấp bách. Thực ra khách là người hầu của ngài đấy”.

Nick lắc lắc đầu dường như anh không nghe rõ chính xác “Gì cơ?”

“Mr. Daniel Finchley” Vickery nói rõ.

“Anh ta làm cái quái gì ở đây?” Sự lo lắng đột ngột dâng lên, Nick đi thẳng tới văn phòng của Morgan và mở cửa mà chẳng thêm gõ.

Khuôn mặt Morgan khắc nghiệt khi ngài nhận ra Nick. “Vào đi Sydney. Anh đến đúng lúc lắm. Có chuyện gì với tay anh vậy?”.

“Chẳng vấn đề gì với điều đó”. Nick nói thiếu kiên nhẫn. Anh đã nhìn thấy vị khách đúng là Daniel, khuôn mặt của anh ta bầm dập và một bên mắt thì thâm đen, quần áo rách tươm. “Ai đã làm điều này với anh thế?” Anh hỏi với giọng quan tâm nghiêm nghị. “Tại sao anh lại ở đây, Daniel?”.

“Tôi không thể tìm thấy ngài ở nhà, thưa ông chủ”. Người hầu trả lời trong nỗi xúc động. “Tôi đã không biết phải làm gì, vì thế tôi đến đây và kể với ngài Grant. Có chuyện gì đó đã xảy ra với Lady Sydney”.

Một tiếng chuông cảnh báo vang lên xuyên qua Nick, khuôn mặt anh chuyển thành trắng bệch. “Cái gì?”.

“Lady Sydney đã tới thăm gia đình của bà sáng nay, để gặp em gái của bà. Bà đã bảo tôi đi cùng, và cảnh cáo tôi rằng có thể có một cuộc tranh cãi, khi nhà Howards không muốn từ bỏ cô con gái”

Anh ta mò mẫm vào trong túi và lấy ra một tờ giấy nhàu nhĩ, đưa nó cho Nick. “Lady Sydney để lại cái này trong xe ngựa”.

Nick nhanh chóng liếc qua tờ giấy, ánh nhìn của anh rớt vào dòng đầu tiên. “Làm ơn hãy giúp em. Mẹ nói Lord Radnor sẽ tới đưa em đi...”.

Chữ thề, Nick nhắc ánh mắt tới khuôn mặt tái nhợt của người hầu. “Tiếp đi” Anh gầm gừ.

”Chỉ một lúc sau khi Lady Sydney và tôi đi tới nhà Howard, Lord Radnor xuất hiện. Ông ấy đi vào nhà, và khi ông ấy đi ra, trông ông ấy gần như mất trí.

Tay ông ấy túm quanh cổ họng của Lady Sydney, và ông ấy mang bà vào trong xe ngựa của mình. Tôi đã cố gắng để ngăn cản, nhưng người hầu của ông ấy khỏe hơn tôi”.

Một làn sóng hoảng sợ lạnh buốt tràn qua cơ thể Nick. Anh đã biết về sự ám ảnh đen tối mãnh liệt của lão bá tước. Vợ anh đang bị vùi dập bởi người đàn ông mà cô sợ hãi nhất... và anh đã không ở đó để giúp cô. Nhận thức này khiến anh phát điên.

“Lão ta đưa cô ấy đi đâu?” Nick gầm gừ, lắc chiếc áo choàng của gã người hầu bằng bàn tay không bị thương. “Họ ở đâu, Daniel?”.

“Tôi không biết” Người hầu trả lời, run như cây sậy.

“Tôi sẽ giết lão” Nick giận dữ, sải bước ra cửa. Anh sẽ xé London ra thành từng mảnh, bắt đầu từ căn nhà trong thành phố của Radnor. Anh chỉ cầu tiết rằng một người đàn ông không thể bị giết hơn một lần, khi mà anh nghĩ ra hàng nghìn cách chết khác nhau dành cho lão già khốn nạn đó.

“Sydney” Morgan nặng nề cắt ngang, di chuyển nhanh chóng tới cửa gần như cùng một lúc với Nick. “Anh sẽ không xông ra khỏi đây như một thằng điên vậy. Nếu vợ anh đang gặp nguy hiểm, cô ấy cần anh giữ cho cái đầu tỉnh táo”.

Nick thốt ra một tiếng gầm gừ như dã thú. “Tránh đường cho tôi”.

“Tôi sẽ thiết lập một sự tìm kiếm. Tôi có thể điều động bốn nhân viên và ít nhất khoảng ba chục cảnh vệ trong khoảng năm phút. Nói cho tôi những nơi nào Radnor có nhiều khả năng nhất sẽ đưa vợ anh tới, khi mà anh hiểu rõ về lão hơn tôi”.

Cái nhìn điềm tĩnh của Morgan gặp mắt Nick, và ngài dường như hiểu rõ tận đáy những nỗi lo sợ của Nick, giọng nói của ngài nhẹ nhàng khi thêm vào.

“Anh không cô đơn trong chuyện này, Sydney. Chúng ta sẽ tìm ra cô ấy, tôi hứa đấy”.

Ngay sau đó, một tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên. “Ngài Grant” Vickery bước vào với giọng thì thào “Ngài có một vị khách khác”.

“Không phải bây giờ” Morgan nói cộc lốc. “Hãy nói anh ta quay lại vào ngày mai”.

Có 1 chút ngập ngừng. “Er... ngài Grant?”

“Cái quái gì vậy, Vickery?” Morgan gửi một cái nhìn ngờ vực về phía cánh cửa đóng kín.

“Tôi không nghĩ ngài muốn từ chối đâu ạ”.

“Tôi không cần biết anh ta là thằng quái nào, hãy nói với anh ta...”.

Giọng của Morgan trượt đi khi cánh cửa hé mở.

Ánh mắt đau khổ của Nick bắn vào vị khách, và anh gần như khụy gối trước cảnh tượng đó. “Lottie”.

Bắn thỉu và nhuốm máu, Lottie kiêu chế một nụ cười nhợt nhạt khi cô nhìn thấy gương mặt trắng bệch cứng đờ của chồng mình. “Hôm nay dường như em đã có một ngày bận rộn” Cô nói.

Âm thanh giọng nói của cô dường như mở ra một cơn lũ cảm xúc hoang dại. Lắm lắm tên cô, Nick bước tới bên cô chỉ với hai sải chân. Anh kéo mạnh cô vào lòng trong một cái ghì mạnh bạo có nguy cơ nghiền nát cô.

“Máu...” Anh nói rời rạc, bàn tay to lớn của anh di chuyển khắp người cô điên cuồng tìm kiếm.

“Không phải của em. Em vẫn khỏe, trừ một vài lúc”. Lottie rời ra, mắt cô mở to khi cô nhìn thấy cái khăn quần quanh tay anh. “Nick, anh bị thương”.

“Nó chẳng sao hết” Nick quay đầu cô lại, ánh nhìn đau khổ của anh soi khắp khuôn mặt cô. Những ngón tay run rẩy của anh vạch một đường trên má và hàm cô. “Chúa ơi. Lottie...”.

Tiếp tục thăm dò trong sợ hãi, anh khám phá ra vết thâm tím trên cổ họng cô, và anh thốt ra một tiếng nức nở của sự giận dữ “Khốn kiếp! Cổ của em. Lão dám làm thế... Anh sẽ xé thịt lão khốn nạn đó...”

Lottie đặt ngón tay cô lên môi anh. “Em ổn mà”, cô nói nhẹ nhàng. Cảm nhận cơ thể to lớn của anh run rẩy, cô đưa tay lên ngực anh và làm dịu đi những nhịp đập gấp gáp.

Sau những chấn động trong vài giờ vừa qua, thật tuyệt diệu khi lại được ở bên anh khiến môi cô cong lên thành nụ cười run rẩy. Cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt đầy bụi và những vết mồ hôi của anh với sự quan tâm. “Thực ra, em tin rằng em có thể ở trong tình trạng tốt hơn anh đấy, anh yêu ạ”.

Một tiếng rên rỉ nguyên thủy phát ra từ cổ họng anh, và anh ghì chặt lấy cô bằng cánh tay phải, nghiền nát cô với sự đói khát. “Anh yêu em”, giọng anh trầm thấp và run rẩy “Anh yêu anh rất nhiều, Lottie”. Mỗi anh bao phủ môi cô với một nụ hôn mãnh liệt nồng nàn.

Rõ ràng anh đã chẳng do dự để nhớ rằng còn có những người khác trong căn phòng. Lottie quay mặt lại với một tiếng cười ghen "Em cũng yêu anh", cô thì thầm. "Không phải ở đây, anh yêu. Để sau, với nhiều sự riêng tư hơn, chúng ta có thể..." Cô im lặng khi Nick chiếm đoạt môi cô lần nữa.

Đột nhiên cô thấy bản thân bị nhấc bổng lên dán vào tường bởi một người đàn ông cao sáu feet đang khuấy động cuồng quýt. Nhận ra rằng không có hy vọng gì để kiềm chế anh, Lottie vuốt ve tấm lưng rộng của anh trong nỗ lực cố gắng xoa dịu anh. Anh chiếm hữu cô trong những nụ hôn sâu, nồng nhiệt. Phổi anh làm việc mãnh liệt đến mức cô có thể cảm nhận lồng ngực anh giãn ra trong mỗi nhịp thở. Cô cố gắng để khiến anh thoải mái, nhẹ nhàng chà xát phía sau gáy anh khi miệng anh dữ dội cuốn lấy môi cô. Hơi thở anh trở nên ngắt quãng rời rạc, và giữa những nụ hôn anh thì thầm tên cô tựa như đó là một lời cầu nguyện. "Lottie... Lottie..."

Mỗi khi cô cố gắng để trả lời, anh lại lấp đầy miệng cô lần nữa.

"Sydney". Ngài Grant lên tiếng sau vài tiếng hắng giọng kéo dài thất vọng để giành lại sự chú ý của ngài. "Ahem, Sydney..."

Sau một lúc lâu, cuối cùng Nick nhấc đầu lên. Lottie đã bị đẩy xuống dưới ngực anh, khiến anh phải nới lỏng vòng ôm cô. Mặt đỏ ửng và thở không ra hơi, cô nhận ra rằng Sawyer thì có vẻ thể hiện sự ham mê nghiên cứu thời tiết bên ngoài cửa sổ, trong khi Daniel đã tự thôi lui chờ ở bên ngoài.

"Tôi xin lỗi đã làm gián đoạn sự sum họp với Lady Sydney, thưa ngài" Sir Grant nói đầy hối tiếc. "Dù sao đi nữa, tôi phải đòi hỏi tin tức về điều gì đã xảy ra với Lord Radnor, và ngay lúc này thì ngài ấy đang ở đâu, đặc biệt tình trạng quần áo của Lady Sydney hiện giờ".

Nhận ra rằng ông đang ám chỉ tới những vết máu trên váy cô, Lottie gật đầu. Nick vẫn ôm cô trong khi cô giải thích. "Lord Radnor đã tự sát", cô nói với ngài quan toà. "Ngài ấy mang tôi tới nhà của mình, và sau khi chúng tôi nói chuyện được vài phút, ngài ấy đã tự kết liễu cuộc đời mình".

"Theo cách nào vậy". Sir Grant bình tĩnh hỏi.

"Ngài ấy dùng súng lục". Lottie cảm nhận sự chấn động xuyên qua cơ thể Nick khi cô nói ra điều đó. "Tôi rất bối rối để có thể giải thích rõ mọi hành động của ngài ấy, ngoại trừ việc nói rằng dường như ngài ấy đã hoàn toàn phát điên. Tôi đã nói với những người hầu giữ nguyên hiện trường xác ngài và không được chạm vào bất cứ vật gì, khi mà có thể ngài muốn gửi một vài thám tử tới điều tra hiện trường".

"Làm rất tốt, thưa bà" Sir Grant nói. "Liệu tôi có thể thuyết phục bà trả lời thêm vài câu hỏi không?"

"Để mai" Nick nói cục cằn. "Cô ấy đã trải qua đủ thứ cho một ngày hôm nay. Cô ấy cần nghỉ ngơi".

"Tôi cảm thấy rất vui được kể lại cho ngài mọi chi tiết có liên quan" Lottie trả lời Sir Grant. "Nếu ngài sẽ mang một bác sĩ tới chăm sóc cho bàn tay của Lord Sydney, cũng như xem xét cho người hầu của chúng tôi".

Đôi mắt xanh của ngài quan toà nheo lại. "Chúng tôi sẽ gửi bác sĩ Linley tới ngay".

"Tôi sẽ đi tìm anh ấy" Sayer tình nguyện và nhanh chóng rời khỏi văn phòng.

"Tuyệt vời" Morgan nhận xét, mắt ngài quay trở lại Nick. "Và trong khi chúng ta chờ đợi Linley, thưa ngài, có lẽ ngài có thể giải thích cho tôi tình huống dẫn đến vết thương của ngài... và tại sao ngài nhìn đầy vẻ và có mùi tựa như ngài vừa mới lang thang qua Fleet Ditch vậy".

Thật lâu sau đó, khi họ nằm trên giường trong nhà mình và nói chuyện dường như cả tiếng đồng hồ, Nick đã kể cho Lottie về ý nghĩ của anh trong giây phút gặp nạn, khi anh nghĩ rằng anh sẽ chết trong căn nhà kho đó. Khi Lottie lắng nghe, cô rúc mình vào cánh tay anh gấp lại, ngón tay cô nhẹ nhàng vẽ những vòng tròn trên đám lông ngực anh. Giọng anh trầm và lơ mơ từ tác dụng của thuốc giảm đau do bác sĩ Linley cứ khẳng khái bắt dùng trước khi nắn và nẹp những ngón tay anh lại. Nick đã chỉ dùng nó bởi vì viên cảnh không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc bị đè xuống sàn nhà bởi Sayer và Morgan trong khi viên bác sĩ đổ thuốc xuống cổ họng anh.

"Anh chưa bao giờ ham muốn được sống nhiều như lúc đó, treo lơ lửng trên cái xà nhà mục nát ấy" Nick nói. "Anh không thể chịu đựng được cái ý nghĩ sẽ không bao giờ được nhìn thấy em lần nữa. Tất cả mọi

thứ anh muốn là thời gian bên em. Để dùng cả cuộc đời của anh sống bên em. Anh không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác”.

Thì thầm về tình yêu của cô dành cho anh, Lottie hôn lên lớp da rắn chắc trên vai anh.

“Em có nhớ khi anh đã từng nói một lần với em về lý do khiến anh trở thành một thám tử không?” Anh hỏi.

Lottie gật đầu. “Anh đã nói rằng anh là người ham mê sự thách thức và nguy hiểm”.

“Anh sẽ không như vậy nữa”, anh mạnh mẽ nói.

“Tạ ơn chúa vì điều đó”. Lottie nói với một nụ cười, chống khuỷu tay nhòm dáy.

“Bởi vì anh đã trở nên nghiện em hơn rồi”. Nick vạch tay theo đường cong của ánh trăng trên lưng cô. “Và cuối cùng anh đã biết cần phải ước điều gì”.

Bối rối, cô nhìn xuống anh trong khi những lọn tóc dài của cô kéo lê trên ngực và vai anh. “Cái gì cơ?”.

“Cái giếng ước”, anh nhắc nhở cô.

“Oh... vâng” Lottie cúi mặt cô vào ngực anh và xục vào đám lông mềm mại, nhớ lại buổi sáng đó trong rừng. “Anh không ước một điều nào hết”.

“Bởi vì anh khi đó anh không biết anh muốn gì. Và bây giờ anh sẽ làm”.

“Anh muốn gì?” Cô hỏi dịu dàng.

Bàn tay anh trượt ra đằng sau đầu cô, nâng miệng cô lên với anh. “Ước được yêu em mãi mãi”. Anh thì thầm trước khi môi họ chạm nhau.

Epilogue (The end)

Một giờ sau khi Master John Robert Cannon được sinh ra, Sir Ross bế cậu con trai sơ sinh bước ra phòng khách, nơi mà bạn bè và cả gia đình đang chờ đợi. Một tràng những tiếng kêu vui thích nhẹ nhàng chào đón chiêm ngưỡng cậu bé đang ngủ được quấn trong cái chăn mỏng.

Trao cậu bé cho người mẹ rạng rỡ của mình, Catherine, Sir Ross bước tới một chiếc ghế và tự ngồi xuống với một hơi thở dài.

Học tập người anh rể, Nick làm như anh chưa từng trông thấy ngài nhìn quá kiệt sức và mất bình tĩnh. Ngài Ross đã bắt chấp luật lệ bằng việc ở lại bên vợ mình trong lúc cô lâm bồn, khi ngài không thể nào chờ đợi bên ngoài trong khi cô đang phải trải qua những cơn đau thất của việc sinh nở. Với mái tóc đen rối bời và lòng tự trọng cuối cùng của ngài tạm thời bị bỏ sang một bên, Sir Ross thể hiện vẻ trẻ trung khác xa thường lệ... một người đàn ông bình thường sẽ rất cần một ly rượu.

Nick đổ một ly brandy ở bàn và mang nó đến cho ngài. “Sophia thế nào?” Anh hỏi.

“Khốn nạn là tình trạng của cô ấy còn khá hơn tôi nữa”. Sir Ross thừa nhận và vui vẻ nhận cốc rượu. “Cảm ơn”.

Nhắm mắt lại, ngài uống một ngụm brandy, để cho chất lỏng đó xoa dịu những dây thần kinh đã quá căng thẳng. “Ôn chúa, tôi không biết tại sao phụ nữ lại làm thế” Ngài lẩm bẩm.

Hoàn toàn mù tịt về lĩnh vực sinh đẻ của phụ nữ, Nick ngồi xuống một chiếc ghế gần đó và quan tâm với cái nhìn bối rối. “Sophia đã rất khó khăn trong lúc đó à?”

“Không. Nhưng thậm chí những ca sinh nở dễ dàng nhất dường như cũng đòi hỏi sự ráng sức đối với tôi”.

Dường như để xả hơi, Sir Ross uống thêm brandy. Ngài khiến Nick ngạc nhiên bởi sự thật thà hiếm có. “Nó khiến cho một ông chồng sợ hãi mỗi khi trở lại giường với vợ anh ta, biết rằng cuối cùng sẽ dẫn đến điều gì. Khi cô ấy đang sinh nở, tôi thật khó để tin rằng tôi là người chịu cái trách nhiệm đặt cô ấy vào tình trạng đó”. Ngài mỉm cười nhún nhó. “Nhưng sau đó, tất nhiên, những bản năng tự nhiên của một người đàn ông cuối cùng sẽ chiến thắng mọi thứ”.

Nick đột ngột liếc qua Lottie với sự khiếp đảm.

Như những người phụ nữ khác, cô đang thì thầm trò chuyện với đứa bé, khuôn mặt cô thư giãn và rạng rỡ. Một bàn tay cô nhẹ nhàng đặt trên đường viền của bụng, nơi đứa con của họ đang lớn lên. Cảm nhận cái nhìn của anh, Lottie nhìn lên với một nụ cười và nhăn nhăn cái mũi tinh quái.

“Khốn thật” Nick lầm bầm, nhận ra rằng rồi anh cũng sẽ rơi vào tình trạng chẳng tốt đẹp gì hơn Sir Ross khi đứa con của anh được sinh ra.

“Anh sẽ sống sót thôi” Sir Ross quả quyết với anh bằng một nụ cười toe toét đột ngột, đọc thấu những suy nghĩ của anh. “Và tôi sẽ ở đó để giót brandy cho cậu khi xong xuôi”.

Họ trao đổi một cái liếc nhìn thân thiện, và Nick cảm thấy một cảm giác bất ngờ của sự ưa thích đối với người đàn ông đã từng là kẻ đối địch với anh nhiều năm trước. Lắc lắc cái đầu với một nụ cười rầu rĩ, anh đưa tay ra với Sir Ross. “Cảm ơn”.

Sir Ross lắc tay anh ngắn gọn, một cái siết chặt dường như hiểu điều mà Nick muốn cảm ơn ngài là về cái gì. “Nó thật đáng giá, phải không?” Ngài hỏi lặng lẽ.

Ngồi lại vào ghế của mình, Nick nhìn vợ anh một lần nữa, cảm thấy yêu cô với một cảm giác mãnh liệt anh chưa từng tin rằng mình có thể có. Lần đầu tiên trong cuộc đời của mình, anh cảm thấy thư thái đối với bản thân cũng như với thế giới, không còn nữa sự săn đuổi của những cái bóng trong quá khứ.

“Đúng vậy”, anh đơn giản nói, tâm hồn anh hân hoan tỏa sáng khi Lottie nhìn lại anh lần nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/worth-any-price>